

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER LYNN BARNES

O, YOKLUKTAN • GELİYORDU

MIRAS

ONLARSA HER ŞEYE SAHIPTI

OYUNLARI

OYUN BAŞLASIN

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

(e) p> s i l o o

mm
mu

Miras Oyunları

Orijinal Adı: The Inheritance Games

Jennifer Lynn Barnes

Çeviri: Tuba Özkut

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2022

ISBN: 978-625-414-241-3

© Jennifer Lynn Barnes, 2020

Türkçe yayını hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu 1 İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 1814-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: ww. epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

MIRAS

mu

JENNIFER LYNN BARNES

Çeviri:
TubaÖzkat

@psi lon•

telegram: @kaktusunx

BÖLÜM 1

Ben çocukken annem durmadan oyunlar uydururdu. Sessizlik oyunu. **Kim** kurabiyesini daha uzun sürede yiyecek oyunu. Yıllar boyunca en sevdiğim oyuna gelince, marşmelov oyunuydu. Isıtıcıyı açmamak için evin içinde Goodwil 'den aldığımız ceketleri giyerek marşmelov yiyorduk. Elektrik kesildiğinde el feneri oyununu oynuyorduk. Bir yere asla yürüyerek gitmezdik, koşar adımlarla giderdik. Neredeyse her zaman yerden yüksek oynar gibiydik. Yasnklann başlıca amacı kule inşa etmektir.

En uzun süren oyunumuz bir sırrım var oyunuydu çünkü annem her zaman herkesin en az bir sırrı olması gerektiğini söylerdi. Bazı günler benim sırrımı tahmin ederdi. Bazı günler etmezdi. Her hafta oynardık, ta ki on beşime bastığımda sırlarından birinin onu hastaneye düşürdüğünü öğreninceye kadar.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar annem gidivermişti.

"Sıra sende prenses." Tarazlı ses beni bulduğumuz ana geri getirdi. "Tüm gün bekleyemem."

"Ben prenses değilim," diye karşılık verdim, atımı satranç tahtasında kaydurdım. "Hamle sırası sende **ihtiyar**."

Harry kaşlarını çattı. Aslında kaç yaşında olduğunu bil- miyordun, nasıl fakir kaldığı ve her sabah satranç oynadığı- nız bu parkta yaşamaya nasıl başladığı hakkında da hiçbir fikrim ^oktu. Zoru bir rakip olduğunu biliyordun.

Tahtayı incelerken, "Sen berbat birisin," diye homurdandı.

Üç hamle sonra onu köşeye sıkıştırdım. "Şah mat. Bunun ne anlamı geldiğini biliyorsun Harry."

Bana pis bir bakış attı. "Bana kahvaltıda ısmarlamana izin vermek zorundayım. n Uzun süreli bahsimizin şartları böyledi. Ben kazanınca beş yemeği geri çeviremezdi.

Hakkımı yemeyeyim, sadece birazcık böbürlendim. "Kraliçe olmak çok güzel."

* » *

Okula ucu ucuna yetiştim. Her şeyi son anda .yetiştirmek gibi bir huyum vardı. Notlarım konusunda da aynı cambaz gibi ipte yürüyordum: Nasıl daha az çaba harcayabilir ve yine de A alabilirdim? Tembel değildim. Pratiktim. İşte fazla mesai yapmak için sınavdan doksandokuz yerine doksandokuz tercih ederdim.

İspanyolca dersinde İngilizce ödevimi yapıyordum ki müdürün odasına çağırıldım. Benim gibi kızların görünmez olması gerekirdi. Müdürle karşılıklı bir görüşme için çağırıldım. Hepimiz gücümüzün yeteceği kadar sorun çıkarabilirdik, yani benim durumumda biri hiç sorun çıkaramazdı.

"Avery." Müdür Alınan'ın selamı sıcak olarak nitelendirilecek türden değildi. "Otur."

Oturdum.

Aramızdaki masanın üzerinde ellerini birleştirdi. "Neden burada olduğunu bildiğini varsayıyorum. "

Harry'nin kahvaltısını -ve bazen de kendiminkini- karşılamak için park yerinde yürüttüğüm haftalık poker oyunuyla ilgili değilse müdürün dikkatini üstüme çekmek için ne yapmış olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. &&Üzgünüm," dedim sesimi yeterince yumuşak başlı çıkarmaya çalışarak, "ama hilmiyorum. ,,

Müdür Altman bir müddet sessizce oturmama izin verdi, ardından zımhalanmış bir kağıt yığınına hana uzattı. "Bu, dün girdiğin fizik sınavı.,,

" Pekî," dedim. Bu aradığı cevap değildi ama benden alacağı tek cevaptı. Bir defalığına olsun gerçekten çalışmıştım. Müdahale gerektirecek kadar kötü yaptığımı hayal bile edemiyordum.

"Bay Yates testleri değerlendirdi Avery. Sadece sen tam puan aldın."

Yine peki dememek için çaba harcayarak, L'Harika," dedim.

"Harika değil, genç hanım. Bay Yates sınavlarını özellikle öğrencilerinin becerilerini zorlamak için hazırlar. Yirmi yıllık öğretmenliğinde bir defa bile tam puan vermemiştir. Sorunu görüyor musun?"

İçgüdüsel cevabımı içimde tutamadım. "Öğrencilerinin çoğu geçemesin diye sınavlar hazırlayan bir öğretmen olması mı?"

Bay Altman gözlerini kıstı. "Sen iyi bir öğrencisin Avery. Bulunduğun şartlar göz önüne alındığında oldukça iyisin. Fakat eğitim sürecinde çanı belirlediğin de söylenmez."

Haklıydı, öyleyse niye karnıma bir yumruk indirmiş gibi hissediyordum?

"Durumuna anlayışlı yaklaşmıyor değilim," diye devam etti Müdür Altman, "ama bu konuda bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Gözlerini gözlerime dikti. "Bay Yates'in bütün sınavlarının kopyasını bulutta sakladığını biliyor muydun?" Kopya çektiğimi düşünüyordu. Orada oturuyor, bana tepeden bakıyordu ve ben kendimi hiç bu kadar görünmez hissetmemiştim. "Sana yardım etmek isterim Avery.

Verdiğin hayat mücadelesini düşününce son derece iyi idare et in. **Gelecek**le ilgili yapmış olabileceğin planlar varsa onla- nn raydan çıktığımı görmek istemem."

14Yapmış olabileceğim planlar varsa mı?" diye **tekrarla**dım. Eğer farklı bir soyadım olsaydı, eğer diş hekimi bir babam ve ev hanımı bir annem olsaydı, gelecek benim sadece düşünmüş olabileceğim bir şeymiş gibi davranmazdı. Dişlerimi sıkarak, "Ben üçüncü sınıftayım," dedim. "Seneye en az **ilci** dönemlik üniversite kredisiyle mezun olacağım. Notlarım beni Connecticut Üniversitesi'nin burs kontenjanına so^ah, ökedeki en iyi aktüerya^ bilimleri bölümünden birine sahipler."

Bay Altman kaşlarını çattı. "Aktüerya bilimleri mi?"

"İstatiksel risk değerlendirmesi." Poker ve matematik konusunda çift dal yapabilmeme en yakın şey oydu. Ayrıca gezegende en çok çalışan alınan bölümlerden biriydi.

"Risk hesaplamayı sever misiniz Bayan Grambs?"

Kopya çekmek gibi mi? Kendime daha fazla öfkelenme izni veremezdim. Satranç oynadığımı gözümde canlandırdım. Hamleleri kafamda planladım. Benim gibi kızlar pat-

"Kopya çekmedim," dedim sakince. "Çalıştım."

Oradan buradan kalan vakitleri birleştirmiştim. Diğer derslerin ve vardiyaların arasında, yatmam gereken zamanlarda yatmayıp ayakta kalarak yapmıştım. Bay Yates'in öğrencilere imkansız testler yapmakla ünlü olduğunu bilmek, **imkansız**ı yeniden tanımlamak istememe sebep olmuştu. Bir defalığına olsun, ne kadar yaklaşılabileceğimi görmek yerine ne kadar gidebileceğimi görmek istemiştim.

Çabalarımın karşılığı da **buydu** çünkü benim gibi kızlar imkansız denilen sınavlardan tam not almazdı.

. (Fr.) Aktüerya; sigorta, finans ve benzeri endüstriler ve meslek dalları hakkında mevcut riski değerlendirmek için matematiksel ve istatistiksel yöntemleri uygulayan bir disiplindir. (ç.n.)

"Sınava tekrar gireceğim," dedim. Sesimin öfkeli veya daha da kötüsü, yaralı çıkmaması için uğraşıyordum. "Yine aynı notu alacağım."

"Peki ya sana Bay Yares'in yeni bir sınav hazırladığını söylesem ne derdin? Tamamı yeni sorulardan oluşan, her şeyiyle ilki kadar zor bir sınav."

Tereddüt bile etmedim. "Gireceğim."

"Yarın üçüncü ders için bu ayarlanabilir ama seni uyarmak zorundayım, bu senin için daha iyi olmayacak, eğer sen-"

"Şimdi."

Bay Altman bana boş boş baktı. "Pardon?"

Yumuşak başlı görünmeyi bıraktım. Görünmez olmayı unuttum. "Yeni sınava tam burada, odanızda ve hemen şu anda girmek istiyorum."

BÖLÜM 2

KZor **bir** gün müydü?" diye sordu Libby. Ablam benden yedi yaş **büyüktü** ve hem kendi hem de benim iyiliğim için empati becerisi çok güçlüydü.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. Bay Altman'ın odasına gittiğimi söylemem onu sadece endişelendirirdi ve Bay Yates ikinci testimi okuyana kadar da kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Konuyu değiştirdim. "Bu akşam bahşişler iyiydi."

"Ne kadar iyi?" Libby'nin tarz anlayışı punk ve gotik arasında bir yerdeydi ama kişilik olarak bakıldığında, en pahalı yemeğin 6,99 dolar olduğu, duvarında delik olan bir lokantada yüz dolarlık bahşiş verileceğine inanan bir iyimserdi.

Eline bir tomar buruşmuş birlik sıkıştırdım. "Kiraya yardım edecek kadar iyi."

Libby parayı geri vermeye çalıştı ama beceremeden elinden kaçtım. "Bu parayı sana atacağım," diye uyardı sertçe.

Omzumu silktim. "Eğilirim."

"İmkansızsın." Libby istemeye istemeye parayı kaldırdı, bir yerden bir **muffen** kabı çıkardı ve gözlerini bana dikti. "Karşılığında bu **muffeni** kabul edeceksin."

"Pekala hanımefendi." Uzattığı elinden almak için gittim ama sonra arkasındaki tezgaha baktığımda muffinden fazlasını pişirdiğini fark ettim. Kapkekler de vardı. Midemin takla attığını hissettim. "Ah hayır, Lib."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Libby. Özür dilemek için kapkek yapan biriydi. Suçluluk hissedince yapardı. Lütfen bana kızma diyeceği zaman yapardı.

"Düşündüğüm gibi değil mi?" diye tekrarladım yumuşak sesle. "Yani o, eve geri taşınmıyor mu?"

"Bu defa farklı olacak," diye yemin etti Libby. "Hem kapkekler çikolatalı!"

En sevdiğimdi.

"Asla farklı olmayacak," dedim ama onu buna inandırma yeteneğim olsaydı şimdiye kadar çoktan inanırdı.

Sanki işaretini almış gibi Libby'nin duvarları yumruklamaya meraklı ve Libby'yi yumruklamadığı için erdemlerini öven, bir küs bir barışık olduğu sevgilisi içeri girdi. Tezgahtan bir kapkek aldıktan sonra gözlerini üzerimde gezdirdi. "N'aber çıtır?"

"Drake," dedi Libby.

"Kafa buluyorum." Drake gülümsedi. "Kafa bulduğumu biliyorsun Libby'ciğim. Kardeşinle ikinizin şaka kaldırmayı öğrenmesi gerekiyor."

Daha geleli bir dakika olmuştu ve şimdiden bize sorun çıkarıyordu. "Bu sağlıklı değil," dedim Libby'ye. Libby'nin beni yanına almasını istememişti ve bu yüzden onu cezalandırmadan duramıyordu.

"Burası senin evin değil," diye karşılık verdi Drake.

Libby, "Avery benim kardeşim," dedi ısrarla.

"Tam olarak değil," diye düzeltti Drake, sonra yeniden gülümsedi. "Şaka yapıyorum."

Şaka yapmıyordu ama haksız da değildi. Libby'yle babalarımız aynıydı ama annelerimiz farklıydı. Büyürken birbi-

rimizi yılda bir iki defa görmüştük. İki yıl kadar önce velayetimi üstüne almasını kimse beklememişti. Gençti. Kendisi zor geçiniyordu. Fakat o Libby'ydі. İnsanları sevmek ona göreydi.

"Eğer Drake burada kalacaksa, ben kalmam," dedim sessizce.

Libby bir kapkek alıp ellerini etrafına sardı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum Avery."

İnsanJan memnun eden **biriydi**. Drake onu **ortada** bırakmaktan hoşlanıyordu.
Onu incitmek için **beni** kula nıyordu.

Burada kalıp da **duvarları** yumruklamayı bıraktığı günü bekleyemezdim.
u. Eğer bana ihtiyacın olursa arabamda yaşıyor olacağım," dedim.

BÖLÜM 3

Pontiac marka, aşırı eski arabam adeta bir hurda yığınıydı ama en azından kaloriferi çalışıyordu. Çoğunlukla. Lokantanın arka tarafına, kimsenin beni göremeyeceği yere park **ettim**. Libby mesaj attı ama içimden ona cevap yazmak gelmedi, onun yerine gözlerimi telefona dikip bakmakla yetindim. Ekranı çatladı. İnternetim yoktu, o yüzden bağlanamazdım ama sınırlı mesaj hakkım vardı.

Libby'nin haricinde hayatımda mesajlaşmaya değen tek bir kişi vardı. Max'e attığım mesajı kısa ve tatlı tuttum: **Malum** kişi geri **döndü**.

Hemen cevap gelmedi. Max'in ailesi "telefonsuz" geçirilen zaman konusunda çok katıydı ve onunkine sıklıkla el koyarlardı. Ayrıca ara ara mesajlarını kontrol etmeleriyle meşhurlardı, o yüzden Drake'in adını vermemiş ve geceyi nerede geçireceğimle ilgili tek kelime yazmamıştım. Olmam gereken yerde olmadığımı ne Liu ailesinin ne de sosyal hizmetler uzmanımın bilmesine gerek vardı.

Telefonumu bırakıp yolcu koltuğunda duran sırt çantama bir göz attım ama ödevimin kalanının sabahı bekleyebileceğine karar verdim. Koltuğumu geriye yatırdım ve gözlerimi

kapattım ama uyuyamadım, O yüzden torpido gözüne uzanıp annemin bana bıraktığı, değeri olan tek şeye uzandım: bir tomar kartpostal. Düzinelerce. Birlikte gitmeyi planladığımız düzinelerce yer.

Hawaii. Yeni Zelanda. Machu Picchu. Onlara sırayla bakarken kendimi burası dışında herhangi bir yerdeyken hayal ettim. Tokyo. Bali. Yunanistan. Telefonum bipleğinde ne kadar zamandır düşüncelerimde kaybolduğumdan emin değildim. Telefonu alıp bakınca Max'in Drake'le ilgili mesajıma cevap yazdığını gördüm.

Şu abasını diktiğim. Bir dakika sonra yeni mesaj geldi: **Sen** iyi misin?

Max, sekizinci sınıfın yaz tatilinde taşınmıştı. İletişimimizin çoğu yazılıydı ve ailesinin görmesinden korktuğu için **küfür** yazmayı reddediyordu.

O yüzden yaratıcı davranıyordu.

Ben iyiyim, yazdım ve benim adıma hissettiği haklı hiddeti salıvermek için ihtiyaç duyduğu tüm işaret bu oldu.

O DİKTİGİMİN PATATES KAFALISI DOGRUCA BİR ÇUKURA GİRSİN VE BİR ÇUVAL ÖRDEK YESİN!

Bir saniye geçmeden telefonum çaldı. Ben açar açmaz Max, "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Kucağımdaki kartpostallara baktım ve boğazımdaki kaslar kasıldı. Liseden sağ kurtulacaktım. Uygun olduğum her burs için başvuracaktım. Uzaktan çalışmama izin verecek ve bana iyi ödeme yapacak, istihdamı kolay bir işin diplomasını alacaktım.

Dünyayı gezecektim.

Uzun, hırıltılı bir soluk verdikten sonra Max'in sorusunu cevapladım. "Beni tanıyorsun Maxine. Ben her zaman dört ayak üzerine düşerim."

BÖLÜM 4

Ertesi gün, arabamda uyumamın bedelini ödedim. Bütün vücudum sızlıyordu ve beden dersinden sonra duş almak zorunda kalmıştım çünkü lokantadaki kağıt havlular bir yere kadar idare edebilirdi. Saçlarımı kurutacak vaktim de yoktu, o yüzden sonraki dersime saçlarım sıırılsıklam halde gittim. En iyi halim değildi ama bütün hayatım boyunca aynı çocuklarla okula gitmiştim. Ben duvar kağıdı gibiydim.

Kimse bakmıyordu.

"Romeo ve Juliet özlü sözlerle ile doludur. Dünyanın ve insan doğasının işleyişiyle ilgili açıklama sunan, kısa ve öz, bilgece sözlerdir. " İngilizce öğretmenim genç ve azimliydi ve içimden bir ses çok fazla kahve içtiğini söylüyordu. "Şimdi Shakespeare'den biraz uzaklaşalım. Kim bana günlük hayatta kullandığımız atasözlerinden örnek verebilir?"

Misafir umduğunu değil bulduğunu yer, diye düşündüm. Beynim zonkluyordu ve su damlaları sırtımdan aşağı akıyordu. İhtiyaçlar icatların anasıdır. Köpeğin duası kabul olsaydı gökten kemik yağardı.

Sınıfın kapısı açıldı. Bir büro çalışanı öğretmenin kendisine bakmasını bekledikten sonra bütün sınıfın duyabileceği kadar yüksek sesle duyurdu: "Avery Grambs müdürün odasında bekleniyor."

Bundan, birilerinin sınav notumu verdiğini çıkardım.

Özür beklememem gerektiğini biliyordum ama Bay Altman'ın beni sekreterinin masasında karşılamasını, az önce Papa tarafından ziyaret edilmiş gibi ışıık saçmasını da

beklemiyordum. "Avery!"

Kafamın arkasında alarm zilleri çalmaya başladı çünkü genelde kimse beni gördüğüne memnun olmazdı.

"Bu taraftan." Ofisinin kapısını açtı ve içeride iyi tanıdığım, parlak mavi bir atkuyruğu olduğunu gördüm.

"Libby?" dedim. Üzerinde kurukafa olan hastane forması ve makyajsız bir yüzle oradaydı, bunların ilcisi de işten geldiğini gösteriyordu. Vardiyasının ortasında çıkıp geldiğini. Destekli yaşam tesisindeki hastane hizmetlileri vardiyalarının ortasında çıkıp gidemezdi.

Tabii yanlış giden bir şeyler olmadığı müddetçe.

"Babam.. " Kendimde soruyu tamamlama gücü bulamadun.

"Babanız iyi." Durum belirten ses ne Libby'ye ne de Müdür Altman'a aitti. Başımı hızla kaldırıp kardeşimin arkasına baktım. Müdür masasının arkasındaki sandalye doluydu. Benden pek de büyük olmayan bir oğlan vardı. **Burada neler oluyor?**

Üzerinde takım elbise vardı. Sanki yanında maiyetiyle gezmesi gereken biri gibi görünüyordu.

"Dün itibariyle," diye konuşmaya devam ettiğinde alçak, tok sesi dengeli ve anlaşılırdı, **"Ricky Grambs** sağ, iyi ve Detroit'e bir saat uzaklıkta, Michigan'daki bir otel odasında güvenli bir şekilde sızmış durumdaydı."

Ona gözlerimi dikip bakmamaya çalışsam da başarısız oldum. Açık renk saçlar. Açık renk gözler. Kayaları kesecek kadar keskin yüz hatları.

"Bunu nasıl biliyor olabilirsin?" diye sordum. Beş para etmez babamın nerede olduğunu ben bile bilmiyordum. O nasıl bilebilirdi?

Takım elbiseli çocuk sorumu cevaplamadı. Onun yerine tek kaşını havaya kaldırdı. "Müdür Altman?" dedi. "Bize biraz izin verir misiniz?"

Müdür ağzını açtı, muhtemelen kendi odasından çıkarılmaya karşı çıkmak içindi ama çocuk kaşını daha da havaya kaldırdı.

"Bir anlaşmamız olduğunu sanıyorum. "

Altman boğazını temizledi. "Elbette. " Ardından öylece döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandı ve ben onu kovan oğlana açık bir şekilde bön bön bakmayı sürdürdüm.

"Babanızın nerede olduğunu nasıl bildiğimi sordunuz. " Gözleri takım elbisesiyle aynı renkti - gümüş rengine dönük bir gri. "Şu an için her şeyi bildiğimi varsaymanız en iyisi olur."

Sözleri olmasa sesini dinlemek memnuniyet verici olurdu. "Her şeyi bildiğini sanan bir erkek," diye homurdandım. "Bak bu yeni işte. "

"Sivri dilli bir kız," diye karşılık verdi. Gümüş rengi gözleri benimkilere odaklandı, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmaya meyletti.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Ayrıca ne istiyorsun?" İçimden bir ses ekledi; benden ne istiyorsun?

"İstediğim tek şey bir mesajı iletmek. " Tam olarak anlayamadığım sebeplerden kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Geleneksel yollardan iletmenin epey zor olduğu kanıtlandı."

Yan^k1 Lihhy suklum pukhim, "O h^{eni}m hatam ola- hh^' d1^t dummu ka^l ^.

•^ ^n hatan olabilir?" Donu_p ona bak_nm, gözler i m i Gn G«ludrn uzaldqtırma mazeretim olmasına memnun- ^ TC y^^n bakma d^mle sa_vaş1yOrdum.

•^^ Kerckm ilk şey," d i yen Libby, kurukafalı hastane onhiü gayen birinin olabileceği kadar samimiydi, "mektup- lann ^rçdc olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. n s^ mdctubu?" diye sordum. Bu odada, neler döndüğü- ni bilmeyen tek kişi bendim, bilmemenin bir sorun olduğu sıyrılamadım. Bu, tren raylarında durup trenin ne ^ gel^ni bilmOTek gibiydi.

•Son üç haftadır büyükbabamın avukatları tarafından adresinizc gönderilen ta hhüdü mektuplar," dedi takım el- besdi ^sesi yine beni sarıp sarmaladı.

•^^nd^ ^u^u düş^d^," dedi Libby.

'6Siz1 temin ederim ki değiller," dedi çocuk ipek gibi bir sesle.

YakaşLklı erkeklerin verdiği teminatlara güvenmemek ge- rektı^ni ^ya iyi büiyord^.

.. izin verin baştan başlayayım." Masanın üzerinde elle- rini kavuşturdu, sağ elinin başparmağını sol bileğindeki kol düğmesinin üzerinde gezdiriyordu. "Adım Grayson Hawt- home. Buraya büyükbabamın varlıklarını temsil eden Dal- 1^•takı bi hukuk firması olan McNamara, Ortega ve jones adı^ geldi m." Gra yson'ın açık renkli gözleri benimkilere oda.klanda. "Bu ayın başlarında büyükbabam vefat etti." Ağır bu scu;izlik oldu. "Adı Tobias Hawthorne'du." Gray- ^ tepkimi ölçtü - daha doğrusu tepkisizliğimi. "Bu Sizin içm bir anJam ifade ediyor mu?"

TrCT ralya_nnda durma hissi ge_ri döndü. "Hayır," dedim.

"Ermdj mit"

..Buyukbabam çok varlık_h bir adamdı Bayan Grambs.

(;rünişt gore va^iyetındt ailtmız ve onun u;m yıllarca ^h- şan in^anlarla hrlkte ^17.İn ek admız ytr ahyor...

Söl,ci.iklen duydum ama tam olarak •\$1tytm^d•m. ..N^ - yinde?""

"Vasiyeti," diye **tekrarladı. dudaklarında hatif hır Rulum-** seme belirdi... Size ne bıraktığını tam o l r hılmıyorum ama vasiyetin okunması için **orada bulunmanız ^er"**kiyor. Haftalardır eneliyoruz."

Ben zeki biriydim ama Grayson Hawthorne İsveççe konuşuyor da olabilirdi.

"Büyükbabanız neden bana bir şey bıraksın k1?" diye sordum.

Grayson ayağa kalktı. uGünün sorusu da o" değil mi?" Masanın etrafından dolanıp çıkın, bİrdenbİre trenin geldiği yönü tam olarak anladım.

Onun tarafından geliyordu.

"Sizden izin almadan yerinize yolculuk düzenlemelerini yapma cüretini gösterdim."

Bu bir davet değildi. Emirdi. l^Sana geleceğimi duşWıdür- ten-" demeye yeltendim ama Libby cümlemi yarıda kesti. "Harika," diyerek bana yandan bir bakış am.

Grayson alayla gülümse^di. "İkinize biraz zaman vereyim." Gözleri rahatsız edecek kadar uzun süre gözlerime kenetlendi, ardından tek bir kelime etmeden uzun a^dımlarla kapıdan çıktı.

O gittikten sonra Libby'yle beş saniye kadar sessiz kaldık. "Bunu yanlış anlama,•• diye fısıldadı en sonunda, ••ama bence o Tanrı olabilir. n

Alayla bir ses çıkardım. ^Kesinlikle kendisi öyle olduğunu düşünüyor." Şimdi gittiği için üzerimdeki etkisini görmezden gelmek daha kolaydı. Hangi türden bir insan kendine tamamen güvenirdi ki? Karşılıklı etkileşim sırasındaki duruşundan sözcük seçiminr kadar her şeyde bu görünüyor-

du. Güç, bu adam için yerçekimi kadar hayatın değişmez bir gerçeğiydi. Dünya, Grayson Hawthorne'un iradesine boyun eğdi. Paranın onun için alamadığı şeyleri de muhtemelen o gözlerle hallederdi.

"En başından başla," dedim Libby'ye. "Hiçbir şeyi de atlama."

Mavi atkuyruğunun mürekkep karası ucuyla oynadı. "Birkaç hafta önce mektuplar almaya başladık, benim gözetimim altında sana yollanıyordu. Sana para miras kaldığını söyleyip aramız için bir numara vermişlerdi. Dolandırıcılık olduğunu sandım. Hani şu yabancı bir prensten olduğu söylenen e-postalardan biri gibi."

"Hiç tanışmadığım, adını bile duymadığım Tobias Hawt- home denilen bu adam neden beni vasiyetine dahil etsin ki?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Libby, "ama şu" -Grayson'ın gittiği yönü işaret etti- "dolandırıcı falan değil. Müdür Altman'la nasıl konuştuğunu gördün mü? Sence anlaşmaları ne? Rüşvet mi, yoksa tehdit mi?"

İkisi de. O cevabı bastırarak telefonumu çıkardım ve okulun WiFi'ına bağlandım. Tobias Hawthorne'la ilgili bir arama yaptıktan sonra, birlikte bir haber başlığımı

okuduk: Tanınmış Hayırsever 78 Yaşında Hayata Gözlerini Yumdu.

Libby. "Hayırseverin ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordu ciddiyetle. "Zengin demek oluyor."

"Hayır yapan kişi demek oluyor," diyerek onu düzelttim.

"Yani ... zengin." Libby bana bir bakış attı. "Ya Sen onun hayır işiysen? Eğer sana sadece birkaç yüz dolar bırakmış olsaydı seni alması için bu adamın torununu göndermezlerdi. Binlerce dolardan söz ediyor olmalıyız. Seyahate çıkabilirsin Avery ya da üniversite için ayırabilirsin veya daha iyi bir araba satın alabilirsin."

Kalbimin daha hızlı çarpmaya başladığını hissedebiliyordum. "Neden yabancının biri bana bir şey bıraksın ki?" diyerek dediğimi tekrarladım. Bir saniyeliğine bile hayal kurmamak için direndim çünkü başlarsam durabileceğimden emin değildim.

"Belki anneni tanıyordur?" dedi Libby. "Bilmiyorum ama o vasiyetin okunması için gitmen gerektiğini biliyorum."

"Öylece çekip gidemem," dedim ona. "Sen de öyle." İkimiz de işlerimizi asacaktık. Ben dersimi kaçıracaktım. Öte yandan, yolculuğa çıkmak Libby'yi Drake'ten uzaklaştırırdı, en azından geçici olarak.

Ve eğer bu gerçekse... İhtimalleri düşünmemek şimdiden gittikçe zorlaşıyordu.

"Önümüzdeki iki gün için vardiyalanma benim yerime bakacaklar," dedi Libby. "Birkaç kişiyi aradım, seninkilere de bakacaklar." Elime uzandı. "Hadi Ave. Birlikte bir yolculuğa çıkmak. güzel olmaz mı?"

Elimi sıktı. Bir süre sonra ben de onunkini sıktım. "Bu vasiyet tam olarak nerede okunuyor?"

"Teksas'ta!" Libby sıırıttı. "Ayrıca sadece biletlerimizi almakla kalmadılar, biletleri birinci sınıftan aldılar. "

BÖLÜM 5

Daha önce hiç uçağa binmemiştim. On mil yukarıdan aşağı bakarken Teksas'tan daha uzak bir yere gittiğimi hayal edebilirdim. Paris. Bali. Machu Picchu. Bunlar her zaman **belki bir gün** diye kurduğum hayallerdi.

Fakat şimdi...

Yanımdaki Libby cennetteydi adeta, ikram olarak verilen kokteyli yudumluyordu. "Fotoğraf zamanı," dedi. "Sokul ve sıcak çerezlerini havaya kaldır."

Koridorun diğer tarafındaki hanımefendi Libby'ye onaylamayan bir bakış attı. Bakışı Libby'nin saçına mı, formasını değiştirdikten sonra giydiği kamuflaj desenli ceketine mi, metal çivili tasma tipi kolyesine mi, çekmeye çalıştığı **sel-** fie'ye mi yoksa **sıcak çerez** derken kullandığı ses tonuna mı yönelikti emin olamadım.

En mağrur bakışımla ablama doğru eğildim ve sıcak çerezlerimi havaya kaldırdım.

Libby başını omzuma dayayıp fotoğrafı çekti. Bana göstermek için telefonu çevirdi. "İndiğimizde sana atarım." Yüzündeki gülümseme sadece bir saniyeliğine de olsa azaldı. "İnternete koyma, olur mu?"

Drake nerede olduğunu bilmiyor, değil mi? Ona bir hayata sahip olmaya hakkı olduğunu hatırlatma dürtümü bastırdım. Tartışmak istemiyordum. "Koymam." Bu benim açımdan büyük bir fedakarlık değildi. Sosyal medya hesaplarım vardı ama onları genelde Max'e mesaj atmak için kullanıyordum.

Lafı açılmışken... Telefonumu çıkardım. Uçak moduna aldığım için mesaj falan yoktu ama birinci sınıf bedava Wi-Fi hizmeti veriyordu. Olanlarla ilgili Max'e hızlıca

bir mesaj yazdım, uçuşun kalanını Tobias Hawthorne'la ilgili şeyleri okuyarak geçirdim.

Parasını petrolden kazanmış, sonra farklı alanlarda işlere yatırmıştı. Grayson büyükbabasının "varlıklı" bir adam olduğunu söylediği ve gazete de hayırsever kelimesini kullandığı için onun bir çeşit milyoner olmasını beklemiştim.

Yanılmışım.

Tobias Hawthorne sadece "varlıklı" veya "zengin" değildi. Tobias Hawthorne'un olduğu şeyi tanımlamak için kibar bir kelime yoktu, acayip zengin bir "dilediğiniz küfrü ekleyin" denilebilirdi. Milyarları vardı, çoğul olarak. Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin dokuzuncu adamıydı, Tek- sas eyaletinin ise en zenginiydi.

Kırk altı nokta iki milyar dolar. Bu net servetiydi. Rakamlar kulağa gerçek gibi bile gelmiyordu. En sonunda, hiç tanışmadığım bir adamın bana neden bir şey bırakmış olabileceğini merak etmeyi bıraktım ve ne kadar bırakmış olabileceğini merak etmeye başladım.

İnmeden hemen önce Max mesaj attı: Benimle tarak mı geçiyorsun seni cancık?

Sırıttım. Hayır. Şu anda Teksas'a giden bir uçaktayım. İnmek üzereyiz.

Max'in tek cevabı şu oldu: Ha diktir.

Güvenlikten geçer geçmez tepeden tırnağa beyaz takım elbise giymiş, siyah saçlı bir kadın tarafından karşılandık. "Bayan Grambs." Başıyla önce bana, sonra Libby'ye selam verirken aynı şekilde hitap etti. "Bayan Grambs." Takip etmemizi bekleyerek arkasını döndü. Beni utandırır da ikimiz de peşine takıldık. "Ben McNamara, Ortega ve Jones'tan Alisa Ortega." Duraksadıktan sonra bana yandan bir bakış attı. "Ulaşılması oldukça zor bir genç kadınsınız."

Omzumu silktim. "Arabamda yaşıyorum."

"Orada yaşamıyor, " dedi Libby çabucak. "Ona öyle yaşamadığını söyle."

"Gelebilmeye çok sevindik." McNamara, Ortega ve Jones'tan Alisa Ortega ona herhangi bir şey söylemem için beklemedi. Benimle yapılan bu konuşmanın formalite icabı olduğuna dair içimde bir his vardı. "Teksas'ta kaldığınız müddetçe kendinizi Hawthorne ailesinin konukları olarak görün. Firmayla bağlantınız ben olacağım. Buradayken bir şeye ihtiyacınız olursa bana gelin."

Avukatlar saat başı ücret almaz mı? diye düşündüm. Benimle kişisel olarak ilgilenilmesi Hawthorne ailesi için ne kadara mal olmuştu? Bu kadının avukat olmayabileceği seçeneğini düşünmedim bile. Yirmilerinin sonlarında görünüyordu.

Onunla konuşmak, Grayson Hawthorne'la konuşmakla aynı hissi veriyordu. Bu kadın önemliydi.

Alisa Ortega, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sorarken otomatik kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü, kapı zamanında açılmayabilirmiş gibi görünse de hiç yavaşlamadı.

Cevap vermek için kapıya yapışmadığından emin olana kadar bekledim. "Biraz bilgiye ne dersiniz?"

"Biraz daha açık olmanız gerekecek."

"Vasiyette ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Bilmiyorum. " Kaldırımın yanında bekleyen siyah sedanı işaret etti. Benim için kapıyı açtığı anda bindim, Libby de aynısını yaptı. Alisa öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Sürücü koltuğu zaten doluydu. Şoförü görmeye çalıştım ama yüzünü pek seçemedim.

"Vasiyette ne olduğunu yakında öğreneceksiniz," dedi Alisa. Sözleri tıpkı üzerindeki beyaz takım elbisesi gibi temiz ve düzgündü. "Hepimiz öğreneceğiz. Vasiyetin okunması, sizin Hawthorne Malikanesi'ne varışınızdan hemen sonrası için planlandı."

Hawthorne'ların malikanesi değil. Sadece Hawthorne Malikanesi, sanki ismiyle falan tamamen bir İngiliz malikanesiymiş gibi.

"Orada mı kalacağız?" diye sordu Libby. "Hawthorne Malikanesi'nde?"

Dönüş biletlerimiz yarınaydı. Sadece bir gecelik eşya almıştık.

"Sizler için yatak odası ayarlandı," dedi Alisa. "Bay Hawthorne evin olduğu araziye elli yıl kadar önce satın aldı ve onca yılı orada inşa ettiği mimari mucizeye eklenti yaparak geçirdi. Kaç yatak odası olduğunu tam olarak bilmiyorum bile ama otuzdan fazladır. Hawthorne Malikanesi ... olağanüstü bir şey."

Şu ana kadar ondan duyduğumuz en kapsamlı bilgi buydu. Şansımı zorladım. "Bay Hawthorne da olağanüstü bir şeydi diye tahmin ediyorum?"

"İyi tahmin," dedi Alisa. Bana bir bakış attı. "Bay Hawthorne iyi tahmincilere bayılırdı."

O anda uğursuz bir hisle doldum, neredeyse önsezi de denilebilirdi. O yüzden mi beni seçti?

Yanımdaki Libby, "Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye sordu.

"Babam ben doğmadan önce bile Tobias Hawthorne'un avukatıydı." Alisa Ortega artık güçle dolu bir sesle konuşmuyordu. Sesi yumuşaktı. "Büyürken Hawthorne Malika- nesi'nde çok zaman geçirdim."

Onun için sadece bir müvekkil değildi, diye düşündüm. "Benim neden burada olduğuma dair bir fikriniz var mı?" diye sordum. "Neden bana bir şey bırakmış olsun ki?"

"Dünyayı kurtaran türden biri misin?" diye sordu, sanki bu son derece sıradan bir soruydu.

"Hayır?" dedim.

"Hayann hiç soyadı Hawthorne olan biri tarafından mahvedildi mi?" diye devam etti.

Gözlerimi ona diktim, bu defa daha özgüvenle cevap vermeyi başardım. "Hayır."

Alisa gülümsedi ama gülüşü gözlerine kadar ulaşmadı.

"Şanslısın."

BÖLÜM 6

Hawthorne Malikanesi bir tepedeydi. Devasaydı. Geniş bir düzlüğe yayılıyordu. Bir kaleye benziyordu, kırsaldaki bir çiftlikten ziyade asilzadelere layık bir yerdi. Önünde park edilmiş yarım düzine araba ve bir tane külüstür motosiklet vardı. Parçalara ayrılıp satılması gerekiyor gibi görünüyordu.

Alisa motora baktı. "Naslı eve gelmiş gibi görünüyor." "Naslı?" diye sordu Libby.

"Hawthorne torunlarının en büyüğü," diye cevapladı Alisa. Gözlerini motosikletten ayırıp kaleye baktı. "Toplamda dört torun var."

Dört torun. Aklımın tanıştığım tek Hawthorne'a yönelmesine engel olamadım.

Grayson. Kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesi. Gümüş grisi gözleri. Her şeyi bildiğini varsaymamı söylerkenki kibri.

Alisa bana bilmiş bir bakış attı. "Daha önce o yollardan geçmiş birisi olarak söyleyeyim, asla kalbini bir Hawthorne'a kaptırma."

"Endişelenme," dedim ona. Düşüncelerimi yüzümden

görebildiğime gerçeğine de varsayımına da kızdım. "Ben kalbi- mi kilit altında tutuyorum.,,

♦ ♦

Evin girişi birçok evden daha büyüktü, rahat doksan metrekare vardı. Sanki burayı inşa eden kişi girişin balo düzenlemek için gerekli olabileceğinden korkup da yapmıştı.

Girişin iki yanında taş kemerler vardı iki kat yüksekliğindeki süslemeli, itimyle oş ahşap tavana do^anyordu. Yalnızca bakmak bile nefesimi kesti.

"Geldiniz." Tanıdık ses dik atımı yeniden dünyaya çevirdi. "Tam 1.amanında. Uçuşunuzla ilgili bir sorun yaşamadınız diye düşünüyorum?"

Grayson ^home şu anda farkh bk ta^ elbise ^yi- yordu. Bu ^er^ siyaha gö^eş ve havan ^öyleydi.

"Sen." Alisa onu çelik gibi sert bir bakışla selamladı.

"Araya girdiğim için affedilmediği.mi mi çıkarmalıyım?" diye sordu Grayson.

"On dokuz yaşındasın," dedi Alisa. "Y^ına göre davranman seni öldürür mü?"

"Öldürebilir:." Grayson gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Ayna h^ geldin." Grayson'm araya Çimekle, beni a^ak ^n ^lm^im l^i^i adamam bir Samyemi ali. "Hanımlar, ceketlerinizi alabilir miyim?"

"Ben çıkarmayacağım," diye cevap verdim. Kendimi aksi hissediyordum ve dünyanın geri kalanıJa aramda bir katman daha olmasının zararı olmazdı.

Grayson Libby'ye, "Peki ya siz?" diye Sordu.

Hala girişte heyecanlı bir şekilde duran Libby ceketini çıkarıp ona verdi. Grayson taş kemerlerden birinin altından geçti. Diğer tarafta bir koridor vardı. Duvarda ufak, kare paneJler yer alıyordu. Grayson elini bir panelin üstüne koyup itti. Elini dohan der^e çevirip diğer paneJi itti ve so^a

benim takip edemediğim kadar hızlı bir şekilde en az iki tanesini daha itti. Tık sesi duydum ve bir kapı belirip duvann kalanından aynlarak açıldı.

"Bu da neyin ... " derken yarıda keStim.

Grayson içeri uzanıp bir askı çıkardı. "Vestiyer." Bu bir açıklama değildi. Etiketti, sanki bu her eski evde bulunan eski bir vestiyerdi.

Alisa bunu bizi Grayson'ın becerikli ellerine bırakma işaret i olar^ gördü ve ben de a^ım balık ^ bi açık bir halde orada durmak yerme bk cevap bulmaya çalıştım Grayson vestiyerin kapısını kapatacaktı ama içeriden gelen ses onu durdurdu.

Bir gıcırtı, ardından bir tak sesi duydum. Paltoların arkasından hışırtılar geldi ve birisi onları kenara ittikten sonra ışığa çıktı. Belki benim yaşlarımda belki benden daha küçük bir oğlandı. Üzerinde takrn elbise vardı ama Grayson ' la aralarındaki benzerlik orada sona eriyordu. Bu çocuğun takımı kırış kırışt^ sanki o halde uyuklamış gibiydi. Ceket i ilikli değildi. Boynunda asılı duran kravatı bağlı değildi. Uzundu ama bebek yüzlüydü ve kara, kıvrırcık saçları vardı. Gözleri açık kahverengiydi, teni de öyleydi.

"Geciktrn ^?" diye sordu Grayson'a.

“ O soruyu saatine yönlendkmeni önermm.”

Kara saçlı çocuk sorusunu düzeltip, "Jameson burada rn?" diye sordu.

Grayson kasıldı. "Hayır."

Diğer oğlan sırıttı. "O zaman geç kalmadım!" Bakışlarını Grays on' dan uzaklaştırıp Libby ve bana bako. "Budar da konuklarımız olmalı! Grayson'ın bizi tanıştırmaması ne büyük kabalık."

Grayson'ın çenesindeki kas seğırdi. “Avery Grambs/' dedi resmi bir şekilde, "ve ablası Libby. Hanımlar, bu benim kardeşim Alexander." Bir an için Grayson konuşmasını

orada bitirecekmiş gibi göründü ama sonra tek kaşı havaya kalktı. "Xander ailenin bebeğidir."

"Yakışıklısıyım," diye düzeltti Xander. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu ciddi herif Armani takımını gerçekten iyi taşıyor diye düşünüyorsunuz. Fakat sorarım size, Melez James Dean'in bedeninde vücut bulmuş genç Mary Tyler Moore gibi gülümsemesiyle yeri göğe katabilir mi?" Xander tek modda konuşan birine benziyordu. o mod da hızlıydı. "Hayır," diye cevapladı kendi sorusunu. "Hayır, yapamaz."

En sonunda başka birisinin konuşmasına yetecek kadar uzun süreliğine sustu. "Tanıştığıma sevindim," demeyi başardı Libby.

"Vestiyerlerde çok zaman geçirir misin?" diye sordum.

Xander ellerindeki tozu pantolonuna vurarak sildi. "Gizli geçit," dedikten sonra elleriyle pantolonuna bulaşan tozu silkelemeye uğraştı. "Bu yer onlarla dolu."

BÖLÜM 7

Telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmek için parmaklarım karıncalanıyordu ama direndim. Libby'nin öyle dertleri yoktu. "Matmazel. .." Xander Libby'nin fotoğraflarından birini engellemek için yana adım attı. "Hız trenleri konusunda ne düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

Libby'nin gözleri yerinden çıkacak sandım. "Bu yerde hız treni mi var?"

Xander sıırttı. "Tam olarak değil." Sonra bir baktım Hawthorne ailesinin -bir doksandan bir santim bile kısa görünmeyen- "bebeği" ablamı girişin arka tarafına çekiyordu.

Mallaştım. Bir ev nasıl "tam olarak olmasa da" hız trenine sahip olabilir? Yanımdaki Grayson alayla güldü. Onu bana bakarken yakaladım ve gözlerimi kısıtım. "Ne?"

"Hiç," dese de dudaklarının kıvrıldığı yön bana aksini söylüyordu. "Sadece... ne düşündüğünüzü gösteren bir yüzünüz var."

Hayır, yoktu. Libby her zaman okunması zor bir yüzüm olduğunu söylerdi. Poker suratım sayesinde aylarca

Harry'nin kahvaltılarını alacak parayı bulmuştum. Ben ak. lından geçenler yüzüne yansıyan biri delildim.

Yüzümde göze çarpan bir şey yoktu.

"Xander adına özür dilerim," dedi Grayson. "Konuma- dan önce düşünmek gibi modası geçmiş görüşleri ve üç saniyeden fazla hareketsiz oturmayı kabullenemeyen biri." Yere baktı. "En kötü günlerinde bile o en iyimizdir. "

•Bayan Ortega dört kişi olduğunuzu söyledi." Kendime mani olamadım. Bu aile hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. Onun hakkında. "Dört torun."

"Üç erkek kardeşim var," dedi Grayson. "Aynı anne, farklı babalardan. Teyzemiz Zara'nın hiç çocuğu olmadı." Arkamda bir yere baktı. "Akrabalık ilişkilerim söz konusu olunca, en başından ikinci özrümü dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Gray, hayatım!" Bir kadın kumaş girdabı şeklinde bize doğru geldi. Uçuş uçuş eteği etrafına yerleştiğinde kadının yaşını tahmin etmeye çalıştım. Otuzdan fazla, elliden azdı. Onun ötesinde bir şey diyemezdim. "Büyük salonda bizi bekliyorlar," dedi Grayson'a. "Ya da kısa süre içinde hazır olacaklar. Kardeşin nerede?"

"Net ol anne."

Kadın gözlerini devirdi. "Benimle doğru tonda konuş Grayson Hawthorne." Bana döndü. "Üstünde o takımla doğdu sanırsın," derken büyük bir sır veren birinin havasıyla konuşuyordu, "ama Gray benim küçük nüdistimdir. Gerçek bir özgür ruh. Dördüne basana kadar kıyafetleri üstünde tutamazdık. Açıkçası ben de denemedim bile." Duraksadı, yaptığını gizleme zahmetine girmeden beni baştan aşağı inceledi. "Sen Ava olmalısın."

Grayson, "Avery," diye düzelitti. Eğer çocukken nüdist gibi dolanma hikayesinden utandıysa da hiç belli etmedi. "Adı Avery, anne."

Kadın iç geçirse de gülümsedi, sanki oğluna baktığında onun varlığıyla keyiflenmemek kendisi için imkansızdı. "Çocuklarımla bana adımla sesleneceğine yemin etmiştim, n dedi bana. "Onları kendi dengim gibi yetiştirecektim, anlıyorsun ya? Fakat öte yandan, hep kızlarımla olacağını hayal etmiştim. Dört oğlandan sonra..." Dünyanın en zarif omuz sil.kişini yaptı.

Objektif olarak baktığımda Grayson'tn annesi fazlasıyla abartılıydı. Fakat kişisel olarak baktığımda, neşesi bulaşıcıydı.

"Doğum gününün ne zaman olduğunu sorabilir miyim canım?"

Sorusu beni şaşırt . Bir ağzım vardı. Tam olarak çalışıyordu. Fakat hızına yetişip de cevap veremedim. Elini yanağıma koydu. "Akrep? Oğlak? Balık olmadığın açık-"

"An e," dedi Grayson, sonra düzelitti. "Sk)1e."

Bunun an esinin adı olduğunu ve kadının astrolojik olarak beni sorguya çekmesini engelleme niyetiyle, annesine takılmak için adını kul andığını anlamam bir saniyemi aldı.

"Grayson iyi bir çocuk," dedi Skye bana. "Fazla iyi." Sonra göz kırptı. "Konuşuruz."

"Bayan Grambs'in ateş başında sohbet edecek veya tarot falı baktıracak kadar uzun süre kalmayı planladığını sanmıyorum." Skye'ın yaşlarında veya daha büyük olan ikinci bir kadın konuşmamıza katıldı. Eğer Skye kabarık eteklerin ve fazla paylaşmanın temsilcisiyse bu kadın kalem eteklerin ve incilerin kadınıydı.

"Ben Zara Hawthorne-Cal ıgarıs." Beni inceledi, yüzündeki ifade de adı gibi haşindi. "Babamı nereden tanıdığınızı sormamın mahzuru var mı?"

Devasa girişe sessizlik çöktü. Yutkundum. "Tanlı ıyır- dum."

Yammdaki Grayson'ın yine gözlerini dikip baktığını hissedebiliyordum. Kısa bir sonsuzluğun ardından Zara kasıntı bke dayla g^ümsedi. "Pekala, burada bulunmanıza minnettarız. Tahmin edebileceğiniz gibi, geçtiğimiz birkaç hafta biraz zorlayıcıydı."

Kimsenin bana ulaşamadığı birkaç hafta, diye boşluğu doldurdum.

"Zara?" Parlak siyah saçlı bir adam araya girip kolunu beline doladı. "Bayan Ortega konuşmak istiyor."

Zara 'nın kocası olduğunu düşündüğüm adam bana göz ucuyla bile bakmadı.

Skye telafi etmekten fazlasını yaptı. "Ablam insanlarla 'konuşur,'" dedi. "Ben sohbet ederim. Güzel sohbetler.

Açıkça görülüyor ki böyle böyle dört oğlum oldu. Dört olağanüstü ettiğim harika, samimi sohbetlerle..."

Grayson yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle, "Şu anda susman için sana para veririm," dedi.

Oğlunun yanağını okşadı. "Rüşvet. Tehdit. Parayla satın Eğer uğraşsaydın bile bundan daha Hawthorne ola-

^A haya^" Bana bilrñş bilrñş gül^sedi. "Bu ^- den ona muhtemel varis diyoruz."

Skye'm sesindeki bir şeyler, annesi muhtemel varis dediğinde Grayson'ın yüz ifadesinde beliren bir şeyler, bana Hawthorne ailesinin bu vasiyetin okunmasını ne kadar çok istediğini hafife aldığımı düşündürt .

Onlar da vasiyette ne yazdığını bilmiyor. Birdenbire, kurallarını bilmediğim bir oyunun oynandığı bir arenaya adım atmışım gibi hissettim.

Skye, "Şimdi," diyerek kolunun tekini benim koluma, diğerini de Grayson'ınkine doladı, "neden büyük salona geçmiyoruz?"

BÖLÜM 8

Büyük salon girişin üçte ikisi kadardı. Girişte kocaman taş bir şömine vardı. Şöminenin yanlarında yaratık heykelleri vardı. Gerçek anlamda yaratık heykelleri.

Grayson, Libby ile beni berjer koltuklara oturtuktan sonra müsaade isteyerek uzaklaştı. Zara ve kocasıyla konuşan, takım elbiseli üç orta yaşlı adama doğru ilerledi.

Avukatlar. Birkaç dakika sonra Alisa onlara katıldı, odada bulunan diğer kişileri inceledim. Beyaz bir çift, ikisi de en az altmışlardaydı. Askeri üniforma giyen kırklarındaki siyahi bir adam sırtını duvara dayamış, odadaki iki çıkışı da gören bir yerde duruyordu. Xander'ın yanında başka bir Hawthorne var gibiydi. Daha büyüktü, yirmilerinin ortasında gibiydi. Saçlarını kestirmesi gerekiyordu ve takım elbisesinin altında, tıpkı dışarıdaki motosiklet gibi daha iyi günler görmüş kovboy botları vardı.

Alisa'nın söylediği ismi anımsayarak bu adamın **Nash** olduğunu düşündüm.

Son olarak topluluğa yaşlı bir kadın katıldı. Naslı kolunu uzattı ama kadın onun yerine Xander'ın koluna girdi. Xander onu doğruca Libby'yle ikimizin yanına getirdi. "Bu büyükannem," dedi. "Harbi kadındır. Efsanedir."

"Boş konuşma." Büyük.anne, oğlanın koluna vurdu. "Ben bu maskaranın büyük büyük.annesiyim. " Büyükanne hiç sıkılmadan yanımdaki boş yere yerleşti. "Çınarlardan daha yaşlı, hepsinden ilci kat acımasızım."

Xander neşeyle, "Yufka yüreklidir," dedi. "Ve en sevdiği torunu

***fo** avdi^ tepkin," diye homurdandı büyükanne.

"^ herkim ra sevdipyrn!" Xander sırttı.

***^** olmaz büyükbabana çok beziyorsun," diye söy

lendi büyük.anne. Gözlerini kapattı ve başını hafifçe iki yana gördüm. "'Korkunç adam." Fakat bunu söylerken

şefkatliydi de.

Libby nazıkçe, "Bay Hawthorne oğlunuz muydu?" diye sordu. Yaşlarla çalışıyordu ve iyi bir dinleyiciydi.

Büyük.ane yeniden homurdanma fırsatını kaçırmadı.

"Damaımdı."

"Ayrıca en sevdiğiydi," diye belirt Xander. Bunu söyleyiş şeklinde dokunaklı bir yan vardı. Bu cenaze değildi. Adamı haftalar öncesinde gömmüş olmaWardı ama yası biliyordum, resmen kokusunu alabiliyordum.

onıran Libby, "'Sen iyi misin Ave?" diye sordu. Grayson'ın düşündüğüm her şeyi gösteren bir yüzüm olduğunu söyleyişi aklıma geldi.

U:nazeler ve yas tutmalar yerine Grayson Hawthorne'u düşünmek iyiydi.

"^ iyiy^" dedrn Libby'ye. Fakat değildim. İki yıl sonra bile, annemi özlemek bana bir tsunami gibi çarpabiliyordu. "Dışarı çıkacağım, " dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Biraz hava almam lazım."

Dışarı çıkarken Zara'nın kocası yolumu kesti. "Nereye gidiyorsun? Başlamak üzereyiz." Dirseğimin üzerinden kolumu tuttu.

Kol'u kıvmp elinden katardım. Bu insanların &m ol- duldun umurunda değildi. Kimse bana elini süremezdi. "Bana Hawthorne'lann dört torunu olduğu söylendi, " derken sesim

çelik gibiydi. "Doğru saydıyaam hâlâ bir eksiğiniz rat Bir dakika içinde döneceğim. Git fark etnaeycek bile."

Ön bahçeye çıkacağıma arka bahçeye çıktım, tabi buraya bahçe denilirse. Yerler tertemizdi. Bir çqme vardı. Bir heykd bahçesi. Bir 1era. Ufka uzanan yerde tek görebildiği ara- iydi. Bazı yerleri ağaçlıktı. Kimisi açık alandı. Fakat orada durup uzaklara bakarken birisinin ufka yürüyüp asla geri dönemeyeceğini hayal etmek kolaydı.

"Eğer evet bayına ve bir defa aslaysa, o zaman bir üçgenin kaç kenarı vardır?" Soru tepemden bir yerden geldi. Başımı kaldırdığımda yukandaki balkonun kmanda oturan oğlanı görd^ dövme dmirden korkulukta tdilikelik şekilde dengede duruyordu. SarhoJtU.

"Düşeceksin," dedim.

Sırıttı. "Uğınç bir teklif."

"Teklif değildi," dedim.

Bana tembel tembel gülümsedi. "Bir Hawthorne'a teklif* te bulunmakta utanılacak bir şey yok." Saçları Grayson'ın- kinden daha koyu, Xander'ınleinden daha açıkkn. Üstünde gömlek yoktu.

Kışın ortasında bu gayet yerintü biT luTar, diye düşün- düm iğneleyici bir şekilde ama bakışları yüzünden aşağı indirmeden de duramadım. Göğsü zayıf, kamı biçimliydi. Köprücük kemiğinden kalçasına kadar uzanan uzun, ince bir yara izi vardı.

"Sen Gizemli Kız olmalısın," dedi.

"Ben Avery," diye düzelttim. Hawthorne'lardan ve kederlerinden uzaklaşmak için buraya çıkmışnm. Bu oğlanın suratında umursadığına dair bir iz yoktu, sanki hayat büyük bir cümbüştü. Sanki o içerideki insanlar kadar keder duymuyordu.

"Sen ne dersin G.K.," diyerek karşılık verdi. "Sana G.K diyebilir miyim Gizemli Kız?"

Kollarımı göğsümde bağladım. "Hayır. "

Ayaklarını korkuluğun üstüne koyup ayağa kalktı. Ba-

cakları titredi ve bir anlıAtna ürpertici bir önsezim oldu. Yas tutu r vefazla yült.selt.^ Annem öldüA\ındc kendi kendimi mahvetmemek için her şeyi yapmışım. Ancak bu o çağrıyı hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Ağırlığını tek ayağına verdikten sonra diğerini uzattı.

•Yapma!" Ben başka bir şey diyemeden oğlan döndü ve elleriyle korkuluğu kavradı, ayaklarını havaya kaldırıp dik durdu. Kendini aşağı bıraktıken sırtındaki kasların kasıldı- 1-, kürek kemiklerinin üzerinde toplandığını görebiliyor- Sonra kendini bıraka.

T- pnuna iniverdi. "Burada olmamalısın G.K."

Omüz bir şekilde balkondan atlayan ben değildim. "Sen de öyle."

Kalbimin ne kadar hızlı attığını fark edebilir mi diye merale et . Onun kalbi hiç anyor mu diye merak ettim.

"Eğer yapmam gereken şeyleri, yapmamam gerektiğini söylediğim şeyler kadar sık yapmazsam"-dudaklarını büktü- "bu beni ne yapar?"

Jameson Hawthorne, diye düşündüm. Yakından bakınca gözlerinin rengini çıkarabildim: koyu, dipsiz bir yeşildi.

"Bu beni ne yapar?" diye tekrarladı.

Gözlerine bakmayı bıraktım. Karın kaslarına da. Geli- şigüül bir şekilde jölelenmiş saçlarına da. "Sarhoş yapar," dedim ve **Sinir** bozucu bir cevabın geldiğini hissedebildiğim için de ilci kelime daha ekledim. "Ve iki."

"Ne?" dedi Jameson Hawthorne.

"İl bilmecenin cevabı," dedim. "Eğer evet hayırsa ve bir defa aslaysa, o zaman bir üçgenin kenar sayısı... ikidir." Cevabımı uzata uzata verdim, sonuca nasıl ulaştığımı açıklamaya zahmet etmedim.

"Beni tuş ettin, G.K. " Jameson yanımdan sallana sallana geçti, geçerken de çıplak kolunu hafifçe benimkine sürttü. "Tuş ettin."

BÖLÜM 9

Birkaç dakika daha dışanda durdum. Bugünle ilgili hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Yarın Cont 'a geri dönecektim, bir parça zengin olarak ve anlatacak bir hikayeyle dönmeyi umut ediyordum, muhtemelen Hawthorne'lan bir daha hiç görmeyecektim.

Bir daha asla böyle bir manzaram olmayacalın.

Büyük salona geri döndüğümde Jameson Hawthorne mucizevi bir şekilde bir gömlek ve bir ceket bulmayı başarmıştı. Bana gülümseyip küçük bir selam verdi. Onun yanındaki Grayson kaskatı kesildi, çenesindeki kaslar kasılıyordu.

Avukatlardan biri, "Artık herkes burada olduğuna göre başlayalım," dedi.

Üç avukat üçgen şeklinde durdu. Konuşan adam **Alisa'nın** siyah saçına, kahverengi tenine ve kendinden emin ifadesine sahipti. Onun McNamara, Onega ve Jones'taki Ortega olduğunu varsaydım. Diğer ikisi -muhtemelen Jones ve Mc- Namara- iki yanında duruyordu.

Bir vasiyeti okumak için ne zamandan beri dört avukat gerekiyor? diye düşündüm.

Bay Ortega sesini odanın her köşesine ulaşacak şekilde kullanarak konuştu. "Tobias Tattersall Hawthorne'un son arzusu ve vasiyetini duymak için buradasınız. Bay

Hawthorne'un

talimatları doğrultusunda, meslektaşların sizlere Bay Hawt- home'un her biriniz için bıraktığı mekâpları dağıtacak."

Diğer adamlar odada dolanıp zarfları birer birer dağıttı.

·vasiyetname okunduktan sonra bu mektupları açabilir..

sınız. "

Bana da bir zarf verildi. Üstüne el yazısıyla tam adım yazılmıştı. Yanımdaki Libby başını kaldırıp avukata baktı ama avukat onu es geçip odadaki diğer kişilere zarfları dağıtmaya devam etti.

"Bay Hawthorne bu vasiyetin okunması için ismi okunacak tüm bireylerin fiziksel olarak bulunmaları gerektiğini **şart** koştu: Skye Hawthorne, Zara Hawthorne- Calligaris, **Nash** Hawthorne, Grayson Hawthorne, Jameson Hawthorne, Alexander Hawthorne ve Connecticut, New Castle' dan **Bayan** Avery Kylie Grambs."

Eğer başımı eğip de üzerimde hiç kıyafet olmadığını fark etsem kendimi bu kadar ortada hissetmezdim.

"Hepiniz burada olduğunuza göre başlayabiliriz, " diye devam et Bay Ortega.

Yanımda oturan Libby elimi tuttu.

"**Ben**, Tobias Tattersall Hawthorne," diye okudu Bay Ortega, "beden ve **akıl** sağlığım yerinde olarak, nakdi ve **fiziki** varlıklarımla dahil olmak üzere bütün mallarımla belirtildiği şekilde dağıtılmasına karar verdim.

"Yıl boyunca verdikleri sadık hizmetler için Andrew ve Lottie Laughlin'e kişi başı yüz bin dolar ile birlikte Teksas'taki arazimin batı sınırında yer alan Wayback Sayfiye Evi'nde ömür boyu, kira ödemediğim yaşamalarını vasiyet ediyorum. "

Gördüğüm yaşlıca çift birbirine yaslandı. Tek düşünebildiğim şeydi: **YÜZ BİN DOLAR**. Laughlin'ler vasiyetin okunması için şart bile koşulmamıştı ve yüz bin dolar para bırakılmıştı. Kişi başı!

Nasıl nefes alacağımı hatırlamak için epey çabaladım.

"Hayatı^ı birden fazla kez ve sayamayacağım kadar değişik **şekillerde** kullanan güvenlik ekibimin ^ John Oren'e şu anda McNamara, Ortega ve Jones'un ofislerinde **bulun**an alet çantamın içindekilerle birlikte üç yüz **bin** dolar bırakıyorum."

Tobias Hawthorne bu **insanları** tanıyor""7 dedim kendime, kalbim deli gibi çarpıyordu. Onun için **ça**, . Onun için önemliydi. Ben bir hiçtim.

"Kayınvalidem Pearl O'Day'e yıl yüz **bin** dolar harçlık ile birlikte ekte belirtilen tıbbi harcamalar için **bir fon** bırakıyorum. Vefat eden eşim **Alice** O'Day

Hawthorne'a **ait** olan bütün mücevherler ölümünden sonra **anine** geçecek ve onun uygun gördüğü şekilde dağıtılacalc "

Büyükanne burnundan soludu. Geniş odaya dönüp> "Aklınıza başka şeyler gelmesin, hepinizden fazla yaşayacağım, " dedi.

Bay Ortega gülümse^{di} ama sonra o gülümse^{me} azaldı. "Kız ..." **Duraksadı** ve sonra tekrar denedi. "**Kızlanm** Zara Hawthorne-Calligaris ve Skye Hawthorne'a **ölüm tarihime** ve saatime kadar birikmiş olan borçlanm ödemeye yetecek fonlar bırakıyorum." Bay Ortega yine duraksa^ dudaklarını sıkıp duruyordu. Diğer **ilci** avukat doğruca karşıya bakarak Hawthorne ailesinin üyelerine bakmaktan kaçınıyorlardı.

"Ek olarak Skye'a pusulamı bırakıyo^{rum}, gerçek kuzeyi daima bilsin diye, Zara'ya alyansımı bırakıyorum, an**esini** sevdiğim kadar adanmışlıkla ve sebatla sevsin diye."

Başka bir duraksama daha oldu, bu defaki diğerinden daha katlanılmazdı.

"Devam et." Konuşan Zara'**nın** kocasıydı.

"Kızlarımın her birine," diye yavaşça okudu Bay Ortega, "belirtilenin haricinde ellişer bin dolarlık tek seferlik bir miras bırakıyorum."

Elli bin dolar mı? Ben bu kelimeleri düşünür düşünmez

Zara'nın kocası yüksek sesle, rahatsız olmuşçasına tekrarladı. Tobias Hawthorne, kızlarına güvenlik şefine bıraktığını. dan daha az para bıraktı.

Birdenbire Skye'ın Grayson'dan **muhtemel varis** diye bahsetmesi yepyeni bir anlam kazandı.

"Bunu sen yaptın. " Zara Skye'a döndü. Sesini yükseltmedi ama yine de öldürücü bir tonda.

Skye içermiş bir halde, "Ben mi?" dedi.

"Toby öldükten sonra babam asla eskisi gibi olmadı," diye devam etti Zara.

Skye, "Ortadan kaybolduktan sonra," diye düzeltti.

"Tanrı aşkına, kendini bir dinle!" Zara kontrollü ses tonunu kaybetti. "Adamın kafasına girdin, değil mi Skye? Kırpıklarını oynattın ve bizi es geçip her şeyi senin-"

"Oğullarıma." Skye'ın sesi soğuktu. "Aradığın kelime **oğulların** olacak. "

"Aradığı kelime **piçlerine**. " Nash Hawthorne odadaki herkesten daha ağır bir Teksas aksanına sahipti. "Daha önce duymadığımız bir şey değil."

"Eğer benim bir oğlum olmuş olsaydı..." Zara devamını getiremedi.

"Fakat olmadı." Skye bunu sindirmesine izin verdi. "Değil mi Zara?"

"Yeter." Zara'nın kocası araya girdi. "Bu sorunu çözeceğiz. "

"Korkarım çözülecek bir şey yok." Bay Ortega sahneye geri döndü. "Bu vasiyetnamenin korunduğunu göreceksiniz, karşı çıkmak isteyebilecek herkese karşı caydırıcı önlemleri var."

Bunun mealinin **kapa çeneni ve otur** demek olduğunu düşündüm.

"Şimdi, eğer devam edebilirim..." Bay Ortega elinde tuttuğu vasiyetnameye baktı. "Torunlarım Nash Westbro- ok Hawthorne'a, Grayson Davenport Hawthorne'a, Jameson Winchester Hawthorne'a ve Alexander Blackwood Hawthorne'a..."

"Her şeyi bıraktı elbette, " diye homurdandı Zara.

Bay Ortega sesini yükseltti. "Kişi başı iki yüz elli bin dolar bırakıyorum, yirmi beşinci yaş günlerinde alacaklar, o zamana kadar para emanetçi Alisa Ortega tarafından idare edilecektir. "

"Ne?" Alisa şoka girmiş gibiydi. "Yani ben ... ne?"

"Halt, " dedi Nash memnuniyetle. "Aradığın cümle 'ne haltlar oluyor?' olacak hayatım."

Tobias Hawthorne her şeyi torunlarına bırakmamıştı. Servetinin büyüklüğü düşünülünce onlara üç kuruş bırakmıştı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Grayson, her kelimesi ölümcül bir darbe gibiydi ve çok dikkatli söylenmişti.

Tobias Hawthorne her şeyi torunlarına bırakmadı. Kızlarına bırakmadı. Beynim tam orada duruverdi. Kulaklarım çınladı.

"Lütfen, " Bay Ortega elini havaya kaldırdı. "Bitirmeme izin verin. "

Kırk altı nokta iki milyar dolar, diye düşündüm. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve ağzım kupkuruydu. Tobias Hawthorne'un serveti kırk altı nokta iki milyar dolardı ve torunlarına toplamda bir milyar dolar bırakmıştı. Kızlarına yüz bin dolar. Yarım milyon da hizmetkarlarına, büyükanne için de düzenli bir yıllık gelir...

Bu matematikteki eşitlik toplamını karşılamıyordu. Karşılıyor olamazdı.

Odadaki herkes teker teker dönerek gözlerini bana dikip baktı.

Bay Ortega okumayı sürdürdü, "Bütün mülkler, parasal varlıklar ve belirtilmemiş maddi servetler de dahil olmak üzere mirasımın kalanını Avery Kylie Grambs'e bırakıyorum. "

BÖLÜM 10

Bu gerçek değil.
Bu oluyor olamaz.
Rüya görüyorum.
Halüsinasyon görüyorum.

"Her şeyi **Ona** mı bıraktı?" Skye'ın sesi uyuşukluk halimi bölmeye yetecek kadar tizdi. "Neden?" Burcumla ilgili bana takılan, oğullarının ve aşıklarının hikayelerini anlatan kadın gidivermişti. Bu Skye birini öldürebilirmiş gibi görünüyordu. Gerçek anlamda.

"Bu kız kim oluyor?" Zara'nın sesi bıçak kadar keskin ve bir çan gibi netti.

"Bir hata olmalı." Grayson hatalarla başa çıkmaya alışkın birisi gibi konuşuyordu. **Rüşvet, tehdit, satın alma,** diye düşündüm. "Muhtemel varis " bana ne yaptı? **Bu gerçek değil.** Bunu kalbimin her çarpışında, aldığım ve verdiğim her nefeste hissettim. **Bu oluyor olamaz.**

"O haklı." Sözlerim bir fısıltı gibi çıktı, etrafımda ^se- len seslerin arasında kayboldu. Yeniden denedim, daha yüksek sesle. "Grayson haklı." Başlar benden tarafa dönmeye

başladı. "Bir hata olmuş olmalı. H Sesim boğuktu. **AZ** önce bir uçaktan atlamışım gibi hissediyordum. Sanki hava dalışı yapıyordum ve paraşütümün açılmasını bekliyordum.

Bu gerçek değil. (;e-rçek olamaz.

"**Avery.**" Libby kaburgalarımı dürt ü, çenemi kapatmam ve **hatalarla** ilgili konuşmaya son vermem gerektiğini ima ettiği belliydi.

Fakat böyle bir şey mümkün değildi. Karıştırmış falan olmalılardı. Hiç tanışmadığım bir adam bana multi-milyar dolarlık bir servet bırakmamıştı. Böyle şeyler olmazdı, nokta.

"Bakın." Skye söylediğim şeye ya pıstı. "Ava biJe bunun saçma olduğuna katılıyor. ..

Bu defa adımı kasten yanlış söylediğinden oldukça emindim. Bütün mülkler, parasal varlıklar ve belirtilmemiş maddi servetler de dahil olmak üzere mirasımın kalanını Avery Kylie Grambs'e bırakıyorum. Skye Hawthorne artık adımı biliyordu.

Hepsi biliyordu.

"Sizi temin ederim, hiçbir hata yok." Bay Ortega benimle göz göze geldi, sonra dik.katini diğerlerine çevirdi. "Ayrıca sizleri de temin ederim ki Tobias Hawthorne'un son arzusu ve vasiyeti tamamen bozulmazdu. Kalan detayların büyük çoğunluğu sadece Avery'yi ilgilendireceğinden bu merasime son vereceğiz. Fakat bir şeyi net bir şekilde açıklamama izin verin: Vasiyetin şartlarına dayanarak, Avery'nin mirasına karşı çıkan her varis miras üzerindeki hakkını tamamen kaybedecek."

Avery'nin mirası. Başım dönüyordu, midem bulanıyor gibiydi. Birisi parmaklarını şaklatarak fizik kurallarını yeniden yazmıştı adeta, yerçekimi ivmesi değişmişti ve vücudum ayak uydurmakta zorlanıyordu. Dünya ekseninden çıkarak dönüyordu.

"Hiçbir vasiyet o kadar korunaklı değildir, " dedi Za- ra'nın kocası, sesi asit gibiydi. "Böyle bir para söz konusuyken olamaz. "

Nash Hawthorne araya girerek, "İhtiyarı tanımayan biri gibi konuştun, " dedi.

"Tuzak üstüne tuzak, " diye mırıldandı Jameson. "Bilmece üstüne bilmece. " Koyu yeşil gözlerinin üstümde olduğunu hissedebiliyordum.

Grayson bana sert bir sesle, "Sanırım gitmelisin, " dedi. Rica değildi. Bir emirdi.

"Teknik olarak... bu onun evi." Alisa Ortega 'nın sesi az önce arsenik yutmuş gibi çıktı.

Vasiyet hakkında hiçbir şey bilmediği belliydi. Tıpkı ailenin kalanı gibi o da her şeyden bihaberdi. Tobias Hawthorne onları nasıl bu şekilde ters köşeye yatırabilirdi? Ne türden bir insan kendi kanından ve canından olanlara bunu yapardı?

"Anlamıyorum, " dedim yüksek sesle, başım dönüyordu ve uyuşmuştum çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Kızım haklı. " Bay Ortega sesini tarafsız tutuyordu. "Hepsi size ait Bayan Grambs. Yalnızca serveti değil, Bay Hawthorne'un bütün mülkleriyle birlikte Hawthorne Malikanesi de. Mirasınızın şartlarına bağlı olarak, memnuniyetle sizinle birlikte üstünden geçeceğim şartlardan bahsediyorum, evin şu anki sakinleri size onları çıkarmanız için bir sebep vermediği müddetçe -ve o zamana kadar- kullanım hakkına sahipler. " Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. "Hiçbir şart altında, " diye devam etti ciddi bir biçimde, sözlerinde uyarı tonu vardı, "o sakinler sizi çıkarmaya yeltenemez. "

Oda bir anda sessiz ve hareketsiz bir hal aldı. Beni öldürecekler. Bu odadaki birisi gerçekten beni öldürecek. Eski ordu mensubu olduğumu düşündüğüm adam uzun adımlarla

gelip Tobias Hawthorne'un ailesiyle aramda durdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını göğsünde bağlayarak beni arkasında, ailenin kalanını da gözünün önünde tuttu.

"üren!" Zara'nın sesi şok içinde çıktı. "Sen bu aile için çalışıyorsun. "

"Ben Bay Hawthorne için çalıştım." John üren duraksadı ve bir parça kağıdı kaldırdı. Onun mektubu olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. "Bayan Avery Kylie Grambs için çalışmaya devam etmem son arzusuydu." Bana baktı. "Güvenlik. İhtiyacınız olacak. "

Solumdaki Xander, "Seni sadece bizden korumak için de değil!" diye ekledi.

"Bir adım geriye çekil lütfen," diye emretti üren.

Xander ellerini havaya kaldırdı. "Barış," diye duyurdu.

"Barış içinde vahim kehanetlerde bulunuyorum!"

"Xan haklı." Jameson bu sanki bir oyunmuş gibi gülümsedi. "Bütün dünya senden bir parça isteyecek Gizemli Kız. Bunun her tarafında **asrın hikayesi** yazıyor. "

Asrın hikayesi. Beynim yeniden çalışmaya başladı çünkü bunun bir şaka olmadığı ortadaydı. Sanrı görmüyordum. Rüya görmüyordum.

Ben bir varistim.

BÖLÜM 11

Yerimden fırladım. Sonra bir bakıma ki dışarıdayım. Ha^horne ^likanesi'nin dış kapısı arkamdan çarptı. Soğuk hava yüzüme vurdu. Nefes aldığımndan neredeyse emindim ama bütün bedenim uzak ve uyuşuk hissettiriyordu. Şok böyle bir his miydi?

"Avery!" Libby peşimden evden dışarı fırladı. "İyi misin?" Endişeli bir şekilde beni inceledi. "Ayrıca sen deli misin? Birisi sana para verince geri vermeye çalışmazsın! "

"Sen yapıyorsun," diye belirttim, beynimdeki kükreme öyle gürültülüydü ki kendi düşüncemi bile duyamıyordum. "Ne zaman sana bahşişlerimi vermeye çalışsam yapıyorsun."

"Burada bahşişten söz etmiyoruz!" Libby'nin mavi saçları atkuyruğundan çıkıyordu. "Milyonlardan bahsediyoruz."

Milyarlar, diye düzelttim sessizce ama ağzını kelimeyi söylemeyi reddederek dümdüz oldu.

"Ave." Libby elini omzuma koydu. "Bunun ne anlama geldiğini bir düşün. Bir daha asla para için endişelenmek zorunda kalmayacaksın. İstedğin her şeyi alabilirsin, ne istersen yaparsın. Annenden kalan o kartpostallar var ya?" Öne

eğilip alnını alnıma dayadı. "'Her yere gidebilirsin. Olasılıkları hayal et.'"

Bu acımasız bir şaka gibi, benim gibi kızlara asla elde edemeyecekleri şeyi isteten evrenin hır oyunu gibi hissettirse de hayal ettim.

Hawthorne Malikanesi'nin devasa dış kapısı sertçe açıldı. Geriye sıçradım, Nash Hawthorne dışarı adım attı. Takım elbise giyiyor olsa da her santimiyle tam öğle vakti rakibiyle karşılaşmaya hazır bir kovboy gibi görünüyordu.

Kendimi hazırladım. Milyarlar. Daha azı için savaşlar çıkmıştı.

"Rahatla ufaklık. " Nash'in Teksas aksanı viski gibi ağır ve akıcıydı. "Para istemiyorum. Asla istemedim. Bana kalırsa, evren muhtemelen hak eden bu insanlarla biraz kafa buluyor. "

Hawthorne kardeşlerin en büyüğünün gözleri benden Libby'ye kaydı. Adam uzun boylu, kaslı ve güneşte yanmıştı. Libby'ye ufak tefek ve zayıftı, solgun teni koyu renk ruju ve neon saçlarıyla bariz bir tezat oluşturuyordu. İkisinin birbirine on metreden fazla yaklaşmaması gerekiyormuş gibi görünüyordu ama yine de işte orada durmuş, Libby'ye ağır ağır gülümsüyordu.

"Kendine dik at et hayatım," dedi ablama. Sallana sallana motoruna doğru ilerledi, kaskını takın ve çok geçmeden gidiverdi.

Libby motorun arkasından bakakaldı. "Grayson hakkında söylediğim şeyi geri alıyorum. Belki de Tanrı olan budur. "

Şu anda hangi Hawthorne kardeşin ilah olduğuna karar vermekten daha büyük meselelerimiz vardı. "Burada kalamayız Libby. Ailenin kalanının Nash'i kadar bıkkın olduğundan şüpheliyim. Gitmemiz gerekiyor. "

"Sizinle geliyorum," dedi kalın bir ses. Arkamı döndüm. Dış kapının yanında John üren duruyordu. Kapıyı açtığını duymamıştım.

"Güvenliğe ihtiyacım yok," dedim adama. "Sadece buradan çıkıp gitmem gerekiyor. "

"Hayatınızın kalanı boyunca korumaya ihtiyacınız olacak. " O kadar açık bir şekilde konuştu ki karşı çıkmaya yeltenemedim bile. "Fakat iyi yanından bakın ..." Başıyla bizi havaalanından alan arabayı işaret etti. "Araba da

sürebiliyorum."

Oren'e bizi bir motele götürmesini söyledim. Onun yerine bizi bugüne kadar gördüğüm en havalı otele getirdi, herhalde bizi gezdirerek götürmüştü çünkü oraya vardığımızda Alisa Ortega bizi lobide bekliyordu.

"Vasiyetin tamamını okuma fırsatım oldu." Belli ki **merhaba** deme şekli böyleydi. "Senin için de bir kopyasını getirdim. Odalarınıza geçip detayların üstünden geçmeyi öneriyorum."

"Odalarımıza mı?" diye tekrarladım. Kapıcılar smokin giyiyordu. Lobide altı avize vardı. Yakınlarda bir kadın bir buçuk metrelik bir arp çalıyordu. "Burada oda tutmaya gücümüz yetmez. "

Alisa bana neredeyse acır gibi bir bakış attı. "Ah tatlım," dedi, sonra profesyonelliğini geri kazandı. "Bu otel senin."

Ben ... ne? Lobide duran diğer misafirler Libby'yle bana "bu varoşları içeri kim aldı?" dercesine bakıyorlardı.

Bu otele sahip olmam mümkün değildi.

"Onun dışında, " diye devam etti Alisa, "vasiyetin resmen onaylanması lazım. Paranın ve mülklerin emanetten çıkması biraz zaman alabilir ama o süreçte ihtiyacın olan her şey McNamara, Ortega ve Jones tarafından karşılanacak."

Libby kaşlarını çatınca alını kırıştı. "Bu hukuk şirketlerinin yaptığı bir şey mi?"

"Bay Hawthorne'un en önemli müvekkilimiz olduğunu"

muhtemelen anlamışsınızdır," dedi Alisa dikkatle. "Tek müvekkilimiz olduğunu söylemek daha doğru olur. Ve şimdi..."

Gerçek kafama dank ederken, "Şimdi o müvekkil benim," dedim.

Vasiyeti okumam, tekrar okumam ve tekrar okumam neredeyse bir saatimi aldı. Tobias Hawthorne varis olmam için tek bir şart koymuştu.

"Bir yıl boyunca Hawthorne Malikanesi'nde yaşamam gerekiyor, en geç üç gün sonra başlamak üzere." Alisa bunu en az iki defa belirtmişti ama zihnimin bunu kabul etmesini sağlayamıyordum.

"Milyarlarca doları miras almamın tek şartı bir malikanede yaşamak zorunda olmam. "

"Doğru."

"Bu paranın kendilerine kalmasını bekleyen bir sürü insanın hala yaşamakta olduğu bir malikanede. Onları kovamıyorum da."

"Olağandışı koşullar olmadığı sürece, o da doğru. Eğer teselli olacaksa orası gerçekten çok geniş bir ev."

"Ya reddedersem?" diye sordum. "Ya da Hawthorne ailesi beni öldürürse?"

Alisa sakince, "Kimse seni öldürmeyecek," dedi.

Libby diplomatik olmaya çalışarak Alisa'ya, "Bu insanların etrafında büyüdüğünü biliyorum ama kız kardeşimi kesinlikle, yüzde yüz Lizzie Borden gibi öldürecekler. "

"Gerçekten baltayla öldürülmek istemem," diye vurguladım.

"Risk değerlendirmesi: düşük," diye mırıldandı üren. "En azından şu ana kadar balta için endişelenmeye gerek yok."

Şaka yaptığını anlamam birkaç saniyemi aldı. "Bu ciddi bir konu! "

"İnan bana, biliyorum, " dedi. "Fakat Hawthorne ailesi ni de tanıyorum. Oğlanlar bir kadına asla zarar vermezle^

kadınlar da seni mahkeme salonuna taşırlar, işe baltalar ka. nşmaz. "

"Ayrıca Teksas eyaletinde eğer varis vasiyetname hala iş. lemdeyken ölürse miras ilk baştaki kişiye geri dönmez, varisin servetinin parçası olur," diye ekledi Alisa.

Servetim mi var? diye düşündüm donuk bir şekilde. "Peki yanlarına taşınmayı reddedersem?" diye sordum yine, boğazımda koca bir top vardı.

"Reddetmeyecek. " Libby gözlerinden lazer çıkararak bana döndü.

"Eğer üç gün içinde Hawthorne malikanesine taşınmayı başaramazsan servetin sana verilen kısmı hayır kurumuna geçecek, " dedi Alisa.

"Tobias Hawthorne'un ailesine geçmeyecek mi?" diye sordum.

"Hayır. " Alisa'nın ifadesiz yuzu hafiften değişti. Hawthorne'ları yıllardır tanıyordu. Artık benim için çalışıyor olabilirdi ama bu konuda mutlu olamazdı.

Değil mi?

"Vasiyeti baban yazdı, değil mi?" diye sordum, içinde bulunduğum çılgın durumu anlamaya çalışıyordum.

"Şirketteki diğer ortaklarla birlikte," diye doğruladı Ali- sa.

"Sana söyledi mi..." Söylemek istediğim şeyi daha iyi ifade edebileceğim bir şey bulmaya çalışnm, sonra pes ettim. "Sana nedenini söyledi mi?"

Tobias Hawthorne niçin kendi ailesini mirastan men etmişti? Niçin her şeyi bana bırakmıştı?

"Babamın nedenini bildiğini sanmıyorum," dedi Alisa. Bana bakarken yüzündeki ifadesizlik maskesi bir kez daha kaydı. "Sen biliyor musun?"

BÖLÜM 12

"Hay abasını diktirdiğim, " dedi Max. "Şahit olası, abasını diktirdiğim." Sesi bir fısıltıya dönüştü ve gerçek bir küfür koyuverdi. Benim için saat gece yarısını geçmişti, onun içinse gece yarısına daha iki saat vardı. Bayan Liu'nun odaya dalıp telefonu elinden almasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

"Nasıl?" diye üsteledi Max. "Neden?"

Kucağımdaki zarfa baktım. Tobias Hawthorne bana bir açıklama bırakmıştı ama vasiyetin okunmasının üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen kendimde zarfı açacak gücü bulamamıştım. Yalnızdım, sahibi olduğum otelin çatı katı süitinin karanlık balkonunda oturuyordum, muhtemelen arabamdan daha pahalı olan, yere kadar uzanan, pofuduk bir bornoz giyiyordum ve donakalmıştım.

Max düşünceli bir şekilde, "Belki de doğumda değiştiril- mişsindir," dedi. Max çok fazla televizyon izliyordu ve kitap bağımlısı olarak tanımlanabilirdi. "Belki annen yıllar önce adamın hayatını kurtarmıştır. Belki bir gün yapay zeka geliştireceğin için ileri bilgisayar algoritmasıyla seçilmişsindir."

"Maxine, " diyerek alayla güldüm. Bir şekilde, bu düşün. memeye çalıştığım sözcükleri söylememe yetti. "Belki de ba. bam gerçek babam değildir. "

Bu en mantıklı açıklamaydı, değil mi? Belki Tobias Hawthorne ailesini bir yabancı için mirastan men etmemişti. Belki de ben ailesiydim.

Bir sırrım var ... Zihnimde annemi canlandırdım. Bu kelimeleri söyleyişini kaç defa duymuştum?

Max hattın diğer ucundan, "İyi misin?" diye sordu.

Zarfa, üzerine süslü bir şekilde yazılmış adıma baktım.

"Tobias Hawthorne bana bir mektup bıraktı."

"Ve sen daha açmadın mı?" dedi Max. "Avery, hay **diktir**-"

"Maxine!" Telefondan bile Max'in annesinin sesini **duydum**.

"Diktir dedim anne, **diktir**. Yani 'bir şeyleri diktirmek' anlamında... " Kısa bir duraksama oldu. "Avery? Benim kapatmam lazım. "

Karın kaslarım kasıldı. "Sonra konuşur muyuz? "

"Çok yakında, " diye söz verdi. "Sen de bu arada O MEKTIJBU AÇ."

Telefonu kapattı. Ben de kapattım. Başparmağımı zarfın kenarına soktum ama tıklatılan kapı beni zarfı açmaktan kurtardı.

Süite dönünce Oren'i kapının kenarında beklerken buldum. "Kim o?" diye sordum.

"Grayson Hawthorne, " diye cevapladı üren. Gözlerimi kapıya dikip baktım, üren detay verdi. "Eğer adamlarım onu bir tehdit olarak görselerdi asla bulunduğumuz kata çıkamazdı. Grayson'a güvenirim. Fakat onu görmek istemezsen..."

"Hayır," dedim. *Ben ne yapıyor~~um~~*? Saat geçti ve ^meri- kan asilzadesinin tahtından edilmeyi nezaketle kabul edeceğinden şüpheliydim. Fakat Grayson'ın bana bakış şeklinde bir şeyler vardı, karışlaştığımız o ilk andan itibaren...

"Kapıyı aç," dedim Oren'e. Kapıyı açtı ve bir adım geriye çekildi.

"Beni içeri davet etmeyecek misiniz?" Grayson artık varis değildi ama sesinin tonundan bunu anlayamazdınız.

Bornozuma daha çok sarınarak, "Burada olmamalısın," dedim ona.

"Yarım saattir kendime aynı şeyi söyleyip durdum ve yine de işte buradayım. " Gözleri gri havuzlar gibiydi, saçı dağınıktı, görünüşe göre tek uyuyamayan ben değildim. Bugün her şeyini kaybetmişti.

"Grayson-" dedim.

"Bunu nasıl yaptınız bilmiyorum. " Lafımı yarıda kesti, sesi tehlikeli ve yumuşaktı. "Büyükbabama karşı neyi kullandınız ya da nasıl bir dolandırıcılık peşindesiniz bilmiyorum."

"Ben öyle bir şey-"

"Şu anda ben konuşuyorum Bayan Grambs." Elini kapıya dayadı. Gözleri konusunda yanılmıştım. Havuz değillerdi. Onlar buzdu. "Bunu nasıl kıvırdığınıza dair hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim. Artık sizi görüyorum. Ne olduğunuzu ve elinizden neler geldiğini biliyorum, ailemi korumak için yapmayacağım şey yok. Burada

oynadığımız oyun her neyse, bu düzenbazlık ne kadar sürerse sürsün, gerçeği bulacağım ve bulduğumda Tanrı sizin yardımcınız olsun."

Gözümün ucuyla Oren'in araya girdiğini gördüm ama onun harekete geçmesini beklemedim. Kapıyı ittim, Gray- son'ı geriletecek kadar sertçe ittim hem de, sonra da çarpıp kapattım. Kalbim gümbür gümbürken yeniden çalmasını, kapının diğer tarafından bağırmasını bekledim. **Hiçbir** ^{şey} **olmadı**. Yavaşça başımı eğdim, gözlerim metale çekilen mıknatıs gibi ellerimdeki zarfa kayd.

Oren'e son bir kez baktıktan sonra yatak odama geri döndüm. **MEKTUBU AÇ**. Bu defa açtım, zarftan bir kart çıkardım. Mesajın içeriği iki kelime uzunluğundaydı. Sayfa. ya gözlerimi diktim, selamını, mesajı ve imzayı tekrar tekrar okudum.

Çok Sevgili Avery, Çok üzgünüm.

-T.T.H.

BÖLÜM 13

Üzgünüm mü? Ne için üzgün? Ertesi sabah bu soru hala kafamda çınılıyordu. Hayatımda ilk defa geç saate kadar uyudum. Oren ve Alisa'yı süitimizin mutfağında yumuşak bir sesle konuşurken buldum.

Benim duyamayacağım kadar az çıkıyordu sesleri.

"Avery. " Beni önce üren fark etti. Alisa'ya Grayson'ı anlatıp anlatmadığını merak ettim. "Seninle üzerinden geçmek istediğim bazı güvenlik protokolleri var. "

Grayson Hawthorne'a kapıları açmamak gibi şeyler mi?

"Artık bir hedefsin," dedi Alisa.

Hawthorne'ların bir tehdit olmadığı konusunda o kadar ısrarcı olduğu düşünülürse sormak zorunda kaldım: "Ne için hedef?"

"Paparaziler için elbette. Şirket şu anda her şeyi kontrol altında tutuyor ama bu uzun sürmeyecek ve başka meseleler de var. "

"Adam kaçırma." üren kelimeyi özellikle vurgulamadı. "Takip etme. İnsanlar tehditlerde bulunacak, hep bulunurlar. Gençsin ve kadınsın, bu her şeyi daha kötüleştirecek.

Ablanın da izniyle, geri döner dönmez ona da bir koruma ayarlayacağım. n

Adam kaçırtna. Takip etme. Tehditler. Kelimeleri kafanı. da oturtamadım bile. Ablamın geri dönmesinden bahsettiği için, "Libby nerede?" diye sordum.

"Uçakta, " diye cevap verdi Alisa. "Net olmak gerekirse, senin uçağında. "

"Benim uçağım mı var?" Buna asla alışamayacaktım.

"Birkaç tane var, " dedi Alisa. "Sanırım bir tane de helikopterin var ama bunun konumuzla ilgisi yok. Ablan eşyalarınızı almak için gitti. Hawthorne Malikanesi'ne taşınmanız gereken süreyi göz önünde bulundurarak burada kalmanızın daha iyi olacağını düşündük. En geç bu akşam taşınmanızı sağlayacağız. "

üren ciddiyetle, "Bu haber dışarı çıktığı anda her gazetenin manşetinde olacaksınız. Her haberin başlığı olacaksınız, sosyal medyada en çok konuşulan konu bu olacak. Bazı insanlar için Cinderella olacaksınız. Kimilerine göreyse Marie Antoinette, " dedi.

Bazı insanlar ben olmak isteyecekti. Bazı insanlarsa iliklerine kadar benden nefret edecekti. İlk defa Oren'in yan tarafında tabanca olduğunu fark ettim.

"Sabretmen en iyisi, " dedi üren en sonunda. "Ablan akşama dönmüş olacaktır. "

* * *

Sabahın kalanında Alisa ve ben, aklımda "Avery'nin Hayatını Kökünden Değiştirelim " oyunu olarak adlandırdığım bir oyunu oynadık. İşimden ayrıldım. Alisa okuldan alınmamla ilgilendi.

"Peki ya arabam?" diye sordum.

"üren senin için arabaları sürüyor olacak ama eğer istersen aracını getirtebiliriz, " diye önerdi Alisa. "Ya da kişisel kullanımın için yeni bir araba seçebilirsiniz. "

Bundan bahsediş şekline bakınca marketten sakız almak hakkında konuştuğunu düşünürdünüz.

"Sedan mı tercih edersin, SUV mi?.' dedi. Telefonunu sanki tek bir tuşuna basarak araba siparişi verebilecekmiş gibi tutuyordu. "Renk tercihin var mı?"

"Bana bir saniye izin ver lütfen," dedim. Yatak odama döndüm. Yatak absürt bir şekilde yüksek yastıklarla doluydu. Yatağa tırmanıp yastık dağının üzerine kendimi sırtüstü bıraktım ve telefonumu çıkardım.

Max'e mesaj atmak, aramak ve sosyal medyadan yazmak aynı sonucu verdi: hiç. Telefonuna *kesinlikle* el ko^İmuştı, muhtemelen dizüstü bilgisayarına da. Yani avukatın biri lanet bir piz^{za} siparişi verir gibi araba siparişi vermekten bahsetmeye başladığında uygun cevabın ne olacağı konusunda bana tavsiye veremezdi.

Bu *gerçeküstü*. Yirmi dört saat önce otoparkta uyuyordum. Savurganlık yapmaya en yakın hareketim kahvaltı için sandviç almak olurdu.

Kahvaltı sandviçi, diye düşündüm. *Harry*. Yatakta doğrulup oturdum. "Alisa?" diye seslendim. "Eğer yeni bir araba istemiyorsam, eğer o parayı başka bir şeye harcamak istiyorsam, yapabilir miydim?"

* * *

Harry'ye kalacak bir yer bulmak ve bunu kabul etmesini sağlamak kolay olmayacaktı ama Alisa halledilmiş saymamı söylemişti. Artık böyle bir dünyada

yaşıyordum. Tek yapmam gereken konuşmaktı ve *hallediliyordu*.

Bu uzun sürmezdi. Süremezdi. Er ya da geç birisi bir yerlerde hata yaptığını görecekti. *O gün gelene kadar keyfini sürebilirim.*

Libby'yi almaya giderken aklımdaki bir numaralı düşünCE buydu. Ablam *özel jetimden* iniyordu. Alisa ablamı Sor- bonne'a sokabilir mi diye merak ettim. Ya da ona küçük bir kapkek dükkânı açabilir miydi? Ya da-

M. Libby ... Yüzünü gördüğüm anda zihnimdeki bütün düşünceler **bir** anda duruverdi. Sağ gözü morarmış ve şişmiş, neredeyse kapanma evresine gelmişti.

Libby yutkundu ama gözlerini kaçırmadı. "Eğer 'ben sana demiştim' dersen karamelli kapkek yapanın ve suçluluk hissettirerek her gün ondan yemeni sağlarım. "

"Bilmem gereken bir sorun mu var?" diye sordu Alisa Libby'ye, gözünü incelerken sesinde yanıltıcı bir sakinlik ,ardı.

"Avery karamelden nefret eder, " dedi sorun oymuş gibi.

"Alisa," dedim dişlerimi sıkarak, "hukuk şirketinizde te- rilç i var **mı**?"

"Hayır." Alisa sesini son derece profesyonel ^{tuttu}. "Fakat kaynaklarım çoktur. Bazı ayarlamalar yapabilirim."

"Şaka yapıp yapmadığını gerçekten anlayamıyorum, " dedi Libby ve sonra bana döndü. "Neler olduğuyla ilgili konuşmak istemiyorum. Ben **iyiyim**. "

"Ama-"

"**Ben** iyiyim. 2"

Ağzımı kapalı tutmayı başardım ve hep birlikte otele dönmeyi başardık. Planımız son ayarlamaları hallettikten sonra anında Hawthorne Malikanesi'ne geçmekti.

İşler ^{tam} olarak planladığımız gibi gitmedi.

"Bir sorunumuz var. " Oren'in sesi çok ^{canı} sıkılmış **gibi** gelmedi ama Alisa anında telefonunu bıraktı. üren başıyla süitimizin balkonunu işaret etti. Alisa dışarı çıkıp aşağı baktı ve küfretti.

Neler olduğunu görmek için Oren'in yanından geçip balkondan aşağı bakm. Aşağıda, otelin girişinde, otel güvenliği bir kalabalığı durdurmaya çalışıyordu. Ancak bir flaş patladığında onların **kim** olduğunu anladım.

Paparaziler.

Derken her kamera balkona yöneldi. Yani **bana**.

BÖLÜM 14

"Şirketinizin bunu gizli tuttuğunu söyledin sanıyordum. " üren Alisa'ya bir bakış attı. Alisa ona kaşlarını çattıktan sonra hızla üç telefon görüşmesi yaptı, ikisi İspanyolcaydı ve sonra güvenlik şefime döndü. "Sızıntı bizden değil." Gözlerini Libby'ye çevirdi. "Senin sevgilinden. "

Libby'nin cevabı zar zor duyulur bir fısıltıdan ibaretti. "Eski sevgilim."

* * *

"Üzgünüm." Libby en az on defa özür dilemişti. Drake'e her şeyi anlatmıştı. Vasiyeti, mirasımın şartlarını, nerede kaldığımızı. *Her şeyi*. Nedenini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Çekip gelseydi onu öfkelenlendirmiş olacaktı. Onu yumuşatmaya çalışmış olmalıydı. Ona paradan bahsettiği anda o da peşine takılıp gelmeyi talep etmişti. Hawthorne parasını harcamak için planlar yapmaya başlamış olmalıydı. Libby de paranın onların olmadığını, *onun* olmadığını ve harcayamayacaklarını söylemiş olmalıydı.

O Libby'ye vurdu. Libby onu terk etti. O da basına

giN1. İşte şin1di buradaydık. üren beni yan kap1dan dışarı çıkarırken koca bir grup üzerime geldi.

.. İşte orada! " diye bağırdı bir ses.

u Avery! ..

“Ave^, bu tarafa bak!"

u Avery, Amerika'daki en zengin genç olmak nasıl hissettiriyor? "

"Dünyanın en genç milyarder olmak nasıl bir his?"

"Tobias Hawthorne'u nereden tanıyordun?"

"Tobias Hawthorne'un gayrimeşru kızı olduğun doğru mu?"

Apar topar SUV'ye bindirildim. Muhabirlerin kükreyerek sorduğu soruların üzerine kapı kapandı. Yolculuğumuzun tam olarak yarısındayken bir mesaj geldi, Max'ten değildi. Bilinmeyen numaraydı.

Açn^da bir haber başlığının ekran görüntüsünü gördüm. Avery Grambs: Hawthorne Varisi Kim?

Fotoğrafa kısa bir mesaj eşlik ediyordu.

Selam, Gizemli Kız. Artık resmi olarak ünlüsün.

Hawthorne malikanesinin kapılarının dışında daha fazla paparazi vardı ama onları geçtikten sonra dünyanın kalanı yok oluverdi. Hoş geldin partisi yoktu. Jameson yoktu. Grayson yoktu. Hawthorne'ların hiçbiri yoktu. Devasa ön kapıya uzandım, kilitliydi. Alisa evin arka tarafına gidip kayboldu. En sonunda geri geldiğinde yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Bana geniş bir zarf uzattı.

"Yasal olarak Hawthorne ailesi sana anahtar vermekle yükümlü. Yasal olmayan şekilde söylersek... " Gözlerini kıstı. "Hawthorne ailesi baş belasıdır. "

üren kuru kuru, "Bu yasal bir terim mi?" diye sordu.

Zarfı yırtıp açtım ve Hawthorne ailesinin bana anahtarları vermiş olduğunu gördüm. Yaklaşık yüz tane vardı.

"Bunlardan hangisinin ön kapıyı açtığını biliyor musunuz?,, diye sordum. Normal anahtarlar değillerdi. Kocaman ve süslülerdi. Hepsi antika gibi görünüyordu ve her anahtarın üstünde farklı tasarımlar, farklı metaller vardı^ hepsi farklı boyut ve uzunlukta ydı.

"Çözersin sen/ dedi birisi.

Başımı kaldırdım, kendimi bir diyafo_na bakarken buldum.

"Kes oyunu Jameson," dedi Alisa. "Bu düşündüğünüz kadar sevimli bir şey değil."

Cevap yoktu.

"Jameson?" diye denedi tekrar Alisa.

Sessizliğin ardından, "Sana inanıyorum G.K," dedi.

Diyafon kesildi ve Alisa uzun, bezgin bir soluk verdi.

"Tanrı beni Hawthorne'lardan korusun. "

Libby şaşkınca, "G.K? " diye sordu.

"Gizemli ^z," diye açıkladım. "Anladığım kadarıyla Jameson Hawthorne'un lakattan anladığı bu." Dikkatimi elimdeki anahtarlara çevirdim. Bariz çözüm hepsini denemek olurdu. Bu anahtarlardan birinin ön kapıyı açacağını varsayarsak en sonunda şansım

yaver gidecekti. Fakat sadece şansla olacak iş değildi. Ben zaten dünyadaki en şanslı kızdım.

Bir parçam bunu hak etmek istiyordu.

Anahtarları çevirip tasarımları inceledim. Bir elma. Bir yılan. Suyu andıran girdap deseni. Havalı, eski tarzda bir yazı stiliyle alfabenin her harfi vardı. Rakamların olduğu, şekillerin olduğu anahtarlar vardı, bir tane denizkızı ve dört tane de farklı gözü gösteren anahtar vardı.

"Ee?" dedi Alisa aniden. "Telefon etmemi ister misin?"

"Hayır." Dikkatimi anahtarlardan kapıya çevirdim. Tasarım basit, geometrikti, şu anda baktığım anahtarlarla uyumlu değildi. Bu çok kolay olurdu, diye düşündüm. Fazla

^ - S.r ^nnT S\lir-A hıınA ^ralel hır fikir aklıma ^eld1.

>rtm** Mısır dt&L

ta ka^nnı MW^ oynarken ^ttmıştınt. Birinin s^- ft'tL-- il(' kalLar Urm.-şık ^r\ (nÜnt' rakibi o kaJar az basıt ,wıp ara^i- Kalınırdaki kişinin dikkatini annıza çckehilir- ^n \"tfl1.an i'tıur r-^\"mlt alabilirdiniz. Dt'tJylan" <'iteSİ1't' ba•. Kjn^fkh^m <^^w MI. Od^mı anahtarların sapından ^"C"k.tt'f1 kıldın ";il\(' gtf't\".\"('k kısmına --evirdim. Anahtar- hnn K>v^^m fa^hkh ^ de kilide girecek k 1s m 1n1 n 00^\"ltu ^rdi.

boyut olatJk ^er değiller, iki anahtarı yan yana koyup baknğında fark ettiğim buydu. Desen -kilidi ^^^ ^^^ oİM mdc^a- ikisinde de a^ıyâ.

anah^{tara} geçtim. Aynı. H^ad^ M^tarları tek tek geçcrck kıyasladım. Aynı. Aynı. Aynı.

ta ^h^ ^ M^^ ^hu. Ne ka^{dar} M eden geçirirsem o kadar emin oluyordum. İki tane vardı - yanlış diizinele kopyası vardı, sadece birbirlerinden farklı görünsün diye ve sonra...

•&. w F.n sonunda diğerlerinden farklı desende bir anah^{tar} buldum. Diyafon çanrdad1 ama Jam.eson diğer taraftaysa ^ ^ k^^ ^^ ^^ ^de so^o ve çe^i- ^^ ^^ ^rn a^^^e doldu.

Eneka.

•Hangi **nasıl bildin?" diye sordu**

1.. .

Cevap diyafonⁿdan **g_eldi Jameson Hawthome garip** bir [^] d^{^^^}ü **gelen bir [^] "B[^]en iş[^]d[^] çok far[^] g^{^^} [^]ler [^]bnda i^çlerâde imamen a[^]d[^]" dedi.**

BÖLÜM 15

[^]Eve hoş geldin Avery.,., Alisa girişe adım attı ve d_{on}ü_p bana baktı. Eşikten geçerken bir anlığına nefes almayı bıraktım. Buckingham Sarayı veya Hogwarts'a adım atıp da ^{oranın} size ait olduğunun söylenmesi gibiydi.

"Şu koridorun ilerisinde sinema salonu., müzik odası, sera, güneş odası yer ahyor.. " Oddⁿ yarısının ne olduğunu bile bilmiyordum. "Büyük salonu gördün elbette.,. diye devam etti Alisa. "Resmi yemek odası daha ileride, onun ilerisinde mutfak, şef mutfağı var.."

"Şef mutfağı mı var?" deyiverdim.

"Sushi, İtalyan, Tayvan, vejetaryen ve pasta şefleri var." Bunları söyleyen ses bir erkeğe aitti. Arkamı döndüğümde vasiyetin okunduğu gün gördüğüm yaşlı çiftin büyük salonun girişinde durduğunu gördüm. Laughlin'ler. "Fakat günlük yemekleri karım yapar," diye devam etti Bay Laughlin.

"Bay Hawthome mahremiyetine çok düşkün biriydi." Bayan Laughlin beni inceledi. "Çoğu gün benim yemeklerimle yetinirdi çünkü dışarıdan gelenlerin evde gereğinden fazla kalmasından hoşlanmazdı."

Ev kelimesinin baş harfini büyük söylediğinden ve ben de dışarıdan gelen biri olarak gördüğünden adım kadar emindim.

"Burada hizmet etmek için çalışan düzinelerce kişi var,, diye açıkladı Alisa. "Hepsi tam zamanlı maaş alır ama emre amade çalışırlar."

"Eğer bir şeyin yapılması gerekiyorsa yapacak birisi vardır," diye basitçe açıkladı Bay Laughlin, "ve bunun son de. rece ağzı sıkı bir şekilde yapıldığından emin olurum. Çoğu zaman burada olduklarını anlamazsınız bile."

"Fakat ben anlayacağım," diye açıkladı O ren. "Arazideki hareketler sıkı bir şekilde takibe tabi tutulacak ve geçmiş sorgulaması yapılmadan kapılardan içeri kimse alınmayacak. İnşaat ekibi, temizlik ve bahçe çalışanları, her masöz, şef, stilist veya şarap garsonu - hepsi ekibimin denetiminden geçiyor. "

Şarap garsonu. Stilist. Şef. Masöz. Beynim o listeyi tersinden düşündü. Baş döndürücüydü.

Alisa, "Spor salonu bu koridorun aşağısında, " diyerek tur rehberi rolüne geri döndü. "Tam ölçülerinde bir basketbol ve duvar temisi kortu, kaya tırmanış duvarı, boyling salonu var-"

""Boyling salonu mu?" diye tekrarlardım.

AHsa, sanki birmin evinde ufak bir boyling salonu O^AS1 son derece mantıklıymış gibi, "Sadece dört şerit var, " diyerek açıklama yaptı.

Tam buna uygun bir cevap bulmaya çalışıyordum & arkamdaki dış kapı açıldı. Önceki gün Naslı Hawthorne buralarla işi bitmiş biri imajı uyandırmıştı ama işte buradaydı.

Libby kulağıma, "Motosikletli kovboy, " diye fısıldadı.

Yanımdaki Alisa kaskatı oldu. "Eğer burada her şey yolundaysa şirkete gidip kontrol etmem gereken şeyler var. " Ceketinin cebine uzanıp bana yeni bir telefon uzattı. "Kendi

numaramı, Bay Laughlin'inkini ve Oren'inkini kaydettim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Nash'e tek kelime etmeden çıkıp gitti ve Nash de onun gidişini izledi.

Kapı kapandığı anda Bayan Laughlin en büyük Hawthorne kardeşine tavsiyede bulundu. "Ona dikkat et. Aşkta reddedilen bir kadının gazabı cehennemde bile görülmez. "

Bu, bazı şeyleri benim için pekiştirdi. Alisa ve Nash. Avukatım bana kalbimi Hawthorne'lardan birine kaptırmamamı tavsiye

etmişti ve hayatımın onlardan biri tarafından mahvedilip mahvedilmediğini sorduğunda ve ona hayır cevabını verdiğimde şanslı olduğumu söylemişti.

Naslı, Bayan Laughlin'e, "Lee-Lee'nin düşmanla işbirliği yaptığını düşünerek kendini kandırma," dedi. "Avery kimsenin düşmanı değil. Burada düşman falan yok. Onun istediği bu."

O. Tobias Hawthorne. Ölümünde bile yaşamdan daha büyüktü.

"Bunların hiçbiri Avery'nin suçu değil," dedi yanımdaki Libby. "O sadece bir çocuk."

Naslı dikkatini ablama çevirdi, ablamın hiçliğe karışmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Naslı Libby'nin saçlarının arasından görünen morarmış gözüne baktı. "Burada ne oldu?" diye mırıldandı.

Libby çenesini havaya dikerek, "Ben iyiyim," dedi.

"Bunu görebiliyorum," diyerek yumuşak bir sesle cevap verdi Naslı. "Fakat eğer bana bir isim vermeye karar verirsen, o ismi alırım."

O sözlerin Libby'nin üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordum. Benden başka birinin onun tarafını tutmasına alışkın değildi.

"Libby." üren dikkatini çekti. "Eğer bir saniyen varsa seni Hector'la tanıştırmak isterim, güvenliğin ondan sorula-

cak. Avery, ben yokken Nash'in seni baltayla öldürmeyece. ğini veya diğerlerinin baltayla öldürmesine izin vermeyeceğini şahsen garanti edebilirim."

Bu Nash'in alaylı bir ses çıkarmasına sebep oldu, Oren'e dik dik bakırn. Onlara ne kadar az güvendiğimin reklamını yapmasına gerek yoktu! Libby evin derinliklerine doğru Oren'i takip ederken en büyük Hawthorne'un onun gidişini izlediğinin ziyadesiyle farkındaydım.

"Onu rahat bırak," dedim Nash'e.

"Korumacıym," dedi Naslı, "ve pis dövüşüyor gibi **görünüyorsun**. Eğer saygı duyduğum bir şey varsa, o da bu **iki** özelliğin birleşmesidir. "

Uzaktan bir çarpma, sonra da bir **tak** sesi geldi.

Naslı dalgın bir şekilde, "İşte bu da geri dönmemin ve memn**un** edici göçebe bayanım yaşayamam amin sebebi olmalı," dedi.

Bir uık sesi daha geldi.

Naslı gözlerini devirdi. "Bu eğlenceli olacak." Yakındaki bir koridora doğru uzun adımlarla ilerledi. Omzunun üzerinden baktı. "Peşimden gelmek isteyebilirsin ufaklık. Vaftizler ve ateşle ilgili neler dediklerini biliyorsundur."

• Orduda bir askerin il çarpışması veya zorlu bir durumla yüzleşme için kullanılan bir deyimden bahsediyor (.n.)

BÖLÜM 16

Nash'in bacakları ^{uzun}du, o yüzden o sallana sallana yürüdüğünde yetişmek için benim koş^{turm}am gerekti. Yanından geçtiğimiz her odaya baktım ama sanat, mimari ve doğal ışıktan bir bulanıklıktan ibaretlerdi. Uzun koridorun sonunda Naslı bir kapıyı itip açn. Kendimi bir kavganın kanıtını, bir kavganın sonucunu görmeye hazırladım. Onun yerine Grayson ve Jameson'ı nefesimi kesen bir kütüphanenin karşı uçlarında ^{durur}ken gördüm.

Oda daire şeklindeydi. Kitaplıklar beş altı metre yüksekliğindeydi ve her biri sert kapaklı kitaplarla doluydu. Yoğun, zengin bir ahşaptan yapılmıştı. Üst raflara ulaşmak için odaya dağılmış dört tane dövme demirden dönen merdiven vardı, tıpkı bir pusulanın uçları gibiydi. Kütüphanenin merkezinde devasa bir ağaç kütüğü vardı, rahat üç metre boyundaydı. Uzakta olsam bile ağacın yaşını gösteren halkaları görebiliyordum.

Bir masa olarak kullanılması için yapıldığını fark etmem bir dakikamı aldı.

*Sonsuza kadar burada kalabilirim, diye düşündüm. **Son**suzada kadar bu odada kalabilirim ve asla da ayrılmam.*

uEe, ^ dedi yanımdaki Naslı, kardeşlerini rahat bir şekilde inceledi. "Önce kimin k1ç1n1 tekmEleMem gerekiyOr?"

Grayson tuttuğu kitaptan başını kaldırdı. "Her zaman yumruk yumruğa m1 çözmek zorundayız?"

"Sanırım ilk tekmelenecek k1ç için bir gönüllüm var," dedi Nash. Sonra dövme demirden merdivenlerden biri_{ne} yaslanan Jameson'a ölçen bir bakış atıldı. "İkinci gönüllü_m Var m?"

Jameson pis pis güldü. "Uzak kalamadın, değil mi ağa beyciğim?"

"Avery'yi burada siz mankafalarla mı bıraksaydım?" Naslı adımı anana kadar ikisi de onun arkasındaki varlığımdan bihaber gibiydi ama görünmezliğimin öylece yok olu-verdiğini hissettim.

"Bayan Grambs hakkında çok fazla endişelenmezdim," dedi Grayson, gümüş rengi gözleri keskin bakıyordu. "Kendisine bakabildiği gayet açık. "

Açıkla_{mas}1: Ben ruhsuz, para peşindeki bir dolandırıcı- yun ve o doğruca içimi görüyor.

"Gray'i takma," dedi Jameson tembel tembel. "Hiçbirimiz takmıyoruz. "

"Jamie," dedi Nash. "Kapa çeneni."

jameson onu görmezden geldi. "Grayson Çekilmezlik Olimpiyatları'na hazırlanıyor ve aslında hepimiz başarılı olabileceğini düşünüyoruz, tabii eğer o çomağı biraz daha itip-
"

İçimdeki Max'in sayesinde, kışına yerine tankına diye düşündüm.

"Yeter, " dedi Naslı.

"Ne kaçırdım?" Xander kapıdan içeri girdi. Üzerinde özel okul üniforması vardı, blazer ceketini akıcı bir hareketle çıkarıverdi.

"Hiçbir şey kaçırmadın," dedi Grayson. "Bayan Grambs de gitmek üzereydi." Bakışlarını bana çevirdi. "'Yerleşmek istediğinizden eminim. "

Artık milyarder olan bendim ve hala emir veriyordu.

"Bekle bir dakika. " Xander birden kaşlarını çattı, odanın halini inceledi. "Bensiz kavga mı ediyordunuz?" Ben hala kavga veya yıkıma dair bir işaret görmüyordum ama belli ki Xander benim görmediğim bir şeyleri fark etmişti. "Okulu ekmeyen kişi olarak ödülüm bu yani," dedi kederle.

Okuldan bahsedilmesiyle birlikte Nash bakışlarını Xander'dan Jameson'a çevirdi. "Üniforma yok," dedi. "Devamsızlık mı yapıyorsun Jamie? O zaman kışını iki defa tekmeleyeceğim. "

Xander kış tekmeleme lafını duyunca sırtıttı, ayaklarının üstünde yaylandı ve hiçbir uyarıda bulunmadan fırlayıp Nash'i yere indirdi. Sadece kardeşler arasında dostça bir boğuşmaydı.

Xander zaferle, "Seni yıktım!" diye duyurdu.

Naslı ayak bileğini Xander'ın bacağına takıp onu çevirdi, altına alıp yere sabitledi. "Bugün değil, küçük kardeşim." Naslı sırtıttı, sonra diğer iki kardeşine daha kara bir bakış attı. "Bugün değil."

Onların dördü bir ekipti. Hawthorne'lardı. Ben değildim. Şimdi bunu fiziksel bir şekilde hissetmiştim. Dışarıdan gelenlerin anlamadığı bir bağı paylaşıyorlardı.

"Gitmeliyim," dedim. Buraya ait değildim ve eğer kalırsam tek yapacağım gözümü dikip bakmak olacaktı.

Grayson ters bir şekilde, "En başından burada olmamalıydınız, " diye cevap verdi.

"Ağzına bir çorap tık Gray, " dedi Nash. "Olan oldu ve eğer ihtiyar böyle bir şey yaptıysa bunu bozmanın bir yolu olmadığını sen de benim kadar biliyorsun. " Naslı başını Jameson'a çevirdi. "Sana gelince: Kendine zarar vermeye meyilli olman düşündüğün kadar sevimli değil. "

"Avery anahtarları çözdü," dedi Jameson gelişigüzelce: "Hepimizden daha hızlıydı."

Odaya girdiğimden beri ilk defa dört kardeş de uzun bir sessizliğe gömüldü. Burada neler oluyor? diye merak etti. O an gergin, elektrik gibi, neredeyse katlanılmaz ve-

Grayson, "Ona anahtarları ra verdin?" diyerek sessizliği bozdu.

Anahtarları hala elimde tutuyordum. Birden elimde ağır laştı. Jameson,ın bana bunları vermemesi gerekiyordu.

"Yasal olarak ona vermekle yükümlüyüz. "

"Bir anahtarı. " Grayson Jameson'ın konuşmasını böldü ve yavaş yavaş ona doğru gitmeye başladı, elindeki kitabı da şak diye kapattı. "Yasal olarak ona bir anahtar vermekle yükümlüydük Jameson, anahtarları değil."

Benimle dalga geçildiğini varsaymışım. Bir test olduğunu falan düşünmüştüm. Fakat konuşmalarına bakılırsa bu daha çok

bir gelenektir. Bir davetti.

Bir giriş töreniydi.

"Nasıl yapacağını merak ettim." Jameson tek kaşını havaya kaldırdı. "Süresini öğrenmek ister misiniz?"

"Ha^" diye patladı Nash. Jameson'ın sorusuna m cevap veriyordu, yoksa Grayson'a kardeşlerinin üzerine gitmeyi kesmesini mi söylüyordu emin değildim.

"Artık kalkabilir miyim?" diyerek araya girdi Xander, h^â Nash'm alradaydı ve diğer ü^ün toplamadan daha iyi ruh halinde görünüyordu.

"Hayır, " diye cevap verdi Nash.

Grayson ona yaklaşmaya devam ederken Jameson, "Size onun özel olduğunu söylemişim, " diye mırıldandı.

"Ben de sana ondan uzak dwmanı söyledim. " Grayson jameson'ın dibine gelince durdu.

Xander neşeyle, "Bakıyorum da ikiniz yine konuşuyorsunuz!" yorumunda bulundu. "Harika."

/-farika falan değil, diye düşündüm, gözlerimi hırkaç nıet- re ötede toplanan fırtınadan u7.aklaştıramıyordum . Jameson daha uzundu, Grayson'ın omuzları daha genişti . Jameson'ın

yüzündeki pis gülüş, Grayson ' ın çelik gibi sertliği ne d e n k ti.

"Hamhornc Malikanesi'ne hoş geldin Gizemli Kız. " Jameson'ın karşılaması benden ziyade Grayson içinmiş gibi geldi. Kavgaları her ne hakkındaysa sadece son olaylarla ilgili fikir ayrılığından ibaret değildi.

Bu sadece benimle ilgili değildi.

"Bana Gizemli Kız demeye son ver. " Kütüphanenin kapısı açıldığından beri doğru düzgün konuşmamıştım ama gözlemciyi oynamaktan gına gelmek üzereydi. "Benim adım Avery."

"Sana Varis demeye de gönüllüydüm," dedi Jameson. Bir adım ileri çıkarak tavan penceresinden düşen ışığın altına adım attı. Artık Grayson'la karşı karşıyaydı. "Ne düşünüyorsun Gray? Yeni ev sahibemiz için bir takma isim tercihin var mı?"

Ev sahibesi. jameson suratına suratına vuru yordu, veliaht her şeyini kaybettiği sürece kendisinin mirası kaybetmiş olmasıyla başa çıkabiliyordu sanki.

Grayson alçak sesle, "Seni korumaya çalışıyorum," dedi.

"Sanırım senin koruduğun tek kişinin kendin olduğunu hepimiz biliyoruz," diye cevap verdi jameson.

Grayson tamamen, ölümcül derecede hareketsiz kaldı.

"Xander." Naslı ayağa kalkıp en küçük kardeşini ayağa kaldırdı. "Neden gidip Avery'ye kendi kanadını göstermiyorsun?"

Sanırım bu bir çizginin geçilmesini önlemek için yaptığı bir şeydi ya da çoktan geçildiğine delaletti.

"Hadi." Xander omzunu hafifçe benimkine çarptı. "Yolda kurabiye almak için dururuz."

Eğer bu lafı odadaki gerilimi dağıtmak için söylediye de işe yaramadı ama Grayson'ın bir anlığına dikkatini Jame. son'dan uzaklaştırmasını sağladı.

"Kurabiye yok." Grayson'ın sesi **boğuluyor gibiydi**, san. ki sözler boğazını tıkiyordu. Jameson'ın **son sözleri nefesini** tamamen kesmişti adeta.

Xander neşeyle, "Olur," diye cevap **verdi. "Zorlu** pazar. lık yapıyorsun Grayson Hawthorne. **Kurabiye yok."** Xander bana göz kırptı. "Yağlı çörek alacağız. "

"İlk yağlı çöreğe deneme çöreği demekten hoşlanırım. " Xander çöreği komple ağzına tıkarken birini bana uzattı, sonra yutkunup dersine devam etti. "Üçüncüye, yok ya, *dördüncüye* kadar çörek yeme uzmanlığı falan edinemezsin."

İfadesiz bir şekilde, "Çörek yeme uzmanlığı, " diye tekrarladım.

"Şüpheli bir yapın var," dedi Xander. "Bu koridorlarda işine yarayacaktır ama insan varlığıyla ilgili tek bir evrensel gerçek varsa, o da çörek damak tadının bir gecede oluşmayacağıdır."

Gözümün ucuyla Oren'i gördüm ve ne kadar zamandır peşimizde dolandığını merak ettim. "Neden burada durup çöreklerden bahsediyoruz?" diye sordum Xander'a. üren, Hawthorne kardeşlerin fiziksel bir tehdit oluşturmadığında ısrar etmişti ama ne olur ne olmazdı! Hiç olmadı, Xander hayatımı sefil hale getirmeye çalışabilirdi. "Benden nefret etmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Senden nefret ediyorum, " diye cevap verirken üçüncü çöreğini mutlulukla yalayıp yuttu. "Eğer fark ettiysen yabancımları kendim yiyorum ve sana da limon aroma-

lılan veriyorum. derken tıtredi. "Bu sana olan nefretimrı

d er n l i ğ i n i ş a h s e n v e p r e n s i p t e g ö s t e r i ş i m . ”

usu şaka değil." Harikalar Diyarı'na düşmüşünü gibi hissettim ve sonra tekrar düşüyordum, o tavşan d eli ğ i n d e n t e k r a r t e k r a r , k o r k u n ç b i r d ö n ğ ü y l e d ü ş ü p d u r u y o r d u m .

JameSon ' ı n , t u z a k ü s t ü n e t u z a k , d e d i ğ i n i d u y a b i l i y o r d u m . V e b i / l l i e c e ü s t ü n e b i l m e c e .

Xander en son ^da, "Neden sen den n e f f e t e d e y i m A v e r y r " d i y e s o r d u . S e s i n d e d a h a ö n c e o r a d a o l m a y a n d u y - ^ k a t m a n l a r ı v ^ i . " B u n u y a p a n s e n d e ğ i l s i n . ”

Tobias Hawthorne yapmıştı.

^Belki sen suçsuzsun." Xander O m z u n u s i l k t i . " B e l k i d e G r a y ' i n d ü ş ü n d ü ğ ü g i b i ş e y t a n i b i r d e h a s ı n a m a g ü n ü n s o n u n d a , b ü y ü k b a b a m ı z ı b u n u y a p m a s ı i ç i n m a n i p ü l e e t t i ğ i n i d ü ş ü n d ü y s e n b i l e , s e n i m a n i p ü l e e d e n i n o o l d u ğ u n u g a r a n t i e d e r i m . ”

Tobias Hawthorne'un bana bıraktığı mektubu düşün- dü n , i k i k e l i m e c i k t i , a ç ı k l a m a f a l a n y o k t u .

"Büyük baban takdire şayan biriymiş, " dedim.

Dördüncü çöreği aldı. "Katılıyorum. Bu çöreği onun on u r u n a y i y o r u m . ” T a m o l a r a k d e d i ğ i n i y a p t ı . " A r t ı k o d a l a r ı n ı z ı g ö s t e r m e m i i s t e r m i s i n ? ”

Bunda bir numara olmalı. Xander Hawthorne'da görüldüğünden fazlası olmak zorundaydı. "Doğru yönü göstersen yeter, " dedim.

"O meseleye gehce..." En küçük Hawthorne yüzünü b u r u ş t u r d u . " H a w t h o r n e M a l i k a n e s i ' n d e y ö n b u l m a n ı n a z ı c ı k z o r o l m a i h t i m a l i v a r . E ğ e r y a p a b i l i r s e n ş ö y l e d ü ş ü n , b i r l a b i r e n t i l e W a l d o n e r e d e o y u n u b i r l e ş i p b e b e k y a p m ı ş l a r g i b i . A n c a k b u r a d a W a l d o d e d i ğ i m i z o d a l a r ı n ı z o l u y o r . ”

Saçma cümleyi tercüme etmeye yeltendim. "Hawthorne Malikanesi'nin g e l e n e k s e l o l m a y a n b i r d ü z e n i v a r . ”

Xander beşinci ve son çöreği ağzına tıktı. "Sana h i ç k e l i m e l e r l e a r a n ı n i y i o l d u ğ u n u s ö y l e y e n o l d u m u ? ”

"Hawthorne Malikanesi Teksas eyaletinde ş a h c ; a a t o l a n e n g e n i ş y e r l e ş i m a l a n . ” M e r d i v e n d e n y u k a r ı ç ı k a r k e n X a n - d e r a ç ı k l a m a y a d e v a m e t t i . " K a ç h e k t a r l ı k b i r a l a n

olduğunu söyleyebilirdim ama sadece tahnini olurdu. Hawthorne Malikânesi'ni diğer çok geniş, kale gibi yapılardan gerçekten ayıran şey ne boyutu ne de doğası. **Büyükbabam** her yıl en az bir yeni oda veya kanat ekledi. Eğer **becerebilirsen** şöyle düşün, M. C. Escher'ın çizimi ile Leonardo da Vinci'nin en usta tasarımları bir çocuk yapmış gibi ... ”

"Dur," diye emrettim. "Yeni kural: Artık bu evi veya sen de dahil olmak üzere içindeki kişileri tarif etmek için bebek yapma terminolojisini kullanmaya izin yok."

Xander dramatik bir şekilde elini göğsüne koydu. "Haşinsin. "

Omzumu silktim. "Benim evim, benim kurallarım."^

Bana ağzı açık bakakaldı. Ben de bunu söylediğime inanamadım ama Xander Hawthorne'da varlığım için özür dilemek zorunda hissettirmeyen bir şeyler vardı.

"Çok mu erken oldu?" diye sordum.

"Ben bir Hawthorne'um." Xander bana en vakur bakışıyla baktı. "Laf sokmaya başlamak için asla çok erken değildir. " Tur rehberini oynamaya devam etti. "Şimdi, dediğim gibi, doğu kanadı aslında kuzeydoğu kanadı, ikinci katta yer alıyor. Eğer kaybolursan sadece bizim ihtiyarı ara." Xander duvardaki bir portreyi işaret etti. "Şu son birkaç ayda bu onun kanadıydı."

Tobias Hawthorne'un fotoğraflarını intemetten görmüştüm ama portresine baktığım anda gözlerimi ayıramadım. Gümüş grisi saçları ve fark ettiğimden daha yıpranmış bir yüzü vardı. Gözleri Grayson'ınkilerinin aynısıydı, cüssesi Jameson'inkine, çenesi Nash'inkine benziyordu. Eğer Xander'ı hareket halindeyken görmeseydim Tobias Hawthorne'la

aralarında bir benzerlik görmeyebilirdim ama Tobias Hawthorne'un bütün hatlarının birleşmiş hali oradaydı. Sadece gözleri, burnu veya ağzının değil hepsinin birleşimiydi.

"Onunla hiç tanışmadım. " Gözlerimi portreden ayırıp Xander'a baktım. "Tanışsam hatırlardım."

"Emin misin?" diye sordu.

Kendimi yeniden portreye bakarken buldum. Milyarderle hiç tanışmış mıydım? Yollarımız bir an için bile olsa kesişmiş miydi? Zihnim boştu, tekrar tekrar aklımda dönüp duran tek bir cümle vardı. Çok üzgünüm.

BÖLÜM 18

Xander kendi kanadımı keşfetmem için beni bıraktı.

Kendi kanadım. Kelimeleri düşünürken bile saçma sapan hissettim. Malikanemde. İlk dört kapı süitlere açılıyordu, her biri büyük boy yatağı ufacık gösterecek boyuttaydı. Dolaplar yatak odası kadardı. Hele banyolar! İçinde oturma kısımları olan ve en az üç farklı duş başlığı olan duşlar vardı. Kontrol panelleri olan devasa küvetler vardı. Her aynada gömme televizyon vardı.

Sersemlemiş bir halde koridorumdaki beşinci ve son kapıya ilerledim. Açtığımda yatak odası olmadığını fark ettim. Bir ofis. Altı tane kocaman deri sandalye nal şeklinde yerleştirilmiş, balkona bakıyordu. Duvarlarda cam vitrinler vardı. Raflarda yer alan eşyalar bir müzeye ait gibi görünüyordu. Jeotlar, antik silahlar, oniks ve taştan heykeller. Balkonun karşısında, odanın arka tarafında bir masa vardı. Yaklaştıkça masanın yüzeyine işlenmiş geniş, bronz pusulayı gördüm. Parmağımı

pusulanın üzerinde gezdirdim. Kuzeybatıya döndü ve masadaki bir bölme açıldı.

Bu kanat Tobias Hawthorne'un son birkaç ayını geçirdiği yer, diye düşündüm. Birden sadece açık bölmeye bakma. Yıd eğil, Tobias Hawthorne'un masasındaki her çekim eceyi kurcalamayı istedim. Bir yerlerde bana ne düşündüğünü söyleyebilecek bir şeyler olmak zorundaydı. Neden burada olduğumu, neden benim için ailesini bir kenara attığını. Onu etkileyecek bir şey mi yapmıştım? Bende bir şey mi görmüş- tı. .

Ya da annemde?

Açık bölmenin içine yakından baktım içinde derin yivler vardı, T harfi şeklinde kazınmıştı. Parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim. Hiçbir şey olmadı. Çekmeceleri dene- dim. Kilitliydi.

Masanın arkasındaki raflar plaketterle ve ödüllere doluydu. Onlara doğru yürüdüm. İlk plaketin üzerinde, altın sarısı arka planın berine *Amerika Birleşik Devletleri* kelimeleri vardı, altındaysa bir mühür yer alıyordu. Biraz daha okuduktan sonra bunun bir patent olduğunu fark ettim ve Tobias Hawthorne'a verilmemişti.

Bu patent Xander'a verilmişti.

Duvarla en az yarım düzine patent vardı, birkaç dünya rekoru ve hayal edilebilecek her şekilde ödüller yer alıyordu. Bronz bir boğaya binen kişi. Bir sörf tahtası. Bir kılıç. Madalyalar vardı. Birkaç siyah kuşak. Motokrostan yüzme ve tilt oyununa kadar şampiyonluk kupaları vardı, bazıları *ulusal* şampiyonluklardı. Dört Hawthorne torunu tarafından yazılmış dört çerçeveli çizgi roman serisi vardı, filmlerini yaptıkları türden süper kahramanlar olduklarını fark ettim. Üzerinde Grayson'ın adı olan bir fotoğraf kitabı vardı.

Bu sadece bir sergi değildi. Bu resmen bir tapınaktı. Tobias Hawthorne'un dört olağanüstü torununa övgüsüydü. Bu hiç mantıklı değildi. Üçü ergen olan dört insanın bu kadar çok şeyi başarabilmiş olması mantıklı değildi, hele de bunları ofisinde sergileyen adamın onlardan hiçbirinin servetini hak etmediğine karar vermiş olması daha da mantıksızdı.

Büyükbabamızı bunu yapması için manipüle ettiğini düşündüysem bile, seni manipüle edenin olduğunu garanti ederim. Xander'ın sözlerini duya hi li yordum.

"Avery?"

Adımı duyduğum anda ödüllere uzaklaştım. Aceleyle masada açtığım bölmeyi kapattım.

"Buradayım," diye seslendim.

Libby kapıda belirdi. "Bu gerçeküstü," dedi. "Bu yer tamamıyla gerçeküstü."

"Açıklayacak tek kelime bu." Ablamın mor gözüne değil de Hawthorne Malikanesi'nin olağanüstülüğüne odaklanmaya çalıştım ama başarısız oldum. Mümkünmüş gibi şimdi daha da kötü görünüyordu.

Libby kollarını gövdeme doladı. "Ben iyiyim, " dedi bakışırını fark edince. "O kadar çok acımıyor. "

"Lütfen onunla işinin bittiğini söyle." Sözleri durdurmadan ağzımdan kaçıp gittiler. Libby'nin şu anda desteğe ihtiyacı vardı, yargılanmaya değil. Fakat Drake'le

daha önce de ayrıldığını düşünmeden edemiyordum.

"Buradayım, değil m?" dedi. "Sem *Seçiyorum*."

Onun kendisini seçmesini istiyordum ve bunu da söyle- diin. Libby saçının yüzüne dökülmesine izin verip balkona döndü. Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu.

"Önceden annem bana vururdu. Sadece gerçekten stresli olduğunda. Bekar bir anneydi ve her şey zordu. Bunu anlayabilirdim. Her şeyi kolaylaştırmaya çalıştım."

Onu çocukken hayal edebiliyordum, dayak yediği halde ona bunu yapan insan için her şeyi yapmaya çalıştığını gözümde canland^abiliyordum. "Libby..."

"Drake beni sevdi Avery. Sevdiğini biliyorum ve anlamak için çok uğraştım..." Şimdi kendine daha çok sarılıyordu. Tırnaklarındaki siyah oje yeni görünüyordu. **Harika**. "Fakat sen haklıydın."

Kalbim birazcık kırıldı. "Haklı olmak istemedim."

Libby birkaç saniye daha orada durdu, sonra balkona yürüyüp kapıyı açmayı denedi. Peşinden gittim ve onunla birlikte gece havasına adım attım. Aşağıda bir yüzme havu. zu vardı. Isıtılıyor olmalıydı çünkü birisi içinde yüzüyordu.

Grayson. Bedenim onu zihnimden önce tanıdı. Kolları suyu haşın kelebek stiliyle dövüyordu. Sırt kaslarıysa...

"Sana bir şey söylemem lazım," dedi Libby yanıbaşında.

Bu gözlerimi havuzdan ve oradaki yüzücüden ayırmamı sağladı. "Drake hakkında mı?" diye sordum.

"Hayır. Bir şeye kulak misafiri oldum." Libby yutkundu. "üren beni korumamla tanıştıırken Zara'nın kocasının konuşmalarını duydum. DNA testi yaptırıyorlar, **senin** için."

Zara ve kocasının DNA örneğini nasıl aldıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama şaşırdığımı da söyleyemezdim. Benim de aklımdan geçmişti. Vasiyetine yabancı birini eklemenin en basit açıklaması o kişinin tam olarak bir yabancı olmaması olurdu. En basit açıklama benim bir **Hawthorne** olmam olurdu.

Grayson'ı izlemeye hiç mi hiç hakkım yoktu.

"Eğer Tobias Hawthorne **senin** babansa," demeyi başardı Libby, "o zaman babamız, **benim** babam, **senin** baban değil demektir. Eğer babamız aynı değilse ve büyürken **de** birbirimizi doğru düzgün görmediğimiz için-"

"Sakin kardeş olmadığımızı söylemeye **kalkma**," **dedim**.

"Beni yine de burada ister miydin?" diye **sordu**, parmaklarını boynundaki tasma kolyede gezdirdi. "Eğer **değilsek**-"

"Seni burada istiyorum," dedim ona güvence vererek. "Ne olursa olsun."

o gece, hayatımın en uzun duşunu aldım. Sıcak su kaynağının sonu yoktu. Duş kabininin cam kapıları buharı içeride tutuyordu. Sanki kendi kişisel saunam vardı. Pofuduk, büyük havlularla kurulandıktan sonra yırtık pırtık pijamalarımı giydim ve Mısır pamuğundan olduğuna emin olduğum çarşafın üstüne kendimi bıraktım.

Bir şey duyduğumda orada ne kadar süredir uzandığımdan emin değildim. Bir ses geldi. "Şamdanı çek."

Anında ayağa fırlayıp dönerek sırtımı duvara dayadım. Bir silaha ihtiyacım olma ihtimaline karşı şifonyerin üstünde bıraktığım anahtarlara içgüdüsel olarak uzandım. Konuşan kişiyi bulmak için gözlerim odayı taradı ve elim boş kaldı.

"Şöminenin üzerindeki şamdanı çek, Varis. Tabii burada sıkışıp kalmamı istiyorsan başka?"

İlk baştaki kaç ya da savaş içgüdümün yerini öfke aldı. Odamın gerisindeki taş şömineye gözlerimi kısarak baktım. Elbette rafında çok kollu, büyük bir şamdan vardı.

"Bunun sapıklık sayıldığından eminim," dedim şömineye, daha doğrusu şöminenin . diğer tarafındaki oğlana. Yine de şamdanı çekmemezlik edemezdim. Öyle bir şeye kim di-

renebiJirdi ki? Şamdanı dibinden kavradım. Bir d i rençle kar. şılaştım, şöminenin arkasından başka bir öneri daha geldi.

hSadece çekme. Aşağı doğru indir. "

Söylenđiđi gibi yaptım. Şamdan aşağı doğru indi, bir klik sesi duydum ve şöminenin arkası yerinden santim santim ay. rıldı. Bir saniye sonra boşluktan çıkan parmak uçlarını gör- d^, şömine in arka tarafının kaldırmaSını ve rafın arka t^arafi^nda ortadan kaybolmasını izledim. Artık şöminenin arkası açıktı. Jameson Hamhorne oradan geçti. Doğrudu, sonra şamdanı dikey pozisyona getirdi ve az önce kullandığı giriş bir kez daha yavaş yavaş kapandı.

"Gizli geçit," diye açıkladı gereksizce. "Ev onlarla dolu?

"Bunu rahatlatıcı bulmam mı gerekiyor?" diye sordum. "Ya da korkutucu?"

"Sen söyle Gizemli Kız. Rahatladın mı, korktun mu?" Bir an düşünmeme izin verdi. "Ya da ilgini çekmiş olması mümkün mü?"

Jameson Hawthorne'la ilk karşılaştığımda sarhoştı. Bu defa nefesinde alkol kokusu yoktu ama vasiyetin okunduğu zamandan beri ne kadar uyuduğunu merak ettim. Saçları dağınık falan değildi ama parlak yeşil gözlerinde vahşi bir şeyler vardı.

"Anahtarlarla ilgili soru sormuyorsun. " Jameson bana çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Anahtarları sormanı bekledim. "

Anahtarları havaya kaldırdım. "Bu senin işindi. "

Soru değildi, o da soru muamelesi yapmadı zaten. "Aile geleneği gibi bir şey sayılır. "

"Ben aileden değilim. "

Başını yana yatırdı. "Buna inanıyor musun?"

Tobias Hawthorne'u ve Zara'nın kocasının yaptırdığı DNA testini düşündüm. "Bilmiyorum."

"Eğer akrabaysak yazık olur," yorumunda bulundu.

Bana ağır ağır ve keskin bir gülümsemeyle baktı. "Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Benim Hawthorne erkekleriyle sorunum neydi? *Gülüm*semesini düşünmeyi kes. Dudaklarına bakmayı kes. Sadece - kes artık.

"Zaten başa çıkamayacağın kadar çok aile üyen olduğunu düşünüyorum." Kollarımı göğsümde bağladım. ··Ayrıca görüldüğün kadar sakın olmadığını da düşünüyorum. Bir şey istiyorsun."

Matematiğim her zaman iyi olmuştu. Her daim mantıklıydım. Burada, benim odamda, bir sebepten benimle flört ediyordu.

"Yakında herkes senden bir şey isteyecek, Varis." Jame- son gülümsedi. "Soru şu ki; kaçımız senin vermeye istekli olduğun şeyi istiyoruz?"

Sadece sesinden, sözleri söyleyiş şeklinden bile -ona doğru eğilmek istediğimi hissedebiliyordum. Bu saçmalıktı.

"Bana Varis deyip durma," diye karşılık verdim. "Eğer sorumu cevaplamayı bir çeşit bilmeceye dönüştüreceksen güvenliği çağırıyorum."

"Mesele de o, Gizemli Kız. Herhangi bir şeyi bilmeceye dönüştürdüğümü düşünmüyorum. Buna mecbur olduğumu sanmıyorum. Asıl sen büyükbabamın son bilmececi, yapbo- zu, oyunusun."

Şu anda bana öyle yoğun şekilde bakıyordu ki gözlerimi kaçırmaya cüret etmedim.

"Sence bu evin neden bu kadar çok gizli geçidi var? Neden hiçbir kilide uymayan o kadar çok anahtar var? Büyükbabamın satın aldığı her masanın gizli bölmeleri vardır. Sinema salonunda bir org var, eğer belli notaları çalarsan gizli bir çekmeceyi açıyor. Çocukluğumdan büyükbabamın öldüğü geceye kadar, her cumartesi sabahı kardeşlerimle beni oturtur ve bize çözmemiz için bir bilmece, bir yapboz, imkansız

İn mmlm okuma verirdi. Sonra öldü. Ve sonra...” Jameson hana do^m bir adım attı. “Sen çıktın.”

u,, ,,

" (;,;\\"M ul ^enin bir tür manipölasyon dehası olduğunu , h\\^\\\\\\h·nr. T<.:yl.cın senin Hawthorne kanından olduğuna ‘”’ olmuş. Fakat bence sen bizim ihtiyaın son bilmecesi- “ı” çözümleri gereken son yapbozsun." Bir adım daha atıp ,\\,h,, ,·ok yaklaştı. "Seni bir sebepten seçti Avery. Sen özelsin ‘ (bence o bizim **-benim-** bunun nedenini çözmemizi iste- ·t ı."

"Ne n yapboz falan deği ln." Ka lb imin boğaz ı m da attığı nı hissedebiliyordum. ^tık nabz1mı görece k kadar ya knd1.

"Kesinlikle öylesm," diye cevap verdi. "Hepimiz öyleyiz. Bir parçanın bizi çözmeye çalışmadığmı s öyl em e şimdi. GraysOn ’ ı. Beni. Hatta belki Xander'ı bile."

"Bunların hep si senin için bir oyun mu?" Daha fazla yaklaşmaması için elimi kaldırdım. Son bir a dım atarak beni avucumu göğsüne dayamak zorunda bıraktı.

"Her şey bir oyundur, Avery Grambs. Bu hayatta karar vereceğimiz tek şey, kazanmak için oynayıp oynamayacağımız. " Uzanıp saçımı yüzümden geriye itti, geri geri gittim.

"Çık dışarı, " dedim alçak sesle. "Bu defa normal kapıyı kullan." Hayatım bolunca Hç kimse bana o n un az önce dokunduğu kadar nazikçe dokunmamıştı.

"Kızgınsın, " dedi Jameson.

"Sana söyledim - eğer bir şey istiyorsan sor. Buraya gelip de benim ne kadar özel olduğumu söyleme. Yüzüme dokunma.

"Sen özelsin. " Jameson ellerini kendine sakladı ama gözlerindeki kurnaz bakış asla değişmedi. "İstediğim şeyse nedenini anlamak. Neden sen, Avery?" Geriye çekilip bana alan bıraktı. "Senin de öğrenmek istemediğini Söyleme bana. "

İstiyordum. Elbette istiyordum.

"Konuyu burada bırakıyo um . " Jameson bir wrfi kaldır- dı. Dikkatli bir şekilde şömine rafının üstüne koydu. '60ku bunu, sonra bana bunun kazanılacak bir oyun olmadiğını söyle. Bunun bir bilmece olmad ıđ nı söyle." Jameson şamdana uzandı ve şöminedeki geçit bir kez daha açıldı. Gitmeden önce hedefi vurarak son sözü söyledi. "Sana bir servet bıraktı Avery ve bize bırakt ığı tek şey de *sensin* ”

BÖLÜM 20

Jameson karanlığın içinde kaybolduktan **ve şömine** kapısı kapandıktan çok sonra bile orada durup boş boş baktım. Odamdaki tek gizli geçit bu muydu? **Böyle bir evde** gerçekten yalnız olduğumdan nasıl emin olabilirdim?

İçimdeki her şey söylediği şeye isyan **etse de, en** sonunda Jameson 'ın şömine rafına bıraktığı zarfı almak **için ielerdi** m. Ben yapboz değildim. Ben sadece bir kızdım.

Zarfı çevirince üzerinde Jameson'ın adının **yazılı** olduğunu gördüm. Bu onun mektubuydu. **Vasiyetin okunduğu** gün verilen mektup. Kendi mektubumdan ne **çıkardım** yapacağım konusunda, Tobias Hawthorne'un hangi **konuda öz^** dilediği hakkında hala hiçbir fikrim yoktu. **Belki Jameson'ın** mektubu bir şeyleri açıklığa kavuşturuyordu.

Mektubu açıp okudum. Metin benim **mkn** en daha **uz^** du ve daha da anlamsızdı.

Jameson,

Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan **yeğdir**. Yoksa değil midir? Güç yozlaştırır. Mutlak güç **muhabakkak yozlaşır**. *Parlayan her şey altın değildir. Hiçbir şey mutlak değildir, ölüm ve vergiler dışında. Düşündükçe halimeşükrediyorum.*

Yargılama.

-Tobias Tattersall **Hawthorne**

Sonraki sabah Jameson'ın mektubundaki her şeyi ezberlemiştim. Günlerce uyumamış biri tarafından yazılmış gibiydi - manik halde, basmakalıp sözleri birbiri ardına söylemişti. Fakat sözler zihnimin gerisinde ne kadar birbirine karışırsa Jameson'ın haklı olma olasılığını o kadar düşünmeye başlıyordum.

Mektuplarda bir şeyler var. Jameson'ınkinde. Benimkinde. Bir cevap veya en azından bir ipucu.

Devasa yatağımdan yuvarlanıp çıktım, telefonlarımı şarjdan çıkarmaya gittim, birden fazla telefonum vardı. Eski telefonumun kapandığını fark ettim. Açma tuşuna birkaç defa bastıktan ve birazcık da şansla tekrar açmayı başardım. Son yirmi dört saati Max'e nasıl açıklamaya başlayabileceğimi bile bilmiyordum ama biriyle konuşmam gerekiyordu.

Gerçek olduğunun sağlamasını yapmam gerekiyordu.

Yüzden fazla cevapsız arama ve mesaj vardı. Aniden, Alisa'nın bana neden yeni bir telefon verdiği netleşti. Yıllardır konuşmadığım insanlar bana mesaj atıyordu. Hayatlarını beni görmezden gelerek geçiren kişiler dikkatimi çekmek için yaygara koparıyorlardı. İş arkadaşlarım. Sınıf arkadaşlarım. Hatta öğretmenlerim bile. Yarısının numaramı nereden bulduklarını bilmiyordum. Yeni telefonumu alıp internete girdim ve e-posta ile sosyal medya hesaplarımda durumun daha da kötü olduğunu keşfettim.

Bin/erce mesajım vardı - çoğu tanımadığım insanlardandı. Kimi insanlar için Cinderella olacaksın, kimileri içinse Marie Antoinette. Karım kaslarım kasıldı. İki telefonu da bırakıp ayağa kalktım, elimle ağzımı kapattım. Bunun geldiğini görmem gerekirdi. Böyle bir şoka yol açmamalıydı. Fakat hazır değildim.

Bir insan böyle bir şeye nasıl hazır olabilirdi?

"Avery?" Odamda bir ses duydum - kadın sesiydi ve Lib. by değildi.

"Alisa?" Yatak odamın kapısını açmadan önce tekrar kontrol ettim.

"Kahvaltıyı kaçırdın, " cevabı geldi. Kısa, iş bitiren bir ses, kesinlikle Alisa'ydı.

Kapıyı açtım.

"Bayan Laughlin neyi sevdiğini bilemedi, o yüzden her şeyden biraz yaptı," dedi Alisa. Tanımadığım bir kadın -belki yirmilerinin başındaydı- peşinden bir tepsiyle odaya girdi. Tepsiyi komodininin üstüne bıraktı, kısık gözlerle bana baktı ve sonra tek kelime etmeden gitti.

Kapı kapanır kapanmaz Alisa'ya dönerek, "Çalışanlar sadece gerektikçe geliyor sanıyordum, " dedim.

Alisa uzun bir soluk verdi. "Çalışanlar, çok ama çok saiklar ve şu anda fazlasıyla endişeliler. o,"-Alisa kapıyı işaret etti- "en yeni işe alınanlardan biri. Nash'inkilerden. "

Gözlerimi kıstım. "Nash'inkilerden derken neyi kastedi- yors un ? "

Alisa'nın sakinliği hiç azalmadı. "Naslı bir nevi göçebedir. Gider. Dolaşır. Ücra yerde bir bar bulup barmenlik yapar ve sonra aleve çekilen pervane gibi geri döner. Genelde de peşinde bir veya iki umudunu yitirmiş kişi olur. Tahmin edebileceğmden emmm, Hawthorne Malikanesi'nde yapılacak çok fazla iş var ve Bay Hawthorne'un Nash'in kayıp ruhlarını işe almak gibi bir alışkanlığı vardı. "

"Peki az önce buraya gelen kız?" diye sordum.

"Bir yıldır burada." Alisa'nın ses tonu hiçbir şeyi ele vermedi.
"Nash için ölür. Pek çoğu gibi."

"O ve Nash..." Bunu nasıl ifade edeceği den emin değü- dim.
"Birliktelik yaşadılar mı?"

"Hayır!" dedi Alisa net bir sesle. Derin bir nefes aldı ve
devam etti. "Nash üzerinde herhangi bir gücü olabileceği biriyle bir şey olmasına
asla izin vermezdi. Kusurları vardır -kurtarıcı kompleksi de on la rdan biri- fak at
öy le şeyleri yok."

Odadaki fili daha fazla görmezden geledim, o yüzden ortaya çıkardım. "O
senin eski sevgilin. "

Çenesini havaya dikti. "Bir zamanlar nişanlıydtk/ dedi. "Gençtik. Sorunlar vardı.
Fakat seni temin ederim ki konu seni temsil etmeMe geldiğinde hiçbir çıkar çatışmam
yok.·

Nişanlı mı? Ağzım açık kalmasın diye özellikle uğraşmam gerekti. Avukatım
bir Hawthorne'la evlenmeyi planlamıştı ve bunun bahsedilmeye değer bir şey
olmadığını mı düşünmüştü?

Alisa kaskatı bir şekilde, "Eğer istersen aracı görevini yerine getirmesi için başka
birini ayarlayabilirim," dedi.

Kendimi ona ağzım açık bir şekilde bakmayı kesmeye zorladım ve durumu
değerlendirmeyi denedim. Alisa profesyonellik dışı hiçbir şey yapmamıştı ve işinde
neredeyse korkutucu şekilde iyiydi. Ayrıca bütün bu bozulan nişan olayı düşünülünce,
Hawthorne'lara sadık olmamak için bir sebebi vardı.

"Sorun değil," dedim. "Yeni bir aracıya ihtiyacım yok."

Bu ufak da olsa gülümsemesini sağladı. "Seni iznini almadan Heights Country
Day'e kaydettirdim. " Alisa merhametsiz bir yetenekle listesindeki sonraki maddeye
geçiverdi. "Xander ve Jameson'ın gittikleri okul. Grayson geçen yıl mezun oldu. Seni
rnirasınla ilgili bilgiler basına çıkmadan önce okula kaydettirip en azından uyum
sağlamayı umuyordum ama bize verilen kartlarla oyunumuzu oynayacağız." Bana bir
bakış attı. "Sen Hawthorne varisisin, Hawthorne değilsin. Bu dikkatleri çekecek, hatta
varsıl olan tek kişinin sen olmayacağı Country Day gibi bir yerde bile."

Varsıl olmak, diye düşündüm. Zengin insanların zengin kelimesi dışında
kullanacağı kaç kelime vardı?

"Birkaç kolejli çocukla başa çıkabileceğimden eminim,>- desem de bundan emin değildim. Hem de hiç.

Alisa telefonlarıma göz attı. Çömelip eski telefonum^ yerden aldı. "Senin için bundan kurtulacağım."

Ne olduğunu anlamak için ekrana bakması bile gerek. medi. *Hâlâ* olmaya devam eden şeyi anlaması için telefonun sessizce titreyip durması yeterli bir işaretti.

"Bekle," dedim. Telefonu alıp mesajları görmezden **geldim** ve Max'in numarasını alclım. Yeni telefonunla aktardım.

"Yeni n^arana kimlerin ulaşacağını çok dikkatli **bir** şekilde belirlemeni öneririm, " dedi Alisa. "Bu kısa sürede bitmeyecek. "

"Bu," diye tekrarladım. Medyanın ilgisi. Yabancıların mesajlar göndermesi. Beni hiç önemsememiş insanların dost olduğumuza karar vermesi.

"Co^t^ Day'deki öğrenciler biraz daha sağduyulu **olacaktır** ama hazırlıklı olman lazım. Kulağa ne kadar berbat geliyor olsa da para güçtür ve güç çekicidir. İki gün önce olduğun insan değilsin. "

O noktada ona karşı çıkmak istedim ama zihnim Tobias Hawthorne'un Jameson'a yazdığı mektuba döndü, sözleri kafamda yanlanıyordu. *Güç yozlaştırın Mutlak güç muhakkak yozlaştır.*

BÖLÜM 21

"Mektubumu okudun." Jameson Hawthorne SUV'nin arka koltuğunda gelip yanıma oturdu. üren arabanın güvenlik özelliklerini bana çoktan anlatmıştı. Camlar kurşun geçirmezdi ve filmliydi, Tobias Hawthorne tuzaklara karşı gerekli olursa diye benzer SUV'lerden birkaç tanesine sahipti.

Heights Country Day'e gitmek o tuzaklardan biri değildi belli ki.

üren sürücü koltuğundan, "Xander gelmiyor mu?" diye sordu, aynada Jameson'la göz göze geldi.

"Xan cuma günleri okula erken gidiyor," dedi. "Müfredat dışı faaliyetleri var."

Üren'in aynadaki bakışları bana kaydı. "Yanında birinin olması sorun olur mu?"

Dün gece bir şöminenin içinden çıkan ve yatak odama giren Jameson Hawthorne'la yakın olmak benim için sorun olur muydu? Yüzüme dokundu-

ü anın gözümde canlanmasıyla pelteye dönerken, "Sorun değil," dedim üren'e.

üren arabayı çalıştırdı ve sonra omzunun üzerinden bir

bakış attı. "Paket o," dedi Jameson'a. "Eğer bir olay olur sa..."

"Önce onu kurtarırsın," diye bitirdi Jameson. Tek ayağını ortadaki konsola uzattı ve kapıya yaslandı. "Büyükbabanı her zaman Hawthorne erkeklerinin dokuz canı olduğun^ söylerdi. Beş canımdan fazlasını yememişimdir herhalde."

üren önüne döndü ve arabayı çalıştırdı, sonra da yola koyulduk. Camlar kurşun geçirmez olsa da dış kapılardan geçerken çıkan ufak çaplı kükremeyi duyabildim.

Paparazj. ler. Öncesinde en az bir düzineydiler. Şimdi sayıları iki katı, belki daha bile fazlaydı.

Bunun üzerinde çok durmadım. Gözlerimi gazetecilerden uzaklaştırdım ve Jameson'a baktım. "Al." Çantama uzanıp ona kendi mektubumu uzattım.

"Ben sana benimkini gösterdim, " dedi Jameson, sözlerini iki tarafa da çekilecek şekilde kullanıyordu. "Sen de bana seninkini göster. "

"Çeneni kapa da oku."

Okudu. "Bu kadar mı?" diye sordu bitirince.

Başım la onayladım.

"Neden özür dilediğine dair bir fikrin var ra?" iye sor du Jameson. "Geçmişinde büyük ve kimin yaptığı nı bilmediğin hatalar oldu mu?"

"Bir tane. " Yutkundum ve göz temasını kestim. "Fakat annemin çok nadir bir kan grubu olmasından ve nakil lis· resinde çok alt sıralarda yer almasından büyükbabanın so· rumlu olduğunu düşünmüyorsan, muhtemelen büyükbab an temizdir. "

Bunun kulağa alaycı gelmesini istemiştim, acı verici değil.

"Senin mektubuna sonra geri döneceğiz. " Jameson se· simdeki duygusal Jıgı görmezden gelme inceliğini gösterdi. "Dikkatimizi benimkine vereceğiz. Mektuptan ne çıkardığın· nı merak ediyorum Gizemli Kız?"

Bunun başka bir test olduğuna dair bir hisse kapıldım. Değ erimi göstermem için bir fırsat. Meydan okuma kabı/ edildi.

Bariz olanla başlayarak, "Mektubunda özlü sözler var," dedim. "Parlayan her şey altın değildir. Mutlak güç muhakkak yozlaşır. Para ve gücün tehlikeli olduğunu söylüyor. İlk cümleye gelirsek -tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir- yoksa değil midir? Burası açık, değil mi?"

Ailesi Tobias Hawthorne'un tanıdığı düşmanıydı, bense tanımadığıydım. Fakat eğer bu doğruysa - neden ben? Eğer ben bir yabancıysam neden beni seçmişti? Haritaya bir ok atıp mı seçmişti? Max'in hayali bilgisayar algoritmasıyla mı?

Eğer ben bir yabancıysam neden üzgündü?

"Devam et," diye üsteledi Jameson.

Odaklandım. "Hiçbir şey mutlak değildir, ölüm ve vergiler dışında. Bana sanki öleceğini biliyormuş gibi geldi. "

"Hasta olduğunu bile bilmiyorduk," diye mırıldandı Jameson. Bu tam can evinden vurdu. Belli ki Tobias Hawthorne- ne sır tutma şampiyonuydu - annem gibi. Annemi tanıyor olsa bile ben tanımadığı biri olabilirdim. Annem yabancı olmasa bile ben yine de bir yabancıydım.

Jameson'ın beni kafamın içini görebiliyor mu diye merak etmeme sebep olacak biçimde izlediğini hissedebiliyordum.

Mektuba geri dönerek, "Düşündükçe halime şükrediyorum, " diye okudum, bunu bitirmeye niyetliydim. "Farklı şartlar altında, herhangi birimiz başka birinin yerinde olabilirdi, " diye tercüme ettim.

"Zengin oğlan yoksul olabilir." Jameson ayağını ortadaki konsoldan indirdi ve başını tamamen bana doğru çevirdi, yeşil gözleri bütün bedenimi alarına geçirecek bir şekilde beni inceledi. "Yoksul muhitlerdeki bir kız da neye dönüşebilir? .."

Bir prensese. Bilmeceye. Varise. Bir oyuna.

Jam^eson gülümsedi. Eğer bu bir testse geçmiştim. "Gel; K şigüzel bir şekilde bakarsan mektup zaten bildiğimiz şeylerirı hatlarını çiziyor: Büyükbabam öldü ve her şeyini tanımadığı birine bıraktı, bununla birlikte de birçok kişinin talihini de. ğıştirdi. Neden? Çünkü güç yozlaştırır. Mutlak güç muhak. kak yozlaşır. "

Deneseydim bile ondan başka yere bakamazdım.

"Peki ya sen Varis?" diye devam etti Jameson. "Sen şerefli misin? O yüzden mi servetini senin ellerine bıraktı?" Dudak. larının kenarlarında oynayan ifade gülümseme değildi. Ne olduğundan tam olarak emin değildim, sadece mıknatıs gibi çekici olduğunu biliyordum. "Büyükbabamı tanırım. " Beni dik atlice süzdü. "Burada daha fazlası var. Kelimelerinde bir oyun var. Bir şifre. Gizli bir mesaj. Bir şey."

Mektubumu geri verdi. Alıp baktım. "Büyükbaban benim mektubumu baş harflerini yazarak imzalamış. " Son gözlemimi de ona ilettim. "Seninkine tam adını yazmış. "

"Peki bundan ne çıkarıyoruz?" diye sordu önemsemeden.

Biz. Bir Hawthorne ve ben nasıl biz olmuştuk? Tedbirli olmalıydım. Oren'in ve Alisa'nın garanti vermesine rağmen mesafemi korumalıydım. Fakat bu aileyle ilgili bir şeyler vardı. Bu oğlanlarla ilgili bir şeyler.

üren, "Neredeyse vardık, " dedi. Konuşmalarımızı dinliyorsa bile hiçbir tepki vermedi. "Country Day müdüriyeti durumla ilgili bilgilendirildi. Yıllar önce oğlanların kayıtlarını yaptırırken okulun güvenliğini de onayladım. Burada iyi olacaksın Avery fakat hiçbir şart altında kampüsten ayrıl· ma." Arabamız güvenli kapıdan geçti. "Uzakta olmaya· çağım. "

Zihnimi mektuplardan -Jameson'ınkinden ve benim· kinden- uzaklaştırıp bu arabanın dışında beni neyin bek· lediğine odaklandım. Burası lise mi? Pencereden dışarıdaki manzarayı izlerken aklımdan geçen buydu. Daha çok bir üniversiteye veya bir müzeye benziyordu, bütün öğrencilerin güzel ve gülümseyen kişiler olduğu katalogdan çıkma gibiydi. Birdenbire giymem için verilen üniforma bedenime ait değilmiş gibi hissettirdi. Süslenip oynayan bir çocuktum ben, kafasına tencere geçirmenin kendisini bir astronota, suratının her yerine bulaştırdığı rujun da kendisini bir yıldıza dönüştüreceğini sanan bir çocuktum.

Dünyanın geri kalanı için aniden ünlü olan biriydim. Büyük merak konusu ve bir hedeftim. Fakat burada? Böyle para içinde büyüyen insanlar benim gibi bir kızı nasıl dolandırıcıdan başka bir şey olarak görebilirlerdi?

"Bilmeceleri çözüp kaçmaktan nefret etsem de Gizemli Kız.. " SUV dururkenjameson'ıneliçoktan kapı kolundaydı. "Bu okuldaki ilk gününde ihtiyacın olan son şey benimle yakın olduğunun birisi tarafından görülmesi olur. "

BÖLÜM 22

Jameson göz açıp kapayıncaya kadar gitti. Bordo rengi ceketlerin ve parlak saçların oluşturduğu kalabalığın arasında gö^en kayboldu, bense kemerim ta^lı bir halde, kıp^da- madan yerimde kaldım.

"Sadece bir okul, " dedi üren. "Onlar da sadece çocuk."

Z.Cngin çocuklar. Normal olma kavramları muhtemelen a^dae" bk beyin cerrahın veya başarılı bir avukatın çocuğu ota^n. Ümversiteyi düş^d^l_rinde, muhtemelen Harvard veya Yale'den bahsediyorlardı. Bir de ben vardım, pilili ekose etek ve bordo blazer ceket giyiyordum, ceketimin yakasında lacivert bir ta  kabartması ile birlikte nasıl obyaca^ bUmediğim Latince kelimeler vardı.

Yem cep telefonumu açıp Max'e bir me_saj yolladım. *Ben Avery. Yeni numaram. Ara beni.*

Tekrar ön koltuğa göz attıktan sonra kendimi kapıyı açmaya zorladım. Oren'in görevi üzerime titremek değildi. İ i bem

korumaktı - bu arabadan çıktığım anda bana yöneleceğinden emin olduğum bakışlardan korumak değildi.

"Günün sonunda seninle burada mı buluşacağım?" diye sordum.

"Burada olacağım."

Oren'in başka talimatları olabilir diye hiraz bekledim, sonra kapıyı açtım. "Bıraktığın için sağ ol."

♦ * .

Kimse bana bakmıyordu. Kimse fısıldaşmıyordu. Aslında ana binanın girişini gösteren ikiz kemerlere doğru yürürken bu kayıtsızlığın kasten yapıldığına dair bir hisse kapıldım. Bakmamaları, konuşmamaları. Birkaç adımda bir ufak bakışlar atılıyordu. Ben ne zaman onlara baksam gözlerini kaçırıyorlardı.

Kendime, muhtemelen gelişim büyük bir olay değilmiş gibi davranmaya çalıştıklarımı, kibarlığım böyle bir şey olduğunu söyledim ama yine de bir balo salonuna girmişim de herkesin vals için eşi varmış ve sanki ben orada yokmuşum gibi etrafımda dönüp durduklarını hissettim.

Ben kemerlere yaklaşırken uzun, siyah saçlı bir kız, üstündeki kalitesiz jokeyi atan bir safkan edasıyla beni görmezden gelme trendini bozdu. Dikkatli bir şekilde beni izledi, etrafımdaki kızlar da birer birer aynısını yaptı.

Yanlarına gittiğimde siyah saçlı kız gruptan ayrılıp benim yanıma geldi.

"Ben Thea," dedi gülümseyerek. "Sen Avery olmalısın. " Sesi son derece hoş, hatta melodik olmanın sınırındaydı. Eğer isterse şarkı söyleyerek denizcileri denize çekebileceğini bilen bir siren gibiydi. "Sana müdürün odasını göstereyim."

* * *

"Müdürümüz Dr. McGowan. Kendisinin Princeton'dan doktora derecesi var. Seni en az yarım saat odasında tutup fırsatlar ve gelenekler hakkında konuşacaktır. Eğer kahve teklif ederse kabul et, özel kavrulmuş kahvedir ve ölmeye değer bir tadı var." Thea, artık herkesin bize baktığını n

t.ızlasıvı^ farkındarmış gihi görtinüyordu. "Dr. Mac der^ rropammı \^erdığında her gün öğle yemeği için vaktin ol- Ju^undan cının ol. Country Day modüler program dcınlcn hır şey kullanıyor, bu da haftada beş gün okuluñuz olsa hılrl aln gunluk ders görüyoruz demek oluyor. Dersler üç i la heş d0ngu halinde olabiliyor, yani eğer dikkat etmezsen A ve B gu n und e öğle a ra s1 dahil tüm gün ders görü rk en C ve F gününde resmen h içbir dersin olmadan ka la b il irsın."

“Tamam.” Başım dönüyordu ama k_{en} d i mi bir kelime daha söylemeye zorladım. "TeŞekkürleİ. "

“Bu oku lda ki insanlar Kelt mitolojisindeki periler g_ibi - dit” dedi Thea. "Bize iyilik borcun olmasını İstemiyoİsa_n teşekkür etme. "

Buna nasıl cevap vereceğrnden emin d eğil d im, O y_üzde_n hiçbir şey söylemedim. Thea da alınmış görünmedi. Beni duvarlarında eski sınıf fotoğraflarının olduğu uzun bir koridordan geçirirken sessizliği konuşarak doldurdu. "Aslında o kadar kötü değiliz. En azından birçoğumuz. Benimle olduğun sürece İyi olursun."

Bu beni sinirlendirdi. "Ne olursa olsun iyi olacağım, " dedim ona.

"Orası aç^" dedi vurgular biçimde. Paraya imada bulunuyordu. Öyle olmalıydı. Değil mi? Thea'nın koyu renkli gözleri benim.kilerde gezindi. "O oğlanlarla aynı evde yaşamak zor olmalı, " derken gülümsemesinin hiçbir şekilde sak- layamadığı bir yoğunlukla cevabımı bekledi.

"Gayet iyi," dedim.

"Ah tatlım. " Thea başını İki yana salladı. "Eğer Haw- h^ adlinin onadığı bir şey varsa, o da iyiliktir. Sen buraya gelmeden önce çarpık, yıkık bir karmaşa ydılar ve sen gittiğinde de çarpık, yıkık bir karmaşa olacaklar. "

Gittiği^e. Thea t_a m olarak nereye gideceğimi düşünüyord u ?

Koridorun c;onuna ve mudirun oda;-ının kapısına ulaştık. Kapı açıldı ve dört oğla_n aynı anda dışarı çıktı. Dördü_nun de kanayan yerleri vardı. Dördü de gulumsliyordu. X_ander dördüncüsüydü. Beni gÖrdü - ve sonra kimmle birlikte olduğumu gördü.

uThea," dedi.

Thea ona aş_{1n} tatlı hir şekilde gülümsedi, sonra elini ona, daha doğrusu kanayan dudağına doğru kaldırdı. "Xander. Kaybetmiş benziyoİsa_n. "

Xander sabırlı bir şek İde, "Robot Savaşı Ölüm Karşı - laşması Dövüş Kulübü'nde kaybeden yokt_{ur}," diye açıkladı. "Yalnızca galip_{er} ve robo_tları biraz patlayıvermiş kişiler vardır. "

Tobias Hawthorne'un ofisini, duvarlarında gördüğüm patentleri düşündüm.

Xander Hawthorne ne türden bir dehaydı? Ayrıca kaşının teki mi yoktu?

Thea, sanki üzerine yorum yapılacak hiçbir şey yokmuş gibi devam etti.

"Avery'ye müdürün odasını gösterip Country Day'de hayatta kalma konusunda ipuçları veriyordum."

"Ne etkileyici!" dedi Xander. "Avery, pek hoş olan Thea Calligaris sana amcasının teyzemle evli olduğundan bahsetmiş miydi? "

Zara'nın soyadı Hawthorne-Calligaris'ti.

"Zara ve amcanın vasiyete itiraz etmenin yollarını aradığını duydum."

Xander Thea'yla konuşuyormuş gibi görünüyordu ama aslında bana üstü kapalı bir uyarıda bulunduğu na dair bir hisse kapıldım.

Thea'ya güvenme.

Thea korkusuzca, zarif bir şekilde omzunu silkti. "Ben nereden bileyim?"

BÖLÜM 23

"^.^ K^ ve Edebiyan ile Bilinçli Farhndalık ^ y^dM B^ ders yükümüzün çok fazla ol- varsayarsak fen ve matematikte normal müfredat programuna ^ ^b^sû." DE Mc^wan kahvesinde bk yudum aldı. ^ de ay^rn yaptım. ^Ea 'mñ dediği h- dar iyi ydi ve bu da diğer söylediklerinin ne kadarı doğru diye merak etr di.

O oğlanlarla aynı evde yaşamak zor olmalı.

Sen buraya gelmeden önce çarpık, yıkık bir karmaşaydı- /ar ve sen gittiğinde de çarpık, yıkık bir karmaşa olacaklar.

"Ş^" diye devam ^i DE Mac -kendisme böyle W- tap edilmesinde ısrarcıydı, "seçmeli derslere gelecek olursak, sana Anlam Yaratma dersini önerebilirim, sanat eserleriyle nasıl anlam aktarıldığına odaklanıyor ve yerel müzelerle, sanatçılarla, tiyatro yapımlarıyla, bale firmalarıyla, operayla, vs. sivil katıldın ^çlü bir bileşirnni içeri yor. Hawthorne Vakfı bu girişimleri geleneksel olarak destekliyordu, bu dersi ... işe yarar bulacağına inanıyorum. "

Hawthorne Vakfı mı? Kelimeleri tekrarlamamayı -zorlukla- başardım.

MŞimdi, programının kalanı için bana grlecelde ilgili planlarından biraz bahsetmen gerekecek. Hangi konuda tutkuların var Avery?"

Midür Altman'a ^ylediğim ^ylcrı ona da c;ovlemek dılı- min ucuna kadar geldi. Ben planı olan bır kızdım ama o plan her zaman pratiklik üzerine kurulmu^tu.

Sağlam bir 1^ ^ahibi olmamı Sağlayacak bir üniver^ite bölümü seçmişim. Şimdi Yapılacak en faydalı şey
o plana ^adı.I(kalıma. Bu Okulda eski okuJumdakinden daha fazla kaynak olmalıydı.
Standart testlerim konusunda bana yardım edebilir, lisedeyken aldığım
üniversite kredisini artırmamı Sağlayabilir, üniversiteyi dürt yıl yerine üç yılda
bitirmem için benj kusursuz bir konu_ma getirebilirdi. Eğer kartlarımı doğru oynarsam,
Zara ve kocası Tobias Hawthorne'un yaptığını bozmayı bir şekilde başarsa bile karlı
çıkabilirdim

Fakat Dr. Mac sadece planlarımı sormamıştı. Hangi konuda tutkulu olduğumu
sormuştu. Hawthorne ailesi vasiyete itiraz etmeyi başarsa bile yine de muhtemelen
yükü bir miktar alırdım. Sırf gideyim diye bana kaç milyon dolar ödemeyi kabul
edebilirlerdi? En kötü ihtimalle bile, hikayemi üniversite paramı karşılamaya yetecek
kadar bir paraya satabilirdim.

"Seyahat," deyiverdim. "Hep seyahat etmek istedim., "Neden?" diye sordu Dr.
Mac. "Sem diğer yerlere çeken şey ne? Sanat mı? Tarih mi? İnsanlar ve kültürleri mi?
Yoksa doğal dünyanın harikalarına mı çekiliyorsun? Dağlarla uçurumları,
okyanuslarla devasa sekoya ağaçlarını, yağmur ormanlarıyla-"

"Evet, " dedim hevesle. Yaşların gözlerime battığını hissedebiliyordum ve
nedeninden tam olarak emin değildim. "Hepsi. Evet."

Dr. Mac uzanıp elimi tuttu. "Bakman için seçmeli ders listesini getireceğim," dedi
yumuşak bir sesle. "Eşine az rast-

lanan şartların sebebiyle önümüzdeki yıl yurt dışında okumanın bir seçenek olmayacağını anlıyorum ama sonrasında düşünebileceğin nefis programlarımız var. Mezuniyeti biraz erteleme fikri bile hoşuna gidebilir. "

Eğer bir hafta önce birisi gelip de herhangi bir şeyin lisede gerekenden bir saniye fazla kalmam için aklımı çelebileceğini söyleseydi, hayal gördüklerini söylerdim. Fakat burası normal bir okul değildi.

Artık hayatımla ilgili hiçbir şey normal değildi.

BÖLÜM 24

Öğlene doğru Max aradı. Heights Country Day'deki modüler ders programı, olmam gereken bir yer olmadan programında boşluklar olması anlamına geliyordu. Koridorlarda dolanabilirdim. Dans stüdyosunda, karanlık odada veya spor salonlarından birinde vakit geçirebilirdim. Öğle yemeğimi ne zaman yiyeceğim tam olarak bana kalıyordu. O ^den Max aradığında boş bir sınıfa ^dim, kim - se beni durdurmadı ve kimse umursamadı.

"Burası bir cennet," dedim Max'e. "Gerçek. Cennet. " "Malikane mi?" diye sordu Max.

"Okul," diyerek nefesimi bıraktım. "Programımı görmelisin. Sınıfları! "

"Avery," dedi Max sertçe. "Anladığım kadarıyla sana bazilyon dolar para miras kaldı ve sen yeni okulun hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Onunla konuşmak istediğim öyle çok şey vardı ^. Bildiği ve bilmediği şeyleri hatırlamak için düşünmek zorunda

kaldım. "Jameson Hawthorne büyükbabasının ona bıraktığı mektubu gösterdi ve mektup delice, yapboz-bulmaca tarzı

bir şey. Jameson benim de öyle olduğuma ikna olmuş durumda, çözmesi gereken bir bulmaca olduğuma inanıyor."

"Şu anda Jambon Ha^home'un bir fotoğrafına bakıyor" dedi Mm. ^ka plandan sifon sesi geldiği- ni duyduğum \-e tuvalette olması gerektiği kafama dank etti - öğrencilerine buradaki kadar boş zaman vermeyen bir okuydaydı. "Söylemem gerek. Çocuk dikilesi. "

!le dediğini kavramam bir saanımı aldı. "Max!"

"Diyorum ki dikiş makinesini kullanmayan bilen birine benziyor. .Muhtemelen dikiş yapma konusunda gerçekten harikadır. Bahse varım uzak mesafeden bile dikiş yapabilir. "

"Amk neden bahsettiğin hakkında bir fikrim bile yok, " dedim.

S^mm resmen duyabiliyordum. "Be^ de yok! Şimdi köyörüm ^^ f^la zamanımız yok. Ailem bu konuda kafayı yemek üzere. Şu sıralar dersi kaçırmam için doğru değil."

"Ailen mi kafayı yemek üzere?" Kaşlarımı çattım. "Niye h? "

"Avery, ne kadar çok telefon aldığımı biliyor musun? Bir muhabir bitiverdi. An em sosyal medyamı, e-postamı, her şeyimi kapatmakla tehdit ediyor."

Max'le olan arkadaşlığımı asla herkese açık bir şey gibi düşünmemiştim ama kesinlikle bir sır da değildi.

"M^birler se^e röportaj yapmak istiyorlar" dedim bunu aklıma oturtmaya çalışarak. "Benim hakkımda."

"Haberleri gördün mü?" diye sordu.

Yutkundum. "Hayır. "

B^ duraksama oldu. "Belki de... görmese daha iyi." Bu tavsiye kırıntısı her şeyi anlatıyordu. "Bu çok fazla, Ave. Sen iyi misin?"

Yüzümdeki saçı üfledim. "Ben iyiyim. Avukatım ve güvenlik şefim bir cinayet teşebbüsünün ihtimal dışı olduğu konusunda beni temin etti."

"Koruman var," dedi hayranlıkla. "Vay onun bunun çocuğu, artık h av a 11 bir hayatın var/

"Çalışanlarım, hizmetkarlarım var, bu arada benden nefret ediyorlar. Ev gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ve aile! O oğlanlar, Max. Patentleri, dünya rekorları ve...

"Şu anda hep^sinin fotoğrafına bakıyorum," dedi Max.

"Annenize gelin, sizi leziz tunçlar. "

"Tunçlar?" diye tekrarladım.

"Burçlar?" diye denedi.

Alayla kakhaha attım. Benimle konuşana kadar **ona ne** kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Üzgünüm Ave. Gitmem lazım. Bana mesaj **at ama-**"

"Ne yazdığımı dıkat ederim, " diye bitirdim.

"O arada kendme ^el bir şeyler al."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Sana bir liste yaparım," diye söz verdi. **"Seni** seviyorum cancık."

"Ben de seni seviyorum Max." Kapattıktan birkaç saniye sonra bile telefonu kulağımdan ayırmadım. **Keşke** burada olsaydın.

Bir şekilde kafeteryayı bulmayı başardım. İçeride yemek yiyen belki iki düzine inSan vardı. Onlardan biri Thea'ydı. Ayağıyla masasındaki sandalyenin **birini** dışarı çıkardı.

O Zara'nın yeğeni, diye hatırlattım kendime. **Ve Zara** gitmemi istiyor. Yine de oturdum.

"Bu sabah biraz aşırıya kaçtıysam üzgünüm." Thea masadaki diğer kızlara baktı, hepsi onun gibi süslü ve güzeldi. "Sadece **senin konumunda** olsaydım bilmek isterdim."

Yem attıklarını anladım ama kendimi sormaktan alıkoyamadım. "Neyi? "

"Hawthorne kardeşleri. **UZUN** zaman boyunca her erkek onlar gibi olmak ve erkeklerden hoşlanan herkes de onlarla çıkmak istedi. **Görünüşleri.** Davranışları." Thea duraksadı.

" Sırf Hawthorne'lara komşu olmak bile insanların sana **bakışını** değiştirirdi."

Kızlardan biri, "Önceden bazı zamanlar Xander'la ders çalışırdım, dedi. "Şeyden önce ..."
" Konuşmasını ta **mam** la - maadı.

Ne)lden önce? Burada bir şeyleri kaçıırıyordum - büyük bir şeyi.

"Sihirli gibiydiler. " Thea 'nın yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. "Onların eksenine girdiğinde sen de kendini sihirli hissediyordun."

"Yenilmez, " diyerek araya girdi bir başkası.

Jameson'ı düşündüm, tanıştığımız gün ikinci katın balkonundan atlamıştı, Grayson, Müdür Altman'ın masasında oturuyor ve tek kaşını kaldırarak müdürü kendi odasından çıkarıyordu. Bir de Xander vardı: bir doksan boyuyla sırıtan, kan kaybeden ve robotların patlaması hakkında konuşan Xander.

"Onlar olduklarını düşündüğün kişiler değiller," dedi Thea. "Hawthorne'larla aynı evde yaşamak İstemezdim."

Bu bana tedirginlik verme teşebbüsü müydü? Eğer Haw- thorne Malikanesi'nden ayrılırsam -eğer taşınırsam- mirasımı kaybederdim. Bunu biliyor muydu? Ona bunu yaptıran amcası mıydı?

Bugün okula gelirken bana çöp gibi davranmalarını beklemiştim. Okuldaki kızlar Hawthorne erkekleri hakkında sahiplenici olursa veya onlar için okuldaki herkes benden nefret ederse hiç şaşırmazdım. Fakat bu...

Bu başka bir şeydi.

"Gitmeliyim. " Ayağa kalktım ama Thea da benimle birlikte kalktı.

"Benim hakkında ne düşünürsen düşün, " dedi. "Fakat bu okula gelip de Hawthorne kardeşlerle takılan son kıza ne oldu biliyor musun? Sürekli o evde vakit geçiren son kız? Öldü."

BÖLÜM 25

Yemeğimi yer yemez kafeteryadan ayrıldım, sonraki dersime kadar nerede saklanacağımdan emin değildim. Thea'nın yalan söyleyip söylemediği konusunda da emin değildim. **Sürekli** ○ evde vakit geçiren son kız? Beynim kelimeleri tekrar edip duruyordu. Öldü.

Bir koridorun sonuna geldikten sonra diğerini döndüm ve yakındaki laboratuvarından çıkan Xander Hawthorne'a rastladım. Elinde mekanik bir ejderha tutuyordu.

Aklımda sadece Thea'nın az önce söylediği şey vardı.

"Robot bir ejderhaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun, " dedi Xander. "Al." Elindeki şeyi ellerime tutuşturdu.

"Bununla ne yapacağım ki?" diye sordum.

"Kaşlarına ne kadar bağlı olduğuna göre değişir. " Xander kalan tek kaşını epey havaya kaldırdı.

Bir karşılık vermeye çalıştım ama hiçbir şey diyemedim. **Sürekli** ○ evde vakit geçiren son kız? öldü.

"Aç mısın?" diye sordu Xander. "Yemekhane arka tarafta. "

Thea'nın kazanmasına izin vermekten ne kadar nefret etsem de Xander'a - Hawthorne'larla ilgili her şeye- karşı tedbirliydim. "Yemekhane?" diye tekrarlarlarken sesimi normal çıkarmaya çalıştım.

Xander sırttı. "Kafeteryanın kolejesi."

"Kolejce bir dil değil," diye belirttim.

"Herhalde sonra Fransızcanın da bir dil olmadığını öyle- le}·eceksin... Xander robot ejderhanın başını okşadı.

Rohot geçirdi. Abından hafif bir duman y^ü kse İd i.

On^r olduklarını düşündüğün kişiler değiller, Thca'nın beni uyanışırı duyabiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Xander ve sonra parmaklarını önümde şıklattı. "Thea aklına girdi, değil mi?"

Ejderhayı patlamadan ona geri verdim. "Thea hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ne tesadüf, ben de Thea hakkında konuşmaktan nefret ederim. Onun yerine dün gece Jameson'la yaptığınız küçük tete-a-tete" hakkında mı konuşalım?"

^beyinin oda mda oldu^nu büüyordu. "Tete-a-tete falan değildi."

"^n ve Fra^^aya olan garezim." ^nder beni inceledi. "Sana meta b m u gösterdi de^i m?"

Bunun sır olup olmaması gerektiğinden emin değildim. "Jameson bir ipucu olduğunu düşünüyor, " dedim.

Xander bir an sessiz kaldı^ sonra başıyla yemekhanenin aksi yönünü işaret et "Hadi. "

Plinden ^tt^ çünkü ya peşinden Edecektim ya da kendimi yine gelişigüzel boş bir sınıfta bulacaktım.

Bk k^yi döndü^üzde aniden, "Eskiden kaybeder- diın," dedi. "Cumartesi sabahları büyük babam bize bir meydan okuma hazırladığında hep kaybederdim. " Bana bunu niçin anlattığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "En k^kleri ydirn. Onhr tadar retabe^i de^ldim. Dikkati çöreklerle veya karmaşık makinelerle dağılmaya meyilli olan da bendim. "

"^..." diye üsteldim. ^inin tonundan bir "ama" geldiğini duyabiliyordum.

* <Fn] ^l ^râjme. (ç.n.)

"Ama," diye cevap verdi, "kardeşlerim hıtaş çizgisine varmak için birbirini yerken, ben çöreklerimi comertçe ihtı- yarla paylaşıyordum. Korkunç gevezeydi, sürekli hikâyeler, gerçekler ve çelişikler anlatırdı. Bir tanesini duymak ister misin?"

"Bir çelişki mi?" diye sordum.

"Bir gerçek." Xander kaşlarını -kaşını- oynattı. "C^kk adı yoktu."

"Ne?" dedim

"Büyükbabam Tobias Hawthorne olarak doğdu," dedi bana. "Göbek adı yoktu."

Yaşlı adam Xander'ın mektubunu da Jameson'inkini imzaladığı gibi mi imzaladı diye merak ettim. Tobias Tattersall Hawthorne. Benimkine sadece baş harflerini yazmıştı - üçünü de.

"Eğer bana mek^bunu göstermeni isteseydim, gösterir miydin?" diye sordum ona. Büyükbabasının oyunlarında genelde sonuncu olduğunu söylemişti. Bu, bu oyunu oynamadığı anlamına gelmiyordu.

"Bak şimdi, onda eğlence nerede?" Xander beni kalın, ahşap bk kapının önünde durdurdu. "Oradayken^easana bul aşamaz. Onun bile gezmeye cesaret edemedi^yerler van"

^pıd a ki te^camdan içeri göz attım. "Kümphane mi?"

Xander kurnazca, "Arşiv, " diye düzeltti. "Kütüphanenin kolejesi, ders a r a l a rında yaln^başma vakit geçireceğin bir yer arıyorsan takılmak için fena bir yer değil."

Teredditle kaplıyı itip açtım. "Sen geliyor musun?" diye sordum.

Gözlerini yumdu. "Gelemem." Bundan fazla açıklamada bulunmadı. O uzak laşırken bir şeyi gözden kaçırdığım hissini üstümden atamadım.

Belki de birden fazla şeyi kaçııyordum

Sürekli o evde vakit geçiren son kız? öldü.

BÖLÜM 26

Arşiv, bir liseninkinden ziyade bir üniversitenin kütüphanesine benziyordu. Kemerli geçitler ve vitraylarla doluydu. Sayısız kitaplık her türden kitapla ağzına kadar doluydu ve tam onada bir düzine dikdörtgen masa vardı. Masaların içinde bulunan ılık kaynakları ve kenarlarına eklenmiş kocaman büyüteçlerle teknoloji harikasıydı.

Bir masa dışında hepsi boştu. Sırtı bana dönük bir KIZ vardı. Kestane rengi saçları vardı, bugüne kadar bir insanda gördüğüm en koyu kıızıydı. Ondan birkaç masa öteye, yüzüm kapıya dönük şekilde oturdum. Kızın, okuduğu kitabın sayfasını değiştirmek sesi dışında kütüphane sessizdi.

Çantamdan Jameson'ın mektubuyla kendiminkini çıkardım. Tattersall. Tobias Hawthorne'un Jameson'ın mektubundaki imzasına eklediği göbek adının üzerinde parmağımı gezdirdim, sonra da benimkine karalanmış baş harflere bakm. El yazısı uyuyordu. Bir şey beni rahatsız etti ve ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Vasiyette de göbek adını kullanmıştı. Ya buradan bir bit yeniği çıkarsa? Ya geçersiz kılmak için bu yeterliyse?

Alisa'ya mesaj attım. Cevap anında geldi: Yasal isim değışilni, yıllar önce oldu. Sıkıntımız yok.

Xander, büyükbabasının Tobias Hawthorne olarak doğduğunu, göbek adı olmadığını söylemişti. Neden en başından bana bunu anlatmıştı? Soyadı Hawthorne olan birini asla anlamayacağımı düşündüm, masaya bağlı olan büyütece uzandım. Elim kadardı. İki mektubu büyütecin altında üst üste koydum ve masanın içindeki ışığı açtım.

Özel okullara bir puan.

Kağıt, ışığın içinden geçmeyeceği kadar kalındı ama büyüteç yazıyı çabucak normalden on kat büyük hale getirdi. Ayarlayıp Jameson'ın mektubundaki imzaya odakladım. Artık Tobias Hawthorne'un el yazısında daha önce göremediğim detayları görebiliyordum. R'de hafif bir kanca vardı, büyük t'leri asimetrikti. Göbek adında fark edilir bir boşluk vardı, aradaki boşluk diğer iki harfin toplamından iki kat daha fazlaydı. Büyütünce o aradaki boşluk ismi iki ayrı kelime gibi gösterdi.

Tatters alt. Tatters, ali. "Yani hepsini parçalanmış halde bırakmış mı oluyor?" Yüksek sesle fikir yürüttüm. Bu bir adımdı ama Jameson bu mektupta göze çarpandan çok daha fazlası olduğuna o kadar eminken bu çok büyük bir şey gibi gelmedi. Xander büyükbabasının göbek adı olmadığını imalı bir şekilde söylemişken. Eğer Tobias Hawthorne, Tatter- sall'u ekletmek için ismini yasal olarak değiştirmişse ismi kendi başına seçmiş olmalıydı. Ne amaçla?

Birden burada yalnız olmadığımı hatırlayıp başımı kaldırdım ama koyu kıvıll saçlı kız gitmişti. Alisa'ya bir mesaj daha attım: TH adını ne zaman değiştirdi?

İsim değişimi, ailesini milyarderlere yaraşan paçavralarla bırakıp her şeyi bana verdiği zamana mı denk geliyordu?

Bir dakika sonra bir mesaj geldi ama Alisa'dan değildi.

• (İng.) Hepsini parçala. (ç.n.)

Jameson'dandı. Numaramı nasıl aldığını hiç bilmiyordum _ hem yeni hem de eski telefonumun.

Şimdi görüyorum, Gizemli Kız. Sen görüyor musun?

Kanatlardan beni izliyor olabileceğine dair bir hisse kapılarak etrafıma bakındım ama her anlamda yalnızdım.

Göbek adı mı? yazdım.

Hayır. Bekledim ve ikinci mesaj tam bir dakika sonra geldi. Son cümlesi.

Bakışlarım Jameson'ın mektubunun sonuna kaydı. Hemen imzadan önce, tek bir kelime vardı: Yargılama.

Ailesine hasta olduğunu söylemeden öldüğü için Haw- thorne aile reisini mi yargılamayacaktı? Mezarından bile oynadığı oyunları mı yargılamayacaktı? Kızları ve torunlarından desteğini çekiş şekli yüzünden mi yargılamayacaktı?

Jameson'ın mesajına, sonra yine mektubuna baktım ve bir kez daha en başından okudum. Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir. Yoksa değil midir? Güç yozlaştırır. Mutlak güç muhakkak yozlaşır. Parlayan her şey altın değildir. Hiçbir şey mutlak değildir, ölüm ve vergiler dışında. Düşündükçe halime şükrediyorum.

Jameson olduğumu ve bu mektubu aldığımı, cevap beklerken yerine bu basmakalıp sözleri bulduğumu hayal ettim. Bu özlü sözleri. Beynim anında kelimeyi buluverdi ve gözlerim son cümleye kaydı. Jameson bir kelime oyunu veya şifre ara- i^~ı düşünüştü. Bu mektubun her satırında, özel isim dışındaki her cümle bir atasözü veya atasözü varyasyonuydu.

Biri hariç her cümle.

Yargılama. Eski İngilizce öğretmenimin atasözleriyle ilgili dersinin çoğunu kaçırmıştım ama bu kelimenin kullanıldığı bir tane şey aklıma geliyordu.

"Kitabı kapağına göre yargılama,, senin için bir anlam ifade ediyor mu? diye sordum Jameson'a.

Anında cevap verdi. Çok iyi, Varis. Bir dakika sonra bir tane daha geldi: Hem de nasıl ediyor.

BÖLÜM 27

"Olmayan bir şeyden anlanı çıkarıyor olabiliriz," dedim saatler sonra. Jameson'la birlikte Hawthorne Malikanesi'nin kütüphanesinde duruyorduk. Yerden beş buçuk metre yukarıdaki tavana kadar kitaplarla dolu olan odada rafların arasında dolaşıp bakınıyorduk.

"Hawthorne doğan ya da Hawthorne olan, oynayacak bir şey vardır her zaman." Jameson şarkı söyler gibi bir ritimle, sanki çocuklara ait bir ip atlama oyununun şarkısı gibi söyledi. Fakat bakışlarını raflardan bana çevirdiğinde ifadesinde çocuğa benzeyen hiçbir yan yoktu. "Hawthorne Malikanesi'nde her şey, bir şeydir. "

Her şey, diye düşündüm. Ve herkes.

"Hayatım boyunca büyükbabamın bulmacaları beni kaç defa bu odaya yönlendirdi biliyor musun?" Jameson yavaşça bir daire çizdi. "Görmem bu kadar uzun sürdüğü için muhtemelen mezarında ters dönüyordur. "

"Ne aradığımızı düşünüyorsun?" diye sordum.

"**Sen** ne aradığımızı düşünüyorsun Varis?" Jameson konuşurken her şeyi bir meydan okumaymış ya da bir davetmiş gibi söylüyordu.

Ya da ikisi birden.

Odaklan, dedim kendime. Buradaydım çünkü ben de en az yanımdaki oğlan kadar cevap istiyordum. "Eğer ipucu *kapağına göre kitapsa,*" dedim bilmeceyi kafamda evirip çevirerek, "sanırım o zaman bir kitap veya bir kapak arıyoruz ya da ikisinin uyumsuz olduğu bir kitabı? "

"Kapağıyla uyumlu olmayan bir kitap mı?" Jameson'ın yüzü bu öneri hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermedi.

" Yanılıyor olabilirim."

Jameson'ın dudakları kıvrıldı, ne tam bir gülümseme ne de alaylı bir gülüştü. "Bazen herkes biraz yanılır Varis."

Bir davet - ve bir meydan okuma. Konu o olunca biraz yanılmak gibi bir niyetim yoktu. Bedenim bunu ne kadar çabuk hatırlarsa o kadar iyiydi. Kendi etrafımda tam tur atmak için Jameson'dan uzaklaştım, yavaşça odayı inceledim. Başımı kaldırıp raflara bakmak bile Büyük Kanyon'un kenarında duruyormuşum gibi hissettirdi. Neredeyse ikinci kata kadar çıkan kitaplarla çevrelenmiştik. "Burada binlerce kitap olmalı." Kütüphanenin ne kadar büyük olduğuna, rafların ne kadar yüksek olduğuna bakınca, eğer kapakla uyumsuz bir kılıf arıyorsak...

"Bu saatler sürebilir, " dedim.

Jameson bu defa dişlerini göstererek gülümsedi. "Saçmalama Varis. Günler sürebilir. "

İşimizi sessizlik içinde yaptık. İkimiz de akşam yemeği için gitmedik. Bir kitabın ilk baskısını tuttuğumu fark ettiğim her seferde heyecanla doluyordum. Arada sırada bir kitabı açtığımda imzalandığını görüyordum. Stephen King. J. K. Rowling. Toni Morrison. En sonunda elimde tuttuğum şeylere hayretle bakmak için duraksamaya bir SON vermeyi

başardım. Zaman kavramımı kaybettim, raflardan çektiğim kitapların ve kitaplardan çıkardığım ciltlerin, cildi geri takıp kitabı yerine koymamın ritmi dışındaki her şeyin kavramını kaybettim. Jameson'ın çalıştığını duyabiliyordum. Kendi bölgelerimizde ilerleyip gittikçe birbirimize yaklaşıyor olsak da onun buradaki varlığını hissedebiliyordum. O üstteki kısmı almıştı. Ben altta çalışıyordum. En sonunda yukarı göz attığımda tam tepemde olduğunu gördüm.

"Ya vaktimizi boşa harcıyorsak?" diye sordum. Sorum odada yankılandı.

"Zaman paradır, Varis. Sende harcayacak çok zaman var. "

"Bana şöyle demeyi kes."

"Sana bir şekilde seslenmek zorundayım, Gizemli Kız dememden veya kısaltmasını kullanmamdan memnun değil gibisin. "

Benim ona hiçbir şey demediğimi söylemek dilimin ucuna kadar geldi. Bu odaya girdiğimizden beri bir kere bile adını söylememiştim. Fakat bir şekilde, bu karşılığı vermek yerine ona baktığımda ağızımdan farklı bir soru çıktı.

"Bugün arabada, ihtiyacım olan son şeyin birinin bizi birlikte görmesi olduğunu söylerken ne demek istedin?"

Bir cevap almadan önce kitapları raftan aldığını, cildini çıkardığını, sonra ikisini de yerine koyduğunu -tekrar tekrar- duydum. "Heights Country Day denilen güzide kurumda bir gün geçirdin," dedi. "Ne demek istediğini düşünüyorsun? "

Her zaman soruları soran illa kendisi olmak zorundaydı, her zaman her şeyi tersine çevirmeye mecburdu.

Tepeden, "Sakın bana hiç fısıltı duymadığımı söyleme," diye mırıldandı.

Duyduğum şeyi düşününce donakaldım. "Bir kızla tanıştım." Kendimi raftaki işime devam etmeye zorladım, kitabı

çıkart, cildi çıkar, cildi tak, kitabı rafa geri koy. " The a. "

Jameson alaylı bir ses çıkardı. "Thea kız fâ lan değil. Hortumun kasırgaya, kasırganın da çeliğe sarılmış hal ve okuldaki her kız onun liderliğini takip ediyor. Bu da benim istenmeyen insan ilan edildiğini ve bir yıldır da öyle olduğum anlamına geliyor." Duraksadı. " Thea sana ne söyledi?" Eğer yüzüne bakıyor olsaydım Jameson'ın sesini sıradan bir tonla çıkarmaya çalışma çabası beni kandırabilirdi ama bunu destekleyecek yüz ifadesini görmeyince altta yatan tonu duydum. Önemseyordu.

Birden Thea konusunu açmamış olmayı diledim. Muhtemelen onun amacı araya nifak sokmaktı.

"Avery?"

Jameson'ın gerçek adımı kullanması sadece cevabı iste- meHe kalmadığını, o cevaba ihtiyacı olduğunu doğruluyordu.

"Thea bu ev hakkında konuşup durdu," dedim di^atle. "Burada yaşama^m nasıl olduğuyla ilgili." Bu doğrudu -)ra da kısmen doğru diyebilirdim. " Hepinizle ilgili."

Jameson kibirle, "Eğer önemli olan şeyi gizliyorsan ama teknik olarak doğruyu söylüyorsan yine de yalan mıdır?" diye sordu.

Gerçeği istiyordu.

"Thea bir kız olduğunu ve kızın öldüğünü söyledi. " Bir yara bandını söker gibi konuştum, söyleyeceğim şey konusunda düşünemeyecek kadar hızlı S Öyle dim.

Yukanda Jameson'ın ritminde yavaşlama oldu. O konuşmadan önce sessizlik içinde beşe kadar Saydım. "Adı Emil- y'ydı. "

Tam olarak nasıl olduğunu bilmesem de, eğer yüzünü görebiliyorsa olsaydım bunu söylemeyeceğini biliyordum.

"Adı Emily'ydi, " diye tekrarladı. "Ve o sıradan bir kız değildi."

Nefesim kesildi. Kendimi zorlayarak soluğumu hıradaktım ve ki t a pları kontrol etmeye devam ettim çünkü ses tonunda n ne kadarını duyduğumu bilmesini is te miyordum *Emily onun için önemliydi. Halil önemli.*

"Üzgünüm," dedim. Konuyu açtığım için de Emily öldüğü için de üzgündüm. "Bu akşamlik bırakmalıyız., Saat geç olmuştu ve pişman olabileceğim başka bir şey söylemem konusunda kendime güvenmiyordum.

jameson'ın ritmik çalışma sesi durdu ve onun yerini dövme demir dönen merdivenden aşağı inen ayak sesleri aldı. Çıkışla aramda durdu. "Yarın aynı saane?"

Birdenbire, onun yeşil gözlerine bakmak için kendime izin vermemem gerekiyormuş gibi hissettim. "İyi ilerleme kaydediyoruz, " dedim ve kendimi kapıya doğru ilerlemeye zorladım. "Bir kestirme bulamazsak bile bir hafta içinde bütün rafları taramış oluruz."

Ben geçerken Jameson bana doğru eğildi. "Benden nefret etme," dedi yumuşak bir sesle.

Neden senden nefret edeyim? Nabzımın boğazıma çıktı- ğını hissettim. Az önce söylemiş olduğu şey yüzünden miydi, yoksa bana yakınlığı yüzünden miydi?

"Bunu bir hafta içinde bitirme ihtimalimiz yok denecek kadar az."

Ona bakmaktan kaçındığımı unutarak, "Niye ki?" diye sordum.

Dudaklarını kulağıma dayadı. "Burası Hawthorne Ma- likanesi'ndeki tek kütüphane değil. "

BÖLÜM 28

Bu yerde kaç tane kütüphane vardı? Jameson'dan uzaklaşırken odaklandığım şey buydu. Benimkine çok yakın duran bedeninin verdiği hisse, Thea 'nın ölen kızla ilgili söylediği şeyin yalan olmadığına değil.

Emily. Zihnimdeki fısıltıyı uzaklaştırmaya çalışsam da başarısız oldum. **Adı Emily,ydi.** Ana merdivene geldiğimde tereddüt ettim. Eğer şimdi kendi kanadıma gidip uyumaya çalışırsam aklımda Jameson'la yaptığım konuşmayı kafamda evirip çevirecektim. Beni takip etmediğini görmek için omzumun üzerinden göz attım ve onun yerine Oren'i gördüm.

Güvenlik şefim burada güvende olduğumu söylemişti. Buna inanıyor gibiydi. Fakat yine de beni takip ediyordu. Kendi görülmek isteyene kadar görünmezdi.

"Geceyi sonlandırıyor musun?" diye sordu üren.

"Hayır. " Uyuyabilmemin, hatta gözlerimi kapatabil- memin bile imkanı yoktu, o yüzden keşfe çıktım. **Uzun** bir koridorda ilerlediğimde bir tiyatro sahnesi buldum. Sinema salonu gibi değildi, opera sahnesine daha yakın bir şeydi.

Duvarlara a11 m S arısıydı. Kırmızı kadife hir perde sahne olması gereken şeyi gizliyordu. Koltuklar arkaya dogru yükseliyordu. Tavan kemeriliydi ve ışığı açtığımda o kemerde yüzlerce minik ışık ha ya t huldu.

Dr. Mac'in, Hawthorne Vakfı'nın sanatı deSteklediğini anlatmasını hatırladım.

Diğer oda müzik aletleriyle doluydu, hem de düzinelerce- siyle. Tellerinin yanına S harfi kazınmış bir kemana bakmak için eğildim, diğerinin aynısıydı.

"O bir Stradivarius." Kelimeler bir tehdit gibi söylendi.

Dönüp baktığımda Grayson'ın kapıda durduğunu gördüm. Bizi takip edip etmediğini ve ediyorsa bunu ne kadar zamandır yaptığını merak ettim. Gözlerini bana dikti, göz-bebekleri kara ve dipsizdi, etrafındaki irisleri buz grisiydi. "Dikkatli olmalısınız Bayan Grambs."

Kemandan uzaklaşırken, "Bir şeyi kıracak değilim," dedim.

Grayson sesini yumuşak ama ölümcül tutarak tekrarladı. "Jameson konusunda dikkatli olmalısınız. Siz ve tüm bunlar kardeşimin ihtiyacı olan son şey."

Oren'e göz attım ama yüzü sakindi, sanki aramızda geçen hiçbir şeyi duyamıyordu. İşi kulak kabartmak değil. İşi beni korumak ve Grayson'ı tehdit olarak görmüyor.

"Tüm bunlar diyerek beni mi kastediyorsun?" diye karşılık verdim. "Yoksa büyükbabanızın vasiyetindeki şartlarını mı?" Hayatlarını alaşağı eden ben değildim. Fakat ben buradaydım, Tobias Hawthorne değildi. Mantıksal olarak en iyi seçeneğimin yüzleşmekten ve ondan tamamen kaçınmak olduğunu biliyordum. Bu büyük bir evdi.

Grayson'a bu kadar yakın dururken ev yeterince büyük gelmiyordu.

"Annem günlerdir odasından çıkmadı." Grayson bana ve doğruca içime bakıyordu. "Xander bugün neredeyse kendini

havaya uçuruyordu. Jameson da hayatını mahvetmekten hır adım uzakta ve hiçbirimiz basm tarafından takip edilme-drrı evden ayrılamıyoruz. Sadece onların sebep olduğu mülk hasarı birie ...'

Hiçbir şey söyleme. Arkanı dön. Tartışmaya girme. "nim için kolay olduğunu

mu sanıyorsun?" diye sordum onun yerine. "Paparaziler tarafından takip edilmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Parayı istiyorsunuz." Grayson Hawthorne bana tepe den baka. "Nasıl büyüdüğünüze bakılınca, nasıl istemezsiniz ki?"

Cümlesinden resmen burnu büyüklük damlıyordu. "Sanki sen parayı istemiyorsun?" diye karşılık verdim.

"Senin nasıl büyüdüğün düşünülürse? Belki hayatım boyunca her şey önüme sunulmamış olabilir ama-"

Grayson kısık sesle, "Ne kadar hazırlıksız olduğunuza dak hiçbir fikriniz yok," dedi. "Sizin gibi bir kız mı?"

"Beni tanıyorsun." Lafını keserken damarlarıma öfke hücum etti.

"Tanıyacağım," diye söz verdi Grayson. "Yakında hak- k^daki her şeyi öğrenmiş olacağım."

Bedenimdeki her kemik onun sözünü tutan bir msan olduğunu söylüyordu. "Şu anda kaynaklara erişimim

sınırlı olabilir ama Hawthorne isminin hala bir anlamı var. Her Zaman bize iyilik yapmak için önümüze kapanacak insanlar olacak. " Kıpırdamadı, gözünü kırpmadı, fiziksel olarak hiçbir şekilde agresif değildi ama üzerinden güç akıyordu ve o bunu biliyordu. "Her ne SaHyorsanız bulacağım. En ufak s1rr1 bile. Birkaç gün içinde ha ya t1ndak1 herkesle ilgili detaylı b1r dosyam olacak. Ablanız. Babanız. Anneniz-"

"Annem hakkında konuşma." Göğsüm sıkıştı. Nefes alıp vermek artık bir mücadeleydi.

"Ailemden uzak durnn Bayan Grambs." Grayson yanımdan geçti. Baştan savılmışım.

"Yoksa ne olur?" diye ^c4ilendim arka^mdan. Ardından tam olarak adlandıramadığım bir şey rarafmdan ele gcçiralıp devam ettim. "Yok^a Emily, ye olanlar bcnım başıma da m1 gelir?"

Grayson bir anda durdu, vücudundaki her kas gerildi. "Sakın onun adını söyleme.

" Duruşu kızgındı ama §C^1 parçalara ayr1lm ak üzereymiş gibi çıktı. Sa nki onu dc 1 m işi m gibi. *Sadece Jameson değil. A^ım kurudu. Emily sadece Ja- meson için önemli değildi.*

Omzumda birinin elini hissettim. Oren. İfadesi nazıkti ama bunun peşini bırakmamı istediği belliydi.

"Bu evde bir ay dayanamayacaksınız.,, Grayson, hüküm veren bir asilzade gibi, bu öngörüü paylaşacak kadar kendini toplamayı başardı. "Aslma bakarsanız, paramı bir hafta içinde gideceğinize koyardım."

BÖLÜM 29

Odama döndükten kısa bir süre sonra Libby beni buldu. Kucağında elektronik aletlerden bir yığın vardı. "Alisa senin için bir şeyler almamı söyledi. Kendin için hiçbir şey almadığımı söyledi."

"Vaktim olmadı. " Yorgundum, bezmiştim ve Hawthorne Malikanesi'ne taşındığımdan beri olan herhangi bir şeyi algılayabileceğim kısmı geçmiştim.

Emily dahil.

"Şanslısım," dedi Libby, "bende zamandan bol bir şey yok." Bu konuda pek mutlu değil gibiydi ama ben daha fazla üsteleyemeden eşyaları masama koymaya başladı. "Yeni bilgisayar. Bir tablet. Bir e-okuyucu, eğer bir kaçışa ihtiyacın olursa içi romantik romanlarla dolu. "

"Şu eve bir bak, " dedim. "Şu anda hayatım kaçış yeri gibi"

Bu Libby'nin sırtımasını sağladı. "Spor salonunu gördün mü?" diye sordu. Sesindeki hayranlık onun gördüğünü söylüyordu. "Ya da şef mutfağını?"

"Henüz görmedim." Bakışlarım birden şömineye çevrildi ve kendimi dinlerken, merak ederken huldum: ()rada hırıt;1 var mydı? *Bu evde bir ay dayanamayacaksınız.* Grayv>n'ın bunu fiziksel bir tehdit o la rak söyle d iğini düşün mü yOrdum ve üren tehdit edilmişim gihi tepki vermemi^ti. Yine de titredim.

"Ave? Sana göstermem gereken bir şey var." Libby yeni tabletimin kılıfını açtı. ^MKayıtlara geçsin diye söylüyorum, bağırma ak istersen bağır."

“Ne d en bağırayım -" Açtığı şeyi gördüğümde lafımı yarıda kestim. Drake ' i n bir v i de
O s u y d u.

Bir muhab irin yanında duruyordu. Saçının taranmış olması bana bu röportajın sürpriz olmadığını
söylüyordu. Ekranda şöyle yazıyordu: Grambs ailesinin dostu.

"Avery hep yalnızdı," diyordu ekrandaki Drake. "Arkadaşı yoktu."

Max'im vardı ve benim için yeterdi.

"Kötü bir insan olduğunu söylemiyorum. Sanırım sadece ilgi meraklısıydı. Önemli olmak
isterdi. Öyle bir kız, zengin, yaşlı bir adam.. " Lafını yarım bıraktı. "Kesinlikle bazı baba sorunları
olduğunu söyleyelim öyle kalsın. "

Libby videoyu orada kapattı.

"Ona bakabilir miyim?" diye sordum. Yüreğimde -ve muhtemelen gözlerimde- cinayet isteğiyle
tableti işaret ettim.

"En kötüsü bu," diyerek beni temin etti. "Şimdi bağırarak ister misin? "

Sana değil. Tableti aldım ve ilgili videolarda gezindim - hepsi benimle ilgili röportajlar
veya yazılardı. Eski sınıf arkadaşlarım. İş arkadaşlarım. Libby'nin annesi. Röportajları görmezden
geldim, ta ki görmezden gelemeyeceğim birine denk gelene kadar. Başlığı basitti: Skye Hawthorne
ve Zara Hawthorne-Calligaris.

İkisi bir çeşit basın konferansı yapılan bir yerde, bir pod-

yumun arkasında duruyordu. Grayson'ın annesinin günlerdir odadan çıkmadığına dair iddiaları da buraya k a d a rdı.

u.Babamız harika bir adamdı." Zara'nın saçları hafif bir rüzgarla uçtu. Yüzündeki ifade metanetliydi. " Çığır
açan bir girişimciydi, her nesilde bir defa çıkacak bir ha yı rseverdi ve her şeyden ötesi ailesine değer veren bir adamdı.

" Skye'm elini tuttu. "Biz onun vefatının yasını tutarken, diğ erleri de hayatını adadığı işinin onunla birlikte öldüğünü
gör meye- ceğimizden emin olacaklar. Hawthorne Vakfı etkinliklerini sürdürecektir. Babamın sayısız yatırımı hiçbir ani

değişikliğe maruz kalmayacak. Mevcut durumun hukuki ge Ç erlilikleri yle ilgili karmaşıklıklar üzerine yorumda
bulunamayız ancak bu durumun temeline inmek için yetkililerle, yaşlı istismarı uzmanlarıyla, tıp ve hukuk
alanındaki profesyonellerle çalışmamıza dair sizi temin edebilirim." Gözleri akmayan gözyaşlarıyla dolu olan Skye'a
döndü - kusursuz, etkili, dramatikti.

"Babamız bir kahramandı, " dedi Zara. "Ölmüş olsa bile onun bir kurbanı dönüştürülmesine izin vermeyeceğiz.
Bu düşünceyle, siz basın mensuplarına DNA testinin sonuçlarını vereceğiz. Yapılan karalayıcı haberlerin ve
speküla yonların aksine, Avery Grambs babamızın sadakatsizliğinin bir sonucu değildir, babamız sevgili karısına,
annemize karşı evlilikleri boyunca hep sadık olmuştur. Biz de bu ola ylar karşısında en az sizler kadar şaşkıncı
ancak genler yalan söylemez. Bu kız her ne olursa olsun, bir Hawthorne de ğ il dir. "

Video kesildi. Mallaşmış bir halde Grayson'ın yanımda ayrılmadan önce söylediği şeyi düşündüm. Aslına
bakarsanız, paramı bir hafta içinde gideceğinize koyardım.

"Yaşlı istismarı uzmanları mı?" Libby yanımda heyecan ve dehşet içindeydi.

"Ve yetkililer," diye ekledim. "Artı tıp uzmanlarından oluşan bir ekip. Oraya çıkıp da bunama yaşayan bir adamı

dolandırmaktan dolay ı soruşturulduğumu söylememiş olabilir ama açık seçik ima ettiği ortada."

"Bunu yapamaz." Libby'nin tepesi attı. Atkuyruğu yaptığı mavi saçlarıyla gotik bir hiddet balonu gibiydi. "Can ı ne istiyorsa onu söyleyemez. Alisa'yı ara. Avukatların var!"

şu anda sahip olduğum tek şey baş ağrısıydı. Bu beklenmedik bir şey değildi. SöZ konusu servetin boyutuna bakınca kaçınılmazdı. üren, kadınların mahkeme salonunda peşime düşeceği konusunda beni uyarmıştı.

"Alisa'yı yarın ararım," dedim Libby'ye. "şimdi yatmaya gidiyorum. "

BÖLÜM 30

"Yasal bir dayanakları yok."

Sabahleyin Alisa'yı aramak zorunda kalmadım. O gelip beni buldu.

"Gerisi halledildi, bunun yolunu kapatacağız. Babam bugün Zara ve Constantine'le toplantı yapacak."

"Constantine?" diye sordum.

"Zara'nın kocası. "

Thea'nın amcası, diye düşündüm.

"Vasiyete karşı çıkarak büyük bir şeyi kaybetme riskine girdiklerini biliyorlar elbette. Zara'nın yüklü borçları var ve eğer dava açarsa o borçlar kapanmayacak. Zara ve Constantine'in bilmediği ve babamın bugün onlara gayet açık bir şekilde anlatacağı şey şu ki, sadece bir yargıç bile Bay Hawthorne'un en son vasiyetini hükümsüz kılarsa servetinin

dağılımı bir önceki vasiyetine göre yapılacak ve o vasiyette Hawthorne ailesine bundakinden daha az şey bıraktı."

Tuzak üstüne tuzak. Vasiyet okunduktan sonra Jameson'un söylediği şeyi ve Xander'la çörek yerken yaptığımız sohbeti düşündüm. Büyükbabamızı bunu yapması için ma-

nipüle ettiğini düşündüysen bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim.

"Tobias önceki vasiyetini ne kadar zaman önce yazdı ? " diye sordum. Bunu bu vasiyetini kuvvetlendirme amacıyla yapıp yapmadığını merak ediyordum.

"Yirmi yıl önce, ağustos ayında." Alisa o olasılığı sildi.

"Vasiyeti bütün servetinin hayır kurumuna gitmesiydi."

"Yirmi yıl mı?" diye tekrarladım. Bu, Nash dışındaki Hawthorne torunlarının hayatta olamayacağı kadar uzun bir zamandı. "Kızlarımı yirmi yıl önce vasiyetinden çıkardım ve onlara hiç söylemedi mi?"

"Görünüşe göre öyle. Çünkü sorunu cevaplamaya gelirsek," -Alisa tam bir makine gibiydi- "Bay Hawthorne'un adını yirmi yıl önce ağustos ayında yasal yollarla değiştirdiği şirket kayıtlarında

yer alıyor. Ondan önce bir göbek adı yokmuş."

Tobias Hawthorne ailesim ^Kasından men ettiği tarihte kendine bir göbek adı almıştı. **Tattersall.**
Hepsini parçala. Ja- meson ve Xander'ın bana büyükbabalarıyla ilgili anlattıkları şeye bakınca, bu bir mesaj gibi geliyordu. Mesele parayı bana

-veya benden önce hayır kurumu**na- bırakası de^ldi.**

Ailesini mirastan men etmesiydi.

"**Yirmi** yıl önce ağustos ayında ne halt oldu?"

Alisa cevabımı ölçüp biçiyor gibi görünüyordu. Gözlerimi kıstım ve içinde hala Nash'e sadık bir parçası var mı diye merak ettim. Nash'in ailesine de.

"O yaz Bay Hawthorne ve eşi oğullarını kaybettiler. To- by'yi. On dokuzundaydı, çocuklarının en küçüğüydü." Alisa duraksadı, ardından devam etti. "Toby birkaç arkadaşını ailesinin tatil evlerinden birine götürdü. Bir yangın çıktı. Toby ve diğer üç genç can verdi."

Aklımı söylediği şeye vermeye çalıştım: Tobias Ha^hor- ne, oğlunun ölümünden sonra kızlarını mirasından men et-

mişti. Zara, kardeşinin oğulları yüzünden bir kenara atıldığını düşündüğü için, Toby öldükten **sonra** babam asla eskisi gibi olmadı, demişti. Skye'in cevabını hatırlamak için aklımı zorladım.

Skye, ortadan kaybolduktan **sonra**, diye ısrar etmişti ve Zara aklını yitirmişti.

"Neden Skye Toby'nin ortadan kaybolduğunu söyledi?"

Alisa soruma hazırlıksız yakalandı. Vasiyet okunurken yaşanan konuşmayı hatırlamadığı belliydi.

Kendini toparladıktan sonra, "Yangın ve o geceki fırtına yüzünden, Toby'nin kalıntıları asla bulunmadı, " dedi.

Beynim bu bilgiyi birleştirmeye uğraşırken aşırı çalıştı.

"Zara ve Skye avukatlarına eski vasiyetin de geçersiz olduğunu savunduramaz mı?" diye sordum. "Baskı altındayken ve kederle çıldırmışken yazdığına dair falan?"

"Bay Hawthorne her yıl vasiyetini doğrulayan bir belge imzaladı, " dedi Alisa. "Asla değiştirmede, sen gelene kadar. "

Ben gelene kadar. Sadece düşününce bile bütün bedenim karıncalandı. "Bu ne kadar zaman önce oldu? " diye sordum.

"Geçen yıl."

Tobias Hawthorne'un bütün varlığını bir hayır kurumu yerine bana bırakmaya karar vermesine sebep olacak ne olmuş olabilir?

Belki annemi tanıyordu. Belki annemin öldüğünü biliyordu. Belki üzgündü.

"Şimdi merakın dindiğine göre, daha acil meselelere geri dönmek istiyorum, " dedi. "Zara ve Constantine konusunu babamın halledebileceğine inanıyorum. Kalan en büyük halkla ilişkiler sorunuz..." Alisa kendini hazırladı. "Ablan."

"Libby mi?" Beklediğim şey bu değildi.

"Göze batmamaya çalışması herkesin yararına olur. "

"Göze batmaması nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordum. Bu, gezegendeki en büyük hikayeydi.

"Yakın gelecekte evde kalmamı tavsiye ettim,, dedi Ali- sa. Libby'nin zamandan bol bir şeyinin olmaması hakkında- ki yorumu aklıma geldi. "Eninde sonunda, eğer isterse hayır işlerini düşünebilir ama şimdilik gidişatı kontrol edebilmemiz lazım ve ablan ... dikkat çekiyor.,,

Bununla Libby'nin giyim tarıma mı, yoksa morarmış gözüne mi atıfta bulunuyordu emin olamadım. Öfke içinde fokurdadı. "Ablam ne istiyorsa onu giyebilir," dedim düz sesle. "Canı ne istiyorsa onu yapabilir. Eğer Teksas sosyetesini ve magazinciler bundan hoşlanmıyorsa kendileri bilir."

"Bu hassas bir durum," diye cevap verdi sakince. "Özellikle de basın mevzusu. Ve Libby ..."

"Basınla konuşmadı," dedim. Bundan adım gibi emindim.

"Eski sevgilisi konuşuyor. Annesi konuşuyor. İkisi de para koparmanın yollarını arıyor. " Alisa bana bir bakış attı. "İkramiye kazananların çoğunun aile ve arkadaşlarının ricaları ve talepleriyle boğulurken sefil hale geldiklerini söylememe gerek yok herhalde. Neyse ki sende ikisi de az. Öte yandan Libby, başka bir konu. "

Eğer miras benim yerime Libby'ye kalmış olsaydı, kimseye hayır diyemezdi. Kancalarını ona geçiren herkese verir de verirdi.

Tamamen iş moduna geçen Alisa, "Anneye tek seferlik bir ödeme yapmayı düşünebiliriz," dedi. "Tabii basına gidip seninle veya Libby'yle ilgili konuşmasını önlemek için bir de gizlilik sözleşmesi imzalatılır. "

Libby'nin annesine para verme fikrine midem isyan etti. O kadın bir kuruşu bile hak etmiyordu. Fakat Libby durup durup annesinin gece haberlerinde onu satışı görmek zorunda kalmayı hak etmiyordu.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak, "ama Drake'e hiçbir şey vermem."

Alisa'da işlerini gös tercek gülümsedi. " (>nu tırlıf zevkin' sustururum." Kaim
hir dosyayı uzattı. "Bu arada vafia haini anahtar bilgileri topladım, bu üglen gardırohun vı
ıl^ görünüşün üzerinde çalışmam için de birileri gelecek. "

"Neyim üzerinde?"

"Senin de dediğin gibi, Libby ne istiyorsa onu giyebilir ama senin öyle bir
lüksün yok." Alisa omzunu silkti. "Hıra'daki asıl hikaye sensin. Duruma uygun
giyinmek her zaman atılacak ilk adımdır."

Bu konuşmanın nasıl olup da yasalar ve halkla ilişkiler konularından Hawthorne aile
trajedisine, oradan da avukatının bana baştan yaratılmam gerektiğini söylemesi ne
geldiğini anlayamadım.

Alisa'nın uzattığı dosyayı alıp masanın üstüne attım, sonra kapıya yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan.

Neredeyse kütüphaneye diyecektim ama Grayson'ın bir gün önce yaptığı uyarı hala aklımda tazeydi. "Bu yerde bir bowling salonu falan yok mu?"

BÖLÜM 31

Gerçekten bowling salonu vardı. Evimde. 1:vimde hır bowling salonu vardı. Söylendiği ^bi "sadece" dört ^rit vardı ama onun dışında bir bowling salonundan beklediğiniz her ^ vardı. Topları geri döndüren mekanizma vardı. Her şcntte lobutları kendi kendine dizen mekanizma vardı. Oyunları ayarlamak için dokunmatik ekran ve skoru takip etmek için yukarıda elli beş inçlik monitörler vardı. Her ^eyin - topların, şeritlerin, dokunmatik ekranların, monitörlerin- üzerine süslü bir H harfi arması işlenmişti.

Bunu, bunların bana ait olmaması gerektiğine dair bir hatırlatıcı olarak görmemeye çalıştım.

Onun yerine doğru topu seçmeye odaklandım. Doğru ayakkabıları - çünkü yandaki rafta en az kırk çift bowling ayakkabısı vardı. **Kimin** kırk çi^ bowling ayakkabısına ihtı- yacı var ki?

Dokunmatik ekrana dokundum, baş haberimi ^rdm. AKG. Bir saniye sonra monitörde hoş geldin yazısı belirdi.

MALİKANESİ'NE HOŞ GELDİN, AVERY KYLIE GRAMBS!

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Geçtiğimiz birkaç günde adımları buraya kaydetmenin birisi için öncelikli bir mesele olduğundan şüpheliydim. **O zaman bunun anlamını...**

"Sen miydin?" diye sordum yüksek sesle, sözlerim Tobias\ Hawthorne'aydı. Dünyada yaptığı son şeylerden biri bu hoş geldin yazısını programlamak mı olmuştu?

Ürperti hissimi bastırdım. İkinci şeridin sonunda lobutlar beni bekliyordu. Topumu seçtim, koyu yeşil topun üzerinde gümüş rengi H harfi olan, on beş kiloluk bir toptu. Evdeyken bowling salonu aylık doksan dokuz sent istiyordu. Annemle sürekli giderdik.

Burada olmasını diledim, sonra da merak etmeden edemedim: Eğer o hayatta olsaydı, ben yine de burada olur muydum? Ben Hawthorne değildim. Yaşlı adam beni geliştiği güzel bir şekilde seçmediyse, dikkatini çeken bir şeyler yapmadıysam, her şeyi bana bırakmış olmasının annemle bir ilgisi olmalıydı.

Eğer annem hayatta olsaydı parayı ona mı bıraktırdın? En azından bu defa Tobias Hawthorne'a sesli bir şekilde sormadım. Ne için üzgündün? Ona bir şey mi yaptın? Ona bir şey yapmadın da, onun için mi bir şey yaptın?

Bir sırrım var. .. Annemin bunu söylediğini duydum. Topu atmam gerekenden daha sert attım ve sadece iki lobutu devirdim. Eğer annem burada olsaydı benimle alay ederdi. Ardından odaklandım ve topu gönderdim. Beş oyun sonra terle kaplıydım ve kollarım sızlıyordu. Kendimi iyi hissettim, eve geri dönüp spor salonunu arayacak kadar iyi hissettim.

Atletizm tesisi demek çok daha uygun bir terim olabilirdi. Basketbol sahasına çıktım. Salon L şeklindeydi, salonun kısa kısmında iki ağırlık sehpası ve yarım düzine spor aleti vardı. Arka duvarda bir kapı vardı.

Oz'da Dorothy'yi oynadığım sürece...

Kapıyı açtım ve kendimi yukarı bakarken buldum. İki kat yukarı kadar tırmanma duvarı vardı. Birisi duvarın üst kısmındaki dikey kısımda, emniyet düzeneği olmadan neredeyse altı metre yukarıdaydı. Jameson.

Bir şekilde beni sezmiş olmalıydı. "Hiç hunlardan birine tırmandın mı?" diye seslendi.

Yine Grays on' ın uyarısını düşündüm ama bu defa, kendime Grayson J-lawthorne'un bana söylediği hiçbir şeyi takımı adığı mı söyledim. Tırmanma duvarına doğru yürüyüp ayağımı alttaki kısma yerleştirdim ve ellerimle ayaklarımı koyacağım uygun yerleri ça buca araştırırdım.

"İlk seferim," diye seslendim Jameson'a ve tutunma yerlerinden birine uzandım. "Ama hızlı öğrenirim. "

Yerden iki metre kadar yukarı çıkmıştım ki duvar işleri zorlaştırmak için farklı bir eğimle kıvrıldı. Tek bacağımı ayak konulan yere dayadım ve diğerini de duvara dayadım, kolumu birkaç santim uzaktaki bir yere ırdıttım.

Iskaladım.

Tepemdeki çıkıntıdan bir el aşağı uzandı ve benimkini yakaladı. Ben havada sallanırken Jameson pis pis güldü. "Düşebilirsin," dedi, "veya seni yukarı çekmeye çalışabiliyim."

Yap. Kelimeyi yuttum. O ren görünürde yoktu ve yapmam gereken son şey bir Hawthorne'la birlikte daha yükseğe çıkmaktı. Onun yerine kolunu bıraktım ve kendimi çarpmaya hazırladım.

Yere indikten sonra ayağa kalktım, Jameson'ın duvardan aşağı inişini, ince, beyaz tişörtünün içindeki kaslarının gerilmesini izledim. **Bu** kötü bir fikir, dedim kendime. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu.

Jameson Winchester Hawthorne - *ne çok kötü* bir fikir. Aklımda belirene kadar göbek adını hatırladığımı bile fark etmemiştim, tıpkı adı gibi göbek adı da bir soyadıydı. Ona bakmayı kes. Onu düşünmeyi kes. *Önümüzdeki yıl zaten şaysız daha karmaşık olacak... karmaşıklıklar olmadan.*

Birden izlendiğimi hissedince kapıya doğru döndüm ve Grayson'ı doğruca bana bakarken gördüm. Açık renkli gözleri kısılmış ve bana odaklanmıştı.

Beni korkutmuyorsun Grayson Hawthorne. Kendimi ona arkamı dönmeye zorladım, yutkundum ve jameson'a seslendim. "Kütüphanede görüşürüz."

BÖLÜM 32

Dokuzu çeyrek geçe kütüphanenin kapısından adım attığımda içerisi boştu ama çok uzun süre boş kalmadı. Jameson dokuz buçukta geldi, dokuzu otuz bir geçe de Grayson geldi.

Grayson kardeşine, "Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Biz mi?" diye karşılık verdi Jameson.

Grayson titizlikle kol düğmelerini açtı. Spordan sonra üstünü değiştirmiş, kolalı yakalı gömleği bir zırh gibi kuşandı. "Bk ağabey sorguya çekilmeden küçük kardeşiyle ve şüpheli niyetleri olan davetsiz bir misafirle vakit geçiremez ^r

"Seninle birlikte vakit geçirmeme güvenmiyor," diye tercüme ettim.

"Nasıl da narin bir çiçeğim. " Jameson'ın sesi neşeliydi ama gözleri tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu. "Korunmaya ve daimi gözetime ihtiyacım var. "

Alaycılık Grayson'ı yıldırmadı. "Orası kesin. " Gülümsedi, yüz ifadesi jilet gibi keskindi. "Bugün ne yapıyoruz?" diye tekrarladı.

Sesinde onu görm^{ez}den gelmeyi imkansız hale getiren o V a r d ı h i ç b i l m i y o r d u m.

Jameson i ma l l bir ş e k i l d e , "Varis ve ben hir önseziyi takip ed i y o r u z , Sen i n z ı r V a o l a r a k d ü ş ü nece Ğ i n d e n emin olduğum şey ü z e r i n d e vaktimizi hiç ş ü p h e s i z boş a h a r c ı y o r u z ."

Grayson kaşlarını Çattı. "Ben öyle konuşuyorum.

Ja m e Son havaya kal d ı r d ı Ğ ı t e k k a ş ı n ı n k e n d i y e r i n e k o n u ş m a s ı n a izin Ver d i.

GraysOn gözlerini kıstı. "Peki ikiniz hangi ö n s e z i y i t a k ı p ediyorsunuz?"

Jameson'm bir cevap v e r m e y e c e Ğ i belli olunca, ben v e r - d i n l . Grayson I-lawthorne'a cevap borcum Oldu Ğ u için f a l a n değildi. Çünkü uzun süreli galibiyet stratejisinin bir kısmı d a n e zaman rakibinizin beklentilerine göre O y n a y a c a Ğ ı m ı z l v e n e zaman onları bozacağınızı bilmekten geli y o r d u . Grayson Hawthorne benden hiçbir şey beklemiyordu. iyi bir şey.

"Büyükb a b a m ı z m Ja m e S o n ' a b ı r a k t ı Ğ ı n o t t a n e d ü ş ü n d ü Ğ ü n e d a i r b i r i p u c u o l d u Ğ u n u d ü ş ü n ü y o r u z . "

"Ne d ü ş ü n d ü Ğ ü n e , " diye tekrarladı Grayson, keskin gözleri gelişigüzel bir şekilde yüz ü m d e gezindi, "ve neden her Ş e y i s a n a b ı r a k t ı Ğ ı n a . "

jarneson kapı kirişine yaslandı. "K u l a Ğ a oyun gibi geliyor, değil mi?" diye sord u G r a y s o n ' a . "Son bir oyun?"

jameson'm sesinden, Grayson'm evet demesini i s t e d i Ğ i n i d u y a b i l i y o r d u m . Ağabeyinin katılmasını veya belki de o n a y ı n ı i s t i y o r d u . Belki b i r p a r ç a s ı b u n u birlikte yap m a k i s t i y o r d u . Kısa bir an i ç i n G r a y s o n ' ı n gözlerinde de b i r ş e y l e r p a r l a d ı a m a ö y l e hızlı bir şekilde sönüverdi ki, ışık ve aklım b a n a o y u n m u o y n u y o r d i y e d ü ş ü n m e d e n e d e m e d i m .

"A ç ı k ç a s ı J a m i e , h a J a i h t i y a r ı b i r a z o l s u n t a n ı d ı Ğ ı n ı h i s s e t m e n e ş a ş ı r d ı m , " dedi Grayson.

"Sürprizlerle doluyum." Jameson kendini G r a y s o n ' d a n b i r ş e y i s t e r k e n yakalamış olmalıydı çünkü onun gözlerindeki ışık d a s ö n d ü . "Dilediğin zaman gidebilirsin Gray. "

"Sanırım gitmeyece^m," d ı y r c r v a p v ı r d ı Gray"on . T j n ı d ı Ğ ı n d ü ş m a n t a n ı m a d ı Ğ ı n d o s r u n y e g d ı r . " Sozlerim havada asılı k a l m a s ı n a

izin verdi. " Yok\2 öyle de^ıl mı d 1 r ? Cu^ yalattırır. Mutlak güç muhakkak ymlaşır."

Gözlerimi Jameson'a çrvırdım, urprttıcı hır ştkıldr, ta mamen hareketsiz du ru y or du.

Ja m son en sonunda ka pı d a n uzaklaşıp od a d a volta arar ken, "Sana da aynı meıajı hırah," dedi . " Aynı ipucunu."

"İpucu falan değil," diye k.ır,ı çıktı Grayson . " Ak l m ın başında olmadığına dair bir rmare."

Jameson dönüp ona baktı. "Buna manmıyor"iun ... (,ray son ' ın yüzünü, duruşunu değ erlendirdi. "Fakat bir yargıç inanabilir." Ja me s o n bana bir bakış attı. "Eger yapahılır^ mektubunu sana karşı kullanır."

Mektubunu çoktan Zara ve Constantine'e vemiş "labılır, diye düşündüm. Fakat Alisa'nım bana 'oy ledıgı şeye gore, bunun bir önemi olma zdı.

"Bundan önce başka bir va<ıyet daha varmı^,.. dedım hır ona, bir diğerine bakarak. "Büyükhahanız o vasiyle aile nı ze daha az şey bırakmış. Sizi ben i m için mirasının m a h ^ m etmemiş." O kelimeleri ederk en Gray son 'a baktım. "Burun Hawthorne ailesini daha siz doğmadan once mıra^mdan men etmiş, day l n z öldükten hemen sonra. "

Jameson volta atmayı kesti. "Yalan soyluyorsun." Burun bedeni gergindi.

Grayson gözler in i gözlerimden ayırmadı. " Soyl em i y or. "

Eğer bu konuşma n l n seyrini tahmin edecek olsaydım ja- meson ' ın bana inanacağını ve Grayson'm şuphecı olacağını söyledim. Ne olursa olsun, şu anda ikisi de gozler m i dikmiş bana bakıyordu.

Göz temasını önce Grayson kesti. "O mektubun ne anlama geldiğini düşündüğünü bana da söy l cyebil ir S in J a m ie."

Jameson sıktığı dişlerinin arasından, "Ne diye oyunu cry. lece bozayım?" dedi.

Eskiden birbirleriyle rekabet eder, bitiş çizgisine itiş kakı^ giderlermiş. Buraya, onların arasındaki yere, ait olmadığım hissini üzerimden atamadım.

"Bu odada ikinizle birlikte istediğim kadar kalabileceğimin farkındasın, değil mi jamie?" dedi Grayson. "Neler yaptığınızı gördüğüm anda mantığımı çıkaracağım. Ben de tıpkı senin gibi oyunlarla büyüdüm."

jameson ağabeyine sertçe baktı, sonra gülümsedi. "Bu şüpheli niyetleri olan davetsiz misafire kalmış. " Gülümsemesi pis pis sırıtmaya dönüştü.

Grayson'ı sepetlememi bekliyor. Muhtemelen tam da bunu yapmalıydım ama burada vaktimizi boşa harcama ihtimalimiz vardı ve Grayson Hawthorne'unkini de harcamaya karşı çıkamazdım.

"Kalabilir."

Odadaki gerilimi bıçakla bile kesebilirdiniz.

"Pekala, Varis." jameson bana yine deli deli gülümsedi.

"Dilediğin gibi olsun."

BÖLÜM 33

Fazladan bir çift el olunca işlerin daha hızlı gideceğini bekliyordum ama iki Hawthorne'la, özellikle de bu ikisiyle, aynı odaya kapatılmanın böyle hissettirmesini beklememiştim. İşimizi yaparken Grayson arkamda, Jameson tepemdeydi. Her zaman yağ ve su gibi olup olmadıklarını, Grayson her zaman çok ciddiye alırken Jameson her zaman hiçbir şeyi ciddiye almadan oyun mu çıkarıyor diye merak ettim. Acaba bu ikisi varislik rolünü doldurmak için yetiştirilmiş ve Naslı, Hawthorne tahtını bırakacağını belli edince de değerlendirilmiş mi diye merak ettim.

Emily'den önce anlaşıp anlaşamadıkları aklımdan geçti.

"Burada bir şey yok." Grayson bu lafını kitaplardan birini rafa biraz sertçe geri koyarak vurguladı.

Jameson tepeden, "Tesadüfe bak ki, senin de burada olmana gerek yok," dedi.

"Eğer o buradaysa ben de buradayım."

"Avery ısırmaz. " Jameson ilk defa gerçek adımlı kullanarak benden bahsetmişti. "Madem yakınlığımızı olumsuz şekillerde ifade ediyoruz, o zaman o oyuna varsa ben de varım. "

Kendi tükürüğümle boğuluyordum ve onu boğazlamayı ciddi ciddi düşündüm. Beni kullanarak Grayson'ı ycmhyor- du.

"Jamie?" Grayson 'ın sesi fazlasıyla sakindi. "Çıncı kapa da bakmaya devam et."

Ben tam olarak dediğini yaptım. Kitabı çıkar, cildini çıkar, cildini tak, rafa geri koy. Saatler akıp geçti. Grayson 'la çalı^a çalışa birbirimize yaklaştık. Onu gözümün ucuyla görebile - ceğim kadar yaklaştığında, sadece benim duyabileceğim ve Jameson'ın hiç duymayacağı bir sesle konuştu.

"Kardeşim büyükbabamızın yasını tutuyor. Elbette bunu anlayabiliyorsunuzdur. "

Anlayabiliyordum ve anlıyordum da. Hiçbir şey demedim.

"Kendisi duygu peşinde koşar. Acı. Korku. Neşe. Fark etmez. " Grayson artık bütün dikkatimi üstüne çekmişti ve bunu biliyordu. "Acı çekiyor ve oyunun heyecanına ihtiyaç duyuyor. Bunun bir anlama gelmesine ihtiyacı var."

Bu derken büyükbabasının mektubu mu? Vasiyet mi? Ben mi?

"Sen ise anlamı olmadığını düşünüyorsun," derken sesimi kısık tuttum. Grayson özel olduğumu düşünmüyordu, bunun çözmeye değer bir bulmaca ol d uğ^ a inanmıyordu.

"Bu aileye karşı bir tehdit oluşturmak için bu hikayedeki kötü kişi olmanız gerektiğini düşünmüyorum."

Eğer Nash'le tanışmamış olsaydım, Grayson'ın en büyük çocuk olduğunu düşünürdüm.

"Hep ailenin kalanı hakkında konuşup duruyorsun," dedim. "Ama bu sadece onlarla ilgili değil. Ben senin için bir tehdidim."

Onun serveti bana miras kalmıştı. **Onun** evinde yaşıyordum. Büyükbabası beni seçmişti.

Grayson artık yanımdaydı. "Tehdit altında değilim." Fi-

zikscl olarak göz korkutmuyordu. Kontrolünü kayhettiğini hiç görmemişim. Ancak hana yaklaştığında vücudum kendini alarm durumuna at.yordu.

"Yari';?"

Jameson konuşun_{ca} irkildim. Refleks olarak karde^ından uzaklaştım. "Evet?"

"Sanırım bir şey buldum.,,

Grayson'ın ya nı ndan geç i p merdivene doğru ilerledim.

Jameson bir şey bulmuştu. Kapağına uymayan hır kitap. Bu benim varsayımımdı a m a ikinci kata çk tığı m d a ve Ja- meson'ın dudaklarındaki gülümsemeyi gördüğümde haklı olduğumu biliyordum.

Sert kapaklı bir kitabı kaldırdı.

Adını okudum. "Sail Away. "

"İçinde de..." Jameson y^ürekten bir şovmendi. Ci id i havayla çıkardı ve kitabı bana attı. The Tragical History of *Doctor Faustus*. '

"Faust, " dedim.

"Tanıdığın düşman mı," diye cevapladı Jameson, "yoksa tanımadığın mı?"

Bu bir tesadüf ola**bi**lirdi. Var olmayan bir anlamı çıkarıyor ola**bi**lirdik, bulutların şekline bakarak geleceği yo**ru**mlamaya çalışan insanlar gibiydik. Fakat bu, kollarımdaki tüylerin havaya dik **i**lmesini engellemedi. Kalp atışımın hızlanmasını da engelleyemedi.

Hawthorne Malikanesi'nde her şeyin bir anlamı vardır.

Bu düşünce nabzımı hızlandırdı, elimdeki *Faust'un* kop^yasını açtım. İşte; ka**p**ağın iç kısmına saydam, kırmızı bir kare yapıştırılmıştı.

"Jameson." Gözlerimi kitaptan ayırdım. "Burada bir şey var. "

Grayson aşağıdan bizi di**n**liyor olmalıydı ama bir şey de-

·(İng.) Doktor Faustus'un Trajik Tarihi - (e.n.)

medi. Jameson anında yanımda bitiverdi. Parmaklarımı k**ı**r**m**ızı kareye de**ğ**di**r**di. İnceydi, bir tür pla**st**ik film den yap**ı**l**ı** mı**ş**t**ı**, yaklaşık on santimetreydi.

"Bu nedir?" diye sordum.

jameson kitabı temkinli bir şekilde elimden aldı ve kar**c**y**ı** dikkatle kitaptan ayırdı. Kaldırıp ışığa tuttu.

"Filtre kağıdı." Ses aşağıdan geldi. Grayson odanın or**t**asında durmuş, bize bakıyordu. "K**ı**r**m**ızı asetat kağıdı. Büyükbabamızın favo**r**ilerinden, özellikle gizli mesajları ortaya çıkarmak için kullanışlı. Sanıyorum o kitaptaki yazılar kırmızı mürekkeple yazılmamış?"

İlk sayfayı çevirdim. "Siyah mürekkep, " dedim. Çevirmeye devam e[^]. Müre^ebm rengi hiç de**ğ**i**ş**medi ama birkaç sayfa sonra bir kelimenin kalemle daire iç**i**ne alındığını gördüm. Damarlarım adrenalinle doldu. "Büyükbabanızın kitapları çizmek gibi bir alışkanlığı var mıydı?" diye sordum.

"Faust'un i**l**k basımını mı?" Jameson alaylı bir ses çıkardı. Bu kitabın de**ğ**erinin ne kadar olduğunu veya sayfaⁱ k ü**ç**ü bir dairem ne kadarına mal ol d u ^u H**ç** bⁱyordo ^a b d şeyleri bddüğümüzü diHer[^]de H**s**- sediyordum.

"E**ğ**er, " diye okudum kelimeyi. Kardeşler bir yo**ru**m da bulunmadı, o yüzden sonraki sayfayı çevirdim ve ardından di**ğ**erini. Elli sayfa kadar ilerlemiştim ki daire içinde bir kelimeye daha denk geldim.

"Gerçekten ..." Sayfaları çevirmeye devam ettim. An**ı**k kelimeler daha hızlı geliyordu, bazen birleşiklerdi. "Mutlaka bir ... "

jameson yakındaki raftan bir kalem kaptı. Kağıt yoktu, o yüzden kelimeleri sol eline yazmaya başladı. "Devam et."

Devam ettim. "Yol. " Neredeyse kitabın sonuna gelmiştim. "Bulunur, " dedim en sonunda. Sayfaları daha yavaşça çevirdim. Hiç. Hiç. Hiç. En sonunda başımı kaldırdım. "Bu kadar."

Kitabı kapattım. Jameson elini bedeninin önünde tuttu., daha iyi bakmak için yaklaştım. Elimi onunkine doğru kaldırıp yazdığı **kelimeleri okudum. Eğer.** Gerçekte'1. Mutlaka. Bir. Yol. B11/11n11r.

Bundan ne Ç ıka rım am ız gereki yordU ?

"Kelimelerin yerini değiştiresek?" dedim. Bulmacaya yetecek kadar kelime vardı.

jameson'ın gözleri parla dı . "Eğer gerçekten... "

Bıraktığ ı l Yer den devam ettim. "Mutlaka bir yol bulunur."

jameson'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir kelimeyi atlıyoruz, " diye mml dan dı . "İstenirse. Başka bir özlü saz. Eğer gerçekten **istenerse**, mutlaka bir yol bulunur." Düşünceleri- ni yüksek sesle dile getirirken elindeki kırmızı asetat kağıdını salladı. "Renkli bir filtreden bakınca o rengin çizgileri kaybolur. Gizli mesaj yazmamın bir yoludur. Memi iki farklı renkle katmanlayarak yazarsın. Kitap siyah mürekkeple yazılmış, o yüzden asetat bu kitap üzerinde kullanılmak için verilmemiş." Jameson artık daha hızlı konuşuyordu, sesindeki enerji bulaşıcıydı.

Grayson odanın tam merkezinden konuştu. ^Kitabın içindeki mesajla, bizi filmi kul ana çağımız yere yönlendiriyor."

Bü^^babalar^^ oy^^arım oynamaya alış^dılar. Çocukluklarından beri bunun için hazırlanmışlardı. Ben hazırlanmamıştım ama onların söyleyip durduğu şeyler noktaları birleştirmeme yetmişti. Asetat gizli bir yazıyı açık edecekti ama o yazı

kitapta değildi. Ancak kitap, tıpkı mektup gibi bir ipucu barındırıyordu - bu durumda, cümlede eksik olan tek kelime vardı.

*Eğer gerçekte istemirse, **mutlaka bir yol bulunur.***

En çok istenilen şey. Bulmacayı kafamda evirip çevirirken yavaşça, "Sizce bir yerde büyük.babanızın kırmızı mürekkeple yazılmış bir vasiyetinin olma ihtimali nedir?" dedim.

BÖLÜM 34

Alisa'ya vasiyeti sordum. Aslında bir bakıma bana kafayı çizmişim gibi bakmasını bekliyordum ama *kırmızı* kelime-
smi kullandığım anda yüz ifadesi değişti. Kırmızı Vasiyet'e bakmanın ayarlanabileceği konusunda beni bilgilendirdi ama
önce onun için bir şey yapmak zorundaydım. *O ş^*, Saks Fifth Avenue'daki her şeyi yatak odama getirecek gibi
görünen iki kardeşle alakalı çıktı. Kadın stilist ufak tefekti ve neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Erkek kardeşi iki metreye yakındı ve hiç durmadan gözlemlerini dile getirdi. "Sarı *giy*emezsin, *turuncu* ve
krem renklerini sözlüğünden çıkarman için seni yüreklendireceğim ama onun dışındaki her renk bir seçenektir. "
Üçümüz benim odamdaydık, Libby de yanımızdaydı, on üç askı kıya*fet*, düzinelerce mücevher tepsisi vardı ve
banyoya da *tam bir* bak1m salonu kurulmuştu. "Parlak ve pastel renkler, toprak tonları kararında olmalı. Sert
kumaşlara mı çekiliyorsun?"

Üstümdeki kıyafetime baktım: Gri bir tişört ve ikinci eJ, *rahat* kot pantolonum vardı. "Sadeliği severim. "

"Sadelik bir yalandır," diye mırıldandı kadın. "Fakat *ara*da sırada güzel bir sadelik hariç. "

Yanımdaki Libby alayla guldü ve hen de sıratmarnı *batt-* urdım. Ona dik dik baktım. "Bu hoşuna gidiyor,
deği l mi?" diye sordum esrarengiz bir tonla. Sonra onun giydiği şeylere baktım. Elbise siyahtı, bu Libby'ye
uygundu ama tarzı bir gol*f* kulübüne uyacak gibiydi.

Alisa 'ya ona baskı yapmamasını *söylemişim*. "Giyinme *şeklini* değiştirmek zorunda değil-"
demeye yeltendim ama Libby lafımı kesti.

"Bana rüşvet verdiler. Botlarla." Arka duvarı gösterdi, sıra sıra botlar vardı. Hepsi deri, mor, siyah
ve mavı *tonla-* rındaydı. Bileğe kadar, alt baldırın ortasına kadar, hatta bir tanesi üst baldıra kadar dı.

"Ayrıca ürpertici madalyonlar da var," diye ekledi. Eğer lanetli gibi görünen bir mücevher varsa, Libby oradaydı.

"On beş çift bota ve ürpertici madalyonlara karşılık seni değiştirmelerine izin mi veriyorsun?" dedim. Kendimi hafiften ihanete uğramış hissettim.

"Ayrıca inanılmaz yumuşak deri pantolonlara," diye ekledi. "Kesinlikle değer. Ben hala benim, sadece... daha süslüyüm." Saçı hala maviydi. Tırnaklarında hala siyah oje vardı. Stil ekibinin şu anda odaklandığı kişi O değildi.

Erkek stilist can sıkıcı lüleleri mi inceleyerek, "Saçla başlamalıyız," diye buprdu. "Sence de öyle değil mi?" diye sordu kız kardeşine.

Askılardan birinin arkasında kaybolan kadından bir cevap gelmedi. Başka bir askı lı kurcaladığını, kıyafetleri yeniden düzenlediğini duyabiliyordum.

"Gür. Tam olarak dalgalı değil ama düz de değil. İstedğin şekilde kullanabilirsin." Bu devasa adam bana saç tarzı konusunda tavsiye verme si gereken biri gibi değil, Amerikan futbolunda çizgi oyuncusu gibi görünüyordu. "Çenenin dört santim aşağısından kısa, sırtının ortasından da uzun olmamalı. Hafif katların zararı olmaz. " Libby'ye göz attı. "Eğer kakülü tercih eniyse onu kardeşlikten reddetmeni öneririm. "

Libby ciddiyetle, "Bunu aklımda bulunduracağım," dedi. "Atkuyruğu yapacağım kadar uzun olmazsa sefil olursun," dedi bana.

"Atkuyruğu. " Bu bana defans oyuncusu kılıklı adamdan eleştiren bir bakış kazandırdı. "Saçımdan nefret mi ediyorsun, acı çekmesini falan mı istiyorsun?"

"Nefret etmiyorum. " Omzumu silktilim. "Sadece umursamıyorum. "

"Bu da başka bir yalan." Kadın kıyafetlerin arkasından geri çıktı. Ellerinde yarım düzine kıyafet vardı ve ben onu izlerken onları önleri dışarı bakacak şekilde askılığa astı. Sonuçta üç farklı kıyafet vardı.

"Klasik. " Buz mavisi bir etekle eşleştirilmiş uzun kollu bir bluzu işaret etti. "Doğal. " Stilist ikinci seçeneğe doğru ilerledi - en az bir düzine kırmızı ve pembe tonlarıyla bezenmiş, rahat ve uçuş uçuş, çiçekli bir elbiseydi. "Havalı ve hafif seksi. " Son seçenek kahverengi deri bir etek içeriyordu, diğerlerinden daha kısaydı ve muhtemelen daha dardı. Beyaz yakalı bir gömlek ve eflatun-gri bir hırkayla eşleştirmişti.

"Hangisi sana hitap ediyor?" diye sordu erkek stilist. Libby'den bir alaylı ses daha çıktı. Bundan kesinlikle çok fazla keyif alıyordu.

"Hepsi iyi." Çiçekli elbiseyi inceledim. "Şu biraz kaşındı- rabilirmiş gibi sanki."

Stilistler her an migren atağı yaşayabilecekmiş gibi görünüyorlardı. Kız kardeşine, "Günlük seçenekler?" diye sordu acı içinde. Kadın kayboldu ve üç kıyafetle geri geldi, onları da ilk üçüne ekledi. Siyah tayt, kırmızı bluz ve dizlere kadar gelen beyaz bir hırka klasik bölümüne eklendi. Su yeşili, dantel bir gömlek ve koyu yeşil pantolon çiçekli garabete katıldı ve normalden büyük, kaşmir kazak ile yırtık kot pantolon da deri eteğin yanına asıldı. "Klasik. Doğal. Havalı ve hafif seksi. " Kadın seçeneklerimi tekrarladı.

"Renkli pantolonlara itirazlarım var," dedim. "O yüzden O olmaz. "

"Kıyafetlere sadece bakma," diye talimat verdi adam. "Onları özümse."

Benim iki katım birine gözlerimi devirmek muhtemelen yaptığım en akıllıca hareket değildi.

Kadın stilist bana doğru geldi. Öyle uçarcasına yürüyordu ki tek birini bile kırmadan çiçeklerin arasından yürüyüp gidebilirmiş gibiydi. "Giyinme şeklin, saçını yapma biçimin - bunlar aptalca şeyler değil. Sıgılık değil. Bu..." Arkasındaki askıyı işaret etti. "Sadece kıyafet değil. Bu bir mesaj. Ne giyeceğine karar vermiyorsun. Görüntünün anlatmasını istediğin hikayeye karar veriyorsun. Saf, genç ve tatlı bir kızmısın? Doğuştan bu servet dolu ve olağanüstü hayatın içindeymişsin gibi mi giyinmek istiyorsun, yoksa aynı çizgide mi gitmek istiyorsun ? Aym ama farklı, genç ama azimli?"

"Neden bir hikaye anlatmak zorundayım?" diye sordum.

"Çünkü eğer sen hikayeyi anlatmazsan başka birisi senin yerine anlatır. " Arkamı döndüğümde Xander Hawthorne'un elinde çörek tabağıyla kapıda durduğunu gördüm. "Stilistler, tıpkı Rube Goldberg makinelerinin karmaşık düzeneği gibi, heveslilerdir. "

Ona gözlerimi kısmak istedim ama Xander ve çörekleri dik bakış geçirmezdi.

"Stilistler hakkındaki şeyleri nasıl biliyorsun?" diye homurdandım. "Eğer erkek olsaydım bu odada maksimum iki sıra kıyafet olurdu. "

"Ve ben de eğer beyaz olsaydım," diye karşılık verdi kibirle, "insanlar bana yarı Hawthorne'muşum gibi bakmazdı. Çörek?"

Bu şevkim kırdı. xander* ın yargılanmanın veya hayatı farklı kurallara göre oynamak zorunda olmanın nasıl olduğunu bilmeyeceğini düşünmemiş olmam saçmaydı. Bir an-

lığına. bu e\de bü^ümenin onun için nasıl olduğunu merak et m. Ha"Lhome olarak bürümenin.

Q.Yahanmersinli çörek alabilir miyim?"" diye sordum. Bu da belum banş reklifimdi.

Xan^ limodu bû ^rek verdi. "O kadar aceleci da\-- ranma\" alım.

**>>

\^d b^ ^ s^şla ü^^ ^ene^ seçmeyi başardım. fin·^1 kelimesinde^ en az hafif seksi iddiasında bulunmaktan kadar nefret ettim ama her şeyi göz önünde bulundurunca kocaman gözlerle bakan ve masum biri gibi ve bu dünyada doğuştan hazırlı-

^m pbi davranmaya yelt^e^ tem kaşınd^a^^ - gerçeklen ^, tenimin d^^ al^ ^n- ^r şüphelen vardı.

E.kip saçlarım uzun bıraksa da kat verdi ve yataktan yeni kalkmışım ^^^ yapn. Ard^a sanlar a^a}, ^^M Wyord™ ^ o^ ^ ^si yöne ittiler: aralara oormal ki ü kumralımdan bir ton daha koyu ve

yoğun bir renk Kaşlarımı aldılar ama kalın bir şdrilde bıraknia Bana basit bir cilt bakımının temel adımlarını kendimi havalı boya tabancasıyla bronzlaşa-

nlırken buluverdim. Fakat makyajımı minimumda tuttular; gözJer ve dudaklar, fazlası yoktu. Aynada kendime bakınca oradan bana bakan kızın bu eve ait olduğuna neredeyse inanabilirdim.

libby'ye dönüp, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Pencerenin kenarında duruyord^ ışık arkasından vuruyordu. Elindeki telefonu sıkıca tutmuştu, gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

"Lib?"

Başını kaldırdı ve çok iyi bildiğim bakışıyla fara yakalanmış geyik gibi baktı.

Drake. Lib'e mesaj atıyordu. Libby ona cevap veriyOr muydu?

uHarika görünüyorsun!" Libby'nin sesi samimiydi çünkü kendisi s a m mîydi. Her zaman. Samimi, i'en ve fazlasıyla iyimserdi.

Ona vurdu, diye hatırlattım kendime. Bizi sattı. Libby onu geri kabul etmeyecek.

"H^ia gömmüyorsun," diye belirtti Xanden "Ayrıca yaşlı bir adamı baştan çıkarıp milyarlarımı alabilecek birine de benzemiyorsun, yani bu iyi."

"Gerçekten mi Alexander?" Zara tantanaya mahal vermeden bizi varlığından haberdar etti. "Kimse Avery'nin büyükbabanı baştan çıkardığına inanmaz."

Onun hikayesi -görüntüsü- klas ile saçmalığa yer bırak- nıayan arasında bir yerdeydi. Fakat basın toplantısındaki halini görn^^. Babası itibanna ön em veriyor olsa da benim itibarıma karşı bir düşkünlüğü olmadığını biliyordum. Ben ne kadar kötü görünürsem onun için daha iyiydi. Tabii oyun değişmediği sürece.

"Avery?" Zara'nın gülümsemesi giydiği kış renkleri kadar soğuktu. "Seninle konuşabilir miyim?"

BÖLÜM 35

Zara, ikimiz yalnız kaldığımız anda konuşmaya başlamadı. Sessizliği o bozmazsa ben bozarım dedim. "Avukatlarla konuştun." Neden burada olduğunun bariz cevabı buydu.

"Konuştum. " Zara özür falan dilemedi. "Şimdi de seninle konuşuyorum. Daha erken yapmadığım için beni bağışla- yabileceğinden eminim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, bunların hepsi biraz şoke edici."

Biraz mı? Alaylı bir ses çıkarıp havadan sudan konuşmaya son verdim. "Babanın bunadığını ve benim de yaşlı istismarı nedeniyle soruşturma geçirdiğimi ima eden bir basın konferansı düzenledin. "

Zara antika masanın kenarına oturdu - odada aksesuarlarla veya kıyafetlerle kaplanmamış birkaç yüzeyden biriydi. "Evet, şey, bazı gerçekleri daha önce ortaya sermedikleri için hukuk ekibine teşekkür edebilirsin."

"Eğer ben bir şey almazsam sen de almazsın. " Buraya gelip de gerçeğin etrafında dolanıp durmasına izin vermeyecektim.

"Sen ... iyi görünüyorsun. " Zara konuyu değiştirdi ve

yeni kıyafetimi inceledi. "Senin için seçeceğim bir şey olmazdı ama düzgün görünüyorsun."

Düzgün ama hafı { seksi. "Sağ ol," diye homurdandım.

"Bu geçişi senin için kolaylaştırmak adına yapabileceğim her şeyi yaptığımda bana teşekkür edebilirsin."

Birdenbire değişim geçirdiğine inanacak kadar saf değildim. Eğer önceden benden nefret ettiyse şimdi de benden nefret ediyordu. Eğer yeterince uzun süre beklersem istediği şeyin tam olarak ne olduğunu bana söyleyeceğini fark ettim.

"Alisa sana ne kadarını anlattı emin değilim ama babamın kişisel servetine ek olarak aile vakfının kontrolü de sana geçti. " Zara devam etmeden önce yüz ifademi inceledi. "Ülkenin en geniş kapsamlı özel hayır kurumlarından biri. Yılda yüz milyon dolar yardımda bulunuyoruz. "

Yüz milyon dolar. Buna asla alışamayacaktım. Böyle rakamlar gerçek gibi gelmiyordu. Sersemleyerek, "Her yıl mı?" diye sordum.

Zara sakince gül ümsedi. "Bileşik faiz hoş bir şey."

Sadece **bir yılda** faizi yüz milyon dolar - ve sadece vakıftan bahsediyordu, Tobias Hawthorne'un şahsi servetinden de değil. İlk defa aklımdan gerçekten hesaplama yaptım. Eğer vergiler servetin yarısını alsa ve ben getirinin ortalama yüzde dördünü alsam bile - yine de yılda bir milyar dolar kazanmış oluyordum. **Hiçbir şey yapmadan.** Bu sadece yanlış.

"Vakıf parayı kime veriyor?" diye sordum sessizce.

Zara masadan kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Hawthorne Vakfı çocuklara ve ailelere, sağlık girişimlerine, bilimsel teşvike, toplu konutlara ve sanata yatırım yapıyor."

Bu başlıklar altında neredeyse her şeye destek verebilirdin. **Ben** neredeyse her şeye destek verebilirdim.

Dünyayı değiştirebilirdim.

"Yetişkinlik hayatımın tamamını vakfın işlerini yürüterek geçirdim." Zara'nın dudakları gerildi. "Bizim desteğimize ihtiyacı olan kurumlar var. Kendini ortaya koymaya

niyetliysen bunu yapmanın doğru ve yanlış yolları var. " Tam önümde durdu. "Bana ihtiyacın var Avery. Her ne kadar tüm bunlardan elimi eteğimi çekmeyi istiyor olsam da bu kadar uzun süre, bu kadar zorlu çalışmayı işin mahvolduğunu görmek için yapmadım."

Söylediği -ve söylemediği- şeyi dinledim. "Vakıf sana ödeme yapıyor mu?" diye sordum. Cevap verene kadar geçen saniyeleri saydım.

"Katkıda bulunduğum becerilerle orantılı bir ınaaş aldım."

Arnk hizmetine ihtiyaç olmadığını söylemek her ne kadar tatmin edici olacak olsa da, o kadar fevri ve acımasız değildim. "Ben de dahil olmak istiyorum," dedim. "Sadece şov olsun diye de değil. Kararlar vermek istiyorum. "

Evsizlik. Fakirlik. Aile içi şiddet. Önleyici sağlık hizmetlerine erişme imkanı. Yılda yüz milyon dolarla neler yapabilir dim.:1

"Paranın bütün dertleri çözeceğine inanacak kadar gençsin," derken sesi neredeyse hasretle doluydu.

Paranın çözebileceği sorunların ağırlığını tahmin edemeyecek kadar zengin biri gibi konuştu.

"Vakıfta rol alına konusunda ciddiysen... " Zara bunu söylemek kendisine çöplerin arasına dalmak veya dışına kanal tedavisi yaptırmak kadar keyif veriyormuş gibi konuşuyordu. "Sana bilmen gerekenleri öğretebilirim. Pazartesi günü. Okuldan sonra. Vakıf binasında." Her kelimeyi bu sırayla, kendi özel cümleleri içinde söyledi.

Vakıf binasının tam olarak nerede olduğunu soramadan kapı açıldı. üren tam yanımda durdu. Kadınlar seni mahkeme salonuna taşırlar, demişti bana. Fakat Zara artık yasal yollarla peşime düşemeyeceğini biliyordu.

Güvenlik şefim onunla birlikte bu odada yalnız kalmamı istemiyordu.

BÖLÜM 36

Sonraki gün -pazar- üren kırmızı vasiyeti görmem için beni Ortega, McNamara ve Jones'a götürdü.

"Avery. " Alisa, üren ve benimle şirketin lobisinde buluştu. Mekan moderndi, minimalist ve kromla doluydu. Bina yüz avukat barındıracak kadar büyüktü ama Alisa bir re- sepsiyonist ile güvenlik görevlisinin yanından geçip asansöre doğru ilerlerken tek bir kişi bile görmedim.

Asansör yukarı çıkmaya başlayınca, "Şirketin tek müşterisi olduğumu söylemiştin," dedim "Bu şirket tam olarak ne kadar büyük?"

"Birkaç farklı birim var, " cevabını verdi Alisa. "Bay Hawthorne'un mal varlıkları epey çeşitlidir. Bu da farklı alanlarda avukat gerektiriyor."

"İstediğim vasiyet, o burada mı?" Cebimde Jameson'dan bir hediye vardı; Faust'un iç kapağında bulduğumuz kare, kırmızı asetat. Ona buraya geldiğimi söylemiştim ve o da sanki bana kardeşlerine güvendiğinden daha fazla güveni- yormuş gibi hiçbir soru sormadan çıkarıp vermişti.

"Kırmızı vasiyet burada," diye doğruladı Alisa. üren'e

döndü. "Bugün ne kadar çşlikçimiz vardı?" diye sordu. Fş- likçi derken, paparazileri soruyordu. Bizden kastı da a^lında belldi1n.

"Biraz daha azalddar," diye rapor verdi Üren. "fakat h11 gidene kadar kapının dışına yığall111ş olma ihtimalleri yüksek...

Eğer günü Dünyanın En Zengin Ergeni Avukatlarına Gitti diye en az bir manşet görmedcn bitirirsek Libby'nin yeni botlarından birini

yerdini.

Üçüncü kata çıktığını 1zda bir güvenlik noktasını daha geçtik ve ardından, en sonunda Alisa beni bir köşe ofise yönlendirdi. Oda döşenmişti anı masadan başka bir şey yok gibiydi. Ağır, maun masanın tam ortasında vasiyet duruyordu. Ben vasiyeti gördüğün sırada üren kapının dışında yerini almıştı. Ben masaya yaklaşırken Alisa beni takip etmek için hareket etmedi. Masaya yaklaştıkça yazı resmen üstüme atladı.

Kırmızı.

"Babama bu vasiyeti burada tutması ve sen -ya da oğlan - lardan biri- bakmaya gelerseniz göstermesi talimatı verildi," dedi Alisa.

Arkam dönüp ona baktı. "Talimatı verildi," diye tekrarladım. "Tobias Hawthorne tarafından mı?"

"Doğal olarak."

"Nash'e söyledin mi?" diye sordum.

Alisa'nın yüzüne soğuk bir maske yerleşti. "Artık Nash'e hiçbir şey anlatmıyorum. " Bana son derece ciddi bakışını ato. "Eğer başka bir şey yoksa seni baş başa bırakıyorum."

Alisa onun ne olduğunu bir defa sormamıştı bile. Kapının kapandığını duyana kadar bekledikten sonra gidip masaya oturdum. Cebimdeki ince filmi çıkardım. "Eğer gerçekten istenirse, " diye mırıldanırken kareyi vasiyetin ilk sayfasına koydum. "Mutlaka bir yol bulunur. "

Kırmızı asetan kağıdın üzerinde kaydırmaya başladım ve ahından geçen kelimeler yok oldu. **Kırmızı** „let,,1. **Kırmızı** *film*. Tam da Jarneson ve Grayson'ın rarf etrafı gıhydı. Eğer bütün vasiyet kırmızıyla yazıldıysa hunun yapacağı tek şey yazılanlar yok **ctn1ck** olacaktı. Fakat eğer kırmızı ya11n1n altında başka renkle yazılmış bir karman varc;;t, o **1.aman** o renkle yazılan şey her neyse görünür olacaktı.

Tobias Hawthorne'un Laughlin'e, Oren'e, kayınvalide- sine miras bıraktığı k1S m1 geç t i m. *Hiçbir şey ynkttu*. Zara vr Skyc ' la ilgili kısma geldi m ve k1rmlZ1 filmi kelimelerin ustun- den geçirdiğimde yok oldular. Sonraki cümleye göz attım.

Torunlarım Nash Westbrook 1-lawthorne'a, Grayson Da- venport Hawthorne'a, Jameson Winchester Hawthorne'a ve Alexander Blackwood Hawthorne'a...

Filmi sayfanın üzerinde gezdi rd iği m de kel im eler ka ybol - du ama hepsi değil. Dördü yerinde kaldı.

Westbrook.

Davenport.

Winchester.

Blackwood.

Skye'in oğullarının On u n, yani büyükbabalarının Soy a d 1 - nı taşıdıklarını ilk defa fark ettim. Hawthorne. Her oğlanın göbek adı da ayrıca bir soyadı. Babalarının soyadı mı? Beynim bunu kavrarken belgenin devamını inceledim. Bir tarafım kendi adıma geldiğimde bir şey görmeyi bekledi ama adım da metnin kalanı gibi kayboldu. Hawthorne torunlarının göbek adları dışındaki her şey yok oldu.

"Westbrook. DaVenport. Winchester. Blackwood." Sesli bir şekilde söyleyerek onları hafızama işledim.

Ardından Jameson'a mesaj attım ve onun Grayson'a haber verip vermeyeceğini merak ettim.

BÖLÜM 37

"Dikkat et ufaklık. Yangın nerede?"

Hawthorne Malikanesi'ne dönmüştüm ve Jamesonla buluşmaya gidiyordum ki Hawthorne kardeşlerden biri beni olduğum yerde durdurdu. Nash.

"Avery vasiyetin özel bir kopyasını okudu, oradan geliyor," dedi arkamdaki Alisa. Eski sevgilisine **artık hiçbir** şey anlatmaması buraya kadarmış.

"Vasiyetin özel bir kopyası." Naslı bakışlarını bana çevirdi. "Bunun ihtiyarın mektubunda yazdığı bir sürü laf salatasıyla bağlantısı olduğunu varsaymam doğru olur mu?"

"Mektubun, " diye tekrarladım, beynim dönüp duruyordu. Bu şaşkınlık yaratmamalıydı. Tobias Hawthorne, Gray- son ve Jameson'a benzer ipuçları bırakmıştı. Nash'e ve muhtemelen Xander'a da.

"Endişelenme, " dedi uzata uzata konuşarak. "Buna dahi] olmuyorum, parayı istemiyorum."

Alisa, "Burada söz konusu şey para değil," dedi sertçe. "Vasiyet-"

"-her yönden korunaklı," diye onun için tamamıydı Naslı. "Sanırım bunu bir **iki** defa duydum. "

Alisa gözlerini kıstı. "Dinleme konusunda asla iyi olmadım."

"Dinlemek, her zaman **aynı fikirde olmak** anlamına gelmez Lce-Lcc." Nash' in lakalı kullanışlı -sevimli gülümsemesi ve aynı sevimlilikteki ses tonu - odadaki huttjn

oks1 l ını çekip aldı.

"Gitmeliyim." Alisa jet hızıyla bana dondu. "Eğer hır şeye ihtiyacın olursa-"

"Aranm," diye bitirdim. Knuşmaları sırasında kaşlarımın nereye kadar kalktığını merak ediyordum.

Misa kapıyı arkasından çarparak kapattı.

O gidince Nash tekrar, "Böyle aceleyle nereye gittiğini söyleyecek misin?" diye sordu.

"Jameson onunla güneş odasında buluşmamı söyledi."

Nash tek kaşını havaya kaldırdı. "Güneş odasının nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Bilmediğimi biraz geç fark ettim. "Güneş odasının *ne* olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Güneş odaları abartılan şeylerdir. " Nash omzunu silkti ve beni değerlendirmesine baktı. "Söylesene ufaklık, genelde doğum gününde ne yaparsın?"

Durup dururken sormuştu. Bunun şaşırtmacalı bir soru olduğunu düşünsem de cevap verdim. "Pasta yerim?"

"Her yıl doğum günlerimizde... " Nash gözlerini uzaklara dikti. "İhtiyar bizi çalışma odasına çağırır ve aynı üç cümleyi söylerdi. **Yatırım yap. Kendini ada. Yarat.** Bize yatırım yapmamız için on bin dolar verirdi. Sekiz yaşındaki bir çocuğa hisse senedi seçtirdiğini hayal edebiliyor musun?" Nash alayla güldü. "Sonra bir yıl boyunca kendimizi adayacağımız bir yetenek ya da ilgi alanı seçerdik. Bir dil, hobi, sanat veya spor. Hiçbir masraftan kaçınılmazdı. Eğer piyanoyu seçtiysen ertesi gün kocaman bir piyano gelir, anında özel dersler başlardı ve yılı ortaladığında Carnegie Hall'da en iyilerden tüyolar alıyor olurdun."

"Bu harika," dedim. Aklım Tobias Hawthorne'un ofisinde gördüğüm ödüllere gitti.

Nash tam olarak hayran görünmüyordu. "İhtiyar ayrıca her yıl bir meydan okuma da veriyordu, " diye devam etti, sesi sertleşiyordu. "Bir görev, sonraki doğum günümüze kadar yaratmamızı beklediği bir şey. Bir icat, bir çözüm, müze kalitesinde bir sanat eseri. Bir şey. "

Duvardaki çerçevelenmiş çizgi romanları düşündüm. "Bu kulağa o kadar korkunç gelmiyOr. "

Nash uzun uzun düşünerek, "Gelmiyor, değil mi?" dedi. "Hadi." Başıyla yakındaki koridoru işaret etti. "Sana güneş odasını göstereyim."

Yümeğe başladı, ben de yetişmek için koma k zorunda kaldım.

Yürürken bir yandan da Nash, "Jameson sana ihtiyarın haftalık bilmecelerinden söz etti mi?" diye sordu.

"Evet, anlattı. "

"Bazı zamanlar oyunun başında, ihtiyar birkaç objeyi dizerdi. Bir balık oltası, bir etiket, cam balerin, bir bıçak. " Gözünde canlanan anılarla başını iki yana salladı. "Bulmaca çözüldüğünde eğer hepsini kullanmadıysak vay halimize. " Gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı. "Ben çok daha büyüktüm. Avantajım vardı. jamie ve Gray bana karşı birlik olurdu, sonra da sona yaklaşıncaya birbirlerine sırtlarını dönerler- d1. . ,,

"Bana bunu neden anlatıyorsun?" diye sorduğumda en sonunda adımları yavaşladı, neredeyse duracak kadar.

" Bunların birazını bile neden bana anıanyOnun ? " Do^ günlerini, hediyelerini, beklentilerini.

Nash henlen cevap vermedi. Onun yerine yakındaki bir koridoru işaret etti. "Güneş odası sağda."

"Teşekkürler," dedim. Nash'in söylediği kapıya doğru yürüdüm ve tam varış noktaına ulaşmadan arkamdan seslendi.

"Oyunu oynadığını düşünüyor olabilirsin hayatım ama jamie öyle görmüyor." Nash'in sesi nazık olsa da sözleri değildi. "Biz normal değiliz. Bu yer normal değil ve sen oyuncu değilsin ufaklık. Sen cam balerinsin - ya da bıçak. "

BÖLÜM 38

Güneş odası, kubbeli cam tavanları ve cam duvarlara olan devasa bir odaydı. Jameson ortasında durup ışıkla yıkanıyor ve tepesindeki kubbeye doğru bakıyordu. Onunla ilk tanıştığım zamanki gibi üstünde bir şey yoktu. Yine onunla ilk tanıştığımındaki gibi sarhoştı.

Grayson görünürde yoktu.

"Sebebi ne?" diye sordum, başımla yakındaki viski şişe-
sını işaret ettim.

"Westbrook, Davenport, Winchester, Blackwood." Jame- son teker teker isimleri saydı. "Söylesene Varis, bundan ne çıkarıyorsun?"

"Hepsi soyadı, " dedim dikkatlice. Duraksadım ve sonra niye olmasın dedim. "Babalarınızın mı?"

"Skye babalarımız hakkında konuşmaz, " diye cevapladı Jameson. Sesi biraz boğuktu. "Ona kalsa Athena-Zeus olayı gibi bir durum. Biz sadece ama sadece onu aidiz. "

Dudağımı ısırdım. "Dört harika sohbeti olduğunu söyle-
mişti....,

"Dört harika adamla..." diye bitirdi Jameson. "Fakat
nnlan hir daha J1<C>ret.:c^i ka<lar harika dr^llrr mıydı? B11.e onlarla ilgili t<"k hir şey anl:racağı
kadar?" Arrık ""1 daha 4iCrtti. "(öyle ki lanet olıttı soyadlarımızl11 algili 'iordugumu1 hir soruya hile
CcV11 p vermez di ve ıste hu " -u;k 1 li'e'mi yerden alap hir yudurn aldı- "içme sehehim." Şi,cyi geri hıra- kıp
gözlerini kapattı, ^üneşin alrında kollarını ıkı yan a a\p biraz daha durdu. Bir saniye için gövdesi hoyunca
ilerleycn yara izini fark ettim.

Aldığı her nefesle helirginleşiyordu.

"Gidelim mi?" Gözlerini açtı. Kollarını indirdi.

"Nereye?" diye sordu. Varlığının fiziksel anlamda öylesine farkındaydım ki neredeyse canımı acıttıyordu.

"Hadi ama Varsı," diye rek bana yaklaştı. "Bundan daha iyisin."

Yutkundum ve kendi sorumu cevapladım. "Annemi görmeye gidiyoruz."

* * *

Beni girişteki vestiyerin içine soktu. Bu defa duvardaki kapıyı açan panellere daha fazla dikkat kesildim. Vestiyerin içinde onu takip ettim, orada asılı duran paltoları kenara ittim, sonraki yaptığı şeyi görebilmek için gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Bir şeye dokundu. Çekti mi? O kadarını çıkaramadım. Sonra çarkların dönme sesini duydum ve vestiyerin arka duvarı yana kayd. Eğer dolabın içi karanlıksa ilerisi daha da karanlıktı.

"Bastığım yerlere bas Gizemli Kız. Ayrıca kafana dikkat et."

Jameson yolu aydınlatmak için cep telefonunu kullandı. Bunun benim için olduğuna dair bir hisse kapıldım. Bu gizli koridorların her kıvrımını ve dönüşünü biliyordu. Beş dakika kadar sessizlik içinde yürüdükten sonra durdu ve bir gözetleme deliği olduğunu varsaydığım yerden baktı.

"Meydan temiz." Jameson neyin temiz olduğunu tam olarak belirtmedi. "Bana güveniyor musun?"

Telefon ışığıyla aydınlatılan koridorda dülüyordum, vücut ısını kendi tenimde hissedeceğim kadar yakınd. "Kesinlikle hayır."

"Güzel." Uzanıp elimi tuttu ve beni yakına çekti ...'Tutun."

Kollarımı ona doladım ve ayaklarımızın altındaki zemin hareket etmeye başladı. Arkamızdaki duvar d ön üyor ve biz de onunla birlikte dönüyorduk, vücudum onunlike yapımış haldeydi. Jameson Winchester Hawthorne'unlike. Duvarın dönmesi durdu ve geriye çekildim.

Burada bulunmamızın bir sebebi vardı ve o sebebin vücudumu onunlike dayamamla kesinlikle bir ilgisi yoktu.

Sen buraya gelmeden önce çarpık, yıkık bir karmaşaydı- /ar ve sen gittiğinde de çarpık, yıkık bir karmaşa olacaklar. Aklımda bunun yankısıyla, lüks kırmızı halıyla ve duvarlardaki altın rengi süslemelerle kaplı uzun bir koridora adım attım. Jameson koridorun sonundaki bir kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü. Kapıya vurmak için elini kaldırdı.

Onu durdurdum. "Bunun için bana ihtiyacın yok," dedim. "Vasiyet için de bana ihtiyacın yoktu. Alisa'ya verilen talimatlara göre eğer isteseydin görmene izin verilecekti."

"Sana ihtiyacım var." Jameson ne yaptığını ram olarak biliyordu. Bana bakış şekli, dudaklarını büküşü. "Nedenini henüz bilmiyorum ama ihtiyacım var."

Nash'in uyarısı kafamda çınladı. "Ben bıçağım." Yutkundum. "Balık oltası, cam balerin, her ne haltsa."

Bu onu neredeyse şoke etti. "Kardeşlerimden biriyle konuşmuşsun." Duraksadı. "Grayson'la değil." Gözleri benimkilerin üzerinde gezindi. "Xander'la mı?" Gözleri önce dudaklarıma indi, sonra yine y^arı 1. "Nash'le," dedi emin bir şekilde.

"Haksız mı?" diye sordum. Tobias Hawthorne'un torunlarının doğum günlerinde onu görmeye gitmesini düşünüm Olağanüstü olmaları beklenmişti. Onlardan kazanmaları beklenmişti. "Ben sadece amaca götüren yol muyum? Bulmacana nasıl uyacağımı anlayana kadar etrafında tutmaya değen biri miyim?"

"Bulmaca Sensin, Gizemli Kız. " Jameson buna inanıyordu. "Pes edebilirsin, cevapları bulmadan yaşayabileceğine karar verebilirsin ya da cevaplara ulaşırın, benimle birlikte."

Bir davet. Bir Meydan okuma. Bunu onun için değil, öğrenmeye ihtiyaç duyduğum için yaptığımı söyledim. "Hadi cevapları alalım," dedim.

Jameson kapıyı tıklattığında kapı içeri açıldı. "Anne?" diye seslendi ve sonra selamını değiştirdi. "Skye?"

Cevap tıpkı zillerin çınlayışı gibi geldi. "Buradayım hayatım. "

Burası dediği yerin, odasındaki banyo olduğu ortaya çıktı.

"Bir saniyen var mı?" Jameson banyonun çift kanatlı kapısının önünde durdu.

"Binlerce var." Skye cevabın tadını çıkarıyor gibiydi.

"Milyonlarca. İçeri gel."

Jameson kapının dışında kaldı. "Uygun vaziyette misin?"

"Öyle olduğumu düşünüyorum," diye cevap verdi anne si. "En azından zamanın yarısında."

Jameson banyo kapısını itip açtı, bir podyumun üzerinde, hayatımda gördüğüm en büyük küvet beni karşıladı. Şu anda küvetin içinde bulunan kadına değil de, küvetin pençe gibi görünen ayaklarına odaklandım. Ayaklar, koridordaki kalıplarla uyumlu ve altın rengiydi.

"Uygun vaziyette olduğunu söyledin." Jameson'ın sesi şaşkın gelmedi.

"Köpüklerle kaplıym, " diye cevap verdi arsızca. "Bundan daha uygun halde olamam. Şimdi, neye ihtiyacı olduğunu söyle annene. "

Jameson arkasını dönüp bana bir bakış attı, sanki "bir de niye içkiye ihtiyacım olduğunu soruyorsun, " diyordu.

"Ben burada kalacağım, " dedim. Arkamı dönmeden önce daha fazla köpük gördüm.

Skye banyonun içinden, "Ah, iffet kumkuması olma Abi- gail, " diye seslendi. "Burada hepimiz dostuz, değil mi? Doğuştan hakkım olanı benden çalan kişilerle arkadaş olmak gibi bir prensip edindim. "

Hiç böyle bir pasif agresiflik görmemiştim.

Jameson, "Eğer Avery'yle uğraşmayı bitirdiysen, biraz sohbet etmek istiyordum, " diyerek araya girdi.

"Niye o kadar ciddisin Jamie?" Skye yüksek sesle iç geçirdi. "Pekala, devam et hadi."

"Göbek adım. Sana daha önce de bana babamın anısına mı bu adı verdin diye sormuştum. "

Skye bir an sessiz kaldı. "Bana şu şampanyayı uzatsana."

Jameson'ın arkamda dolandığını duydum, herhalde şampanyayı alıyordu. "Ee?" diye sordu.

"Eğer kız olmuş olsaydın, " derken bir şair edasıyla konuştu, "sana kendi adımı verirdim. Skylar belki de. Ya da Skyla. " Sadece şampanya olduğunu varsaydığım şeyden bir yudum aldı. "Toby de babamın adını almıştı, biliyorsun. "

Uzun zaman önce ölen kardeşinden bahsetmesi dikkatimi çekti. Nasılını veya nedenini bilmiyordum ama tüm bunlar Toby'nin ölümüyle başlamıştı.

"Göbek adım, " diye hatırlattı Jameson. "Nereden geliyor?"

"Sorunu cevaplamaktan mutluluk duyarım hayatım. " Skye duraksadı. "Sevimli, küçük arkadaşınla bize biraz izin verirsen. "

BÖLÜM 39

Eğer çıplak, köpüklerle kaplı Skye Hawthorne'la baş başa sohbet edeceğimi bilseydim, muhtemelen ben de kendimi içkiye verirdim.

"Olumsuz duygular seni yaşlandırır. " Skye küvetteki pozisyonunu değiştirdi kenarlardan su taşmasına sebep oldu. "Merkür retrosu varken bir insanın yapacakları ancak bir yere kadar olabilir ama..." Uzun, yapmacık bir sesle iç geçirdi. "Seni bağımlıyım, Avery Grambs. "

"Bağıslamanı istemedim ki," diye cevap verdim.

Beni duymamış gibi devam etti. "Elbette bana makul miktarda finansal destek sağlamaya devam edeceksindir. "

Bu kadın ciddi ciddi başka bir gezegende mi yaşıyor diye merak etmeye başladım.

"Neden sana bir şey vereyim?"

Sert bir cevap bekledim ama burada saçmalayan kişi b^ - mişim gibi anlayışlı bir şekilde hımladı.

"Eğer Jameson'ın sorusunu cevaplamayacaksanız ben gidiyorum," dedim.

Kapıdan tam çıkıyordum ki alçak sesle, "Bana destek

vereceksin," dedi. "Çünkü onların annesiyim. Sen benim sorularıma cevap verir vermez ben de senin soruna cevap vereceğim. Oğluma karşı niyetin ne?"

"Pardon?" Ona bakmak için döndüğümde, burada bulunduğum süre boyunca neden ona bakmamaya çalıştığımı birkaç saniye gecikmeyle hatırladım.

Köpükler görmek istemediğim şeyi gizliyordu ama zar zor.

"Odama üstünde bir şey olmayan, yas tutan oğlumla birlikte geldin. Bir annenin endişeleri olur ve Jameson özeldir. Tıpkı babam gibi akıllı. Toby gibi. "

"Kardeşin," dedim ve aniden bu odadan çıkma konusunu - da ilgimi kaybettim. "Ona ne oldu?" Alisa çok az detayla özet geçmişti.

"Babam Toby'yi mahvetti. " Skye şampanya kadehinin kenarından cevap verdi. "Onu şımarttı. Varis hep o olacaktı, anlıyorsun ya. Ve o gidince ... şey, Zara ve ben kaldık. " Yüzü karardı ama sonra gülümsedi. "Ve sonra ..."

"Oğulların oldu," diye bitirdim. Sonra Toby gittiği için mi onları yaptı diye merak ettim.

"Babamın favorisi neden kusursuz, görev insanı Gray- son yerine Jameson'dı biliyor musun?" diye sordu Skye. "Jamie'm akıllı, güzel veya karizmatik olduğu için değildi. Jameson Winchester Hawthorne aç olduğu içindi. Bir şeyler arıyor. Doğduğu günden beri bir şeyler arıyordu." Kalan şampanyayı tek bir yudumda bitirdi. "Grayson Toby'nin olmadığı her şey ve Jameson tıpkı **Toby** gibi."

"Jameson gibi kimse yok." Bu sözleri sesli olarak dile getirmek gibi bir amacım asla yoktu.

"Bak." Bana bilmiş bir bakış attı, Alisa'nın HaWthorne Malikanesi'ndeki ilk günümde bana attığı bakışın aynısıydı. "Sen çoktan onunsun. " Gözlerini kapadı ve küvette arkasına yaslandı. "Küçükken onu kaybederdik.

Saatlerce, bazı

zamanlar bir gün boyunca. Bir anlığın gözümüzü üzerinden ayırırdık ve duvarların içinde ortadan kaybolurdu. Onu

her bulduğumuzda kucağıma alıp sımsıkı sarılırdım ve yeniden kaybolmak istediğini ruhumun ta derinliklerinde bilirdim., Gözlerini açtı. "İşte sen de busun." Skye ayağa kalktı ve bir bornoz aldı. Üstüne geçirirken gözlerimi kaçırdım. "Kaybolmanın başka bir yolun. O da öyleydi. "

O. "Emily," deyiverdim.

"Güzel bir kızdı," diye devam etti, "ama çirkin de olabilirdi, fark etmezdi, onu yine de aynı şekilde severlerdi. Onunla ilgili bir şeyler vardı."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

Üzerine basa basa, "Sen Emily değilsin, " dedi. Eğilip şampanya şişesini aldı ve bardağını doldurdu. Çıplak ayaklarıyla ve su damlatarak bana doğru geldi, bardağı uzattı. "Şampanyayı her derde deva olarak görüyorum." Bakışları yoğundu. "Durma. İç."

Ciddi miydi? Geçiye çekildim. "Şampanyadan hoşlanmam. "

"Ve ben de," -Skye büyük bir yudum aldı- "oğullarımın göbek adlarını koyan kişi değilim." Şerefime -veya kıyametime- kaldırıyormuş gibi bardağını havaya kaldırdı.

"Eğer onları sen seçmediysen kim seçti?"

Skye şampanyayı bitirdi. "Babam. "

BÖLÜM 40

Jameson'a annesinin bana anlattığı şeyi anlattım.

Bana gözlerini dikip baktı. "İsimlerimizi ihtiyar seçti. " Jameson'ın kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve so^a - *hiç*. "İsimlerimizi seçti," diye tekrarlardı. Uzun koridorda kafese kapatılmış bir hayvan gibi yürüyordu. "Onları seçti ve sonra da Kırmızı Vasiyetname'de onları vurguladı." Jameson tekrar durdu. "Yirmi yıl **Önce bütün aileyi m** irasm - dan men etti ve hemen sonrasında Nash'inki hariç, göbek adlarımızı seçti. Grayson on dokuzunda. Ben on sekizim. Xan önümüzdeki ay on yedi olacak. "

Bundan bir anlam çıkarmaya çalıştığını *hissedebiliyordum*. Kaçırduğumuz şeyi görmeye çalışıyordu.

"İhtiyar uzun s^en bir o^n oynuyordu," dedi Jameson. Bedenindeki her kas geriliyordu. "Tüm hayatımız boyunca süren. "

"İsimlerin bir anlamı olmalı," dedim.

"Babalarımızın kim olduğunu biliyor olabilir. " Jameson olasılığı gözden geçirdi. "Skye bunu bir sır olarak tuttuğunu düşünmüş olsa da ondan sır saklanmazdı. " Bunu söylerken Jameson'ın sesinin altında yatan tonu duydum - derin, yaralayan ve berbat bir şeydi.

Senin sırlarından hangilerini biliyordu?

Oğlana değil de bilmeceye odaklanmaya çalışarak, "Araştırma yapabiliriz," dedim. "Ya da Alisa benim yerime o soyada sahip adamları araştırması için bir özel dedektif tutar. "

"Ya da," diyerek karşı bir düşünce sundu, "tamamen ayılmam için bana alta saat verebilirsin ve ben de sana bir bulmacayı çözerken duvara tosladığımda ne yaptığımı gös-

..terim.

* * *

Yedi saat sonra Jameson beni şöminedeki geçitten aldı ve evin uzak kanadına yönlendirdi. Mutfaktan, büyük salondan geçirdikten sonra bugüne kadar gördüğüm en geniş garaja soktu. Aslında galeriden farksızdı. Duvardaki devasa rafta bir düzine motosiklet vardı, onun iki katı kadar da araba yarım

daire şeklinde park edilmişti. Jameson yanlarından geçip gitti. Ardından bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibi görünen bir arabanın önünde durdu.

"Astan Martin Valkyrie," dedi Jameson. "Saatte üç yüz otuz kilometre hız yapan, hiper otomobil. " Sıradakileri gösterdi. "Bu üçü Bugatti. Chiron favorim. Neredeyse bin beş yüz beygir gücüne sahip ve pistte fena değil."

"Pist," diye tekrarladım. "Yani yarış pisti mi?"

"Bunlar büyükbabamın bebekleriydi," dedi. "Ve şimdi..." Dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Hepsi senin."

O gülümseme şeytaniydi. Tehlikeliydi.

"Ya ne demezsin, " dedim. "Yanımda üren olmadan evden ayrılmama bile izin yok. Ayrıca böyle arabaları süre- mem!"

"Şanslısın, " diye cevap verirken duvardaki bir kutuya

Jo^ru ilrrlrldi. "Ben sürebilirim." Kutunun içine Rubik küpe benzer bir şt')' yapılmıştı ama gümüştü ve karelere d eğişik şe killer işlenmişti . Jameson hçmen onları ççvirnıyc, biiknıyc, düzenlemeye haşla dı . Kutu açıldı. Parmaklarını anahtarların iilerinde gcıdirdikten sonra birini Seçti . "Aklını dağıtmak veya yoluna çıkan şe Yle R d en kurtulmak için bi R a Z hız gi bis i yok." Asron Martin'e doğru yürümeye ba şla d ı. Bazı bulmacalar saatte üç yüz otuz kilometre hız yapınca daha mantıki. geliyor."

uorada iki kişiye yetecek yer var mı?" diye sordum.

Jameson, "Oh be, Varis, hiç sormayacaksın sandım," diye mırıldandı .

* * *

jameson, arabayı bizi m alıkanen in alt kısmına yön l en -direcek bir rampaya sürdü. Bir tünelden geçtik ve ben ne olduğunu anlamadan var olduğunu bile bilmediğim arka kapıdan çıktık.

Jameson hız yapmadı. Gözlerini yoldan ayırmadı. Sad e C e sessizce sürdü. Yanındaki koltukta otururken bedenimdeki her sinir ucu beklentiyle canlandı .

Bu çok kötü bir ^kir.

Önden aramış olmalıydı çünkü piste vardığımızda bizim için hazır dı.

"Martin teknik olarak bir yarış arabası değil," dedi Ja- meson. "Aslına bakarsan, büyükbabam teknik olarak satın aldığı nda satışta bile değildi."

Ve teknik olarak benim evde n ayrılmamam gerekirdi. Arabayı almamalıydık. Burada olmamalıydık.

Fakat yüz seksenle falan gitmeye başladığımızda yapmamız gereken şeyleri düşünmeyi bıraktım.

Adrenalin. Coşku. Korku. Kafamda başka bir şeye yer yoktu. Önemli olan tek şey hızdı.

1-hz ve yanındaki çocuk.

Yavaşlınması istemedim. Aramanın durmasını istemedim. Vasiyet okunduğundan beri ilk defa özgür hissettim. Sorular yok. Şüpheler yok. Dik hakışlar veya hiç bakmayışlar yok. Burası ve şu an dışımda hiçbir şey yoktu.

Jameson Winchester Hawthorne ve benim dışımda hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM 41

Eninde sonunda araba yavaşlayıp durdu. Eninde sonunda gerçeklik bizi alına alıp ezdi. üren, peşinde ekibiyle oradaydı. O-oh.

Arabadan çıktığımız anda güvenlik şefim, Jameson'a, "Sen ve ben, küçük bir konuşma yapacağız, " dedi.

üren'in yanında gittiği desteği gözlerken, "Ben büyük bir kızm, " dedim. "Eğer birine bağırarak istiyorsan bana bağır."

üren bağırmadı. Beni şahsen odama kadar bıraktı ve sabahleyin "konuşacağımızı " söyledi. Ses tonuna bakınca Oren'le yapacağım bir konuşmadan hasar görmeden kurtulacağımdan emin değildim.

O gece do^ dü^^ uyumadım, beymm ateşlemeyi kesmeyen -kesemeyen- elektriksel uyarımlarla dolu bir karmaşa içindeydi. Kırmızı Vasiyer'te vurgulanan isimlerden ne çıkaracağım konusunda hala hiçbir fikrim yoktu, gerçekten babalarıyla mı ilgiliydi, yoksa Tobias Hawthorne tamamen farklı bir sebepten mi torunlarına o isimleri seçmişti?

Tek bildiğim Skye'ın haklı olduğuydu. Jameson açtı. Ben

de öyle. Fakat Skye'ın önemli olmadığını, bir Emily etmeyeceğimi söyleyişini de duyabiliyordum.

O gece uykuya daldığımda rüyamda genç bir kızı gördüm. Bir gölge, bir silüet, bir hayalet, bir kraliçeydi. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, koridorları aşsam da ona asla yetişemedim.

Sabaha karşı telefonum çaldı. Uyku sersemi ve aksi bir halde uzanıp en yakın pencereye atma niyetiyle telefonu aldım, sonra arayan kişiyi fark ettim.

"Max, saat sabahın beş buçuğu."

"Bana göre üç buçuğu. O arabayı nereden aldın?" Max'in sesi azıcık bile uykulu değildi.

Özür dilercesine, "Garaj dolusu araba," diye cevap verdim ve sonra zihnim sorusundaki imaları anlamama yetecek kadar uykudan arındı. "Sen arabayı nereden biliyorsun?"

"Havadan çekilmiş fotoğraf," diye cevapladı. "Helikopterden çekmişler ve garaj dolusu araba derken ne demek istiyorsun? Bu garaj tam olarak ne kadar büyük?"

"Bilmem." İnleyip yatakta döndüm. Elbette paparaziler beni Jameson'la yakalamıştı. Dedikodu sayfalarının neler söylediklerini öğrenmek bile istemiyordum.

"Aynı şekilde önemli bir sorum var, Jameson Hawthorne'la ihtiras dolu bir ilişki mi yaşıyorsun, bahar düğünü planlamalı mıyım? "

"Hayır." Kalkıp yatakta oturdum. "Öyle bir şey değil."

"Hadi be oradan."

"Bu insanlarla birlikte yaşamak zorundayım," dedim Max'e. "Bir yıl boyunca. Benden nefret etmek için zaten yeterli sebepleri var. " Bunu söylerken Skye'ı, Zara'yı, Xander'ı veya Nash'i düşünmüyordum. Grayson'ı düşünüyordum. Gümüş gözlü, takım elbise giyen, tehditler savuran Grayson. "Jameson'la bir şeyler yaşamak sadece ateşe benzin dökmek gibi olur."

"Ah, ne hoş bir ateş olurdu," diye
mırıldandı Max.

Hiç kuşku yok ki kötü etkisi olan bir dosttu. "Yapamam," dedim. "Ayrıca ... bir kız varmış. " Rüyama geri döndüm ve Jameson Emily'yi hiç arabayla çıkardı mı, Tobias Hawthorne'un oyunlarından birini hiç oynadı mı diye merak ettim. ⁴Ölmüş."

"Dur bakayım. Ölmüş derken ne demek istiyorsun? Nasıl?"

"Bilmiyorum. "

"Nasıl bilmezsin? "

Yorganı çekip sarıldım. "Adı Emily'ymiş. Dünyada Emily adında kaç kişi var biliyor musun?"

"Aklı hala onda mı?" diye sordu. Jameson'dan bahsediyordu ama Emily'nin adını söylediğim anda aklım Grayson'a gitmişti. Onu yafalamıştı. Mahvetmişti.

Kapım tıklatıldı. "Max, gitmem lazım. "

. . .

üren, bir saat boyunca bana güvenlik protokollerini anlattı. Aklıma kazınana kadar her sabah şafakta aynı şeyi yapmaktan mutluluk duyacağını bildirdi.

"Anlaşılmıştır," dedim. "Uslu olacağım. "

"Hayır olmayacaksın. " Bana bir bakış attı. "Ama ben daha iyi olacağım."

* * *

Özel okulumdaki ikinci günüm -ve ilk haftamın başlangıcı- aşağı yukarı önceki haftaki gibiydi. İnsanlar gözlerini dikip bakmamak için ellerinden geleni yaptı. Jameson benden kaçındı. Ben Thea'dan kaçındım. Jameson birlikte görülürsek nasıl dedikodulara sebep olacağımızı düşünüyordu bî İm î yordum, Emily öldüğünde fısıltılar o^uş muydu diye merak ettim.

Nasıl öldüğünü merak ettim.

Sen oyuncu değilsin. Nash'in uyarıları aklıma geldi, Ja- meson'ı koridorda gördüğüm her seferde, tekrar tekrar. **Sen** ^{cam} **balerinsin - ya da bıçak.**

"Duyduğuma göre hız tutkun varmış. " Xander fizik la- boratuvarının dışında bana laf attı. Keyfi yerindeydi. "Tanrı paparazileri korusun, haksız mıyım? Ayrıca annemle çok özel bir konuda sohbet ettiğini de duydum."

Ağzımdan laf almaya ^{mı} çalışıyordu, yoksa derdini **mi** paylaşıyordu emin değildim. "Annen bambaşka bir şey. "

"Skye karmaşık bir kadındır." Xander ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Fakat bana tarot falı bakmayı ve cildimi nemli tutmamı öğretti, o yüzden ben kimim ki şikayet ediyorum? "

Onları zorlayan, iten, meydan okumalarını sağlayan, imkansızı bekleyen Skye değildi. Onlara sihir yaptıran Skye değildi.

"Ağabeylerinin hepsi büyükbabandan aynı mektubu aldı," dedim tepkisini inceleyerek.

"Öyle miymiş?"

Gözlerimi hafifçe kıstım. "Senin de aldığını biliyorum."

Xander neşeyle, "Belki aldım," diye kabul etti. "Fakat varsayalım ki aldım ve varsayalım ki bu oyunu oynuyorum ve sadece bu seferliğine -sadece varsayım olarak- kazanmak istiyorum... " Omzunu silktilti. "Kendi yöntemimle yapmak istiyorum. "

"Kendi yolun robotları ve çörekleri mi içeriyor?"

"Ne içermiyor ki?" Sırıtarak beni dürtüp laboratuvara doğru itti. Country Day'deki diğer her şey gibi, burası da bir milyon dolarlık gibi görünüyordu - mecazi anlamda. Muhtemelen bir milyon dolardan fazla ederdi, gerçek anlamda. Kıvrılan laboratuvar masaları daire biçiminde dizilmişti. Dört duvardan üçü tavandan yere kadar camdı. Pencerelerin üzerinde renkli yazılar vardı. Farklı el yazılarıyla yapılmış

hesapLunalnrdı, 11pk1 knrnlnına k,1ğd1 gibiydi. Her mho-n- tuv,u nrnsitsmdn geniş bir monitör ve dijital bir beyaz tahta vnrdı. Mikroskoplarm boyutlarından bahsere,cye gerek bile yoktu.

NASA'ya ^ifmişim gibi hissettim.

Sadece iki hoş yer vaaard1. Biri Thca'nın yanındaydı. Diğc- riyst' Then'dnn olabildiğince uzakta, arşivde gördüğüm kızm ya nın d a ydı. Koyu kızıl saçlar1n1 ensesinden bağlayıp a tk uy - ruğu yapmıştı. Renk tonlar1 gözlerini dikip bakmaktı -o k 1 z1 l l 1 krn Saaç laı r, O solgunlukta ten- anı o aşığı ba k ıy o rd u.

Thca 'yla göz göze geldik, amirane bir tavırla yan1nda ki hoş yeri işaret etti. Kızıl saçlı kıza bakt1n1.

"Onun hikayesi ne?" diye sordum Xander'a. Kimse onunla konuşmuyordu. Kimse ona bakmıyordu. Bugüne kadar gördüğüm en güzel insanlardan biriydi ve görünmez deseniz de olurdu.

Duvar kındı gibi muamele görüyordu.

Xander iç geçirdi. "Onun hikayesi talihsiz aşkı, sahte randevuyu, kalp kırıklığını, trajediyi, çarpık aile ilişkilerini, kefareti ve uzun si.irc hatırlanacak bir kahramanlığı içeriyor."

Ona bir hakış attım. "Sen ciddi misin?"

"Şimdiye kadar öğrenmiş olan gerektirdi," diye cevap verdi keyifle, "hen ciddi olan Hawthorne değil mi."

Th e a ' nm yanında ki yere oturarak henı k ızın yanına git m e m için bir başım a bıraktı. Gayet uygun bir labo - ratuar partneriydi: sessiz, odaklanış ve neredeyse her şeyi ka fa s m d an hesa play an biriydi. Bera ber geçirdiği ini z süre boyunca bana tek kelime bile etmedi.

Bitirdiğimizde, "Ben Avery," dedim. Hala kendini tanıtmayacağı barizdi.

"Rebecca." Sesi yumuşaktı. "Laughlin." Soyadını söylediğinde yüz ifademdeki değişimi gördü ve düşündüğünü şeyi doğruladı. "Büyükbabam Hawthorne Malikanesi'nde çalışıyor."

Onlar Hawthorne Malikanesi'ni yönetiyorlardı ve ikisi de benim için çalışmaya fikrine fazla coşkulu yaklaşmıyor gibiydi. Rebecca 'nın benimle her yüzden mi konuşmadığını merak ediyordum.

Haşka biriyle de konuşmuyor.

Rebecca, "Ödevlerini tabletinle nasıl teslim edeceğimi sana gösteren oldu mu?" diye sordu. Sorusu çekimserdi, sanki geri çevrilmeyi bekliyordu. Böylesine güzel birinin herhangi bir konuda çekimser olabilmesini aklıma oturtmaya çalıştım.

"Hayır," dedim. "Sen gösterebilir misin?"

Rebecca gösterdi, dokunmatik ekrana birkaç dokunuşun ardından sonuçlarını yükledi. Bir saniyenin ardından tabletini ana ekrana döndü. Duvar kağıdında bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta Rebecca diğer tarafa bakıyordu, kehribar rengi saçları olan bir kız kahkaha atarak doğrudan kameraya bakıyordu. İkisinin de saçları ile çiçeklerden bir taç vardı ve gözleri aynıydı.

Diğer kız Rebecca'dan daha güzel değildi, hatta daha az güzeldi ama nasıl oluyorsa gözlerimi ondan ayırmam im- kansızdı.

"O kardeşin mi?" diye sordum.

"Kardeşimdi." Rebecca tabletinin kapağını kapattı. "Hayatımı kaybetti."

Kulaklarımda bir kükreme oldu ve işte o anda tam olarak kime baktığımı anladım. Bir açıdan, onu gördüğüm anda tanıdığımı hissettim. "Emily mi?"

Rebecca'nın zümrüt rengi gözleri benimkilere odaklandı. Başka bir şey söylemem gerekiyormuşçasma panikledim. Kaybım için üzgünüm ya da öyle bir şeyler.

Fakat Rebecca cevabımı tuhaf ya da itici bulmuşa benzemiyordu. Tabletini kulağına çekerken tek söylediği, "Seninle tanışmak çok ilgisini çekti," oldu.

BÖLÜM 42

Emily'nin yüzünü aklımdan çıkaramadım ama fotoğrafa güzünün her detayını hatırlamama yetecek kadar yakından bakmamıştım. Gözleri yeşildi. Saçları kızıla dönük sarıydı, kehribara ^an güneş ışığı gibiydi. Başındaki çiçekten tacı hatırlıyordum ama saçının boyunu hatırla myordum. Yüzünü gözümde canlandırmak için ne kadar uğraştıysam da hatırlayabildiğim şeyler sadece kahkaha attığı ve doğruca kameraya baktığıydı.

“Avery.” Ören ön koltuktan seslendi. "Geldik."

Geldiğimiz yer Hamhorne Vakfı'ydı. Zara'nın bana işm inceliklerini göstermeyi tekJif etmesinin üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi. Ören arabadan çıkıp kapımı açarken ilk defa görünürde bir muhabir veya fotoğrafçı olmadığını fark ettim.

Belki de yavaş yavaş azalıyordur, di ye düşünerek Haw- thorne Vakfı'nın lobisine adım attım. Duvarlar açık gümüşü griydi ve düzinelerce devasa, siyah-beyaz fotoğrafla doluydu, sanki havada asılı duruyor gibi görünüyorlardı. Büyük olanların etrafında yüzlerce daha ufak fotoğraf vardı.

In\anlar. Dünyanın dört hır ya nınd an, hareket halindeyken, her açıdan, her perspektiften, akla gcl h11 e ek her ölçüden. her yaştan, cinsiyetten, ırk t a n ve kültürden. insanlar. Gülerken, ağlarken, dua ederken, oynarken, yerken, dans ederken, uyurken, coşk ul uyken, kucaklaşırken - her ş ek 1 l d e.

Dr. Mac'ın neden seyahat etmek istediğini soruşunu duşündünl. Buydu. işte sebebi buydu.

"Bayan Grambs."

Başımı kaldırdığımda Grayson'ı gördüm Ne kadar zamandır burayı inceleyişimi izlediğini merak ettim. Yüzümde ne gördüğünü de.

"Zara'yla buluşmam gerekiyordu," dedim. Kaçınılmaz saldırısını baştan savuşturdum.

"Zara gelmiyor. " Grayson yavaşça bana doğru yürüdü. "Sizin bir ^... rehberliğe ihtiyacına olduğuna ikna olmuş." O kelimeyi söyleyiş şeklinde savunma mekanizmamı aşp geçen ve doğruca tenime işleyen bir şeyler vardı. "Nedendir bilemez, teyzem o rehberliği benim vermemin en iyisi olduğuna inanıyor."

Tıpkı onunla tanıştığım günkü gibi görünüyordu, Armani takını elbisesinin içindeydi. Takımı da gözleriyle aynı tonda griydi - bu odanın rengindeydi. Birdenbire Tobias Hawthorne'un çalışma odasında gördüğüm kitabı hatırladım. Fotoğraflarla dolu, kenarında Grayson'ın adının yer aldığı kitabı.

Nefesim kesilirken, "Bunları sen mi çektin?" dedim^ gözlerimi etrafımı sarmalayan fotoğraflarda gezdirdim. Bu bir tahmindir - ama her zaman iyi tahmin yürüten biri olmuşum.

"Büyükbabam dünyayı değiştirmek için önce onu görmen gerektiğine inanırdı." Grayson bana baktı, sonra da gözlerini diktiğini fark etti. "Her zaman iyi bir gözüm olduğumu söylerdi."

Yatırım yap. Kendini ada. Yarat. Nash'in çocukluklarını anlaşı tekrar aklıma geldi ve Grayson'ın kaç yaşındayken eline bir kamera aldığını, kaç yaşındayken dünyayı gözmeğe, görmeye, anı yakalamaya başladığını merak etti.

Sanatçı olanın o olduğu hiç aklıma gelmezdi.

Onun hakkında herhangi bir şey düşünmek zorunda kaldığım için rahatsızlık duyarak gözlerimi kıstım. "Teyzen tehdit etmeye meyilli olduğunu fark etmedi herhalde. Ölmüş annemin geçmişini araştırma olayını da bilmediğine bahse girerim. Aksi halde seninle çalışmayı tercih edeceğime kanaat getirmesine imkan yok. "

Grayson 'm dudakları seğırdi. "Zara fazla şeyi gözden kaçırmaz. Ayrıca geçmiş araştırmasına gelece..." Resepsiyon masasının arkasına geçti ve elinde iki dosyayla çıktı. Ona dik dik baktığımda tek kaşını havaya kaldırdı. "Araştırmalarımın sonuçlarını sizden gizlememi mi tercih ederdiniz?"

Bir dosya uzattı, elinden aldım. Bunu yapmaya, annemin ve benim hayatıma burnunu sokmaya hiç hakkı yoktu. ^- cak elimdeki dosyaya bakarken kafamda annemin sesini net bir şekilde duydum. Bir sırrım var...

Dosyayı açtım. İş kayıtları, ölüm belgesi, kredi raporu, sabıka kaydı yok, bir fotoğraf..

Dadalarımı sırtı bastırdım, fotoğrafa bakmayı bırak - mayı denedim. Fotoğrafta gençti ve kucağında ben vardım.

Kendimi Grayson'ın gözlerine bakmaya zorladım, ona saldırmaya hazırdım ama sakince bana ikinci dosyayı verdi. Benim hakkımda ne bulduğunu merak ettim. Bu dosyada büyükbabasının bende ne gördüğünü açıklayabilecek bir şey var mıydı? Açtım.

İçinde bir tane kağıt vardı ve boştu.

"Miras kaldığından beri aldığınız her şeyin listesi. Sizin için alınan şeylerin ama ..." Grayson gözlerini sayfaya çevirdi. "Hiçbir şey yok."

"Geldiğin yerde buna özür mü deniliyor?" diye sordum.

Onu şaşırtmıştım. Servet avcısı gibi davran mı yordum.

Ukorumacı olduğum için özür dilemeyeceğim. Bu ailenin başından yeterince şey geçti, Bayan Gramhs. Eğer sizinle onlar arasında bir seçim yapmam gerekseydi onları seçerdim, her zaman ve daima. Ancak, Gözleri tekrar benim gözlerime döndü. "Sizi yanlış yargılamış olabilirim.."

O sözlerde, yüzündeki ifadede yoğun bir şeyler vardı. Dünyayı görmeyi öğrenen çocuk beni görmüş gibi.

"Yanılıyorsun." Dosyayı kapatıp ona arkamı dondum. "Biraz para harcamayı denedim. Büyük para. Alisa'dan bir arkadaşımı bulmasını istedim."

"Nasıl bir arkadaş?" diye sordu Grayson. Yüz ifadesi değişti. "Erkek arkadaş mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. Erkek arkadaşım olup olmamasını ne diye umursuyordu? "Parkta satranç oynadığım bir adam. Orada yaşıyor. Parkta."

"Evsiz mi?" Grayson artık bana farklı bakıyordu, hiçbir seyahatinde böyle bir şeyle hiç karşılaşmamış gibi. Benim gibi bir şeyle. Bir ya da iki saniye sonra bundan sıyrıldı. "Teyzem haklı. Fazlasıyla eğitime ihtiyacınız var.,,

Yürümeye başladı, Onu takip eonekten başka bir şansım yoktu ama annesinin peşinden giden yavru ördek gibi arkası- natakılmayı reddettim. Konferans odasında durup benim için kapıyı açık tuttu. Ona değerek geçtim ve o kısacık süren temas bile saatte üç yüz yirmiyle gidiyormuşum gibi hissenirdi.

Kesinlikle olmaz. Eğer Max'le telefonda konuşuyor olsaydık kesinlikle bunu söylerdim. Benim sorunum neydi? Grayson birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda beni tehdit etmiş, benden **nefret** etmişti.

Konferans odasının kapısını arkasından kapattı, arka duvara doğru yürümeyi sürdürdü. Duvarda haritalar vardı: ilki dünya haritasıydı, diğeri kıta haritasıydı, sonra ülkeler haritası vardı, ilerledikçe eyaletler ve kasabalara doğru düşüyordu.

"Onlara bir bakın," diyerek başıyla haritaları **işaret** etti, "çünkü burada tehlikede olan bu. Her şey. Her kişi. **Şahıslara** para vermek pek bir şey yapmaz."

"O insanlar için çok şey yapar," dedim sessizce.

"Şu anda sahip olduğunuz kaynaklarla artık **bireysel** şeyler için endişelenemezsiniz." Grayson, sanki bu **derS ken**disine zorla öğretilmiş gibi konuşuyordu. **Kim tarafından?** Büyükbabası mı? "Siz, Bayan Grambs, dünyadan sorumlusunuz."

O kelimelerin bir çakmak, bir kıvılcım, **bir alev** gibi yandığını hissettim.

Grayson haritalarla dolu duvara döndü. "**Vakıftaki** usul ve işleyişi öğrenmek için üniversiteye **bir** yıl **ara** verdim. Büyükbabam hayırseverlerin bağışlarının yöntemleri üzerinde çalışmamı istedi, bizimkini geliştirme amacıyla.

Önümüzdeki aylarda ikna etmeye çalışacaktım." Grayson **dümdüz** asılmış haritaya sertçe baktı. "Sanırım **şimdi** sizi ikna etmem gerekecek." Sözlerinin kalanını tartıyor gibiydi. "Vakfın yöneticisinin kendi evrak işleri var. **Yirmi bir başına geldiğinizde**, diğer her şey gibi o da sizin."

Bu canını vasiyetin şartlarından daha fazla yakıyordu. Skye'm, Jameson'm Tobias Hawthorne'un **favorisi** olduğu konusunda ısrarcı olsa da Grayson'dan muhtemel **varis di**ye bahsetmesini düşündüm. Grayson **üniv**ersiteye **gitmeden** önceki yılını vakfa adamıştı. Fotoğrafları lobide asılıydı.

Fakat büyükbabası beni seçti. "Ben-"

"Üzgün olduğunuzu söylemeyin." Grayson **duvara bir** müddet daha baktıktan sonra dönüp **bana** baktı.

"**Üzgün** olmayın Bayan Grambs. Buna layık olun."

Bana ateş, toprak veya hava **olmamı** emretse de olurdu. Bir insan milyarlarca dolara layık olamazdı. **Mümkün değildi**, kimse için değildi ve hele benim için hiç değildi.

"Nasıl?" diye sordum. **Herhangi bir şeye nasıl' layık** 0/11- rum?

Hemen cevap vermedi, kendimi sessizlikleri doldurabilen türden bir kız olmayı dilerken buldum. Pervasızca kakhaha atan, saçlarına **çiçek**ler takan bir kız.

"Size bir şeyi **nasıl olacağınızı** öğretemem Bayan Grambs. Fakat eğer istekliyseniz düşünme şeklini öğretebilirim."

Emily'nin yüzünü aklımda gerilere ittim. "Buradayım, değil mi?"

Grayson oda boyunca yürümeye başladı, haritaları bir bir geçti. "Bir yabancı yerine tamdığınız birine vermek veya gözlerinizi yaşartan bir derneğe bağışta bulunmak daha iyi hissettirebilir ama işte beyniniz size o noktada oyunlar oynuyor. Nihayetinde hareketin ahlaki yönü sonuçlarına bağlıdır.,,

Konuşma şeklinde, hareket edişinde bir güç vardı. Dene- seydin bile gözlerimi ondan ayıramaz veya dinlemeyi bırakamazdım.

"Hislerimize göre davranarak vermemeliyiz, " dedi Gray- son. "Objektif analizler en geniş etkiyi nerede yaratabileceğimizi söylüyorsa kaynaklarımızı oraya yönlendirmeliyiz. "

Muhtemelen anlayamayacağım şekilde konuştuğunu düşünüyordu ama objektif analizler dediğinde gülümsedim. "Geleceğin aktüerya öğrencisi gibi konuşuyorsun Hawthorne. Bana grafiklerini gösterebilirsen."

* * *

Grayson bitirdiğinde rakamlar ve planlarla başım dönüyordu. Aklının nasıl çalıştığını tam olarak görebiliyordum - ve rahatsız edecek ölçüde berraklığa sahipti.

"Rasgele dağıtma yaklaşımının neden işe yaramayacağını anlıyorum," dedim. "Büyük sorunlar büyük düşürmeyi ve büyük müdahaleleri gerektiriyor."

"Geniş kapsamlı müdahaleler, " diye düzeltti. " Strateji k. "

"Ayrıca riski bölmemiz de gerekiyor. "

"Ampirik olarak yönlendirilen maliyet-fayda analizleriyle."

Herkesin açıklanamayacak şekilde çekici bulunduğu şeyler vardı. Görünüşe göre benimki ampirik kelimesini kullanan ve ne anlama geldiğini bilmeyen doğal karşılayan, takım elbise giyen, gümüş gözlü adamlardı.

Aklını götünden çıkar Avery. Grayson Hawthorne sana göre değil.

Telefonu çalınca ekrana göz attı. "Nash arıyor," dedi bana.

"Durma," dedim. "Aç." Şu noktada ondan ama ayrıca hâl'nden uzaklaşmam gerekiyordu. Matematiği anlıyordum. Planlamaları kafamda bir yere oturtabiliyordum. Ama bu?

Bu gerçektir. Bu güçtü. Yılda yüz milyon dolar.

Grayson telefonuna cevap verdi ve odadan çıktı. Etrafta dolanıp duvardaki haritalara baktım, her ülkenin, her şehrin, her kasabanın ismini hafızama kazıyordum. HepSine yardım edebilirdim - veya hiçbirine. Benim sayemde yaşayabilecek veya benim yüzümden ölebilecek insanlar vardı, benim seçimlerimle gelecekleri iyiye veya kötüye gidebilirdi.

O seçimleri yapan kişi olmak için nasıl bir hakkım olması gerekiyordu?

Bunalarla duvardaki son haritanın önünde durdum. Diğerlerinin aksine bu elle çizilmişti. Bunun Hawthorne Malikanesi ve çevresindeki arazi olduğunu biraz geç fark ettim. Gözleri öncelikle wayback Sayfisi Evi'ne kaydı, arazinin arka köşesine

kondurulmuş ufak bir binaydı. Va- siyeM okunduğu günden ha tırlı yordum, Tobias Hawthorne Laughlin'lere bu binayı ömürleri boyunca kullanmaları için vermişti.

Rebecca'nın büyükanne ve büyükbabası, diye düşün- düm. Emily'nin. Kızlar küçük en gelmişler miydi, arazide ve Hawthorne Malikanesi'nde ne kadar vakit geçirmişlerdi?

Jameson ve Grayson Emily 'yi ilk fark ettiğinde Emily kaç yaşındaydı?

Öleli ne kadar olmuştu?

Konferans odasının arkamdaki kapısı açıldı. Grayson'ın yüzümü göremiyor olmasına memnundum. Emily hakkında düşündüğümü bilmesini istemedim. Önümdeki haritayı, araziye inceliyormuşum gibi yaptım. Kuzeydeki Black Wood denilen ormandan arazinin batı tarafından akan ufak dereye kadar.

The Black Wood. Yazıyı tekrar okudum, o an damarlarıma hücum eden kan sağır ediciydi. Blackwood. İşte, kıvrılarak giden akarsuyun üstünde de ufak yazılar vardı. Dere değildi. İrmaktı.

Arazinin batı kıyısında bir ırmak vardı. Adı da Westbro- o k'tu.

Blackwood. Westbrook.

"Avery." Grayson arkamdan seslendi.

"Ne?" Akl^ hari tı adan ve orada sakb olan şeylerden tamamen ayıramadım.

"Arayan Nash'ti."

"Biliyorum, " dedim. Cevap vermeden önce arayanın kim olduğunu söylemişti.

Grayson elini nazikçe omzuma koydu. Aklımın gerisinde alarmlar çaldı. Niçin bu kadar nazik davranıyordu? "Nash ne istedi? "

"Ablanla ilgili."

"Drake'le ilgileneceğini söyledin sanıyordum. " Telefonu tutan elim kasıldı ve boştaki elim yanımda yumruk oldu. "Sırf eğlence olsun diye."

Arabaya varır varmaz Alisa'yı aramıştım. Grayson peşimden gelmiş ve arka koltukta yanıma oturup kemerini bağlamıştı. Yanımdaki varlığının üzerinde duracak vaktim yoktu ve aklım doluydu. üren arabayı sürüyordu. Kızgındım.

"Onunla ilgilendim, " diyerek garanti verdi Alisa. "Sen ve ablan geçici uzaklaştırma kararıyla korunuyorsunuz. Eğer Drake sizinle temasa geçerse veya ne sebeple olursa olsun üç yüz metre yakınıza gelirse hapse girer. "

Yumruğumu açmaya çalıştım ama telefonu tutuşumu gevşetmeyi başaramadım. "O zaman neden şu anda Hawt- horne Malikanesi'nin dış kapısında? "

Drake buradaydı. Teksas'ta. Naslı aradığında Libby güvenli bir şekilde evin içindeydi ama Drake mesajlarla ve aramalarla onu taciz ediyor, yüz yüze görüşmeyi talep ediyordu.

"Bununla ben ilgileneceğim Avery. " Alisa neredeyse anında ayıldı. "Şirketin yerel polis teşkilatından dikkat çekmeyecek bazı bağlantıları var. "

Şu anda **dikkat çekmemek** önceliğim değildi. Önceliğim Libby ' ydi. "Ablamın bu uzaklaştırma kararından haberi var mı?"

"Belgeleri imzaladı. " Laf dolandırmayı nerede görsem tanırdım. "Ben halledeceğim Avery. Sen göze batmamaya çalış. " Telefonu kapattı, telefonu tutan elimin kucağıma düşmesine izin verdim.

"Daha hızlı sürebilir misin?" diye sordum Oren'e.

Libby'nin kendi koruması vardı. Drake onu incitemezdi - fiziksel olarak.

"Nash ablanızla birlikte." Arabaya bindiğimizden beri Grayson ilk defa konuştu. "Sizi temin ederim ki beyefendi ona parmağının ucuyla bile dokunmaya çalışsa ağabeyim o parmağı ayırmaktan zevk alacaktır."

Grayson söz konusu parmağı Libby'nin bedeninden mi, yoksa Drake'in bedeninden mi ayrılacağını söylüyordu emin değildim.

"Drake beyefendi değil," dedim Grayson'a. "Ayrıca sadece şiddete meyilli olmasından endişeli değilim." Asabi olmak yerine tatlı, hatta endişeli olmasından daha çok endişeleniyordum, öyle nazik ve şefkatli olacaktı ki Libby gözündeki solmakta olan morluğu sorgulamaya başlayacaktı.

üren, "Eğer daha iyi hissettirecekse onun uzaklaştırılmasını sağlayabilirim," teklifinde bulundu. "Fakat bu basına malzeme çıkarabilir. "

Basın mı? Beynimdeki çarklar dönmeye başladı. "Vakıfta hiç paparazi yoktu." Oraya gittiğimizde fark etmişim. "Ev- deler miydi?"

Arazinin etrafındaki duvar basın görevlilerini mülkten uzak tutuyordu ama halka açık bir sokakta toplanmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

üren, "Eğer bahse giren bir adam olsaydım, Drake'in seyirci toplamak için birkaç gazeteciyi aradığına bahse girerdim," dedi.

Üren araç yol un a girdiğinde ve kalabalık muhabirler t^ luluğunun yanından geçerken bizi karşılayan manzaranır dik at çekmemekle uzaktan yakından alakası yoktu. Dörtlü(demir den dış kapıların dışındaki Drake'i görebiliyordum. Yanında iki adam duruyordu. Bu mesafeden bile üzerlenn- deki polis üniformalarını görebiliyordum

Paparazileri de.

Alisa nın polis teşkilanndaki arkadaşlarının göze çarpması buraya kadardı. Dişlerimi sıktım ve Drake'in araç yolundan sürüklenerek götürülüşünün görüntüsüyle Libby'ye duygu sömürüsü yapma yollarını düşündüm.

"Araba^1 durdur," diye patladım.

üren durdu, sonra bana bakmak için kol tuğunda döndü. ..Sana araan içinde kalmanı tavsiye ederim. " Bu tavsiye de ğildi. Emirdi.

Kapı kolu uzandım.

"Avery. " Oren'in ses tonu beni olduğum yerde durdurdu.

"^er d^an ç^yors^ önce ben ç^ ac ağm. "

O sabah küçük sohbeti hatırlayınca onu t est etmemeye karar verdim.

Y^^ Grayson ke me rim açtı. Bi le ğim e uz a n dı^nda dokunuşu nazikti. "ü ren haklı. Dışarı çıkmamalısnız. "

Elimi tutan eline baknm ve iki saniye sonra başımı yukarı kaldırdım. "Pe ki sen aile ni korumak için ne yapardın, ne ka dar ileri giderdin?"

Onu köşeye kısıtırmışnm ve o da bunu çok iyi biliy ordu. Elini elimden çekti, bunu öyle yavaşça yaptı ki parmak uçlarının eklemlerine değip geçişini hissettım. Arnk daha hızlı nefes alıp veriyordum, ka pıyı açtım ve kendimi hazırladım. Hawthorne Varisi ile ilgili bas ının elindeki en büyük haber Drake'ri çünkü onlara daha büyük bir şey vermemiştik. He- nuz.

Çenemi yukarıda tutarak arabadan çıktım. Bana bakın. Buradaki hikôye benim. Araç yolundan ilerleyip sokağa doğru yürüdüm. Topuklu botlarımı ve Country Day'ın pıllı eteğini giyiyordum. Yürürken uniformamın blazer ceketini us- nime yapıştı. Yeni saçlarım, makyajım ve tavrım vardı.

Buradaki hikaye benim. Bu akş a mı n dedikodusu Dra- ke'le ilgili olmayacaktı. Dünyamın gözü onun üstünde olmayacaktı. Gözleri kendi üstümde tutacaktım.

Oren, "Doğ açlama basın konferansı mı?" diye fısıldadı. "Koruman olarak, Alisa'nın seni öldüreceği konusunda uyarmam gerektiğini hissettim."

O gelecekteki Avery'nin sorunu ydu. Kusursuz dalgalı saçımı savurdum ve omuzlarımı dimdik tuttum. Biz yaklaşı k- ça muhabirlerin adımı haykırışları daha da gürültülü bir hal aldı.

"Avery!"

"Avery, bu tarafa bak!"

"Avery, dedikodular hakkında ne söyleyeceksin-"

"Gülümse Avery! "

Artık tam önlerinde duruyordum. İl gile ri üzerimdeydi. Yanımdaki Oren tek elini kaldırdı ve kalabalık anında sessizleşti.

Bir şey söyle, bir şey söylemem gerekiyor.

"Ben ... ım ..." Boğazımı temizledim. "*Bu* büyük bir değişiklik oldu."

Birkaç kişi *kahkaha* attı. **Bunu yapabilirim.** *Bu* kelimeleri düşündüğüm anda evren bunun hesabını bana sordu. Arkamda Drake ve polisler arasında bir arbede yaşandı. Kameşalar benden uZaklaşmaya başladı, uzun mesafe lensleriyle kapıya zımladılar.

Konuşmak için konuşma. Hikayeyi anlat. Dinlemelerini sağla.

"Tobias Hawthorne'un vasiyetini neden değiştirdiğini bi-

^ - dedim yüksek sesle. Bu duyuruya verdikten yanıt elektrik akımı gibiydi. Bunun on yılın hikayesi olmaması bir sebebi nrdL herkesin bilmek istediği tek şeydi. "Sedmi beni seçtiğini biliyorum." Bana, sadece bana bakmalarını ^Bilen tek kişi benim. Gerçeği biliyorum. " Her ^- nmle bu nları onlara samim. g Eğer biriniz bile arkamdaki rezil insan müsveddesiyle ilgili tek bir kelime yazacak olursa bunu asla ama asla öğrenmeyeceğini en emin olmak hayatım amaa olur"

Güvenli bir şekilde Hawthorne Malikanesi'ne dönene kadar yapmış şeyin büyüklüğünü anlamadım. Basına aradıkları cevabın bende olduğunu söyledim. Onlarla ilk defa konuşmuştum, benimle ilgili ellerindeki tek kayıttı ve gözlerinin içine baka baka yalan söylemiştim.

üren haklıydı. Alisa beni öldürecekti.

Libby'yi mutfakta, kapkeklerle çevrelenmiş bir şekilde buldum. Cidden, yüzlerce kapkek vardı.

Evdeyken özür dilemek için kapkek yapardı, endüstriyel üçlü fırınların olduğu bir mutfaktayken resmen uçmuştu.

"Libby?" Ona tedbirli bir şekilde yaklaştım.

"Sence sonra kırmızı kadife mi yapsam, yoksa tuzlu ka-rameUi m?" Libby ^ema torbasını ^ eliyle birden tutuyordu. Mavi saç atkuyruğundan çıkmış ve yüzüne yapışmıştı. Gözlerime bakmadı.

"Saatlerdir bunu yapıyor, " dedi Nash. Paslanmaz çelikten buzdolabına yaslanmış, başparmaklarını yıpranmış kotunun kemer gözlerine geçirmiş duruyordu. "Telefonu da o kadar zamandır çalıp duruyor."

"Sanki ben burada değilmişim gibi konuşma." Libby krema sıkmaya ara verip gözlerini kısarak Nash'e baktı.

"Peki han'fendi." Nash'in gülümsemesi geniş ve yavaştı. Ne kadar süredir onun yanında olduğunu ve neden yanındayken merak ettim.

"Drake gitti," dedim Libby'ye. Nash 'in burada ona gerek olmadığına dair ipucunu almasını umuyordum. "Ben iğlen - dim."

"Benim seninle ilgilenmem gerekiyordu." Libby saçını ^zünden çekti. "Bana öyle bakmayı bırak Avery. Dağılmayacağım. "

Nash buzdolabına dayandığı yerden, "Elbette dağılmayacaksın hayatım," dedi.

"Sen..." Libby ona baktı, gözlerinde öfke kıvılcımı yanıp söndü. "Çeneni kapat. "

Libby'nin hayatı boyunca birine çenesini kapatmasını söyleğini hiç duymamıştım ama en azından sesi kırılğan, incinmiş veya Drake'e mesaj yazma tehlikesi varmış gibi çıkmıyordu. Alisa'nın, Naslı Hawthorne'da kurtarıcı kompleksi olduğunu söylediğini hatırladım.

"Hemen çenemi kapatıyorum." Nash bir kapkek aldı ve onu elma gibi ısırdı. "Bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama ben oyumu kırmızı kadifeden yana kullanıyorum. "

Libby bana döndü. "O zaman tuzlu karamel olsun."

O gece Alisa "eğer bana izin vermezsen işimi yapamam" diyerek beni azarlamak için aradığında karşılığında ağzımı açtırmadı. Daha fazla cezanın sözü ^bi gelen ters b^ veda - laşmanın ardından bilgisayarımın başına o_mrdum.

"Ne kadar kötü? " dedim yüksek sesle. Görünüşe göre cevap her haber sitesinde manşet olduğumdu.

Hawthorne Varisi'nin Sırları Var.

Avery Grambs Ne Biliyor?

Paparazilerin çektiği fotoğraflarda kendimi zorlukla tanı-
dım. Fotoğraflardaki kız
güzel ve haklı olarak öfke doluydu. Tıpkı bir Hawthorne gibi kibirli ve tehlikeli
görünüyordu.

Ben o kız gibi hissetmiyordum.

Max'ten bir mesaj gelmesini, neler olduğunu öğrenmeyi talep etmesini bekliyordum ama ben ona mesaj attığımda bile bana geri dönmedi. Tam bilgisayarımı kapatacakken durdum çünkü Max'e, Emily çok yaygın bir isimken Emily'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığını söylediğimi hatırladım. Daha önce onu hiç arayamamıştım.

Fakat şimdi soyadını biliyordum. "Emily Laughlin," de-

dim sesli bir şekilde. Arama çubuğuna adını yazdım, sonra sonuçları daraltmak için Heights Country Day Okulu'nu da ekledim. Parmağım geri tuşunun üzerinde oyalandı. Uzun bir anın sonrasında tetiği çektim.

Enter tuşuna bastım.

Bir ölüm ilanı çıktı ama o kadardı. Haber yoktu. Bölgede yaşayan altın kızın şüpheli bir şekilde öldüğünü söyleyen makaleler yoktu. Grayson veya Jameson Hawthorne'dan bahsedilmiyordu.

İlanda bir fotoğraf vardı. Emily bu defa kahkaha atmak yerine gülümsüyordu ve beynim daha önce kaçırdığım her detayı sünger gibi çekti. Saçı kat kattı ve uzundu. Uçları dalgalıydı ama kalan kısımları ipek gibi dümdüzdü. Gözleri yüzü için çok büyüktü. Üst dudağının şekli bana kalbi hatırlattı. Dağılmış halde çilleri vardı.

Tak. Tak. Tak.

Gürültüyle başımı kaldırdım ve bilgisayarımı kapattım. İstedğim son şey birinin az önce neye baktığını öğrenmesiydi.

Tak. Bu defa sesi duyunca fazlasını yaptım. Başucu lambamı açtım, ayaklarımı yere bastım ve sesin geldiği yöne yürüdüm. Şömineye doğru ilerlerken diğer tarafta kimin olduğunu biliyordum.

Geçidi açmak için şamdanı çekerken, "Hiç kapı kullanıyor musun?" diye sordum Jameson'a.

Jameson tek kaşını kaldırdı ve başını yana eğdi. "Kapıyı kullanmamı ister misin?"

Aslında sorduğu şeyin, normal olmasını isteyip istemediğim olduğuna dair bir hisse kapıldım. Son sürat giderken yanında oturduğumu ve tırmanma duvarını, elimi yakalamak için uzanışımı hatırladım.

"Basın konferansını gördüm. " Jameson'ın yüzünde yine o ifade vardı. Sanki satranç oynuyor muyuz ve meydan okuma olarak görülen bir hamle yapmış gibiydi.

Huysuzca, "Aslında basın konferansından ziyade kötü bir fikirdi," diye **ti** raf ettim.

Kasti olduğunu düşündüğüm bir bakışla, "Sana hiç kötü fikirlerin köpeği olduğumu söyledim mi?" diye mırıldandı.

Burada beliriverdiğinde Emily'nin adını aratarak onu çağırışım gibi **hi**issetmişim ama şimdi bu gece yarısı ziyaretini olduğu haliyle görüyordum. Jameson Hawthorne geceleyin burada, yatak odamdaydı. Üzerimde pijamalarını vardı ve bana doğru eğiliyordu.

Bunların hiçbiri tesadüfi değildi.

Sen oyuncu değilsin ufaklık. Sen **cam** balerinsin - ya da bıçak.

"Ne istiyorsun Jameson?" Vücudum ona doğru eğilmemi istedi. Mantıklı olan kısımmsa geri adım atmak istedi.

"Basma yalan söyledin. " Jameson bakışlarını kaçırmadı. **Gözünü** kırpmadı, ben de öyle. "Onlara söylediğin ... **yalandı**, öyle değil **m?**"

"Elbette öyleydi." Eğer Tobias Hawthorne'un servetini neden bana bıraktığını biliyor olsaydım bunu çözmek için Jameson'la birlikte çalışmazdım.

Vakıftaki haritayı görünce nefesim kesilmezdi.

"Konu sen olunca bazen söylemesi zor oluyor," dedi Ja- meson. "Tam olarak açık bir kitap değilsin." Bakışları dudaklarımın kenarına odaklandı. Yüzü benimkine yaklaştı.

Asla kalbini bir Hawthorne'a kaptırma.

"Bana dokunma," dedim ama geri çekilirken bile bir şey hissettim. Vakıf **bina**sındayken Grayson'a değerek geçtiğimde hissettiğim şeyin aynısıydı.

Hiçbir şekilde hissetmemem gereken bir şeydi - ikisi için de.

"Dün geceki heyecan **Verici** yolculuğumuzun karşılığını aldık," dedi Jameson. "Aklımı boşaltmak bulmacaya yeni gözle bakmamı sağladı. Göbek adlarımızla ilgili neler öğrendiğimi sor bakalım. "

"Sormama gerek yok," dedim. "**Ben de çözdüm. Bla-** ckwood. Westbrook. Davenport. Winchester.

Sadece isim değiller. Bölge isimleri - en azından ilk ikisi öyle. **The Black** Wood. The West Brook. " Kendimi **bulmacaya** odaklanmaya zorladım. Bu odada sadece tek bir **lambanın yandığını** ve birbirimize çok yakın durduğumuza odaklanmadım. "Henüz diğer ikisinden emin değilim ama..."

"^a ..." Jameson'ın dudakları yukarı kıvrıldı, **dış**ler i parlıyordu. "Çözeceksin." Dudaklarımı kulağıma yak **l** aştırdı. "**Biz** çözeceğiz, Varis. "

Biz diye bir ş^ yok. Gerçekten yok. Ben senin için sadece seni amaca götüren yolum. Buna İnanıyordum. İnanıyordum ama nedense kendimi, "Yürüyüşe çıkmak istEr misin?" derken buldum.

Bu sadece bir yürüyüş değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Black Wood devasa bir yer. Eğer ne aradığımızı bıl- mezsek orada bir şey bulmak imkansız olacaktır., jameson adımlarını yavaş ve sakın tutarak benimkilere uydurdu. u Irmak daha kolay. Arazi boyunca akıyor ama eğer bü^kba- bamı tanıyorsam aradığımız şey suyun içinde değildir. Köprünün üstünde -veya altında- bulunan bir şeyi arıyoruz."

"Ne köprüsü?" diye sordum. Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Oren. Gölgede kalıyordu ama oradaydı.

"Büyükbabamın büyükanneme evlenme teklifi ettiği köprü," diye cevap verdi. "Wayback Sayfiye Evi'ne yakın. O zaman büyükbabamın sahip olduğu tek yer orasıymış. İmparatorluğu büyüdükçe etrafındaki arazileri de almış. Malikaneyi yaptırdı ama sayfiye evini hep elinde tuttu. "

Haritadaki evi gözümde canlandırırken, "Şimdi orada Laughlin'ler yaşıyor," dedim. "Emily'nin büyükanne ve büyükbabası. " Adını söylediğim için bile suçluluk hissettim ama bu beni cevabını beklemekten alıkoymadı. Onu sevdin mi? Nasıl öldü? Neden Thea suçu senin ailene atıyor?

Jameson dudaklarını bükte. "Xander, Rebecca 'yla Soh- kt ettiğini söyledi," dedi en Sonunda .
.. Okulda kimse onunla konuşmuyor," diye mırıldandım.

"Düzelme," diye karşılık verdi. "Rebecca okulda kimseyle konuşmuyor. Aylardır o şek ilde. " Bir an
Ses S i z kaldı, ayak seslerimiz diğer her şeyi yutuyordu. "Rebecca her zaman utangaç olardı.
Sorumluluk sahibi. Ailesinin iyi kararlar vermesini bekledikleri kişi."

"Emily değil." Boşluğu doldurdum.

"E^y..." Onun adını söylerken Jameson'ın sesi farklıydı. "Emily sadece eğlenmek isterdi.
Doğuştan gelen bir kalprahat- sızlığı vardı. Ailesi saçma şekilde aşırı korumacıydı. Çocukken onun
bir şey yapmasına asla izin vermezlerdi. On üçüneyken nakil yapıldı ve ondan sonra sadece
yaşamak istedi. "

Hayatta kalmak değil. Günü geçirmek değil. Yaşamak. Kameraya bakarak kahkaha atışını
düşündüm, vahşi, özgür ve bira da k^nazdı. Sanki o fotoğraf çekildiğinde daha
sonra hepimizin neye bakacağını biliyor gibiydi. Ona.

Skye'ın Jameson'ı tarif ediş şeklini düşündüm. Aç.

"Onu da arabayla gezmeye çıkardın mı?" diye sordum. Eğer sorumu geri alabilseydim alırdım ama
aramızda havada asılı kaldı.

"Emily'yle yapmadığımız hiçbir şey yoktu." Jameson sözcükler ondan koparılıp alınıyormuş
gibi konuşa. "Biz aynıydık," dedi ve sonra düzeltti. "Ben aynı olduğumuzu sandım."

Grayson'ın, bana Jameson'ın duygu arayan biri olduğunu söylediğini hatırladım. Korku. Acı. Neşe.
Emily onun için bunlardan hangisiydi?

"Ona ne oldu?" diye sordum. İnternet arayışımndan hiçbir cevap alamamıştım. Thea sanki suçlusu
Hawthorne'larmış gibi konuşmuştu, sanki Emily Hawthorne Malikanesi'nde vakit geçirdiği için
ölmüştü. "Sayfiye evinde mi yaşıyordu?"

jameson ikinci sorumu dikkate almadı ve ilkını cevapladı. "Baş 1 n a Grayson geldi."

Emily'nin adını Grayson'ın onund s oylediğim andan itibaren kızın onun için önemli olduğunu anlamıştım. Fakat Jameson onunla ilişkisi olan kişi olduğu konusunda epey açık gibiydi. *Emi/y'y/e yapmadığımız* hiçbir şey yoktu.

"Başına Grayson geldi demekle ne kast ediyorsun?" diye sordum. Arkama göz attım ama artık Oren'i göremiyordum.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Jameson karamsar bir şekilde. Bir tepeye vardığımızda yürüyüşü biraz daha hızlandı. "Sana hayatımla ilgili bir gerçek, iki de yalan söyleyeceğim ve hangisinin hangisi olduğuna karar vermek sana kalacak."

"Onun iki gerçek, bir yalan obası gerekmiyor muydu?" diye sordum. Eskiden çok fazla partiye gitmemiş olabilirdim ama bir taşın altında da büyümemiştim.

"Başkasının kurallarıyla oynamanın eğlencesi nerede?.., diye karşılık verdi. Bana sanki bunu anlamamı bekliyormuş gibi bakıyordu.

Onu anlamamı.

"Birincisi," diyerek başladı. "Sen buraya gelmeden önce büyükbabamın vasiyetinde ne olduğunu biliyordum. İkinci - si; sem alması için Grayson'ı ben gönderdim."

Tepenin zirvesine ulaştık, uzaktaki bir binayı görebiliyordum. Bir sayfiye evi - ve onunla aramızda da bir köprü.

"Üçüncüsü," dedi ve birkaç saniyeliğine tıpkı bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Emily Laughlin'in ölümünü izledim."

jameson 'ın oyununu oynamadım. Az önce söylediği şeylerden hangisi gerçek diye tahmin yürütmedim ama son kelimeleri söylerken boğazının kasılışı ru gözden kaçırmak mümkün değildi.

Emily Laughlin'in ölümünü izledim.

Bu ona ne olduğunu açıklamamıştı. Başına Grayson geldi diyerek ne demek istediğini açıklamamıştı.

“Dikkatimizi köprüye çevireÜm m Varis? ” Jameson bana ettirmedi. Gerçekten yapmamı istediğinden de emin değildim.

Kendimi önümüzdeki manzaraya odaklanmaya zorladım. Tablo gibiydi. Burada ay ışığını engelleyen daha az ağaç vardı. Akarsuyun üzerinde yükselen köprüye giden yolu görebiliyordum ama alındaki suyu göremiyordum. Köprü tahtadandı, korkulukları ve direkleri elde titizlikle yapılmış ^bi gömüyordu. "Büyükbaban bunu kendisi m yaptı? ”

Tobias Ha^horne'la hiç tanışmamıştım ama onu tam- yormuşum ^bi h^se^eye başlıyordum. Her yerdeydi — bu bulmacada, evde, torunlarında.

“ O mu inşa etti bil miyorum. Jameson, Ch^hire ked i S i gihi sıırım. ay ışığın da dişleri parlıyordu. "Fakat eğer bu ko - nuda haklıysak, kesinlik le içine hir şeyler koydu."

jameson rol yapma konusunda uzmandı - Emily hakkın- da hiç soru sormamışım gibi davranıyordu, az önce bana onun ölümünü izlediğini söylememiş gibi rol yapıyordu.

Gece yarısından sonra olanlar karanlıkta kalıyordu gibi davranıyordu.

Köprüye çıktı. Ben de peşinden gittim. Eskiymi ve biraz gıcırıyordu ama kaya gib i sağl amdı. Jameson köprün ün sonuna gelince aynı yoldan geri döndü, ellerini yanlarına açıp parmak uçlarını hafifçe korkuluklara sürttü.

"Ne aradığımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Gördüğümde anlayacağım." Görürsem sana da söylerim dese de yeriye. Emily'yle birbirlerine benzediklerini söylemişti ve Emü'ün pasif bir katılımcı olmasını beklemezdi hissini üzerimden atamadım. Ona oyunun başka bir parçasıymış gibi davranmazdı, sonunda işe yarasın diye başında kafası kıyak olmazdı.

Ben bir insanım. Becerikliyim. Buradayım. Oynuyorum. Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıp fenerini açtım. Köprüye geri dönerek korkuluğun kirisini aydınlatmış, bir çeşit girinti veya oyulmuş bir şeyler arıyordum. Gözlerim tahtadaki çivileri takip etti, onları sayıyor, her birinin arasındaki mesafeyi aklımdan hesaplıyordum.

Bir korkuluğu bitirdiğimde çömelip korkulukların parmaklıklarını inceledim. Karşımdaki Jameson da aynısını yaptı. Sanki dans ediyormuşuz gibi hissettim - iki kişilik bir gece yarısı dansıydı.

Buradayım.

"Gördüğümde anlayacağım," dedi Jameson tekrar. Bu bir çeşit mantra ve bir sözdü.

"Ya da belki ben görürüm." D oğrudum.

>TWOT haşini kaldırıp bana bakrı. “Bazen, farkh bv -^ kış açısı şmkir Vans."

1Jrbd1. sonra bir baknm ki korkuluğun ^ d.

Aşağıdak su^u göre mese m de sesini duyabWy, Gece.. ooun dışında ses izdi, ta ki Jameson haşb^ bdar.

'iem balkonda sal anarak durmasını izJernck ^ l'tlTdt.

K^^ o ^^^ ^^k d^il. Su m^t^lm ^^m ^- t*lrz. ışığı ona doğru çeririrken ayağa . köprü gnrdadı.

.. *Aşağı bakmamız dedi Jameson.* Köprünün uza
k^^ ^ k^^ drngede diyordu. " ^- bnmt rot,, dedi bana ama ben ne *red*_n
tutacağım.

ya *da* onun ne yapacağını anlayamadan fikrin: *değişir a.Hayu:.* Ben
fazla İriJil Beni düşürsün. " Sam- *^esawie* oradan *aşağı* indi.
"Ben seni "

öldi sonra hiç vakit bir sürü
ilk rndL İlk randero. İl *öpücük.* İlk *seferler.* Fakat bu ilk - eski
kız *ölümünü izlediğini* itiraf eden
bir tarafınd bacakları dan tutulup köprüden
listemde yoktu.

E^ *^birlikteyse niçin başına Grayson,ın geldiği* a ^
^defoonu *düşürme,*" dedi Jameson. "Ben *de seni dü-*
şânnereceğin. '

El Baş aşağı duruyordum, bacaldan-
mı korbılık direkler arasından sokmuştum ve *gövdem* sarkıyordu. Eğer
bırakırsa başım *belaya girerdi*

Sarkma oyıntM, neredeyse anen mi duyabiliyordum.

Ja^on ağırlığını. knımkim dengeleyecek ^kılde ay *a*r- 1.1d1. Dız1 benırnkına değryor. Elleri
üürımdede. Kendi bedenı- mın.. kendi tenımın ö)-lesine farkmdaydım k1. ooyl, hıs^1- ^ımı hiç anımsamıyordum.

Hissetme. Sadece bak. Işığımı koprimun altma çevirdim. Jamcson bırakmadı.

•Bir şey görtiyor musun?..

.. Gölgeler, " diye cevap verdim. MBiraz yosun ... Kıvrılıp ymrn biraz gerdi m. Kan Aynime hü^m ediyordu. m Alttaki
döşemeler üstte gördüklerimi^ farkl1 . " dedim. "En m ^ kat tahta v^." Tahtaları savdrn. *Yımu bır.*
Kıvrıla , . "

bduş^ k^m incelemek için birkaç saniye daha harodık - tan sonra seslendim, "Burada hiçbir şey yok Jameson. Beni yukarı
çek."

Köp^M alında ^rn bir döşeme tahtası vardı ve az önce yapağım sayıma göre üst taraftaki de aynı sayıdaydı. Her şey uyuyordu. Eksik bir şey yoktu. Jameson volta an- yordu ^a ben imamen hareketeyken d^ a iyi düşünüyordum.

Daha doğrusu onun volta arışını izlemiyor olsaydım hareketsizken daha iyi düşünürdüm. Hareket edişinde bir şeyler V^i - de ge^iyeen bir eneQi, esr^en^ bir ^et. •Geç oluyor," dedim bakışlarını kaçırarak.

"^ten geçti," de^ Jameson. "er balkaba^a dönüşecek olsay^ şrndiye kadar dönüşürdün zaten CindereUa. "

Başka bir gün, başka bir lakap daha. Bundan bir anlamı çıkarmak istemedim, zaten bundan ne anlam çıkaracağımdan da emin değilde. "Yarm okuluma var," diye hawlat- nm.

"Belki vardır. " Jameson köprüünün sonuna geldi, döndü ve tekrar geriye yürüdü. "Belki yoktur. Kurallara göre oyna-

yabilirsin veya kuralları kendin koyabilirsin. Ben hanğisiñi tercih ettiğimi biliyorum Varis. "

Emi/y'nin hangisini tercih ettiğini. Aklımı oraya gitmekten alıkoyamadım. Bu ana, elimizdeki bulmacaya odaklanmaya çalıştım. Köprü gıcırdadı. Jameson volta atmaya devam etti. Zihnimi temizledim. Köprü yine gıcırdadı.

"Bekle. " Başımı yana eğdim. "Dur. " Şoke ediciydi ama Jameson emrettiğim şeyi yaptı. "Geri gel. Yavaşça." Bekledim ve dinledim. Sonra yine gıcırtıyı duydum.

"Aynı döşeme." Jameson benimle aynı anda sonuca vardı. "Her seferinde. " Daha iyi bakmak için çömeldi. Ben de yanında diz çöktüm. Tahta döşeme diğerlerinden farklı görünmüyordu. Parmağımı üzerinde gezdirip bir şey -ne olduğundan emin değildim- hissetmeye çalıştım.

Yanımdaki Jameson da aynı şeyi yapıyordu. Bana değıp geçti. Hiçbir şey hissetmemeye

çalıştım ve geri çekilmesini bekledim ama onun yerine parmaklarını benimkilerin arasından geçirip ellerimizi birleştirdi, tahtanın üstünde dümdüz tuttu.

Aşağı bastırdı.

Ben de aynısını yaptım.

Tahta gıcırdadı. Tahtaya doğru eğildim, Jameson ellerimizle daireler çizmeye başladı, yavaşça. Tahtanın bir yanından diğerine doğru.

"Hareket ediyor." Başımı hızla ona doğru kaldırdım.

"Çok az."

"Çok az yeterli değil." Parmaklarını yavaşça benimkilerin arasından çekti, dokunuşu tüy gibi hafif ve sıcaktı. "Bir tür mandal arıyoruz, tahtayı tamamen dönmekten alıkoyan bir şey."

En sonunda dediği şeyi bulduk, tahtanın korkuluğun direkleriyle kesiştiği yerde ufak çıkıntılar vardı. Jameson sol-dakini aldı. Ben de sağdakini. Senkronize bir şekilde hareket

ederek bastırdık. Bir tak sesi geldi. Yeniden ortada buluşup bir kez daha denediğimizde döşeme rahatça hareket etti. Birlikte çalışarak tahtanın alt yüzü yukarı bakana kadar çevirdik.

Telefonumun feneriyle tahtayı aydınlattım. Jameson da kendi telefonuyla aynısını yaptı. Tahtaya kazınmış bir sembol vardı.

Jameson parmağını şeklin üzerinde gezdirirken, "Sonsuzluk işareti," dedi.

Başımı yana eğdim ve daha pragmatik bir yaklaşım sergiledim. "Ya da sekizdir."

Hemencecik sabah oldu. Nasıl oldu bilmem ama sürünerek yataktan çıkıp üstümü giydim. Saç ve makyaj kısmını atlayabilir **miyim** diye düşündüm ama Xander'ın kimse sana hikayeyi anlattı diye hikayeyi senin anlatman gerektiğiyle ilgili konuşmasını hatırladım.

Dün basın karşısında yaptığım numaradan sonra güçsüz görünmeyi göze alamazdım.

Süslenmeyi bitirdim; buna, savaş suratım diyordum. **Tam** o sırada kapım tıklatıldı. Kapıyı açtığımda Alisa'nın "Nas- h'inkilerden biri" dediği hizmetçiyi gördüm. Elinde bir kah- valn tepsisi vardı. Bayan Laughlin Hawthorne Malikane- si'ndeki **ilk** günümünden beri odama kahvaltı göndermemişti.

Bunu hak edecek ne yaptığımı merak ettim.

Hizmetçi tepsiyi bıraktıktan sonra bana, "Ekibimizle salı günleri evin her yerinde dip köşe temizlik yapıyoruz, " diye bilgi verdi. "Eğer sizin için de sorun **olmayacaksa sizin banyonuzdan başlayacağım.**"

"Şu havlumu asmama izin ver," dedim. **Kız bana, sanki önünde çıplak yoga yapacağımı duyurmuşum gibi baktı.**

"Havlunuzu yere bırakabilirsiniz. Zaten onları yıkayaca- * "

gız.

Bu çok yanlış hissettirdi. "Ben Avery." Elbette adımlı bılı-
yor olsa da kendimi tanıttım. "Senin adın ne?"

"Mellie. " Ondan daha fazlasını söylemedi.

"Teşekkürler Mellie." Bana boş boş baktı. "Yardımla iç in. " Tobias Hawthorne'un yabancıları Hawthorne Ma-
likanesi'ne mümkün olduğunca yaklaştırmadığına düşün- düm. Ancak yine de salı günleri temizliğe gelen
koca bir ekip vardı. Bunu şaşırtıcı bulmamalıydım. Bütün ekibin her gün temizlik için burada olmaması
daha şaşırtıcıydı. Ancak yine de ...

Libby'nin koridorun karşısındaki odasına gittim çünkü bunun ne kadar gerçeküstü ve rahatsız edici
hissettirdiğini anlayacağını biliyordum. Hala uyuyordur diye kapıyı hafifçe nklattım ve kapı içeri
doğru aralandı, tekli koltuğu ve kanepeyi - ve şu anda onları işgal etmekle meşgul olan adamı görmeme
yetecek kadardı.

Naslı Hawthorne uzun bacaklarını kanepeye uzatmıştı, çizimleri hala aya^ndaydı. Suratını bir
kovboy şapkasıyla kapatmıştı. Uyuyordu.

Ablamın odasında.

Naslı Hawthorne ablamın odasında uyuyordu.

İstemsizce bir ses çıkardım ve geriye çekildim. Naslı irkildi, sonra beni gördü. Elinde şapkasıyla
koltuktan kalktı ve koridorda bana katıldı.

"Libby'nin odasında ne yapıyorsun?" diye sordum. Yatağında değildi ama fark etmezdi.

Hawthorne kardeşlerin en büyüğünün ablamın odasında nöbet tutması da ne hâlt demek oluyordu?

"Bir şeyler anlatıyor," dedi Nash. Sanki benim haberim yokmuş gibi. Sanki önceki gün
Drake'in üstesinden gelen ben değilmişim gibi.

"Libby senin projelerinden biri değil," dedim ona. Son birkaç günde birlikte ne kadar vakit
geçirdiklerinden emin değildim. Mutfaktayken Libby onu rahatsız edici buluyor gibiydi. Libby
rahatsız olmaz ki. O gotik bir gün ışığı gibi.

"Projelerim m?" diye tekrarladı, gözleri gittikçe kısılıyordu. "Lee-Lee sana tam olarak ne anlattı?"

Avukatım için durmadan kullanıp durduğu lakap bana sadece onların nişanlanmış olduğunu
hatırlatıyordu. O Ali- sa'nın eski sevgilisi. Çalışanlardan kim bilir kaçını n
kurtardı." Ve geceyi de ablamın odasında geçirdi.

Bunun sonunun iyi olması mümkün değildi. Fakat ben tek kelime edemedim Mellie odamdan çıktı.

Banyoyu daha bitirmiş olamazdı, yani bizi duymuş olmalıydı. Nash'i duymuştu.

Nash, "Günaydın," dedi ona.

"Günaydın," dedi kız da gülümseyerek. **Sonra bana, Lib-** by'nin odasına, açık kapıya baktı ve gülümseme_eyi bıraktı.

üren elinde bir bardak kahveyle benimle arabada buluştu. D^ gece Jameson' la çıktığım küçük maceram hakkında tek kelime etmedi ve ben de ona ne kadarını izlediğini sorma - dun. Arabanın kapısını açarken bana doğru eğildi. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyordum, sonra ön koltukta oturmakta olan Alisa'yı fark ettim. "Bu sabah sakın görünüyorsun," yorumunda bulundu.

Sakin kelimesini daha az aceleci ve bu sebeple de magazin skandalına sebep olma ihtimalin daha az olarak algıladım. Libby'nin odasında karşılaştığım manzarayı nasıl tarif ederdi diye merak ettim.

Bu hiç iyi değil.

Alisa, "Umarım bu hafta sonu için planların yoktur Avery," derken, O ren arabayı çalıştırdı. "Ya da önümüzdeki hafta sonu." Ne Jameson ne de Xander bize katılmıştı, yani arabulucu olarak kullanacağım biri yoktu ve belli ki Alisa ciddi anlamda kızgındı.

Avukatım bana ceza veremez, değil mi?

Alisa imalı bir şekilde, "Seni biraz daha uzun süre spot ışıklarından uzak tutmayı u m uyordun, " d i ye devam etti, "ama o plan rafa kaldırıldığına göre bu cumartesi gece^1 pembe kurdele yardım gecesine ve önümüzdeki pazar günü de bir maça katılacaksın. "

"Maç mı?" diye tekrarladım.

"Ulusal Futbol Ligi," dedi k1saca. "Takımı senin. Üst düzey sosyal etkinliklere katılmanın dedikodu kazanımı kaynatmaya yetmesini umuyorum, böylece sana gerçek bir medya eğitimi verene kadar ilk röportajını erteleyebiliriz. "

Daha Ulusal Futbol Ligi bombasını sindirmeye çalışırken medya eğitimi kelimeleri boğazıma bir keder düğümü gibi oturdu.

"Mecbur muyum-"

"Evet, " dedi Alisa. "Bu hafta sonu katılacağın galaya da, önümüzdeki hafta gideceğin maça da, medya eğitimine de."

Şikayet etmek için başka bir şey demedim. Er ya da geç ceremesini çekeceğimi bile bile bu ateşi körüklemiştim - ve Libby'yi korumuştum.

* * *

Okula vardığımızda bana bakan o kadar fazla göz vardı ki Heights Country Day'de geçirdiğim son iki günü hayal mi ettim diye kendimi sorgulamaya başladım. Asıl ilk gün beklediğim şeydi bu. Tıpkı ilk günkü gibi, bana doğru gelen ilk kişi Thea oldu.

"Bir şey yaptın, " derken sesindeki ton yaptığım şeyin hem yaramazca hem de nefis bir şey olduğunu ima ediyordu. Açıklanamayacak şekilde, aklım Jameson'a, köprüdeyken parmaklarımın arasından geçirdiği parmaklarına kaydı.

Thea, "Tobias Hawthorne'un her şeyi neden sana bıraktığını gerçekten biliyor musun?" diye sordu, gözleri parladı. "Bütün okul bundan bahsediyor. "

"Bütün okul istediği şey hakkında konuşabilir.,.

"Benden pek hoşlanmıyorsun," dedi Thea. "sorun değil. Ben çok rekabetçi, kazanmaktan ve höyle görünmekten hoşlanan biseksüel bir mükemmeliyetçiyim. Benden nefret edilmesine yabancı değilim."

Gözlerimi devirdim. "Senden nefret etmiyorum.,. Henüz onu ondan nefret edecek kadar iyi tanı mıyordum.

Thea kendinden memnun bir gülümsemeyle, "Bu iyi," diye cevapladı, "çünkü birlikte çok fazla zaman geçireceğiz. Annemle babam Şehir dışına çıkıyor. Eğer beni kendi başıma bırakırlarsa hoş olmayan şeyler yapabileceğime inanıyor gibiler, o yüzden amcamla kalacağım ve anladığım kadarıyla Zara'yla birlikte Hawthorne Malikanesi'nde kalıyorlar. Sanırım aile evlerini bir yabancıya teslim etmeye hazır değiller."

Zara iyiyi oynuyordu - ya da en azından *daha iyiydi*. Fakat eve taşındığından hiç haberim yoktu. Öte yandan Hawthorne Malikanesi öyle devasaydı ki içeride koca bir beyzbol takımı yaşasa bile fark etmeyebilirdim.

Kim bilir, belki profesyonel bir beyzbol takımım da vardır.

"Neden Hawthorne Malikanesi'nde kalmak istiyorsun?" diye sordum. Gitmem için beni uyaran oydu.

"Sanılanın aksine, her zaman istediğim şeyi yapmam.,., Thea kara saçlarını omzunun üstünden savurdu. "Ayrıca, Emily benim en iyi arkadaşım. Geçen yıl olanlardan sonra, Hawthorne kardeşlerin cazibesine karşı bağışıklığım var. "

En sonunda Max'e ulaştığımda kendini konuşkan hissetmiyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını fark ediyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Thea'nın taşınmasıyla ilgili tek bir sahte küfür bile etmedi, karşılıklı konuşmamız sırasında da Hawthorne kardeşlerin fizikleriyle ilgili hiçbir yorumda bulunmadı. Her şey yolunda mı diye sordum Kapatması gerektiğini söyledi.

Öte yandan Xander, Thea gelişmesini tartışmaya dünden razıydı. o öğleden sonra, sanki evin kulakları olabilirmiş gibi sesini alçaltarak, "Eğer Thea buradaySa bir şeyler karıştırıyordur, " dedi.

"Bir şeyler karıştıran Thea mı?" diye sordum imalı şekilde. "Yoksa teyzen mi?"

Zara vakıfta Grayson'la ikimizi bir araya getirmişti ve şimdi de Thea eve taşınıyordu. Altında neler yattığını gör e- mesem de birinin bir işler karıştırdığının farkındaydım.

"Haklısın," dedi Xander. "Thea'nın kendi isteğiyle ailemizle vakit geçirmek istediğinden cidden şüpheliyim. Bağırsaklarımın akbabalar tarafından deşilmesini diliyor olması mümkün. "

"Senin mi?" dedim. Thea'nın Hawthorne kardeşlerle ilgili sorunları Emily etrafında dolanıyor gibi görünüyor ve bu sebeple Jameson ve Grayson'la ilgili olduğunu var^aymış- tım. "Ne yaptın?"

Xander iç geçirerek, "Bu talihsiz aşkın, s;ıhte randevunun, trajedinin, kefaretin ... ve muhtemel akhabaların olduğu bir hikaye. "

Xander'a Rebecca Laughlin'i sorduğum zamanı düşün- düm. Onun Emily'nin kardeşi olduğunu ima eden hiçbir şey söylememişti. Neredeyse az önce Thea hakkında söylediği şeyin aynısını mırıldanmıştı.

Xander uzun süre dalıp gitmeme izin vermedi. Onun yerine beni sürükleyerek evdeki dördüncü favori odası olduğunu söylediği yere götürdü. "Eğer Thea'yla rekabet edeceksen hazırlıklı olman lazım. "

"Kimseyle rekabet falan etmeyeceğim," dedim net bir şekilde.

"Buna inanman ne sevimli." Xander iki koridorun birleştiği yerde durdu. Bir doksanlık boyunun her santimini kullanarak yukarı uzanıp köşedeki pervaza dokundu. Bir tür mandala falan basmış olmalıydı çünkü pervazı tutup çekerek arkasındaki boşluğu açığa çıkardı. Elini pervazın arkasındaki boşluktan içeri soktu ve bir saniye sonra duvarın bir kısmı bir çeşit kapı gibi bize doğru çıkıntı yaptı.

Buna asla alışamayacaktım.

"İnime hoş geldin!" Xander bu kelimeleri söylemekten acayip mutlu gibiydi.

"İnine " adım attım ve gördüğüm şey bir... makine miydi? Aslında düzenek daha doğru bir terim olurdu. Düzinelerce dişli, makara ve zincir ile birlikte birbiriyle bağlantılı rampalar, birkaç kova, iki taşıma kayışı, bir sapan, bir kuş kafesi, dört rüzgar gülü ve en az dört balondan oluşan karmaşık bir şey vardı.

uŞu bir örs mü?" diye sordum. Kaşlarımı çattım ve daha iyi bakmak için öne eğildim.

Xander gururla, "Bu bir Rube Goldberg makinesi. Şu 1^e bak ki, acayip karmaşık yollarla basit şeyleri yapan makineleri yapmakta üç defa dünya şampiyonu oldum." Bana bir misket verdi. "Bunu rüzgar gülünün içine koy."

Koydum. Rüzgar gülü dönerek bir balonu ş işirdi. kovayı devirdi...

Mekanizmanın sonraki yaptığı şeyi izlerken gözümün ucuyla en küçük Hawthorne'a baktım. "Bunun Thea'nın taşınmasıyla ne ilgisi var?"

Bana hazır olmam gerektiğini söylemiş, ardından beni buraya getirmişti. Bunun bir çeşit metafor falan mı olması gerekiyordu? Hareketleri karmaşık görünse de Zara'nın nihai amacının basit olduğuna dair bir uyarı mıydı? Thea'nın görevine dair bir öngörü müydü?

Xander bana yandan bir bakış attı ve sırıttı. "Bunun Thea'yla herhangi bir ilgisinin olduğunu kim söyledi.?"

O gece, Thea'nın gelişinin şerefine Bayan Laughlin ağızda eriyen bir biftek yaptı. Orgazm kadar zevk veren sarımsaklı patates püre si. Fırında kuşkonmaz, brokoli ve üç farklı *cre-* **me brulee**.

Bayan Laughlin'in benim için hiçbir şey yapmazken Thea için var gücüyle çalıştığını gördüğümde, elimde olmadan bunun ne kadar açıklayıcı olduğunu hissettim.

Umursamamaya çalışarak "yemek odasındaki " resmi yemek masasına oturdum, aslında buraya ziyafet salonu demelilerdi. Devasa masaya on bir kişilik servis açılmıştı. Bu küçük aile yemeğinin katılımcılarını saydım: dört Hawthorne erkeği. Skye. Zara ve Constantine. Thea. Libby. Büyük.anne. Ve ben.

Zara adeta fazla memnun bir sesle, "Thea, çim hokeyi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bu sezon yenilgisiz devam ediyoruz." Thea bana döndü. "Sen hangi sporu yapacağına karar verdin mi Avery?"

Alayla gülme dürtüme direnmeyi zor da olsa başardım. "Ben spor yapmam. "

Xander^ "Country Day'de herkes bir s^po^ru yapar," dıyr biIgilendirdi, ardından ağzını biftikle d old u r d u. Çıgnerken gözleri zevkle yukarı döndü. "Bu ciddi ciddi, gerçek bir ^art, ^ea'nın hoş bir şekilde kinci haya) gücünün bir ürünü de - gıl."

Nash, "Xander, " diyerek uyardı.

Xander masumca, "Hoş bir şekilde kinci olduğunu söyledim," dedi.

Thea güneyli güzeli gülümsemesiyle konuşarak, "Eğer erkek olsaydrn insanlar bana hırslı olduğumu söylErdi," dedi.

Constantine, "Thea," diyerek Onu azarladı.

"Doğru ya." Peçetesiyle dudaklarını sildi. "Yemek masasında feminizm yoktu."

Bu defa alaylı gülüşümü bastıramadım. Thea'ya bir puan.

Durup dururken Skye, "Kadeh kaldıralım," diyerEk şarap kadehini havaya kaldırdı. Dili dolanarak konuşmasına bakılırsa zaten yeterince içmişti.

Büyükanne sertçe, "Skye, hayatım, bir yErde sızmayı hiç düşündün mü?" dedi.

Skye kadehini havada tutmaya devam ederek, "Kadeh kaldıralım," diye tekrarladı. "Avery'ye."

İlk defa adımı doğru söylemişti. Giyotinin düşmesini bekledim ama Skye başka hiçbir şey söylemedi. Zara kadehini kaldırdı. Teker teker kadehler yukarı kalktı.

Bu odada buldan herkes m^temeİen mesajı almıştı1: Vasiyete itiraz etmekten hiçbir yarar çı^mazdı. Ben düşmaN olabilirdim -ama parası olan da bEndim.

o yüzden mi Zara Thea'yı buraya getirdi? Benimle yakınlaşsın diye? O yüzden mi vakıfta beni Grayson'la yalnız bıraktı?

jameson solumdan, "Sana Varis, " d iye mırıldandı. Ona bakmak için döndüm. Dün geceden beri onu görmemiştim. Okulu ektiğinden emindim. Günü Black Wood'da sonraki ipucunu arayarak mı geçiRdi diye merak ettim. Bensiz.

Thea bardağı hala havadayken birdenbire. "Emily^ye,,. diye ekledi. Gözleri jameson'm tizermdeydi. uHuzur içinde yatsın,,.

jameson kadehini indirdi. Sandalyesini sertçe iterek masadan uzaklaştırdı. Daha ileride oturan Grayson kendi kadehinin sapını öyle sıkı tuttu ki eklemleri bembeyaz oldu.

Constantine, "Theadora, " diye tısladı.

Thea bir yudum aldı ve yüzüne dünyanın en masum bakışını oturttu. "Ne?"

İçimdeki her şey Jameson'ı takip etmemi istedi ama müsaade istemeden önce birkaç dakika daha bekledim. Sanki bu, tam olarak nereye gittiğimi bilmelerini engelleyecekmiş gibi.

Girişe gelince avucumu duvarda panellere bastırdım, vestiyerin kapısını açık etmek için tasarlanan diziye girdim. Bla- ck Wood'a gitme girişiminde bulunacaksam kabanıma ihtiyacım olacaktı. Jameson'ın gittiği yerin orası olduğundan emindim.

Elimi çengele taktığım sırada arkamdan gelen bir ses, "Jameson'ın ne işler karıştırdığını sormayacağım. Sizin de," dedi.

Grayson'la yüzleşmek için döndüm. "Bana sormayacaksın," diye tekrarladım. Çenesinin duruşunu ve o kurnaz, gümüş gözleri inceledim. "Çünkü zaten biliyorsun. "

"Dün gece oradaydım. Köprüde." Grayson'ın sesinde bir keskinlik vardı. Sert değildi ama bir yandan da keskindi. "Bu sabah Kırmızı Vasiyet'i görmeye gittim."

"Şifre çözücü hala bende," diye belirttim. Kardeşiyle beni köprüde görmüş olmasından ve bundan dolayı sesinin mutlu çıkmamasından bir anlam çıkarmamaya çalışıyordum.

Grayson omzunu silkti, omuzları takımının dikişlerini gerdi. "Kırmızı asetat kağıdı kolay bulunan bir şey. "

Eğer Kırmızı Vasiyet'i görmüşse göbek adlarının ipucu olduğunu biliyordu. Onun da aklı ilk önce babalarına gitti mi diye merak ettim. Jameson'ın canını yaktığı gibi, onun da canını yaktı mı diye merak ettim.

Bana söylediği şeyi tekrarlayarak, "Dün gece oradaydın," dedim. "Köprüde. " Ne kadarını görmüştü? Ne kadarını biliyordu?

Jameson'la birbirimize dokunduğumuzda ne hissetmişti?

"Westbrook. Davenport. Winchester. Blackwood. " Gray- son bana doğru bir adım attı. "Bunlar soyadı ama aynı zamanda konum belirtiyorlar. Siz ve kardeşim gittikten sonra köprüdeki ipucunu buldum. "

Bizi oraya kadar takip etmişti. Bulduğumuz şeyi bulmuştu.

"Ne istiyorsun Grayson?"

Yumuşak bir sesle uyarıda bulundu. "Eğer akıllıysanız Jameson'dan uzak durursunuz.

Oyundan da." Başını eğdi. "Benden de." Yüzünden bazı duygular gelip geçti ama ben tam olarak ne hissettiğini söyleyemeden gizledi. "Thea haklı," dedi sert bir sesle. Bana arkasını döndü - benden uzak- [aşıyordu. "Bu aile - biz dokunduğumuz her şeyi yok ediyorum."

Haritadan Black Wood'un nerede olduğunu aşığı yukarı biliyordum. Jameson'ı ormanın eteklerinde, ürpertici şekilde hareketsiz dururken buldum. Sanki hareket edemiyordu. Bir anda hareketsizliğini bozup yakındaki bir ağacı öfkeyle yumrukladı, sert ve hızlı bir darbeye, ağacın gövdesi ellerinde parçalandı.

Thea Emily,nin konusunu açtı. Ondan bahsedilmesi bile Jameson,a bunu yapıyor.

"Jameson!" Artık neredeyse ona ulaşmıştım. Başını bana doğru çevirdi ve burada olmamam gerektiğine dair bir hisle dolup taşarak duruverdim. Hawthorne erkeklerinin bu kadar çok acı çekmesine tanık olmaya hakkım yoktu.

Aklıma gelen tek şey, az önce gördüğüm şey o kadar da önemli değilmiş gibi davranmaya çalışmaktı. "Son zamanlarda parmak kırdın mı?" diye sordum neşeyle. Önemli Değilmiş Gibi Davranma Oyunu.

Jameson oynamaya hazır ve istekliydi. Ellerini havaya kaldırdı, eklemlerini kıvrırken homurtular çıkardı. "Hala tek parça halindeler. "

Gözlerimi ondan uzaklaştırıp etrafımıza bakındım. Bu-

lunduğumuz yerde ağaçlar öyle yoğundu ki eğer yapraklarını dökmemiş olsalardı ormanın zeminine hiç ışık ulaşmazdı.

"Ne arıyoruz?" diye sordum. Belki de bu avda ben gerçek bir ortak olarak görmüyordu. Belki de gerçekten hız diye bir şey yoktu - ama o cevap verdi.

"Tahminin benimki kadar iyi, Varis."

Etrafımızdaki çıplak dallar iskeletimsi ve çarpık bir şekilde göğe uzanıyordu.

Jameson ellerinde kan toplayan yerleri hissedemiyormuş gibi gülümsedi. "Dört göbek adı. Dört konum. Dört ipucu - muhtemelen bir yere kazınmış. Eğer köprüdeki ipucu sonsuzluk işaretiyse semboller, sekizse de rakamlar."

Dün gece ile Black Wood'a girmek arasındaki kısımda kafasını boşaltmak için ne yaptığını merak ettim. Tırmanış. Yarış. Atlayış.

Duvarların içinde kayboluş.

"Dört dönüm araziye kaç ağaç sığdırabilirsin Varis?" diye sordu kaygısızca. "Sağlıklı bir ormanda iki yüz tane."

"Peki Black Wood'da?" Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha.

"En az onun iki katı. "

Yeni baştan kütüphaneye dönmüş gibiydik. Ya da anahtarlara. Bir kestirme yol, görmediğimi bir numara olmalıydı.

"İşte." Jameson eğildi, sonra elimi karanlıkta parlayan banttan tutuşturdu, verirken de parmaklarını benimkilere değdirdi. "Kontrol ettikçe ağaçları işaretliyordum. "

Sözlerine odaklandım, dokunuşuna değil. Çoğunlukla.

"Daha iyi bir yol olmalı, " dedim. Elimdeki bandı evirip çevirirken gözlerim bir kez daha onun kiler buldu.

Jameson'un dudakları tembel, kaygısız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Önerin var mı Gizemli Kız?"

1fo **

İki gunun sonrasında .Jameson'la işleri hala zor yoldan yapıyorduk ve hala hiçbir şey hılamamıştık. Gittikçe daha da azimli hırine dönüştüğünü görebiliyordum. Jameson Winchester Hawthorne duvara çarpana kadar zorlamaya devam ediyordu. İlerleme kaydetmek için bu de fa ne yapacaktım - 1ndan emin değildim ama arada sırada onu bana bakarken yakalıyordum ve aklında bazı fikirler olduğunu düşünmeme sebep oluyordu.

Şu anda da bana aynı şekilde bakıyordu. Alacakaranlık yavaş yavaş karanlığa yol verirken, "Sonraki ipucunu arayan sadece biz değiliz," dedi. "Grayson'ın elinde haritayla ormanda dolanırken gördüm."

"Thea da benim peşimde dolanıyor," dedim. Bir parça bant kopardım, etrafımızdaki sessizliğin fazlaısıyla farkındaydım. "Sadece Xander'la uğraşma fırsatını gördüğünde ondan kurtulabiliyorum."

Jameson nazikçe bana değerek yanımdan geçti ve sonraki ağacı işaretledi. "Thea kin besliyor, Xander'la ayrıldıklarında olanlar çirkindi."

"Çıkıyor mı ?" Jameson'un yanından geçip sonraki ağacı araştırdım, parmaklarımı gövdenin üstünde gezdirdim.

"Thea bir nevi kuzeniniz s ayrılır • "

"Constantine Zara'nın ikinci kocası. Yeni evlendiler ve Xander her zaman yasal boşlukları sever. "

Hawthorne kardeşlerle ilgili hiçbir şey basit değildi - şu anda Jameson'la yaptığımız şey de buna dahildi. Ormanın ortasına doğru ilerlerken ağaçların arası gittikçe açılıyordu. Önümüzde geniş bir açıklığın uzandığını görebiliyordum, Black Wood'da orman zemininde çimen büyüyen tek yerd.

Sırtım Jameson'a dönük bir halde yeni ağaca doğru ^- rüdüm ve ellerimi gövdede gezdirmeye başladım. Neredeyse anında parmaklarım bir girintiye denk geldi.

"Jameson. " Hava henüz tam kararmamıştı ama Jameson fazladan ışıkla yanımda belirene kadar ne bulduğumu çöze-

meyeceğim kadar az ışık vardı. Ağaca kazınmış olan harflerin üzerinde parmağımı yavaşça gezdirdim.

TOBIAS HAWTHORNE II

Bulduğumuz ilk sembolün aksine, bu harfler düzgün değildi. Oyma işlemi dengeli bir elle yapılmamıştı. Sanki bir çocuk tarafından oyulmuş gibiydi.

"Sondakiler 1 harfi değil," dedi Jameson, sesi gittikçe heyecanlı bir hal alıyordu. "İkinci Tobias Hawthorne."

Toby, diye düşündüm ve sonra bir patlama sesi duydum. Peşinden sağır edici bir yankı geldi ve dünya patladı. Ağaç gövdesi uçtu. Vücudum geriye savruldu.

Jameson, "Eğil!" diye bağırdı.

Onu doğru düzgün duyamadım bile. Beynim duyduğum şeyi, az önce olanları algılayamadı. Kan kaybediyorum.

Acı hissediyorum.

Jameson beni yakalayıp aşağı çekti. Sonrasında vücuduyla benimkine siper oldu ve ikinci bir silah sesi daha g

Silah. Birisi bize ateş ediyor. Göğsümde batan bir acı vardı. Vuruldum.

Ormandan hızla gelen ayak seslerini duydum ve Sonra üren bağırdı, "Yerde kalın!" Silahını çeken korumam kendini bizimle ateş eden kişinin arasına attı. Küçük bir sonsuzluk geçti. üren seslerin geldiği yöne doğru koşmaya başladı ama açıklayamadığım bir önseziyle ateş eden kişinin gittiğini biliyordum.

"İyi misin Avery?" üren iki büküm oldu. "Jameson, o iyi mi?"

"Kan kaybediyor. " Konuşan Jameson'dı. Vücudumdan uzaklaşmış, yukarıdan bana bakıyordu.

Hemen köprücük kemiğimin altında, vurulduğum yerde göğsüm zonkladı.

"Yüzün." Jameson'ın tenime dokunuşu hafifti. Parmak uçları elacık kemiğimin üstünden tüy gibi geçtiğinde oradaki sinir uçlarım hayata döndü. Acıyor.

Afallamış bir halde, "Beni iki defa mı vurdular?" diye sordum.

"Saldırgan seni h iç vurmadı." üren hızla .James on 'ı uzak- laşurdu ve ellerini ustaca vücudumda gezdirip bir hasar aradı. "Ağacın kabuğu sıçrayıp vücuduna isabet etti. ., Köprti- cük kemiğimin altındaki yarayı elledi. "Diğeri sadece bir kesik ama burada derine saplanmış. Dikiş atılmasına hazır olana kadar ç ıka rım ay acağı z. "

Kulaklarım çınladı. "Dikiş atacaksınız." Sadece söylediği şeyi ona tekrar etmek istemedim ama ağzımın yaptığı şey gerçekten tam olarak buydu.

"Şanslısın. " üren ayağa kalktı, sonra ağacı ve kurşunun çarptığı yeri kontrol etti. "Birkaç santim sağa gelseydi çıkaracağımıza şey kıymık değil, kurşun olacaktı." Kokmam ilerleyip ağacın arkamızdaki başka bir ağaca çarptığı yere gitti. Tek bir hareketle kemeririden bir bıçak çıkardı ve ağaca sapladı.

Kurşunu çıkardığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Bunu ateşleyen gitti bile," dedi. Kurşunu mendile benzeyen bir şeye sardı. "Fakat bununla izini sürebiliriz. "

Bu dediği kurşundu. Birisi az önce bizi vurmaya çalışmıştı. Beni. Beynim en sonunda arayı kapatıyordu. Jameson'a nişan almıyorlardı.

"^ önce burada ne oldu?" Ük defa Jameson' ın sesi oynuyor gibi değildi. Kalbi benimki kadar hızlı ve şiddetli çar- pıyormuş gibi konuşuyordu.

üren ileriye bakarak, "Olan şu, birisi ikinizi burada gördü, kolay hedef olduğunuzla karar verdi ve tetiği çekti. İki kez, " diye cevap verdi.

Birisi bana ateş etti. Ben kendimi ... **uyuşmuş** hissediyordum ki bu doğru kelime değildi. Ağzım çok kuruydu. Kalbim çok hızlı arıyordu. **Canım** acıyordu ama sanki uzaktan canım yanıyor **gibi** hissettiriyordu.

Şoktu.

"Kuzeydoğu bölgesine bir ekip istiyorum." üren telefonla konuşuyordu. Söylediği şeye odaklanmaya çalıştım ama hiçbir şeye, hatta koluma bile odaklanamıyordum. "Ateşli silahla saldıran bir **saldır**ganım**ız** var. Şu anda gittiğinden eminim ama ne olur ne olmaz diye ormanı tarayacağız. İlk yardım çantası getirin. "

üren telefonu kapattı, sonra dikkatini yeniden Jameson'a ve bana verdi. "Peşimden gelin. Destek ekibi buraya gelene kadar sizi koruyabileceğimiz bir yerde kalacağız. " Bizi ormanın güney ucuna, ağaçların daha yoğun olduğu yere yönlendirdi.

Ekibin gelmesi uzun sürmedi. ATV'lerle geldiler - iki kişiydiler. **İki** adam, **iki** araç. Onlar kenara çektikleri anda üren koordinatları söyledi: nerede ateş açıldığını, kurşunların geldiği yönü, kurşun**UnUn** gittiği yönü.

Adamlar karşılık vermedi. Silahlarını çekuler. ür^ dort kol^klu A^'ye hmdi, Jameson ve hemm de binmemizi bekledi.

Adamlardan biri, “ M alıka ne ye mi gjdiyorsunuz?" diye sordu.

üren a_{say}la göz göze geldi. "Kulübeye."

...

Wayback Sayfiye Evi'ne ^derken yan yolda beynim yeniden çalışmaya başladı. Göğsüm acıyordu. Yaramın ustune bastırmam için kompres vermişlerdi ama Üren henüz tedavi etmemişti. Önceliği bizi daha güvenli bir yere götürmekti. Bizi Wayback Sayfiye Evi'ne götürüyor. HaWthorne Malıka- nesi'ne değil. Kulübe daha yakındı ama O ren ' in adamlarına söylediği şeyin aslında malikanedeki insanlara güvenmediği olduğu hissini üstümden atamadım.

Beni -tekrar te^ar- güvende olduğuma ^na emesi buraya kadardı. Güya Hawthorne ailesi tehdit değildi. Black Wood da dahil o^ak üzere bümn aran duvarla çevrilmişti. Kapsamlı bir sorgulama yapılmadan kapılardan kimsenin girmesine izin Veril miyordu.

Dren dışarıdan gelen bir tehditle uğraştığımızı düşünmüyor. Bunu bir sindirdim, sınırlı sayıdaki şüphelilerin listesini aklımdan geçirirken mideme bir ağırlık çöktü. HaWthorne'lar - ve çalışanlar.

Wayback Sayfiye Evi'ne gitmek risk gibi geldi. Laugh- lin'lerle fazla iletişim kurmamıştım ama bir defa bile burada hoş karşılandığım izlenimini vermemişlerdi. *Hawthorne ailesine tam olarak ne kadar sadıklar? Alisa'run, Nash'in getirdiği kişilerin onun için öleceğini söylemesi aklıma geldi.*

Onun için öldürürler mi peki?

^'ayback'e vardığımızda Bayan Laughlin oradaydı. Saldırgan o değil, diye düşündüm. Buraya vaktinde geri dönemezdi. Değil mi?

Yaşlı kadın, Oren'e, Jameson'a ve bana bir bakış attıktan sonra bizi hemen aceleyle eve aldı. Eğer kan kaybettiği için mutfak

masasında dikiş atılan birinin olması olağanüstü bir durumsa bile hiç belli etmedi. Bunu doğal karşılaması rahatlattıcı mıydı yoksa şüpheyandırıcı mıydı emin değildim.

"Biraz çay yapacağım," dedi. Kalbim çarpıyordu, bana verdiği bir şeyi içmem güvenli olur mu diye merak ettim.

"Benim ilgilenmem sıkıntı olur mu?" diye sordu üren. Beni bir sandalyeye oturttu. "AJisa'nın havalı bir estetik cerrah ayarlayabileceğinden eminim."

Bunların hepsi benim için sıkıntıydı. Herkes baltayla öldürülmeyeceğimden öyle emindi ki gardını indirmiştim. İnsanların bana miras kalan şeylerden çok daha azı için cinayet işledikleri bilgisini geri plana itmiştim. Hawthorne kardeşlerin her birinin savunmasını geçmesine izin vermiştim.

Xander değildi. Ne kadar denersem deneyeyim bedenimi sakinleştiremedim. Jameson tam yanımdaydı. Nash para istemiyordu ve Grayson yapmazdı...

Yapmazdı.

üren, "Avery?" diye üsteledi. Derin sesine sızan bir endişe de vardı.

Aklımın hızla çalışmasını durdurmayı denedim. Midem bulanıyordu, gerçekten. **Panik yapmayı bırak.** Etim girmiş bir ağaç parçası vardı. Etimde ağaç parçası olmamasını tercih ederdim. **Kendini topla.**

"Kanamayı durdurmak için ne yapman gerekiyorsa yap," dedim Oren'e. Sesim sadece azıcık titredi.

Ağaç parçasını çıkarmak canımı yaktı. Dezenfektan çok daha fazla acıttı. İlkyardım çantasında bir dozluk lokal anestezi de vardı ama hiçbir anestezi miktarı, üren derimi

dikerek yeniden birleştirmeye başladığında beynimin iğnenin girişini algılamasını engelleyemedi.

Ona odaklan. Bırak acısın. Bir dakika sonra gözlerimi Oren'den ayırdım ve Bayan Laughlin'in hareketlerini takip ettim. Bana çayımı vermeden önce içine -epeyce- viski koydu.

"Tamamdır." üren başıyla bardağımı işaret etti. "İç onu."

Beni buraya getirmişti çünkü Laughlin'lere Hawthorne'lara güvendiğinden daha çok güveniyordu. Bana bunu içmenin güvenli olduğunu söylüyordu. Fakat bana çok fazla şey söylemişti.

Birisi hamı ateş etti. Beni öldürmeye çalıştı. ölmüş olabilirdim. Ellerim titriyordu. Üren ellerimi tuttu. Gözleri anlayışla doluydu, bardağımı kaldırıp bir yudum aldı.

Sorun değil. Bana sorun olmadığını gösteriyor. Bir daha hiç kaç veya savaş modundan çıkabileceğim miydim emin değil- diim ama kendimi içmeye zorladım. Çay sıcaktı. Viski semi.

Boğazımı yaka yaka gitti.

Bayan Laughlin bana neredeyse anaç bir bakış attı, sonra Oren'e bakıp kaşlarını çatı. "Bay Laughlin neler olduğunu öğrenmek isteyecektir," dedi. Sanki kendisi neden mutfak masasında kan kaybetmekte olduğumu hiç merak etmiyordu. "Ayrıca birisi zavallı kızın yüzünü temizlemeli., Bana anlayışlı bir bakış atıp dilini şaklattı.

Öncesinde bir yabancıydım. Şimdiyse anne tavuk gibi etrafımda dönüyordu. Hepi topu birkaç kurşun yetti.

üren, "Bay Laughlin nerede?" diye sordu. Sohbet eder gibi konuşsa da sesindeki soruyu ve altında yatan imayı duydum. Burada değil. İyi nişan alır mı? O yapar mı-

Sanki çağırılmış gibi Bay Laughlin ön kapıdan girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Botlarında çamur vardı.

Ormandan mı?

Bayan Laughlin kocasına sakince, "Bir şey oldu," dedi.

Bay Laughlin Oren'e, Jameson'a ve bana baktı. Tam bu şekilde, karısının da baktığı sırayla. Sonra **kendine** bir bardak viski koydu. Oren'e boğuk bir sesle, "Güvenlik **protokolleri?**" diye sordu.

Ören başını hızla salladı. "Tam olarak yü **rürlü** k te."

Karısına döndü. "Rebecca nere **de** ? " **d** i ye s o **r** d u.

Jameson içmekte olduğu çaydan gözlerini ayırdı. "Rebec- ca burada mı?"

"O iyi bir kı **Z**," diye **homurdandı** Bay Laughlin. "Yapması gerektiği gibi, ziyarete geliyor. "

O zaman nerede? diye düşündüm.

Bayan Laughlin elini omz^a koy **du**. Bana sessizce, "Eğer temizlenmek istersen ş **u**rada bir banyo var hayatım, " dedi.

Bayan Laughlinin beni gönderdiği kapı direkt banyoya açılmadı. İçinde iki tane yatak ve çok az şey olan bir yatak odasına açıldı. Duvar lila rengiydi; yatakların üzerinde lavanta ve menekşe rengi, kareli battaniyeler vardı.

Banyo kapısı aralıktı.

Kapıya doğru yürüdüm, etrafımdaki her şeyin öyle acı verecek kadar farkındaydım ki bir kilometre ötede iğne düşse d uyabilir m işm gibi hissediyordum. ***Burada kimse yok. Gü***vendeyim. Sorun yok. Ben ***iyiyim***.

Banyoya gırince duş perdesinin arkasını kontrol ettim. Burada kimse yok, dedim yine kendi kendime. ***Ben iyiyim***. Cep telefonumu cebimden çıkarmayı başardım ve Max'i aradım. Cevap vermesini istiyordum. Bu konuda yalnız olmamaya ihtiyacım vardı. Karşıma çıkansa sesli mesajdı.

Yedi defa aradım, açmadı.

Belki de açamadı. ***Ya• da belki istemiyordur***. Bu bana en az aynadaki yansımama bakıp kanla lekelenmiş ve toprak bulaşmış suratımı gördüğümdeki kadar sert çarptı. Gözlerimi kendime dikip baktım.

Silah sesinin yankısını duyabiliyordum.

Dur. EJJerimi, ruzümü, göğsümden akan kan damlaların; ^ıkamam gerekiyordu. Kendime sertçe, suyu aç, dedim. Lıfı eline al. Bedenimi hareket etmeye zorladım.

Yapamadım.

Üzerimden uzanan eller çeşmeyi açtı. Sıçramalıydım. Paniklemeliydim. Fakat nedendir bilmem, bedenim arkamdaki bedenle rahatladı.

"Her şey yolunda Varis, " diye mırıldandı JameSon. "Ben yanındayım. "

Jameson'ın içeri girdiğini duyamadım. Ne kadar süredir donmuş halde orada durduğumu bilmiyordum.

jameson Jila rengi bir life uzandı ve Suyun altına tuttu.

"^n iyiyrn," dedim Brarh. On dan ziyade kendime söylüyordum.

Jameson lifi yüzüme götürdü. "Korkunç bir yalancısın. " L^ yanağım^ gezd^ip ç^iği temizledi. Nefesim tılandı. Lifi duruladığında lavaboya kan ve toprak aktı, ardından tekrar yüzüme götürdü.

Tekrar.

Ve tekrar.

Yüzümü yıkadı, ellerimi tutup suyun altına soktu ve parmakları parmaklarımdaki pisliği temizledi. Tenim dokunuşuna karşılık verdi. İlk defa geri çekilmemi söyleyen hiçbir parçam yoktu. Öyle nazikti ki. Bu onun için bir oyunmuş gibi davranmıyordu, sanki ben onun için bir oyun değilmişim gibiydi.

Lifi tekrar yukarı kaldırıp boynumdan aşağı indirdi, Omzumdan ve köprücük kemiğimin üzerinden geçirdi. Su ılıktı. Dokunuşuna doğru eğildim. Bu kötü bir fikir. Bunu biliyordum. Bunu hep biliyordum ama Jameson Hawthorne'un dokunuşuna ve kumaşın hissine odaklanmak için kendime izin verdim.

"Ben iyiyim," dedim. Buna manahlırdım dr.

"İyiden de ötesin."

Gözlerimi kapattım. Ormandayken orada ^nımlıydı. ^türndeki bedenini hissetmi^tim. Beni koruyordu.

Buna ıh!! acım Var dı. Bir şeye ihtiyaCım vardı.

Gözlerimi açıp ona baktım. Ona odaklandım. Saatte uç iliz kilometrelik hızla gitmeyi, duvara tırmanmayı, onu o .. alkonun tepesinde ilk gördüğüm anı düşündüm. Heyecan 11trayan biri olmak o kadar kötü müydü? Berbat hi^setmek ::Işığında bir şey hissetmek istemek gerçekten yanlış mıydı?

Bazen herkes biraz yanılır Varis.

İçimdeki bir şeyler serbest kaldı ve ona yaslanarak nazikçe banyo duvarına doğru gerilettim. Buna ihtiyacım var. Koyu yeşil göZleri benimkilerle buluştu. Onun da ihtiyacı var. "Evet mi?" diye sordum boğuk sesle.

"Evet, Varis."

Dudaklarımı onunkilerin üstüne yapıştırdım. Öpüşüme karşılık verdi, başta nazikti, sonrasında nezaketle uzaktan yakından alakası kalmadı. Belki şokun artçı etkileriydi ama ellerimi saçlarının arasından geçirirken o da atkuyruğumu kavradı ve başımı yukarı çevirdi, aklımda onun bin farklı versiyonunu görebiliyordum: Balkon korkuluğunda dengede dururken. Güneş odasında üstsüz ve güneş ışığının altındayken. Gülümserken. Pis pis gülerken. Köprüde ellerimiz değerken. Black Wood'da bedeniyle benimkine siper olurken. Boynumdan aşağı lifi indirirken-

Onu öpmek ateş gibi hissettirdi. Kanı ve toprağı yıkarken olduğu gibi yumuşak ve tatlı değildi. Yumuşak ve tatlı olmasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Belki de ben de onun ihtiyaç duyduğu şey olabilirdim. Belki bunun illa kötü bir fikir olmasına gerek yoktu. Belki karmaşıklıklara değerci.

Geri çekildi, dudakları benimkilerden sadece bir santim ötedeydi. "Özel olduğunu hep biliyordum."

Nefesini yüzümde hissettim. O kelimelerin her birini içimde hissettim. Kendimi hiç özel biri olarak düşünmemiştim. O kadar uzun süredir görünmezdim ki. Duvar kağıdıydım. Dünyadaki en büyük hikaye olmamın ardından bile gerçekten kimse bana dikkatini vermiyor gibi hisSetmişti m Gerçek bana.

"^tık çok yakınız," diye mırıldandı. "HiSsedebiliyorum." Sesinde bir enerji vardı, vızıldayan neon bir ışık gibiydi. "Belli ki birisi o ağaca bakmamızı istemedi. "

Ne?

Yine beni öpmek için hamle yaptı ve yüreğim sızlayarak başımı yana çevkdim. Ben sanmıştım ki ... Ne sandığımdan emin değildim. Bana özel olduğumu söylediğinde para veya bulmacadan bahsetmediğini sandım.

"Birisinin bize bir ağaç yüzünden ateş ettiğini mi sanıyorsun?" dedim. Kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. "Mesela ailenin çok istediği servetin bana miras kalmış olmasından dolayı değil mi? Soyadı Hawthorne olan herkesin benden nefret etmesi için milyarlarca sebebi olmasından dolayı değil mi?"

"Onu düşünme şimdi, " diye fısıldadı, yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Toby'nin adının ağaca kazınmış olmasını düşün. Köprüye kazınan sonsuzluk işaretini düşün." Yüzü benimkine o kadar yakındı ki hala

nefesini hissedebiliyordum. "Ya bulmacanın bize söylemeye **çalıştığı** şey dayımın ölmediğiye? "

Birisi bize ateş ederken düşündüğü şey bu muydu? Mutfakta üren yaramdan iğne geçirirken? Dudaklarını benimkilere yapıştırırken? Çünkü eğer tek **düşünebildiği** şey gizemse...

Sen oyuncu değilsin ufaklık. Sen cam balerinsin — ya da bıçak.

"Kendini bir dinler misin?" dedim. Göğsüm sıkıştı. Hatta

şu anda ormanda olduğundan bile daha sıkıştı, en heyecanlı kısmındayken bile böyle **değil** idi.

Jameson'ın tepkisiyle ilgili **hiçbir** şey beni **şaşırtmamalıydı**, öyleyse niçin canımı yakmıştı?

Neden acıtmasına izin veriyordum?

"üren az önce göğsümden ağaç parçası çıkardı," dedim, sesim kısıktı, "ve olay eğer biraz daha farklı şekilde gelişseydi mermi de **çıkarıyor** olabilirdi. " Jameson'a cevap vermesi için bir saniye verdim, sadece bir. Hiçbir şey demedi. "Vasiyet onaylanmadan **ölürsem** paraya ne olur?" diye sordum **düz bir sesle**. Alisa, Hawthorne ailesinin bundan faydalanamayacağını söylemişti ama onlar bunu biliyor muydu? "O silahı ateşleyen kişi her kimse, beni korkutup kaçırırsa ve bir yıl dolmadan **ayrılırsam** ne olur?" Ben gidersem hepsinin yardım kuruluşlarına **gideceğini** biliyorlar mıydı? "Her şey bir oyun **değil Jameson.**"

Gözlerinde bir kıpırtı gördüm. Sadece bir anlığına gözlerini kapadı, sonra açtı ve öne eğilip dudaklarını acı verecek kadar **yakınıma getirdi**. "Olay da bu, Varis. Eğer Emily bana bir şey öğrettiyse o da her şeyin bir oyun olduğudur. Bu bile. Özellikle de bu."

Jameson gitti, onu takip etmedim.

Zihnimin gerilerinde Grayson, Thea haklı, diye fısıldadı. ***Bu aile - biz dokunduğumuz her şeyi yok ediyoruz.*** Gözyaş- larımı geri yutmm. Üzerime ateş açılmıştı, yaralanmıştım ve öpülmüştüm - ama mahvolmadığımdan gayet emindim.

"Bundan daha güçlüyüm ." Yüzümü aynaya doğru kaldırdım ve kendi gözlerimin içine baktım. Eğer korkmak, incinmek ve öfkelenmek arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa hangisini tercih edeceğimi biliyordum.

Bir kez daha Max'i aramaya çalıştım, sonra mesaj attım: ***Birisi beni öldürmeye çalıştı ve Jameson Hawthorne'la öpüştüm.***

Eğer bu bir cevap almazsa hiçbir şey almazdı.

Yatak odasına geri döndüm. Biraz daha sakinleşmiş olsam da yine de tehditlere karşı etrafımı tarıyordum ve bir tane gördüm: Rebecca Laughlin, kapının girişinde duruyordu. Yüzü normalden daha beyazdı, saçları da kan gibi kırmızıydı. Şoka girmiş gibi görünüyordu.

Jamesonla beni duyduğu için mi? Büyükanne ve büyük -

babası saldırıyı anlattığı için mi? Emin değildim. Üzerinde yuniyüş botları ve kargo pantolon vardı, ikisi de çamura hulanmıştı. Ona bakarken düşünebildiğim tek şey, eğer Emily kardeşinin yansı kadar güzel bir kızsı Jameson'ın hana bakıp da sadece büyükbabasının oyununu düşünemesine şaşırmanın gerektiği idi.

Her şey bir oyun. Bu bile. Özellikle de bu.

"Büyükanne seni kontrol etmem için henı yolladı., Re- becca 'nın sesi yumuşak ve teddütlüydü.

"Ben iyiyim, " dedim ve söyledigimde de kısmen ciddi- dim. İyi olmak zorundaydım.

"Büyükanne vurulduğunu söyledi." Rebecca sanki daha yakına gelmeye korkuyormuş gibi kapıda kaldı.

"Ateş açıldı," diye düzelttim.

"Sevindim," dedi, sonra dehşete düşmüş gibi göründü. "Yani vurulmadığına dernek istedim. Bu iyi, değil mi, vumlmaktansa ateş edilmesi?" Bakışları gergince benden yataklara, örtülere kaydı. "Emily basitleştir ve vurulduğunu söyle derdi." Rebecca kendisi uygun bir cevap bulmak yerine Emily'nin ne diyeceğini söylerken kendinden çok daha emin konuşuyordu. "Bir kurşun vardı. Yaralandın. Emily biraz dramatik olmanın hakkın olduğunu söylerdi."

Herkese bir şüpheli gibi davranmak benim hakkımdı. Adrenalin yüzünden kararlar vermek hakkımdı. Ve belki de sadece bu defalığma cevap almak için zorlamak hakkımdı.

"Emily'yle ikiniz bu odayı mı paylaşıyordunuz?" diye sordum. Arnk barizdi, yataklara baktım. Rebecca ve Emily büyükanne ve babalarını ziyaret ettiklerinde burada kaldılar. "Çocukken mor onun mu en sevdiği renkti, yoksa senin mi?"

"Onun," dedi Rebecca. Hafifçe omzunu silkti. "Eskiden bana benim de en sevdiğim rengin mor olduğunu söylerdi."

İkisinin fotoğrafında Emily tam ortada, doğruca kameraya bakıyordu, Rebecca'ysa kenarda, uzaklara bakıyordu.

"Seni uyarıam gerektiğini hissediyorum. " Rebecca artık bana bakmıyordu bile. Yataklardan birine doğru yığıldı.

"Hangi konuda uyaracaksın?" diye sordum ve aklımda gerilerinde bir yerlerde botlarımdaki çamuru hatırladım. Bana ateş edildiği sırada civardaydı ama büyükanne ve büyükbabaSıyla birlikte değildi.

Bir tehdit gibi hissettinmesi tehdit olmadığı anlamına gelmedi.

Fakat Rebecca tekrar konuşmaya başladığında sözlen olayla ilgili de'i. "Abla^ harika b ki o ldu^ n u s ö y l e - me m gerekiyor.* S^i konu^ de^stkmiyor m u ş ^bi dav- ranyordu, SM^ teni u y ^ d ı ^ konu Emily ^biydi. "Öyleydi de, istediği Gülümsemesi bulaşıcıydı. Kahkaha

Sı daha da beterdi ve bk şeyin ip bk fikir ol du ^ n u söylediğinde insanlar ona inanıyordu. Bana karşı iyiydi, neredeyse her Rebecca doğruca gözlerime baktı. "Fakat o oğ- karşı o kadar iyi değildi. "

çoğul. "Ne yapn?" diye sordum. Beni kimin ^du^na odaMa^am gerekiyordu fakat bir par^m Ja- m^on\ n tam benden uzaklaşmadan önce Emily'yi ha^la- mış olmasını üstünden atamıyordu.

"Em srçim yapmaktan hoşlanmadı." Rebecca sözlerin d^atle seÇiyor pbiydi. "O her şeyi, be^ bk şeyi istediğimde n daha çok istedi. Bir defalığına bir şey istediğimde de ..." Başını iki yana salladı ve cüml^s ini yarım bıraktı. "Benim işim ablamın mutluluğunu sağlamaktı. Biz küçükken an e babamızın bana hep söyledikleri şeydi bu. Emily hastaydı, ben değildim, o yüzden on u gülümsetmek için yapabildiğim her şeyi yapmalıyım."

"Peki oğlanlar?"

"Onu gülümsettiler. "

Rebecca'run söylediği şeyde, daha önce söylediği şeyde satır aralarını okudum. Em seçim yapmaktan hoşlanmadı.

""İkisiyle birden mi çıktı?" Durumu kavramaya çalıştım.

•Biliyorlar mıydı?,,

..Başta bilmiyorlardı," diye fısıldadı Rebecca. Sanki bir parçası Emily'nin bizi hala duyabildiğini d^ri'unüyordu.

..Grayson ve Jameson onları aynı anda idare ettiğimi öğ- renince ne oldu?"

"Bunu sormanın sebebi Emily'yi tanımıyor olman," dedi. "Seçim yapmak istemedi ve ikisi de onu bırakmayı istemedi. Emily bunu bir yarışa çevirdi. Küçük bir oyuna.,,

Ve sonra öldü.

"Emily nasıl öldü?" diye sordum çünkü bir daha böyle bir açıklık bulamayabilirdim. Ne Rebecca'yla ne de oğlanlarla.

Rebecca bana bakıyordu ama beni görmediğine dair bir hisse kapıldım. Başka bir yere gitmişti. "Grayson bana kalbi yüzünden olduğunu söyledi," diye fısıldadı.

Grayson. Bundan ötesini düşünemedim. Ancak Rebecca kalkıp gittiğinde beni hangi konuda uyarmak istediğini hiç söylemediğini fark ettim

Yaklaşık üç saat sonra üren ve ekibi Hawthorne Malikanesi'ne gidebileceğini söyledi. ATV'de üç korumayla gittin.

Sadece üren konuştu. "Hawthorne Malikanesi'nde geniş çaplı iletişim ağı olan güvenlik kameraları olduğu için ekibim Hawthorne ailesinin her üyesinin izini sürebildi, konumlarını ve şahitlerini doğruladı. Bayan Thea Calligaris de dahil."

Şahitleri var. Grayson'ın şahidi var. Bir rahatlama hissettim ama bir dakika sonra göğsüm sıkıştı. "Peki ya Constantine?" diye sordum. Teknik olarak o bir Hawthorne değildi.

"Temiz," dedi üren. "Ü silahı şahsen kullanmadı."

Şahsen. Satır aralarında yatanları okumak beni sarstı. "Fakat birini tutmuş olabilir mi?" Herhangi biri yapmış olabilir. Grayson'ın bana, ailesine iyilik yapmak için birbiri ezecek insanların her zaman buluna çağını söyleyişini duyabiliyordum.

üren sakın bir sesle, "Tanıdığım bir balistik inceleme uzmanı var," dedi. "Aynı şekilde yetenekli bir hackerla çalışıyor. Herkesin hesaplarına ve cep telefonu kayıtlarına erişecekler. Ü sırada ekibim de çalışanlara odaklanacak."

Yutkundum. Çalışanların çoğuy! tanışmamıştım hile. K.1c; kişi olduklarını veya kimin fırsatı ya da sebeli obh- İcccğini bilmiyordum. "Bütün çalışanlar mı?" diye sordum Oren'e. "Laughlin'ler de dahil mi?" Banyodan çıktıktan sonra bana karşı nazik d avranmış olabiliyorlardı ama şu anda kendi içgüdülerime de O ren ' i n k i lere de güvenemezdim.

"Onlar tcınız," dedi Oren. "Saldırı sırasında Bay Laugh- lin nali kanıyordu ve güvenlik kameraları Bayan Laughlin'in kulübede olduğunu doğruluyor."

"Peki Rebecca ? " d i ye sordum. Benimle konuştuktan hemen sonra evden a yr11 mış11.

Oren'in Rebecca'nın tehdit olmadığını söylemek istediğini görebiliyordum ama söylemedi. "Altına bakılmadık taş kal mıyacak," diye s öz verdi. "Fakat Laughlin kızlarının ateş etmeyi hiç öğrenme d iklerini biliyorum. Bay La ugh li n 'in onlar yanındayken evde ateşli silah bulundurmaya izni bile yoktu. "

"Bugün arazide başka kim vardı?" diye sordum.

"Havuz bakım ekibi, tiyatrodaki ses sistemlerinin kontrolünü yapan bir ses teknisyeni, bir masöz ve temizlik çalışanlarından biri. "

O listeyi kafama kazıdım, sonra ağzım kurudu. "Hangi temizlik görevlisi? "

"Melissa Vincent. "

İsim bana hiçbir şey ifade etmedi - ta ki kafama dank edene kadar. "Mellie mi?"

Oren'in gözleri kısıldı. "Onu tanıyor musun?"

Nash'i Libby'nin odasının önünde gördüğü anı düşündüm.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye sordu üren - ve aslında bu bir soru değildi. Alisa'nın Mellie ve Nash hakkında söylediği şeyi, Libby'nin odasında gördüğüm ve Mel- lie'nin gördüğü şeyi an latım Ardından Ha^horne Mal ika - nesi'ne vardığımızda Alisa'yı gördüm.

o^ -o1ş kapılardan geçmesine izin verdiğim tek k1t1 o. - i)-^ ^ara VCT^ —Y^^ gelmekte de o hp^r^n geçmesin izin ""ereceğim tek kişi o olacak.,., :luhtemelen bunu his ğimden rahatlanıcı buJ- malıydım.

..razı ar2an dan anda Alisa Oren'e, "O nasıl?" diye sordu.

Oren benim yerime cevap veremedi, "Tepesi atınJŞ/" diye c^ap \-er^ "Y^ Bk^ korkmuş." Onu ve Oren'i onun yanın da dururken görünce ipimi kopardım ve suçla- ^^ bul^u^er^ . "^^ de baM iyi olaQ^ söyledi- niz! Tehlikede olmadığımı yemin et . Cinayetten bahser- riğimde saçmalıyormuşum gibi davrandınız."

A^h^ "Te^ ol^A kon^^ gerekse baltalı CT- wyde s^" iye cevap verdi. D^le^ sı^rak devam et ^ve yine teknik açıdan ve yasal olarak konuşmak gerekirse, dik tsizlik

olması mümkün. "

"^asıl bir dik tsizlik? Eğer ölürsem Hawthorne'nin bir peni bile alamayacaklarını söyledin!"

"O aç^myı ^^ destekliyorum," dedi ^E^ " ^k ... " Herhanp b^ hata^ ^bulle^rneyi rahaBE edici bd- duğu belliydi. "Aynca sana vasiyet resmen onaylanmadan ölürsen mirasın sana geçeceğini de söyledim. Genel anlamda, kalır da."

"Genel diye tekrarladım. Geçen hafta öğrendiğim tek bir şey varsa o da Tobias Hawthorne veya varisleriyle ilgili hiçbir şeyin tipile olmamasıydı.

Alisa gergin bir sesle devam etti, "Öte yandan Teksas eyaletinde vefat eden kişinin, vasiyetine varislerin miİaSı alması için belli bir süre geçmesi gerekmesi şartını eklemesi mümkün. "

Vasiyeti defalarca okumuştum. "Mirası almak için ne kadar süre ölümden kaçmak zorunda kalacağınla ilgili bir şey olsaydı eminim hatırlardım. Tek şan-

•Bir),ı boyunca Ha\wthorne .Malikanesi'nde yaŞamak rorunda olman,^ diye bitirdi Alisa. '4Bu da, itiraf etmeliyim ki ölürsen gerçekleştirmesi zor bir şart olurdu."

Öngörüsü bu muydu? Eğer hayatta olmazsanı Hawthorne ^talikanesi'nde yaşayamayacağım gerçeği mi?

""Yani eğer ölürsem," yutkunarak dilimi ıslattım. "Para ha),r kurumuna mı gidiyor?"

-Büyük ihtimalle. Fakat senin varislerinin Bay Hawthorne'm ^a^ dayanarak o yommlamaya imaz emesi de m^^."

.. Benim vaİİsim yok," dedim. "Bir vasiyetim bile yok. "

.. Varisin olması için vasiyete ihtiyacın yok." Alisa Oren'e bir bakış am. "Ablası temiz mi?"

^Libby mi?" deİim inanamayarak. Ablamla görüşmüşler miydi?

^Ablası temiz, " dedi üren. "Saldın sırasında Nash'le birlikteydi.,,

Onaya bir bomba atsaydı da olurdu.

Alisa e_n sonunda sakinleşti ve yeniden bana döndü. "Yasal olarak on sekizine girene kadar bir vasiyet imzalayamayacaksın. Vakfın yasal temsilciliğiyle ilişkili belgeler için de öyle. Buradaki diğer d^atsizEk de **bu**. Normalde yalnızca vasiyete odaklıydım fakat eğer sen yasal temsilciliği yapamayacak durumdaysan veya rolünü yerine getirmeye isteksizsen yasal temsilcilik el değiştirir." Ağır bir şekilde duraksadı. "Oğlanlara geçer.,,

Eğer ölürsem vakıf -bütün para, güç, potansiyel- Tobias Hawthorne'un torunlarına kalırdı. Dağınlması için yılda yüz milyon dolar. Öyle bir parayla epey iyilik sarın alabilirdin.

"Vakfin yasal temsilciliğiyle ilgili şartları kim biliyor?" diye sordu Oren, son derece ciddi.

Alisa anında, "Zarar ve Constantine elbette," dedi.

"Grayson,, diye ekledim boğuk bir sesle. Yaralarım zonk uyardı. Yasal temsilcilik belgeleri ni bizzat görüyü talep edeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum onu. *) bam zarar* vermez. Buna inanmak istedim. *Tek yaptığı beni uyar mak.*

"Avery'nin ölümü durumunda vakfin kontrolünü ablasına bırakacak belgeleri ne kadar sürede hazırlayabilirsin?" diye sordu Oren. Eğer bu vakfin kontrolüyle ilgiliyse bu berya korurdu - veya Libby'yi de tehlikeye sokardı.

"Biri bana ne yapmak istediğimi soracak mı?" dedim.

Alisa beni görmezden gelerek Oren'e, "Belgeleri yarına hazırlayabilirsin" dedi. "Fakat Avery On sekline gelene kadar onları yasal olarak imzalamaz ve O zaman bile, vakfin tam kontrolünü yirmi birinde alacakları varsayarak böyle bir karar verip vermeyeceği net değil. O zamana kadar..."

Alisa'nın bir hedef tahtası vardı.

"Vasiyet eki koruma maddesini hayata geçirmek için ne hız?" Oren taktik değiştirdi. "Avery'nin kiracısı Hannah'ın evden çıkarılması için bazı şartları var mı?"

"Kanıt ihtiyacımız var" dedi Alisa. "Saldırı, göz korkutma veya şiddet içeren hareketlerle şahıslar veya şahıslar arasında bağ kurulmalı ve o zaman bile Avery saldırganı evden kovabilir, bütün aileyi değil."

"Bu süreçte başka bir yerde yaşayamaz mı?"

"Hayır"

Oren bundan hoşlanmadı ama gereksiz yorumlarla zaman harcamadı. "Bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin" dedi çelik gibi bir sesle. "Ne arazide ne de malikanede. Hiçbir yere, anlıyor musun? Hep yakınında olacağım. Şimdi görünmez Cayırcıyı oynayacağım."

Yanımdaki Alisa Oren'e gözlerini kısarak baktı. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Bir anlık bir duraksama oldu, ardından korumam soruyu cevapladı. "Adamlarım cephaneliği kontrol etti."

Hiçbir

şey yok. Büyük ihtimalle, Avery'ye atılan silah Hawthorne silahı değil ama yine de adamlarıma son kırk güne ait güvenli görüntülerini çıkarttım /

Ha^horne Malikanesi'nde hır cephanelik olduğu gerçeğini algılamaya çalışmakla öyle me^guldum k1 kalanını anlamadım.

Alisa, “^phanel iği ziyaret eden biri mi var?” diye sordu, sesi neredeyse fazla sakındı.

“İki kişi.” üren sırf benim için konuyu burada bırakabilecek gibiydi ama sonra devam etti. “Jameson ve Grayson. ikisinin de şahitleri var - ama ikisi de tüfeklere bakıyordu.”

“Hawthorne Malikanesi'nde cephanelik mı var?” Soyle- meyi b^ ara bildi^ m tek şey bu yd u.

“Burası Teksa,” diye cevap verdi Oren. “Bütün aile ateş ederek büyüdü ve Bay Hawthorne bir koleksiyonerdi.”

“Bir silah koleksiyoncusu,” diye düzelttim. Vurulmadan önce de ateşli silahların hayranı değildim.

“Eğer sana bıraktığım, Sahip olduğun şeylerin listesinin bulunduğu dosyayı okumuş olsaydın Bay Hawthorneün dünyanın en geniş on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyıl başlangıcından Winchester tüfekleri koleksiyonuna sahip olduğunu bilirdin,” diyerek araya girdi Alisa . . . Bazılarının fiyatı yaklaşık dört yüz bin dolar. ”

Birinin bir tüfeğe o kadar çok para vermesi akıllara ziyanđı ama söylenen fiyata karşı istifimi bile bozmadım çünkü Jameson ve Grayson'ın tüfeklere bakmak için cephaneliğe gitmelerinin bir sebebi olduğunu düşünmekle meşguldüm. O sebebin de bana ateş etmekle hiçbir ilgisi yoktu.

jameson'ın göbek ad1 Winchester'dı.

Gecenin körü olmasına rağmen Oren'in beni cephaneliğe götürmesini sağladım. Kıvrılıp duran art arda koridorlarda onu takip ederken aklımdan geçen tek şey birisinin bu evde sonsuza kadar saklanabileceği idi.

Gizli geçitleri saymıyordum bile.

En sonunda üren uzun bir koridora gelince durdu. "Burası. " Şatafatlı, altın rengi bir aynanın karşısına geçti. Elini çerçevenin kenarında gezdirişini izledim. Bir klik sesi duydum ve ardından ayna tıpkı bir kapı gibi koridora açıldı. Arkasında çelik vardı.

üren öne çıktı ve kırmızı bir çizginin yüzünden aşağı indiğini gördüm. "Yüz tanıma sistemi, " diyerek bilgilendirdi. "Sadece güvenlik sistemi desteği olarak yapıldı. İzinsiz - girenleri kasaya girmekten alıkoymanın en iyi yolu nerede olduğunu bile bilmediklerinden emin olmak. "

Aynanın sebebi buydu. Kapıyı içeri doğru itti. "Bütün cephanelik çelik takviyeli." İçeri girince peşinden gittim.

Cephanelik kelimesini duyunca filmlerden çıkma bir şey hayal etmişim: duvarların bir sürü siyah ve Rambo tarzı fişeklerle dolu olduğunu. Gördüğüm şeyse daha çok özel bir

kulüp gibiydi. Duvarlarda koyu, vişne rengi ahşaptan dolaplar vardı. Odanın merkezinde karmaşık yapılı, el oyması ve üzeri mermer bir masa vardı.

“Cephanelik *bu* mu?” dedim. Yerde bir halı vardı. Adeta bir yemek odasına aitmiş gibi görünen kabarık, pahalı bir halı.

"Beklediğin gibi değil mi?" üren kapıyı arkamızdan kapattı. Tıklayarak yerine oturdu ve hızlıca üç ek kilidi çevirdi. "Evin her yerinde güvenli odalar var. Bu iki şey için de kullanılıyor, aynı zamanda kasırga sığınağı da. Diğerlerinin yerim daha sonra gösteririm, ne olur ne olmaz diye."

Birisi beni öldürmeye çalışır falan diye. Kafamı buna yormak yerine buraya gelme sebebime odaklandım. "Winchester'lar nerede?" diye sordum.

"Koleksiyonda en az otuz Winchester tüfeği var." üren başıyla sergi kutularını gösterdi. "Onları görmek istemenin özel bir sebebi var mı?"

Bir gün önce olsa bunu sır olarak saklayabilirdim ama Jameson kendi göbek adına denk düşen ipucunu aradığını -muhtemelen bulduğunu- bana söylememişti. Artık ona hiçbir gizlilik borcum yoktu.

"Bir şey arıyorum," dedim Oren'e. "Tobias Hawthorne'dan bir mesaj, bir ipucu. Kazıyarak yazılmış bir şey, bir rakam veya sembol."

Black Wood'daki ağaçta ikisi de yoktu. Öpüşmenin ortasında Jameson sonraki ipucunun Toby'nin adıyla ilgili olduğuna ikna olmuş gibiydi ama o kadar emin değildim. Yazı köprüdekiyle uyuşmuyordu. Eğri büğrü, çocuk yazmış gibiydi. Peki, ya onu Toby çocukken kendisi yapmışsa? Ya gerçek ipucu hala ormanda bir yerlerdeyse?

Geri dönemem. Saldırganın kim olduğunu bilmeden olmaz. üren odayı boşaltabilir ve bana güvenli olduğunu söyleyebilirdi. Bütün bir ormanı temizleyemezdi.

Silah sesinin yankılarını -ve sonrasında olan her şeyi- ak-

lmda gerilere ittikten sonra dolaplardan birini açtım. "Eski işverenin nereye mesaj saklamış o labilir, bir fikrin var mı?" diye sordum Oren'e, iyice odaklanmıştım. "Hangi silah? Silahın hangi kısmı?"

"Bay Hawthorne nadiren bana güvenip sırlarını açardı," dedi Oren. "Aklının nasıl çalıştığını her zaman anlamazdım ama ona saygı duyardım ve o saygı karşılıklıydı." üren çekmecedan bir kumaş çıkarıp açtı, masanın mermer yüzeyine yaydı. Sonra açtığım dolaba doğru gidip tüfeklerden birini çıkardı.

"Hiçbiri dolu değil," dedi dikkatle. "Fakat sen doluymuş gibi davran. Her zaman. "

Tüfeği kumaşın üstüne koydu ve sonra parmaklarını hafifçe namlunun üzerinde gezdirdi. "Bu en sevdiklerinden biriydi. Çok iyi nişancıydı. "

Ardında bir hikaye olduğuna dair bir hisse kapıldım, muhtemelen bana asla anlatmayacaktı.

Üren geriye çekildi, bunu yaklaşmam için bir işaret olarak aldım. İçimdeki her şey büzüşüp tüfekten uzaklaşmak istedi. Bana ateşlenen kurşunlar hafızamda hala tazeydi. Yaralarım hala zonkluyordu ama kendimi silahın her parçasını incelemeye verdim, ipucu olabilecek bir şey, herhangi bir şey aradım. En sonunda yeniden Oren'e döndüm. "Kurşunları nereden dolduruyorsun? "

* * *

Aradığım şeyi dördüncü silahta buldum. Bir Winchester tüfeğine fişek koymak için namluyu öne kırıp dipçikten ayırıyordunuz. Baktığım dördüncü tüfekte, o namlunun altında^ üç harf vardı: **B.I.R.** Metale işlenen harfler sanki baş harfler gibi görünmesini sağlamıştı ama ben köprüde bulduğumuzla eşleştirmek için rakam olarak okudum.

Sonsuzluk değil, diye düşündüm. Sekiz. Ve şimdi: Bir.

Sekiz. Bir.

üren kendi kanadına kadar bana eşlik etti. Libby'nin kapısını tıkladığını düşündüm ama geçti -çok geçti-ve içeri girip de, “*Dışarıda serbest dolaşan bir katil var, iyi uykular!*” diyecek halim yoktu.

üren odamı taradı ve sonra kapımın dışında bacakları omuz genişliğinde ayırık, elleri yanlarında sallanır halde durdu. Bir ara uyuması gerekecekti ama aramızdaki kapıyı kapatırken bu akşam olmayacağını biliyordum.

Cebimden telefonu çıkarıp ekrana baktım. Max'ten hiçbir şey yoktu. O tam bir gece kuşuydu ve saat dilimi olarak benden iki saat gerideydi. Uyumuş olmasına imkan yoktu. Ona daha önce attığım mesajı kopyalayıp bütün sosyal medya hesaplarına yolladım.

Lütfen cevapla, diye düşündüm çaresizce. Lütfen **Max**.

"Hiç." Bunu sesli olarak söylemek niyetinde değildim. Kendimi yapayalnız hissetmemeye çalışarak banyoya gittim, telefonumu tezgahın üzerine bıraktım ve soyundum. Çıplak kalınca aynada kendime baktım. Yüzüm ve dikişlerim.in üstündeki bandajım dışında tenim el değmemiş görünüyor-

du. Bandajı çıkardım. Yaram kızarmıştı, dikişler düzgün ve ufaktı. Gözlerimi dikip baktım.

Birisi-Hawthorne ailesinden olduğuna neredeyse emin olduğum birisi- ölmemi istiyordu. Şu anda ölmüş olabilirdim. Tek tek yüzlerini gözümün önüne getirdim. Ateş açıldığında Jameson benimle birlikteydi. Naslı en başından parayı istemediğini iddia etmişti. Xander beni hoş karşılamaktan başka bir şey yapmamıştı. Fakat Grayson ...

Eğer akıllıysanız Jameson'dan uzak durursunuz. Oyundan da. Benden de. Beni uyarmıştı. Bana ailesinin dokunduğu her şeyi mahvettiğini söylemişti. Rebecca'ya Emily'nin nasıl öldüğünü sorduğumda söylediği Jameson'ın adı olma-
mıştı.

Grayson bana kalbi yüzünden olduğunu söyledi.

Duşun suyunu olabildiğince sıcakla ayarlayıp altına girdim, buhara arkamı döndüm ve sıcak suyun sırtıma çarpmasına izin verdim. Canım acıdı ama sadece tıf bu geceyi üzerimden atmak istiyordum. Black Wood'da olanları. Jameson'la olanları. Hepsini.

Kendimi kaybettim. Duşta ağlamak ağlamak sayılmazdı.

Bir ya da iki dakika sonra kendimi topladım ve suyu kapattım, tam da o sırada telefonumun çaldığını duydum. Islak ıslak ve su damlata damlata telefona atıldım.

"Efendim?"

"Suikast teşebbüsü hakkında yalan söylemiyor olsan iyi edersin. Öpüşme konusunda da."

Vücudum rahatlamayla gevşedi. "Max."

Sesimdeki tondan yalan söylemediğimi duymuş olmalıydı. "Neler oluyor Avery? Orada nasıl altlar olaylar dönüyor?"

Ona anlattım, her şeyi, her detayı, her anı, hissetmemeye çalıştığım her şeyi.

"Oradan çıkmak zorundasın." İlk defa Max tamamen ciddiye.

"Ne?" Ürperdim ve en sonunda bir havlu almayı başardım.

"Birisi seni öldürmeye çalıştı," dedi abartılı bir sabırla, "o yüzden o cinayet diyarından çıkman gerekiyor. Hemen."

"Ayrılamam," dedim. "Bir yıl burada yaşamak zorundayım, yoksa her şeyi kaybederim."

"1-layatin bir hafta önceki haline geri döner. Bu o kadar kötü mü?"

"Evet," dedim inanamayarak. "Bir gelecek garantisi olmadan arabamda yaşıyordum Max."

"Anahtar kelime: **yaşamak.**"

Havluya daha sıkıca sarındım. "Milyarlardan vazgeçeceğini mi söylüyorsun?"

"Şey, diğer önerim düşmanından önce davranarak bütün Hawthorne ailesini biçmendi ve bununla üstü kapalı bir şekilde başka bir şeyi söylemeye çalıştığımı düşünmenden korktum. "

"Max!"

"Hey, Jameson Hawthorne'la öpüşen ben değilim. "

Ona bunun olmasına nasıl **İ Z İ N** verdiğimi açıklamak istedim ama ağzımdan çıkan tek şey, "Neredeydin?" oldu.

"Pardon?"

"Seni aradım, hemen olay olduktan sonra, Jameson'la olanlar gerçekleşmeden önce. Sana ihtiyacım vardı Max."

Hattın diğer ucunda uzun, manalı bir sessizlik oldu. "Ben de iyiyim," dedi. "Burada her şey on numara. Sorduğun için sağ ol."

"Neyi sorduğum için?"

"**Kesinlikle.**" Max sesini alçalttı. "Kendi telefonumdan aramadığımı fark ettin mi? Bu erkek kardeşimin. Cezalıyım. Odama kapatıldım - senin yüzünden."

Son konuşmamızda bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum. "Benim yüzümden diyerek ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Bu nasıl bir soruydu? "Elbette **istiyorum.**"

"Çünkü tüm bunlar olduğundan beri bana benimle ilgili hiçbir şey sormadın." Uzun bir **nefes** verdi. "Dürüst olalım Ave, öncesinde de benim hakkımdaki şeyleri nadiren soruyordun. "

Karnım kasıldı. "Bu doğru değil. "

"Annemi kaybettin ve **bana ihtiyacın** vardı. Libby **VE O** kışlık herifle ilgili olanlardan sonra bana gerçekten ihtiyacın vardı. Sonra milyarlarca dolar **mirasa** kondun, yani elbette, bana ihtiyacın var! Ben yanında **Ol** maktan da mutlu olurdum Avery ama sevgilimin adını bile **bü**iyor musun ki?"

Hatırlamaya çalışarak **aklımı** kurcaladım. "Jared?"

"Yanlış," dedi bir süre sonra. "Doğru cevap artık bir sevgilimin olmadığı olacaktı çünkü *Jaxon'* telefonumu karıştı- rıp senin bana attığın **mesajların ekran** görüntüsünü kendine yollamaya çalışırken yakaladım. **Bir** muhabir onlar için ödeme yapmayı teklif etmiş." Bu **defa duraksaması** acı vericiydi. "Ne kadar olduğunu bilmek ister misin?"

Yüreğim sıkıştı. "Çok **üzgünüm** Max. "

"Ben de öyle," dedi acı **acı**. "**Fakat** özellikle fotoğraflarımı çekmesine izin verdiğim için **üzgünüm**. **Mahrem** fotoğraflarımı. Çünkü onunla **ayrıldığımda o** fotoğrafları aileme yolladı." Max benim gibiydi. Sadece duşta ağlardı. Ancak şimdi sesi titriyordu. "**Benim randevuya** çıkma iznim bile yoktu Avery. Sence bu nasıl gitmiştir?"

Hayal **bile edemedim**. "Neye ihtiyacın var?" diye sordum.

"Hayatımı geri almaya ihtiyacım var. " Bir müddet sessiz kaldı. "En kötü kısmı ne biliyor musun? Sana kıyamıyorum bile çünkü birisi seni vurmaya çalıştı. " Sesi epey yumuşamıştı. "Bana ihtiyacın var. "

Bu içimi acıttı çünkü doğruydı. Ona ihtiyacım vardı. Ona her zaman onun bana ihtiyacı olduğundan daha fazla

ihtiyacım vardı çünkü o benim arkadaşımdı, bir taneydi ve ben onun için bir sürüden biriydim. "Üzgünüm Max."

Baştan savarcasına bir ses çıkardı. "Tamam, peki, bir daha biri seni vurmaya çalıştığında hatanı telafi etmek için bana gerçekten iyi bir şeyler satın alacaksın. Mesela Avust- ral ya ' y 1. "

"Sana Avustralya seyahati almamı mı istiyorsun?" diye sordum. Bunun ayarlanabileceğini düşünüyordum.

"Hayır. " Cevabı arsızcaydı. "Bana Avustralya'yı almanı istiyorum. Karşılatabilirsin. "

Alayla güldüm. "Satılık olduğunu sanmıyOrum."

"O zaman sanırım vurulmamaya çalışmaktan başka se - çim şansın yok."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdim. "Beni öldürmeye çalışan her kimse bir fırsatı daha olmayacak."

"Güzel. " Max birkaç saniye sessiz kaldı. "Ave, gitmem lazım. Bir daha ne zaman telefon ödünç alabileceğin de bilmiyorum. İnternete girip giremeyeceğimi de. Herhangi bir şeyi de."

Benim hatam. Kendime bunun sonsuza kadar olmadığını, veda olmadığını söylemeye çalıştım. "Seni seviyorum Max. "

"Ben de seni seviyorum, cancık."

Telefonu kapattıktan sonra havlumla oturdum, sanki içimdeki bir şey deşilip çıkarılmış gibi hissediyordum. Eninde sonunda yatak odama döndüm ve pijamamı giydim. Yatakta Max'in söylediği her şeyi düşünüyordum, özümde bencil veya muhtaç bir insan mıyım diye merak ediyordum ki duvarlardan tırmalama sesine benzer bir ses geldiğini duydum.

Nefes almayı bıraktım ve dinledim. İşte yine geliyordu Geçit.

"Jameson?" diye seslendim. Odama gelirken bu geçidi kullanan sadece oydu - ya da en azından benim bildiğim kadarıyla. "Jameson, bu hiç komik değil."

Cevap gelmedi ama ayağa kalkıp geçide doğru ilerlediğimde ve sonrasında çok hareketsiz bir şekilde durduğumda duvarın hemen diğer tarafında birinin nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Şamdanı kavrayıp çekmeye ve orada her kim veya her ne varsa onunla yüzleşmeye hazırlandım ancak sonrasında mantığım -ve Max'e verdiğim söz- devreye girdi ve onun yerine koridora açılan kapıyı açtım.

"üren?" dedim. "Bilmen gereken bir şey var. "

üren geçidi araştırdı, sonra da odama girişi etkisiz hale getirdi. Ayrıca geceyi Libby'nin odasında geçirmemi "tavsiye etti", onun odasında gizli kapılar yoktu.

Aslında gerçekten tavsiye değildi.

Kapısını tıklattığımda ablam uyuyordu. Zar zor kalktı. Yatakta yanına kıvrıldım ve nedenini sormadı. Max'le yaptığımız konuşmadan sonra ablama söylemek istemediğime emindim. Libby'nin hayatı zaten benim yüzümden tepetaklak olmuştu. İki defa. Önce annem öldüğünle, sonra da bütün bunlarla. Zaten halihazırda bana her şeyi vermişti. Kendisinin baş etmesi gereken sorunları vardı. Benimkine ihtiyacı yoktu.

Yorganın altında yastığı sıkıca sarıldım ve Libby'ye yanaşım. Ona nedenini anlatamamam da ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Libby'nin gözleri kanat gibi çırpındı ve bana sokuldu. Kendimi başka bir şeyi düşünmemeye ikna ettim. Ne Black Wood'u ne Hawthorne'ları. Hiçbir şeyi. Karanlığın beni sarmalamasına izin verdim ve uyudum.

Rüyamda lokantaya geri döndüm. Küçüktüm, beş ya da altı yaşlarındaydım ve mutluydum.

İki şeker paketini masada dikine yerleştirdim ve uçlarını bir araya getirip kendi başına ayakta durabilen bir üçgen

oluşturdum. "İşte," dedim. Sonraki çifte de aynısını yaptım, ardından beşinci paketi yatay olarak yerleştirip inşa ettiğim iki üçgen arasında bağlantı kurdum.

"Avery K ylie Grambs! " Annem masanın dibinde, yüzünde bir gülümsemeyle belirdi. "Sana şekerden kale yapmak konusunda ne dedim?"

Ona ışık saçarak gülümsedim. "Eğer beş katlı yapabiliyorsan buna değer!"

Sıçrayarak uyandım. Libby'yi görmeyi bekleyerek arkamı döndüm ama yatakta onun tarafı boştu. Pencerelerden sabah ışığı sızıyordu. Libby'nin banyosuna gittim ama orada da yoktu. Odama -ve banyoma- dönmeye hazırlanıyordum ki tezgahın üzerinde bir şey gördüm: Libby'nin telefonu. Düzinelerce okunmamış mesajı vardı, hepsi Drake'tendi. Şifresi olmadan ekrandan görebildiğim sadece üç mesaj vardı, en son atılanlardı.

Seni seviyorum.

Seni sevdiğimi biliyorsun, Libby'm.

Beni sevdiğini biliyorum.

BÖLÜM 59

Libby'nin odasından koridora çıkırlığım anda Oren yanımda belirdi. Eğer bütün gece uykusuz kaldıysa da belli etmiyordu.

"Polis raporu düzenlendi, " dedi. "İhtiyaten. Davaya atanan dedektifler ekibime birlikte çalışıyor. Hawthorne ailesi bir soruşturma olduğunu en azından şimdilik fark etmezse avantajımıza olacağı konusunda hepimiz hemfikiriz. Jame-son ve Rebecca 'nın gizliliğin önemini anlamaları sağlandı. Becerebildiğin kadarıyla, hiçbir şey olmamış gibi devam etmeni isterim."

Önceki gece ölümle burun buruNa gelmemişim gibi davranacaktım. Her şey Yolundaymış gibi davranacaktım. "Libby'yi gördün mü?" diye sordum. Libby iyi değil.

"Yarım saat kadar önce kahvaltıya in-di." Oren'in sesinde hiçbir belirti yoktu.

O mesajları düşününce karnım kasıldı. "İyi görünüyor muydu?"

"Yaralı değil. Bütün uzuvları yerli yerinde. "

Sorduğum şey bu değildi ama içinde bulunduğumuz şart-

lar yüzünden belki de öyle olmalıydı. "Eğer aşağıda Hawthorne'larla birlikteyse güvende mi?"

"Koruması durumun farkında. Şu anda risk altında olduğuna inanmıyorlar. "

Libby varis değildi. 1-İdef değildi. Ben hedeftim.

* * *

Giyinip aşağı indim. Dikişlerimi saklamak için boğazlı bir st giydim ve yanağımdaki çizikleri de makyajla olabildiğince kapattım.

Yemek odasındaki büfede çeşitli hamur işleri dizilmişti. Libby odanın köşesindeki geniş arkalıklı bir koltuğa kıvrılmıştı. Naslı onun yanındaki koltukta oturuyordu, bacaklarını ne uzatmıştı ve kovboy botlarını bileklerinden aprazlamıştı. Bekçilik yapıyordu.

Onlarla aramda Hawthorne ailesinden dört kişi vardı. lmemi istemek için her. türlü sebepleri olan, diye düşündüm yanlarından geçerken. Yemek masasının sonunda Zara ve Constantine oturuyordu. Zara gazete okuyordu. Kocasđ da bir tablet. İkiisi de bana göz ucuyla dahi bakmadđ. Büyükanne ve Xander masanın diğer ucundaydı.

Arkamda bir hareket sezince döndüm.

"Bu sabah birileri çok ürkek, " dedi Thea. Koluma girdi ve beni bfeye yönlendirdi. ren bir gölge gibi takip etti. Thea kulağıma, "ok meşgul bir kızsđn, " diye mırıldandı.

Beni izlediğini biliyordum, muhtemelen bana yakın durmasđ ve rapor vermesi emredilmişti. Dün gece ne kadar yakındđ? Ne biliyor? Oren'in söylediğine göre Thea bana şahsen ateş etmemişti ama Hawthorne Malikanesi'ne tařınmasđnđn zamanlamasđ tesadüf gibi görünmüyordu.

Zara yeğenini buraya bir sebepten getirmişti.

Thea bir kruvasan alıp ağzına götürürken bana, "Masumu oynama, " diye salık verdi. "Rebecca beni aradı."

Oren'e bakma drtmle savaştım. Rebecca'nđn saldđn konusunda çenesini kapalı tutacağını söylemişti. Başka hangi konuda yanılıyordu?

"Sen ve Jameson, " diye devam etti Thea. Sanki bir çocuğa fırça atıyordu. "Hem de Emily'nin eski odasında. Biraz görgüsüzce, sence de öyle değil mi?"

Saldırıyı bilmiyor. Bunu fark edinCe sarsıldım. Rebecca Jameson'ın banyodan çıktığını görmüş olmalıydı. Bizi duymuş olmalıydı. Farkına vardığı şey bizim...

Xander, "İnsanlar yine bensiz görgüsüzlük mü yapıyor?" diye sorarak Thea'yla aramıza girdi ve beni Thea'nın kışkacından çıkardı. "Ne kabalık. "

Ondan şüphelenmek istemedim ama şu noktada şüphe duymanınve duymamanın verdiği stres beni herhangi birine gerek kalmadan öldürecekti.

Thea Xander'a, "Rebecca gece sayfiye evinde kaldı," dedi, kelimelerden zevk alıyordu. "En sonunda bir yıllık sessizliğini bozdu ve bana her şeyle ilgili mesaj attı. " Thea kozunu oynayan biri gibi davranıyordu ama ben o kozun ne olduğundan tam olarak emin değildim.

Rebecca mıydı?

"Bex bana da mesaj attı," dedi Xander Thea'ya. Sonra bana özür diler gibi baktı. "Hawthorne'ların kurdukları ilişkiler çok çabuk yayılır. "

Rebecca saldırı konusunda çenesini kapalı tutmuş olabilirdi ama o öpücük konusunda bir ilan panosu kiralamadığı kalmıştı.

Öpücüğün bir anlamı yok. Buradaki sorun öpüşmemiz değil.

"Sen, oradaki. Kızım!" Büyükanne bastonunu amirane bir tavırla bana doğru savurdu ve sonra hamur işi tepsilerini gösterdi. "Yaşlı bir kadını ayağa kaldırma şimdi. "

Eğer başka birisi benimle bu şekilde konuşmuş olsaydı onu görmezden gelirdim ama büyükanne hem yaşlı hem de korkutucuydu, o yüzden tepsiyi almaya gittim. Yaralı olduğumu çok geç hatırladım. Acı, etime giren bir yıldırım gibi geldi ve dişlerimin arasından zorlukla nefes aldım.

Büyükanne sadece bir anlığına gözlerini dikip baktı, sonra bastonuyla Xander'ı dürttü. "Ona yardım et, seni hıddük."

Xander tepsiyi aldı. Kolumu yanıma indirdim. İrkildiğimi kim gördü? Onlara bakmamaya çalıştım. Zaten yaralı olduğumu kim biliyordu?

"Yaralısın." Xander bedenini Thea'yla arama soktu.

"Ben iyiyim, " dedim.

"Kesinlikle değilsin."

Grayson'ın içeri girdiğini fark etmemiştim bile ama şu anda tam olarak yanımda duruyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz Bayan Grambs?" Bakışları dikkatliydi. "Koridorda. "

BÖLÜM 60

Muhtemelen Grayson Hawthorne'la hiçbir yere gitmemeliydim ama Oren'in takip edeceğini biliyordum ve Grayson'dan istediğim bir şey vardı. Gözlerinin içine bakmak istiyordum. Bana bunu yapan o mu veya kimin yaptığına dair bir fikri var mı öğrenmek istiyordum.

"Yaralısınız. " Grayson bunu bir soru gibi dile getirmedi.

"Neler olduğunu bana anlatacaksınız. "

"Ah demek anlatacağım, öyle mi?" Ona bir bakış attım.

"Lütfen. " Grayson bu kelimeyi acı verici ya da tatsız bulmuşa benziyordu. Belki de ikisi birdendi.

Ona hiçbir borcum yoktu. üren saldırıdan bahsetmememi istemişti. Grayson'la son konuşmamda beni ters bir şekilde uyarılmıştı. Eğer ben ölürsem vakıf ona kalacaktı.

"Vurulduğum." Açıklamasını bile yapamadığım sebeplerden dolayı gerçeği söyledim, nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu. "Ateş açıldı, " diye düzelttim bir saniye sonrasında.

Grayson'ın çenesindeki her kas gerildi. Bilmiyordu. Daha ben bir gram bile rahatlayamadan Grayson bakışlarını ben den korumama çevirdi. "Ne zaman?" dedi kızgınca.

üren, "Dün gece, " diye cevap verdi.

Grayson korumama, "Peki sen neredeydin?" diye sordu.

"Şu andan itibaren olacağım kadar yakınında değildim, " diyerek teminat verdi üren ve ona tepeden baktı.

"Beni hatırladınız mı?" Elimi kaldırdım, sonra devam ettim. "Konuşmanızın ana başlığı ve kendi adına karar verebilecek bir kişi?"

Grayson hareketin bende sebep olduğu acıyı görmüş olmalıydı çünkü bana döndü ve elimi nazıkçe indirmek için kendi ellerini kullandı. "Oren'in işini yapmasına izin vereceksiniz," diye emretti yumuşak bir sesle.

Ses tonunu veya dokunuşunu uzun uzun düşünmedim. "Peki beni kimden koruduğunu düşünüyorsun?" İmalı bir şekilde yemek odasına baktım. Sevdiği kişilerden şüphe etme cüretini gösterdiğim için bana bağırmasını, benim yerime onların her birini seçeceğine dair konuşmasını tekrarlamasını bekledim.

Onun yerine Grayson Oren'e döndü. "Eğer ona bir şey olursa seni bizzat sorumlu tutarım."

"Bay Sorumlu Tutan." Jameson gelişini böyle duyurdu ve ağabeyine doğru yürüdü. "Etkileyici. "

Grayson dişlerini sıktı, sonra bir şeyi fark etti. "Dün gece Black Wood'da bkl^tey^." Kardeşme baktı. "Size ateş eden her kimse seni vurabilirdi."

Jameson onun etrafından dolanırken, "Eğer bana bir şey olsaydı ne gülünç olurdu," diye cevap verdi.

Aralarındaki gerginlik elle tutulur cinstendi. Patlayacak gibiydi. Bunun nasıl ilerleyeceğini görebiliyordum - Grayson Jameson'a Pervasisız der, Jameson da bir şeyi kanıtlamak için kendini daha Çok riske atardı. Jameson'ın benden bahsetmesi ne kadar sürerdi? Öpüşmeden.

"Umarım bölmüyorumdur." Nash partiye karıldı. Kardeşlerine tembel, tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Jamie, bugün okulu asmıyorsun. Üniformanı gıy1p kamyonetime binmek için beş dakikan var, yoksa geleceğinde domuz bağı görünüyor. " Jameson'ın harekete geçmesini bekledikten sonra döndü. "Gray, annemiz seni istiyOr. "

Kardeşleriyle işi bittikten sonra en büyük Hawthorne dikkatini bana çevirdi. "Country Day'e gitmek için araca ihtiyacın yok sanırım?"

"Yok," diye cevap verdi üren. Ko1larını ^öğsünde bağladı. Nash onun duruşunu ve ses tonunu fark etti ama o cevap veremeden araya girdim.

"Okula gitmiyorum." Bu, üren için de yeni haberdi ama karşı çıkmadı.

Öte yandan Nash, bana da Jameson'1 domuz bağıyla bağlama konusunda tehdit ederken attığı bakışı attı. "Bu güzel cuma öğleninde devamsızlık yaptığ1n1 ablan biliyor mu?"

"Ablam seni alakadar etmez," dedim ona ama Libby'yi düşünmek aklıma Drake'in mesajlarını getirdi. Libby'nin bir Hawthorne'la olabilecek olmasından daha kötü şeyler vardı. Nash'in ölmemi istemediğini varsayarsak.

"Bu evde yaşayan veya çalışan herkes beni alakadar eder," dedi Nash. "Kaç defa veya ne kadar süreliğine ayrılmış olursam olayım, insanlarla ilgilenilmesi gerekiyor. o yüzden..." Bana aynı tembel gülümseme yolladı. "Ablam devamsızlık yaptığını biliyor mu_"

"Onunla konuşacağım, " dedim. Altta yatan kişiyi görmek için içindeki kovboyun ötesine bakmaya çalıştım.

Nash değerlendiren bakışına karşılık verdi. "Aynen öyle yap tatlım."

Libby'ye evde kalacağımı söyledim. Ona Drake'in mesajlarıyla ilgili soru soracak kelimeleri bulmaya çalıştım ve bir sonuç alamadım. Ya Drake yalnızca mesaj atmıyorsa? Bu düşünce sinsice aklıma sızıverdi. Ya onunla görüştüyse? Ya onu gizlice araziye alması için Libby'yi ikna ettiyse?

Bu düşüncenin gidişatını engelledim. Araziye "gizlice girmek" diye bir şey yoktu. Güvenlik had safhadaydı ve saldırı sırasında Drake etrafta olmuş olsaydı üren bana söylerdi. Şüpheliler listesinde en tepede veya zirveye yakın olurdu.

En azından eğer ölürsem sahip olduğum her şeyin kan bağı olan en yakın kişilere kalması için ufak da olsa bir şans var. Libby - ve babamız.

"Hasta mısın?" diye sordu Libby. Elinin tersini alnıma dayadı. Yeni mor çizimleri ve uzun, dantelli kolları olan siyah bir elbise giyiyordu. Bir yere gidiyormuş gibi görünüyordu.

Drake'i görmeye mi? Endişe karnıma çöreklandı. Yoksa Nash'le mi?

"Akıl ■ sağlığı günü, " demeyi başardım. Libby bunu kar-

deş günü olarak kabul etti. Eğer planları varsa da onları benim için iptal ederken iki defa bile düşünmedi.

Ciddiyetle, "Spaya gitmek ister misin?" diye sordu. "Dün masaj yaptırdım ve uğrunda ölmelikti. "

Dün neredeyse ölüyordum. Bunu söylemedim ve masözün bugün -ya da yakın gelecekte- geri gelmeyeceğini de söylemedim. Onun yerine, dikkatini dağıtabileceğini düşün - düğüm ve benim de dikkatimi ondan sakladığım ,sırlardan uzaklaştırabilecek tek şeyi teklif ettim.

"Bir Davenport bulmama yardım etmeye ne dersin?"

* * *

Libby'yle yaptığımız İnternet araştırmasına göre, *Davenport* iki tür mobilya için ayrı ayrı kullanılıyordu: kanepeler ve masa. Kanepeler için kullanımı genel bir terimdi, peçete yerine Selpak veya çöp kovası yerine çöp kutusu gibiydi ama Davenport masa denildiğinde özel türde bir masa kastediliyordu. Bölmeleri ve saklama delikleri olan, eğimli yüzeyleri kaldırıldığında altında saklama bölmelerinin yer almasıyla göze çarpan masalardı.

Tobias Hawthorne ile ilgili bildiğim her şey bana muhtemelen bir kanepeler aramadığımızı söylüyordu.

"Bu biraz zaman alabilir, " dedi Libby. "Bu yerin ne kadar büyük olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Müzik odalarını, spor salonunu, bowling salonunu, Tobias Hawthorne'un arabaları için olan galerisini, güneş odasını görmüştüm... ve bunlar bile bu yerde görülecek yerlerin çeyreği bile değildi. "Devasa. "

"Saray yavrusu, " dedi Libby. "Ayrıca kötü bir tanıtım aracı olduğum için bütün hafta keşfe çıkmak dışında yapacak hiçbir şeyim yoktu." Şu tanıtım aracı yorumu Alisa'dan çıkmış olmalıydı, ben yokken Libby'yle kaç defa konuştuğumu merak ettim. "Ciddi ciddi bir balo salonu var," diye

devam etti. "İki tiyatro - biri filmler için, diğerinde ise koltuklar ve sahne var."

" Onu gör d üm," dedim. "Ayrıca bowling salonu da var."

Libby'nin sürmeli gözleri yusyuvarlak oldu. "Oynadın mı?"

Hayreti bulaşıcıydı. "Oynadım."

Başını iki yana salladı. "Bu evin bir bowling salonu olması tuhaflığını asla yitirmeyecek. "

Oren arkamdan, "Ayrıca golf antrenman sahası var, " diye ekledi. "Bir de duvar tenisi."

Eğer Libby onun ne kadar yakınımda olduğunu fark etmişse de hiçbir tepki vermedi. "Bu ufaklık masayı nasıl bulacağız ki?" diye sordu.

Oren'e döndüm. Eğer buradaysa işe de yarayabilirdi. "Bizim kanadımızdaki ofisi gördüm. Tobias Hawthorne'un başka ofisi var mıydı?"

Tobias Hawthorne'un diğer ofisindeki masası da bir Da- venport değildi. Ofisin dışında üç oda vardı. D'nenme salonu. Bilardo odası. üren gereken yerlerde açıklamalar yapn. Üçüncü oda ufaktı, penceresi yoktu. Orta kısmındaysa devasa, beyaz kapsüle benzer bir şey vardı.

"İzolasyontankı," dedi üren. "Bay Hawthorne arada sırada dünyayla bağını koparmak isterdi."

Nihayetinde Libby'yle araştırmamıza başladık. Tıpkı Bla- ck Wood'da Jameson'la yaptığımız gibi. Kanat kanat ve oda oda ilerleyerek Hawthorne Malikanesi'nin koridorlarında dolandık. üren hep birkaç adım ötemizdeydi.

"İşte burası da... spa." Libby kapıyı hızla açtı. Neşeli görünüyordu. Ya öyleydi ya da bir şeyi gizliyordu.

Bu düşüncüyü bastırarak etrafıma bakındım. Masayı ^- rada bulamayacağımız açıktı ama bu beni etrafı incelemekten alıkoymadı. Oda L şeklindeydi. L'nin uzun kısmında yerler ahşaptı, kısa kısmındaysa taşlandı. Taş tarafın orta kısmında, ufak, kare bir havuz vardı. Yüzeyinden buharlar çıkıyordu. Arkasındaysa ufak bir yatak odası büyüklüğünde cam bir duş kabini vardı, muslukları duvarda değil de tavandaydı.

"Sıcak su havuzu. Sauna. " Arkam1Zda biri konuşttu. Döndüğümde Skye Hawthorne'u gördüm. Yere kadar uzanan bir bornoz giyyordu, bu defaki siyahtı. Uzun adımlar a^ak odanın daha geniş kısmına geçip bornozdu attı ve gri, kadife bir portatif karyolaya uzandı. "Masaj masası, " derken esniyordu, kendini örtüyle yarım yamalak kapattı.

"Bir ma- söz çağırdım. "

üren onun teşhirinden zerre etkilenmeyerek, "Hawthor- ne Malikanesi şu anda ziyaretçilere kapalı, " dedi düz bir sesle.

"Tamam o zaman. " Skye gözlerini kapadı. "Magnus'u kapıdan alıp getirmen gerekecek. "

Magnus. Dün buradaki kişi o muydu diye merak ettim. Skye'ın isteği doğrultusunda bana ateş eden o muydu?

"Hawthorne Malikanesi ziyaretçilere kapalı," diye tekrarladı üren. "Güvenlik meselesi. İkinci bir emre kadar, adamlarım yalnızca gerekli personelin kapıdan- geçmesine izin verecek. "

Skye bir kedi gibi esnedi. "Seni temin ederim John Oren, bu masaj gerekli. "

Yakındaki bir rafta bir sıra mum yanıyordu. Şeffaf perdelerden içeri ışık sızıyor, kısık sesli ve keyif veren bir müzik çalıyordu.

Libby birdenbire, "Ne güvenlik meselesi?" diye soruverdi. "Bir şey mi oldu?"

Oren'e bu soruyu cevaplamasını engellemesini umduğum bir bakış attım ama O ricayı yanlış yöne yaptığım ortaya çıktı1.

Skye Libby'ye, "Grayson'ıma göre Black Wood'da bazı pis işler olmuş," dedi.

BÖLÜM 62

Libby koridora dönene kadar bekledikten sonra, "Ormanda ne oldu?" diye sordu.

Grayson'a annesine anlattığı için, kendime de Grayson'a anlattığım için sövdüm.

"Niçin fazladan güvenliğe **ih**tiy**ac**ın var?" diye üsteledi. Bir buçuk saniye kadar sonra Oren'e döndü. "Neden fazladan güvenliğe ihtiyacı var?"

"Dün bir olay yaşandı, " dedi **ü**r**e**n. "Bir kurşun ve bir ağaçla ilgili. "

"Kurşun mu?" diye tekrarladı Libb**y**. "Yani, bir tabancadan çıkan gibi mi?"

"Ben iyiyim, " dedim ona.

Libby beni dikkate almadı. "Bir kurşun ve bir ağaçla ilgili ne gibi bir olay oldu?" diye sordu Oren'e. Mavi atkuyruğu haklı bir öfkeyle zıplıyordu.

Güvenlik şefim konuyu zaten **Ya**p**tı**ğ**ı**ndan daha karmaşık hale getiremezdi - veya getirmezdi. "Avery'yi korkutmak için mi ateş açıldı, yoksa gerçekten hedef miydi orası belirsiz. Saldırgan atışlarında ıskaladı ama Avery seken ağaç parçasıyla yaralandı. "

"Libby," dedi. "Ben iyiyim. "

"**A**l**ı**şlar, yani çoğul mu?" Libby beni duyuyormuş gibi bile görünmüyordu.

O **ren** boğazını temizledi. "İkinizi yalnız bırakacağım." **Koridorun sonuna** doğru çekildi - hala görünürdeydi, hala **duyacak kadar yakındı** ama duymuyormuş gibi davranacak **kadar** uzaktı.

Korkak.

"**Birisi sana** ateş etti ve sen bana anlatmadın mı?" Libby sık sık öfkelenmezdi ama öfkelenildiğinde efsanevi olurdu. "**Belki de Naslı** haklı. Lanet olası! Senin kendi başının çaresine kısmen bakabildiğini söyledim. O da arada sırada kığın **tekmelenmesi** gerekmeyen bir tane bile milyarder ergenle **karşılaşmadığını** söyledi. "

"**ü**r**e**n ve Alisa durula ilgileniyor," dedim. "Seni **endi** şe- **lendirmek istemedim.** "

Libby elini yanağıma götürdü, gözleri kapattığım çizğin üstündeydi. "Seninle kim ilgileniyor?"

Elimde olmadan Max'in söylediği şeyi düşündüm. **Bana** ihtiyacın vardı, tekrar tekrar. Başımı eğdim. "Senin şu anda uğraştığın yeterince şey var. "

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu. Hızla nefes aldığını, sonra da verdiğini duydum. "Bu Drake'le mi ilgili?"

Adını söylemişti. Muslûarım resmi olarak açıldı ve m-tık tutmamın imkanı yoktu. "Sana mesaj atıyordu."

Libby savunmaya geçerek, "Ona cevap yazmadım, " dedi.

"Onu engellemedin de."

Buna bir cevabı yoktu.

Boğuk bir sesle konuştum. "Onu engelleyebilirdin ya da Alisa'dan yeni bir telefon isteyebilirdin. Uzaklaştırma emrini ihlal ettiği için onu bildirebilirdin. "

"Uzaklaştırma emrini ben istemedim!" Libby bu sözleri eder etmez söylediğine pişman göründü. Yutkundu.

"Yeni bir telefon da istemiyorum. Büt ün arkadaşlarımda bu numara var. Babamda da bu var."

Ona gözlerimi dikip baktım. "Babamda mı?" Ricky Grambs'ı iki yıldır görmemiştim. Sosyal hizmet görevlim onunla iletişime geçmişti ama beni aramamıştı bile. Annemin cenazesine bile gelmemişti. "Babam seni mi aradı?" diye sordum.

"O sadece... bizi kontrol etmek istedi."

Muhtemelen haberleri görmüştü. Benim yeni numaramın onda olmadığını biliyordum. Daha öncesinde ikimizi de yanımızda olacak kadar umursamazken şu anda beni istemesi için milyarlarca sebebi olduğunu biliyordum.

"Para istiyor," dedim Libby'ye, sesi m dümdüzdü. "Drake gibi. Annen gibi. "

Annesinden bahsetmek bel alıydı.

"Üren sana kimin ateş ettiğini düşünüyör ? " Libby sakm-leşmek için cebelleşiyordu.

Ben de aynısını yapmaya yeltendim. Bana söylenenleri tekrar ederek, "O kurşunlar arazi duvarlarının içinden ateşlendi, " dedim. "Bana ateş eden her kimse içeri girebilen biri idi."

"O yüzden üren güvenliği sıkılaştırmıyör." Sürmeli gözlelerinin arkasında kafasındaki çarklar dönüyordu. "Yalnızca gerekli personel." Kara dudakları İncecik bir çizgi gibi oldu. "Bana anlatmalıydın. "

Onun bana anlatmadığı şeyleri düşündüm. "Bana Drake'i görmediğini söyle. Buraya gelmediğini söyle. Onun araziye girmesine izin vermediğini söyle."

"Elbette vermedim. " Libby sessizliğe gömüldü. Bana bağırılmaya mı çalışıyordu yoksa ağlamaya mı emin değildim. "Ben gidiyorum." Sesi dengeli - ve kızgındı. "Ayrıca haberin olsun

*küçük **kardeşim***, sen hala reşit değilsin ve ben hala senin yasal vasinim. Bir dahaki 'sefere birisi seni vurmaya çalıştığında lanet olası şeyi bilmek istiyorum.

"

BÖLÜM 63

Oren'in Libby'yle ettiğimiz kavganın her kelimesini duyduğunu biliyordum ama bu konuda bir yorum yapmayacağından da adım gibi emindim.

"Hala bir Davenport arıyorum," dedim aksi bir şekilde. Eğer öncesinde kafamı dağıtacak bir şey anyorduysam da artık bu resmen mecburiydi. Benimle birlikte keşfedecek Libby olmadan oda oda dolanamazdım. Yaşlı adamın ofisini zaten kontrol ettik. Birisi bir Davenport masayı başka nereye koyardı?

Libby'yle olan kavgama değil de bu soruya odaklandım. Söylediğim şeye veya onun söylemediği şeye değil.

Bir müddet sonra Oren'e, "Hawthorne Malikanesi'nde birden fazla kütüphane olduğuna dair güvenilir bir kaynaktan bilgi aldım," dedim. Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Nerede olduklarına dair bir fikrin var mı?"

İki saat ve dört kütüphanenin ardından, beşincinin ortasında duruyordum. İkinci kattaydı. Tavam eğimliydi.

Duvarlarda gömme raflar vardı, her raf tam olarak bir sıra karton kapaklı kitabın sığacağı kadar uzundu. Raflardaki kitaplar yıpranmıştı ve doğuya bakan geniş, vitray cam haricindeki bütün duvarların her santimi raflarla kaplıydı. Vitray cama vuran ışık ahşap zeminde renkler oluşturuyordu.

Davenport yok. Bu, işe yaramaz hissettirmeye başlıyordu. Bu yol benim için çizilmemişti. Bu bulmacayı hazırlarken Tobias Hawthorne'un aklında ben yoktum.

Jameson'a ihtiyacım var.

Bu düşünceyi yarıda kesip kütüphaneden çıktım ve alt kata geri döndüm. Bu evde en az beş farklı merdiven saymıştım. Bu dönen merdivendi, aşağı inerken uzaktan bir piyano sesi geldi. Sesi takip ettim ve üren peşimden geldi.

Geniş, açık bir odanın girişine vardım. Uzak uçtaki duvar kemerlerle doluydu. Her kemerin altında devasa bir pencere vardı.

Her pencere açıktı.

Duvarlarda tablolar vardı ve onların önünde de bugüne kadar gördüğüm en büyük piyano yer alıyordu. Büyükanne piyanonun bankında oturuyordu, gözleri kapalıydı. Yaşlı kadının çaldığını düşünüyordum ama yaklaştığımda piyanonun kendi kendine çaldığını fark ettim.

Zemine çarpan ayakkabılarımdan bir ses çıktı ve kadının gözleri açıldı.

"Üzgünüm, " dedim. "Ben-"

"Şşşt," diye emretti büyükanne. Gözlerini tekrar kapadı. Müzik devam ederek bir kreşendoya evrildi ve sonra sessizlik. "Bu şeyde konserleri dinleyebildiğini biliyor muydun?" Büyükanne gözlerini açtı ve bastonuna uzandı. Pek fazla çaba sarf etmeden doğruldu. "Dünyanın bir yerinde bir üstat çalışıyor ve bir tuşa basmanla birlikte buradaki tuşlar hareket ediyor.

Gözleri piyanoda oyalandı, yüzünde adeta hasret dolu bir ifade vardı.

"Çalıyor musunuz?" diye sordum.

Büyükanne memnuniyetsizce homurdandı. "Gençken çalardım. Biraz fazla üzerine düştüm ve kocam parmaklarımı kırarak buna bir son verdi."

Bunu söyleyiş biçimi -zahmetsizce söyleyiş- neredeyse sözleri kadar sarsıcıydı. "Bu korkunç bir şey," dedim şiddetle.

Büyükanne önce piyanoya, ardından eğri büğrü parmaklı eline baktı. Çenesini havaya dikip devasa pencerelerden dışarı baktı. "Olayın üzerinden çok geçmeden trajik bir kazada öldü. "

Kulağa o "kazayı" büyükanne ayarlamış gibi geliyordu. **Kocasını mı öldürmüş?**

Kapıdan gelen bir ses, "Büyükanne, çocuğu korkutuyorsun," diyerek onu firçaladı.

Büyükanne burnunu çekti. "O kadar kolay korkuyorsa burada fazla dayanamaz." Lafını söyledikten sonra ^akl a ş- tı.

En büyük Hawthorne dikkatini bana çevirdi. "Ablana bugün kaçakları oynadığını söyledin mi?"

Libby'den bahsedilmesi aklıma tartışmamıza geri götürdü. **Babamızla konuşuyor.**

Drake,e karşı uzaklaştırma emri çıkarmak istemedi. Onu engellemeyecek.

Nash'in ne kadarını bildiğini merak ettim.

Kaskatı bir şekilde, "Libby nerede olduğumu biliyor," dedim.

Bana bir bakış attı. "Bu onun için kolay değil ufaklık. Sen fırtınanın merkezinde, her şeyin sakın olduğu yerdesin. O ise kenarlardan gelen bütün darbeleri yiyor. "

Ü zerime ateş açılmasına " Sakinlik" demezdim.

"Ablama karşı niyetin ne?" diye sordum.

Sorgulamamı eğlendirici bulduğu açıktı. "Senin jame- son'a karşı niyetin ne?"

Bu evde öpüştüğümüzü bilmeyen kimse var mıydı?

"Büyükbabanın oyunu konusunda haklıydın, " **dedim** Nash'e. Beni uyarmaya çalışmıştı.

JamEson'ın beni nedrn yakınında tuttuğunu söylemişti.

"Genelde öyleyimdir. " Nash başparmaklarını kemer gözlerine geçirdi. "Sonuna yaklaştıkça daha da kötüleşecek. "

Mantıklı olan şey oynamayı bırakmak. Geri adım atmak. Fakat cevap istiyordum ve bir parçam -her şeyi meydan okumaya dönüştüren bir anneyle büyüyen, altı yaşındayken ilk satranç oyunumu oynayan parçam—*kazanmak* istiyordu.

"Bir ihtimal büyükbabanın bir Davenport masayı nereye koymuş olabileceğini biliyor olabilir misin?" diye sordum.

Alayla güldü. "Kolay kolay ders almıyorsun, değil mi ufaklık?"
Omzumu silktim.

Nash sorumu düşündü, başını yana eğdi. "Kütüphaneleri kontrol ettin mi?"

"Daire şeklinde olanı, oniks olanı, vitray camlı olanı, kürelerle dolu olanı, labirent olanı..."
Korumama bir bakış attım. "Bu kadar mı?"

üren başıyla onayladı.

Nash başını yana eğdi. "Pek sayılmaz. "

BÖLÜM 64

Naslı beni iki merdiven, üç koridordan yönlendirdikten sonra tuğlayla kapatılmış bir kapının yanından geçirdi.

"O ne?" âye sordum.

Naslı bir anlığına yavaşladı. "Orası dayımın kanadı.

Toby öldükten sonra ihtiyar oraya duvar ördürdü."

Çünkü bu çok normal, diye düşündüm. Bütün aileni mirastan men ettiğini yirmi yıl boyunca saklamak ve tek kelime bile etmemek kadar normal.

Naslı tekrar hızlandı ve en sonunda bir kasaya aittmiş gibi görünen çelik bir kapının önüne geldik. Rakamların olduğu, kasadakilere benzer bir kilit mekanizması ve beş çatalı bir kol vardı. Nash o mekanizmayı rahat bir tavırla, rakamları yakalayamadığım bir hızla çevirdi - sol, sağ, sol. Gürültülü bir klik sesi geldi ve sonrasında kolu çevirdi. Çelik kapı koridora açıldı.

Ne türden bir kütüphane böylesine bir güvenlik gerekti- rır-

Naslı kapıdan içeri adım attığında beynim bu cümleyi bitirmek üzereydi, içeride tek bir oda olmadığını o an fark ettim. Tamamen başka bir kanattı.

"İhtiyar, evin bu kısmını ben doğduğumda inşa etthmeye başlad ı," dedi Nash. Etrafımızdaki koridorda kasa kilitleri, özel tuş takımları, kilitler ve anahtarlar vardı, hepsi sanat eseri gibi duvarlara sabitlenmişti. Koridorda ilerlemeye devam ederken Nash, "Hawthorne'lar maymuncuk kullanmayı erken yaşta öğrenir, " dedi. Solumdaki bir odanın içine baktım ve küçük bir uçak vardı. Oyuncak değildi. Gerçek, tek kişilik bir uçaktı.

"Bu senin oyun odan mıydı?" diye sordum. Koridor boyunca uzanan kapılara baktım ve bu odaların içinde nasıl sürprizler olduğunu merak ettim.

"Ben doğduğumda Skye on yedi yaşındaydı." Nash omzunu silkeli. "Ebeveyni oynama teşebbüsünde bulundu. Tutmadı. İhtiyar telafi etmeye çalıştı."

Sana burayı... inşa ederek.

"Hadi." Nash beni koridorun sonuna yönlendirip başka bir kapı açtı. Bir langırt, bir bar, üç tilt makinesi ve bir duvar dolusu atari salonu tarzı konsol vardı.

Tilt makinesine doğru yürüyüp bir tuşa bastırı ve makine çalıştı.

Nash'e bir göz attım. "Bekleyebilirim," dedi.

Odağımı bozmamalıydım. Beni son kütüphaneye götürüyordu. Muhtemelen Davenport'un ve sonraki ipucunun bulunduğu yerdi. Fakat bir oyun beni öldürmezdi. Başlangıç için kolu çektim, sonra topu bıraktım.

En yüksek skora yaklaşamadım bile ama oyun sona erdiğinde yine de baş harflerimi girmem için beni yönlendirdi ve harfleri girdiğimde ekranda tanıdık bir mesaj belirdi.

HAWTHORNE MALİKANESİ'NE HOŞ GELDİN, AVERY KYLIE GRAMBS!

Bovling salonunda aldığım mesajın aynısıydı ve tıpkı o zamanki gibi, Tobias Hawthorne'un hayaletini etrafımda hissettim. Büyükbabamızı bunu yapması için manipüle et-

tiğini düşündüysen bile, seni manipüle edenin o olduğunu garanti ederim.

Nash barın arkasına geçti. "Buzdolabı şekerli içeceklerle dolu. Hangi zehri istersin?"

Yaklaştım ve dolu derken dalga geçmediğini gördüm. Buzdolabının her rafına cam şişeler dizilmişti, akla gelebilecek her aromalı gazoz vardı. "Pamuk şekerli?" Burnumu kırıştırdım. "Firavuninciri? Pastırma ve acı biber?"

Sanki bir açıklama yapıyormuş gibi, "Gray doğduğunda altı yaşındaydım," dedi. "İhtiyar, küçük kardeşim eve geldiğinde bu odayı açtı." Şüphe uyandıracak şekilde yeşil bir sodanın kapağını açtı ve bir yudum aldı. "Jamie doğduğunda yedi, Xander doğduğunda da sekiz buçuk yaşındaydım." Dinleyicisi olarak değerimi biçer gibi duraksadı. "Zara teyzem ile ilk

kocas1 çocuk sahibi olmakta zorlanıyordu. Skye birkaç aylığına ayrılıyor, hamile olarak geri geliyordu. Yıka, durula, tekrarla. "

Bu duyduğum en berbat şeylerden biri olabilirdi.

"Bir tane ister misin?" diye sordu, başıyla buzdolabını işaret ediyordu.

On tanesini almak isterdim ama onun yerine kurabiye ve kremalısını aldım. Tüm bu süre boyunca sessiz gölgem gibi davranan Oren'e bir bakış attım. İçmemem için herhangi bir işaretle bulunmadı, o yüzden kapağını açıp bir yudum aldım.

"Kütüphane?" diye hatırlattım Nash'e.

"Neredeyse geldik." Nash sonraki odaya geçti. "Oyun odası," dedi.

Odanın ortasında dört adet masa vardı. Bir masa dikdörtgendi, biri kare, biri oval, biri de daireydi. Masalar siyahtı. Odanın kalanı -duvarlar, zemin ve raflar- beyazdı. Odanın duvarlarının dörtte üçü raflarla doluydu.

Kitaplarla değil. Oyunlar vardı. Yüzlerce, belki binlerce masa oyunu vardı. Direnemeyerek en yakındaki rafa gittim ve parmaklarımı kutularda gezdirdim. Bu oyunların çoğunu hiç duymamıştım bile.

Nash yumuşak bir sesle, "İhtiyar biraz koleksiyoncuydu," dedi.

Hayret içindeydim. Annemle kaç öğleden sonrayı garaj satışından aldığımız kutu oyunlarını oynayarak geçirmiştik? Yağmurlu gün geleneğimiz üç veya dört oyunu. açarak tek bir devasa oyuna dönüştürmekti. Fakat bu? Dünyanın her yerinden oyunlar vardı. Yarısının üstündeki yazı İngilizce bile değildi. Gözümde bütün Hawthorne kardeşlerin bu masalardan birinin etrafında oturduklarını canlandırımdım. Sırılarak. Birbirine laf atarak. Birbirine üstünlük sağlayarak. Kontrol sağlamak için mücadele ederek, hatta belki gerçekten güreşerek.

O düşünceyi gerilere ittim. Buraya **sonraki ipucunu, Da-** venport'u aramaya gelmiştim. Şu andaki **oyun oydu - bu ku**tuların içindeki şeylerden biri değildi. Gözlerimi oyunlardan ayırarak, "Kütüphane?" diye sordum **Nash'e.**

Başıyla odanın sonunu işaret etti, **masa oyunları**yla dolu olmayan tek duvardı. Kapı yoktu. Onu **yerine bir itfaiyeci** direği ve bir tür kanalın ucuna benzeyen **bir şey** vardı. Bir kaydırak mıydı?

"Kütüphane nerede?" diye sordum.

Nash'i yaklaşıp direğin yanında **durdu ve başını tavana** doğru kaldırdı. "Yukarıda. "

BÖLÜM 65

Önce üren çıktı, sonra geri döndü - direktten geri döndü, kaydıraktan değil. "Oda temiz, " dedi bana.

"Ama yukarı tumanmaya **Çalı Şırsan** dikişlerin açdabita"

Yaramdan Nash'in önünde bahsetmesi bana bir şeyi söylüyordu. Ya üren onun nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu ya da Nash'i Hawthorne'a güveniyordu.

Nash'i yemi yutarak, "Ne yarası?" diye sordu.

üren dikkatle, "Birisi Avery'ye ateş etti, " dedi. "Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil **mi** Nash?"

Nash'i artık kısık ve ölümcül olan ses tonuyla, "Eğer biliyor olsaydım çoktan icabına bakılmış olurdu, " dedi.

"Nash'i." üren ona muhtemelen bunun dışında kalmasını söyleyen bir bakış attı. Fakat görebildiğim kadarıyla bir şeyin "dışında kalmak" pek de Hawthorne'lara göre değildi.

Nash'i rahat bir şekilde, "Şimdi gidiyorum," dedi. "Benimkilere bazı sorular soracağım."

Benimkiler - Mellie de dahildi. Nash'in ağır adımlarla uzaklaşmasını izledim, sonra da Oren'e döndüm. "Gidip çalışanlarla konuşacağını biliyordun."

"Çalışanların onunla konuşacağını biliyorum, " diye düzeltti. "Ayrıca bu sabah gafil avlama meselesini mahvettin. "

Grayson'a söylemiştim. O da anımsine anlatmıştı. Libby biliyordu. "Onun için özür dilerim," dedi m Ardmdan yukarıdaki odaya döndüm. "Yukarı çıkıyorum. "

Oren, "Orada masa falan görmedim, " dedi.

Direğe doğru yürüyüp onu kavradım. "Yine de ç^yo- rum., Kendimi yukarı çekmeye başladım ama acı beni durdurdu. üren haklıydı. Tırmanamazdım Direkten uzaMaş- tım, sonra soluma baktım.

Eğer direktten çıkamıyorsam kaydıraktan çıkardım.

* * *

Hawthorne Malikanesi'ndeki son kütüphane ufaktı. Tavan eğimli bir şekilde yükselerek tepede bir piramit oluştuyordu. Raflar basitti ve yalnızca belime kadar geliyordu. İçleri çocuk kitaplarıyla doluydu. Yıpranmış ve sevi^mişler- di, bazıları oturup okumak istememe sebep olacak şekilde tanındıktı.

Fakat yapmadım çünkü orada dururken rüzgar hissettim. Pencereden gelmiyordu, o kapalıydı. Arka duvardaki rafl^dan geliyordu - hayır. Yaklaştıkça iki kitaplığın arasında bir boşluk olduğunu keşfettim.

Orada bir şey var. Yüreğim boğazımda tıkanan nefesim gibi sıkıştı. Sağdaki kitaplıktan başlayarak parmaklarım tepeye taktım ve çektim. Çok sertçe çekmeme gerek ka^adı. Kitaplık menteşelere bağlıydı. Çekip dışarı doğru açtığımda küçük bir açıklık ortaya çıktı.

Bu kendi başıma keşfettiğim ilk gizli geçitti. Garip bir şekilde heyecan vericiydi, Büyük Kanyon'un kenarında durmak veya elinde paha biçilemez bir sanat eserini tutmak gibiydi. Kalbim gümbürdeye gümbürdeye eğilip açıklıktan geçtim ve bir merdiven buldum.

Tuzak üstüne tuzak, diye düşündüm ve bilmece üstüne bilmece.

Temkinli bir şekilde basamaklardan indim. Yukarıdan vuran ışıktan uzaklaştıkça nereye gittiğimi görebilmek için telefonumun fenerini açmak zorunda kaldım. Geri dönüp Oren'i almalıyım. Bunu biliyordum ama artık daha hızlı gidiyordum - dibine ulaşana kadar basamaklardan aşağı kıvrıla kıvrıla dönerek iniyordum.

Orada kendi feneriyle duran kişi Grayson Hawthorne'du.

Bana döndü. Kalbim acımasızca çarpın ama geri adım atmadım. Grayson'ın ötesine bakın ve gizli merdivenin sahanlığındaki tek mobilya parçasını gördüm.

Bir Davenport.

Grayson, "Bayan Grambs," diyerek beni selamladıktan sonra yeniden masaya döndü.

"Daha bulmadın mı?" diye sordum. "Davenport ipucunu?"

"Bekliyordum. "

Ses tonunu anlamlandıramadım. "Neyi?"

Grayson gözlerini masadan ayırdı, gümüşten gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. "Sanırım Jameson'ı."

Jameson okula diye gideli saatler olmuştu, Grayson'ı görüşümün üzerinden saatler geçmişti. Ne kadar süredir burada bekliyordu?

"Bariz olan bir şeyi kaçırmak Jamie'ye göre değil. Bu oyun her neyse, bizimle ilgili. Dördümüzle ilgili. Adlarımız birer ipucu. Elbette burada bir şey bulacaktık."

"Merdivenin dibinde mi?" diye sordum.

"Bizim kanadımızda, " diye cevap verdi. "Biz burada büyüdük - Jameson, Xander ve ben. Sanırım Naslı de ama o daha büyüktü."

Xander'ın, Jameson ve Grayson'ın bitiş çizgisine varmadan Nash'i yenmek için birlik olduklarını ve oyunun sonunda da birbirlerini sırtından vurduklarını söyledim. "hah- ladm."

"Nash saldırıyı biliyor," dedim Grayson'a. "Ona **anlat**tım. " Grayson bana tam olarak anlamlandıramadığım **bir** bakış attı. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "**Artık** sizi kurtarmak isteyecektir. "

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye sordum.

Başka bir bakış daha - ve orada **yoğun** bir şekilde maskelenmiş daha fazla duygu vardı. "Yaralandığım yeri bana gösterir misin?" diye sordu, sesinde boğukluk yoktu belki ama **bir** şey vardı.

Muhtemelen ne kadar kötü olduğunu görmek istiyordur, dedim kendime ama yine de ricası beni elektrik gibi çarptı. Uzunlarım açıklanamayacak şekilde ağırlaştı. Aldığım her nefesin fazlasıyla farkındaydım. Burası ufak bir yerdi. Birbirimize, **masaya yakın duruyorduk.**

Jameson 'la dersimi almıştım ama bu farklı bir histi. San- ^ Grayson beni kurtaran kişi olmak istiyordu. Sa^ o ^şi olmaya **ihtiyacı vardı.**

Elimi tişörtümün yakasına götürdüm. Tişörtü aşağı, köprücük kemiğimin altına çektim ve yarayı gösterdim.

"Bana kimin **ateş ettiğini** biliyor musun?" Sormak zorundaydım çünkü özür dile**mi**şti ve Grayson Hawthorne özür dileycek tarzda biri değildi. **Eğer biliyorsa...**

"Hayır, " dedi.

Ona inandım ya da en a**Z**ından bunu istedi. "Eğer **yıl** bitmeden Hawthorne Malikanesi'nden ayrılırsam para hayır kurumuna gider. Eğer ölürsem hayır kurumuna veya varislerime gider. " Duraksadım. "Eğer ölürsem vakıf

dördünüze kalır. "

Bunun nasıl göründüğünü biliyor olmalıydı.

"Büyükbabam zaten en başından bize bırakmış olmalıydı." Grayson başını çevirip bakışlarını zorlukla tenimden ayırdı. "Ya da Zara'ya. Biz bir fark yaratmak için yetiştirildi. k ve sı'z..."

"Ben hiç kimseyim, " diye bitirdim. Sözleri söylemek canımı yakıyordu.

Grayson başını iki yana salladı. "Ne olduğunuzu bilmiyorum. " Fenerlerimizin sağladığı hafif ışıktaki bile her nefesle göğsünün yükselip alçaldığını görebiliyordum.

"Sence Jameson haklı mı?" diye sordum. "Büyükbabanızın bu bulmacasının sonunda cevaplar mı var?"

"Bir şey olduğu kesin. İhtiyarın oyunlarında hep vardır. " Grayson duraksadı. "Elinizde kaç rakam var?"

"iki," dedim.

"Aynı," dedi. "Bu ve Xander'ınki eksik."

Kaşlarımı çattım. "Xander'ınki mi?"

"Blackwood. Xander'ın göbek adı. West Brook Nash'in ipucuydu. Winchester Jameson'ın."

Masaya baktım. "Davenport da senin."

Gözlerini yumdu. "Önden buyurun, Varis."

Jameson'ın benim için kullandığı lakabı kullanması bir anlama geliyormuş gibi hissettirdi ama ne olduğundan emin değildim. Dikkatimi elimdeki işe verdim. Masa bronz rengi ahşaptan yapılmıştı. Masanın yüzeyine dik konumda dört çekmece vardı. Her seferinde birini denedim. Boştu. Sağ elimi çekmecelerin içinde gezdirerek olağandışı bir şey var mı diye baktım. Yoktu.

Grayson'ın varlığını yanımda hissediyordum, izlendiğimi ve yargılandığımı biliyordum, masanın yüzeyine geçtim ve altındaki bölmeye bakmak için kaldırdım. Yine boştu. Çekmecelerde yaptığım gibi parmaklarımı bölmenin altında ve kenarlarında gezdirdim. Sağ tarafta ufak bir çıkıntı hissettim. Gözlerimi masaya dikip kenarın genişliğinin dört veya beş santim olduğunu tahmin ettim.

Gizli bir bölüm için yeterince genişti.

Bölmeyi nasıl açacağımdan emin olmadan elimi çıkıntı olan yerde gezdirdim. Belki sadece iki tahtanın denk geldiği bir birleşim yeri idi. Belki de ... tahtayı içeri doğru sertçe bastırdım ve kendini dışarı bıraktı. ^ Önce çıkan parçaya parmaklarımı doladım ve masadan söktüğümde küçük bir açıklığı ortaya çıkardım. İçinde anahtarSıZ bir anahtarlık vardı.

Anahtarlık plastikti ve bir şekildeydi.

BÖLÜM 66

Sekiz. Bir. Bir.

O gece Libby'nin odasında uyudum. O uyumadı. Oren'e Libby'nin korumasıyla iletişime geçip iyi ve evde olduğunu teyit etmesini istedim.

Burada ve iyiydi - ama nerede olduğunu bana söylemedi.

Libb^ yok. Max yok. Yalnızdım. Buraya geldiğimden beri hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Jameson yok. Bu sabah gittiğinden beri onu görmemiştim. Grayson yok. İpucunu bulduktan sonra yanımda fazla oyalanmamıştı.

Bir. Bir. Sekiz. Odaklanmam gereken tek şey buydu. Üç rakam, bu da Black Wood'daki Toby'nin ağacının sadece bir ağaç olduğunu doğruluyordu. Eğer dördüncü bir rakam varsa hala orada bir yerdeydi. Anahtarlık düşünülürse Black Wood'daki ipucu illa kazanmış halde olmayabilirdi, herhangi bir şekilde olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya dalmak üzereyken ayak seslerine benzer bir şeyler duydum. Arkamda?

Altımda? Pencereimin dışında rüzgar ıslık çaldı. Silah sesleri hafızamda dolandı. Bu duvarların içinde nelerin dolandığına dair bir fikrim yoktu.

Şafağa kadar uyumadım. Uyuduğumdaysa uyumakla ilgili rüyalar gördüm.

Annem, "Bir sırrım var," dedi, yatağında neşeyle zıplayarak beni de uyandırdı. "Tahminde bulunmak ister misin daha yeni on beşine basan kızım?"

"Oynamıyorum, " diye homurdanırken yorganı da tepeme çektim. "Asla doğru tahmin edemiyorum. "

"Sana bir ipucu vereceğim, " diyerek tatlı tatlı kandırdı. "Doğum günün diye. " Yorganı geri çekti ve yastıkta yanıma uzandı. Gülümsemesi bulaşıydı.

En sonunda dayanamayıp gülümsedim. "Tamam. Ver ipucunu. "

"Bir sırrım var ... doğduğun günle ilgili. "

Avukatım panjurları açarken bir baş ağrısıyla uyandım. Alisa mahkeme salonunda saVunma yapan birinin gücü ve kararlılığıyla, "Kalkma zamanı," dedi.

"Git başımdan." İçindeki er ge ne bürünerek yorganı başımın üstüne çektim.

"Kusura bakma," dedi ama sesiñde özürden eser yoktu. "Ama artık gerçekten kalkmalısın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, " diye homurdandım. "Milyarderim."

Bu tam da beklediğim gibi gitti. "Eğer hatırlarsan, " diye cevap verdi memnuniyetle, "bu hafta yaptığın doğaçlama

basın konferansının hasar kontrolünü yapman için bu h^fta sonu Teksas sosyetesine girişini ayarladım Bu akşam katılacağın bir bağış organizasyonu var. "

"Dün gece doğru düzgün uyuma d l m bile. " Acındırmayı denedim. "Birisi beni vurmaya çalıştı!"

"Biraz C vitamini ve ağrı kesici almanı sağlarız. " Alisa'da merhamet yoktu. "Yarım saat içinde seni elbise alışverişine götüreceğim. Saat birde medya eğitimin, dörtte de saç ve makyajın var. "

"Belki ertelemeliyiz," dedim. "Hani birisi beni öldürmeye çalıştı diye."

"O ren mülkten ayrılmamızı onayladı." ^isa bana bir bakış attı. "Yirmi dokuz dakikan var." Saçımı inceledi. "En iyi halinde görüldüğünden emin ol. Arabada buluşuruz. "

BÖLÜM 67

SUV'ye kadar Ören bana eşlik etti. Alisa ve Oren'in iki adamı arabanın içinde bekliyordu. Bekleyenler sadece onlar değildi. Thea selam vermek yerine, "Bensiz alışverişe gitmeyi planlamadığımı biliyordum, " dedi. "Modanın trendini belirleyen butikler neredeyse Thea oradadır."

Onu arabadan atmasını umarak Oren'e baktım. Atmadı.

Thea eziyet kemerini takarken küçük, kibirli bir fısıltıyla, "Ayrıca Rebecca hakkında konuşmamız lazım, " dedi.

* * *

SUV'de üç sıra koltuk vardı. Ören ve ikinci koruma önde oturuyordu. Alisa ve üçüncü koruma arkada. Thea ile ben de ortada.

Thea arabadaki diğer kişilerin dikkatli bir şekilde dinlemediklerine ikna olana kadar bekledikten sonra kısık sesle, "Rebecca'ya ne yaptın?" diye sordu.

"Rebecca'ya hiçbir şey yapmadım. "

"Jameson Hawthorne'un tuzağına, Jameson ve Emily'nin hatıralarını eşeleme *amacıyla* düşmediğini kabul edeceğim." Yüce gönüllü olduğunu düşünüyordum. "Fakat

cömertliğinin orada bitiyor. Rebecca acı verecek kadar güzel ama o kız çirkin ağlayanlardan. Bütün geceyi ağlayarak geçirdiğinde nasıl görüldüğünü biliyorum. Sorunu her neyse, Jameson 'la ilgili değil. Kulübede neler oldu?"

Rebecca saldırıyı biliyor. Birisine anlatması yasaklandı. Olası sonuçlarını kavramaya çalıştım. Neden ağlıyordu?

"Jameson'dan bahsetmişken," diyerek taktik değiştirdi.

"Ah nasıl da sefil halde ve sanırım bunu sana borçluyum. "

Sefil mi? Göğsümde bir şeylerin -acaba mı sorusunun- çırpındığını hissettim ama o hissi bastırdım. "Neden ondan o kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordum Thea'ya.

"Sen niye etmiyorsun?"

"Sen niye buradasın ki?" Gözlerimi kıstım. Yine moda öncüsü butiklerden bahsedemeden araya girip, "Bu arabadan bahsetmiyorum," diyerek düzelttim. "Hawthorne Malikanesi'nde. Zara ve amcan buraya ne yapman için gelmeni istedi?"

Neden bana bu kadar yakın duruyordu? Ne istiyorlardı?

"Benden bir şey yapmamı istediklerini düşündürten ne?" Thea'nın ses tonundan ve tavırlarından avantajla doğmuş ve bunu hiç kaybetmemiş biri olduğu belliydi.

Her şeyin bir ilki var, diye düşündüm ama daha ben kendi savımı ortaya dökemeden araba bir butiğin önünde durdu ve paparaziler sağır edici, klostrofobi yaratan bir sesle etrafımızı sardı.

Koltuğuma yığıldım. "Gardırobumda resmen bir alışveriş merkezi yatıyor." Alisa'ya kederli bir bakış attım. "Eğer sahip olduğum şeylerden birini giyseydim bununla uğraşmak zorunda kalmazdık."

üren arabadan dışarı çıktı ve muhabirlerin soruları daha gürültülü bir hal aldı. Alisa, "Amaç zaten bu," dedi.

Görölmek için, hikayenin kontrolünü elimde tutmak için buradaydım.

Thea doğruca kulağıma, "Güzelce gülümse," diye **mml-** dandı.

* * *

Alisa'nın dikkatle planladığı bu gezinti için seçmiş oldu^ butik, her elbiseden bir tane bulunduran rörden bk
Mğa- zayı. Bütün mağazayı benim için kapatmışlardı.

"Yeşil." Thea askıdan bir gece elbisesi çıkardı. "Gözlerinle uyması için zümrüt yeşili olmalı. "

Düz bir sesle, "Benim gözlerim ela, " dedim. Satış görevlisine uzattığı elbiseden gözlerimi kaçırdım. "Bu kadar düşük yakalı olmayan elbiseniz var mı?"

"Yüksek yakayı mı tercih ediyorsunuz?" Görevlinin ses tonu eleştirel olmamak için öyle dikkatle ayarlanmıştı ki beni yargıladığından neredeyse emindim.

"Köprücük kemiğimi kapatan bir şeyler, " dedim. Sonra Alisa'ya bir bakış attım. Ardından da dikişlerime.

Alisa, "Bayan Grambs'i duydunuz," dedi sert bir sesle.

"Ayrıca Thea haklı. Bize yeşil bir şeyler getirin."

BÖLÜM 6'8

Bir elbise bulduk. üren bizi SUV'ye götürürken paparaziler fotoğraflarımı çekti. Kaldırımın kenarından ayrılmadan önce üren dikiz aynasından baktı. "Emniyet kemeri takıldı mı?"

Benimki takılıydı. Yanımda oturan Thea kendininkini taktı. "Saçımı ve makyajımı düşündün mü?" diye sordu.

ifadesiz bir şekilde, "Hiç durmadan/" diye cevap verdim. "Bugünlerde başka hiçbir şey düşünmüyorum. Bir kızın önceliklerinin sırası olmalı."

Thea gülümsedi. "Ben de burada bütün önceliklerinin soyadı Hawthorne olanlar olduğunu düşünüyordum."

"Bu doğru değil," dedim. Yoksa doğru muydu? Onları düşünerek ne kadar vakit harcamıştım? Jason'ın bana özel olduğumu söylerken bunu içinden gelerek söylemiş olmasını ne kadar çok istemiştin?

Grayson'ın yarımı kontrol edişini hala nasıl net bir şekilde hissedebiliyordum?

"Koruman bugün gelmemi istemedi," diye mırıldandı Thea. Uzun ve virajlı bir yola döndük. "Avukatın da öyle. İnattım, neden biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunun amcamla veya Zara'yla hiçbir ilgisi yok." Thea kara saçlarının ucuyla oynadı. "Ben sadece Emily'nin yapmasını isteyeceği şeyi yapıyorum. Bunu unutma, olur mu?"

Birdenbire araba başka tarafa yöneldi. Vücudum panik moduna girdi - savaş ya da kaç ve ikisi de seçeneğim dahilinde değildi, arka koltuğa yapışıp kaldım. Başımı arabayı süren Oren'e doğru

hızla çevirdim ve yolcu koltuğundaki koru- nlanın silahının elinde, tetikte ve hazır olduğunu fark ettim.

Yolunda olmayan bir şeyler var. Gelmemeliydik. Bir saniye için bile güvende olduğuma güvenmemeliydim. Alisa beni buna zorladı. Dışarı çıkmamı O istedi.

"Sıkı tutunun," diye bağırdı Oren.

"Neler oluyor?" diye sordum. Kelimeler boğazıma takıldı ve bir fısıltı gibi çıktı. Pencerenin dışında bir hareket gördüm: Bir araba son sürat bize doğru geliyordu. Çığlık attım.

Bilinçaltım kaçmam için haykıyordu.

üren yine direksiyonu kırdı, tamamen çarpması^ önlemeye yetecek kadardı ama metalin metale sürten sesini duydum.

Birisi bizi yoldan çıkarmaya çalışıyor. üren gaza yüklendi. Siren sesleri -polis sirenleri-kafamın içindeki paniğin yarattığı kakofoniye belli belirsiz aştı.

Bu oluyor olamaz. Lütfen bunun olmasına izin verme.

Lütfen, hayır.

üren sol şeride geçip bize saldıran arabanın önüne geçti. SUV'yi çevirip refüjün üstünden geçirdi ve ters şeritte hızlandı.

Çığlık atmaya çalıştım ama yüksek sesle veya haykırarak yapmadım. Ağıt yakar gibiydim ve bunu durduramıyordum.

Artık daha fazla siren sesi vardı. Arabanın arkasına dönüp bakarken en kötüsünü bekliyordum, çarpışmaya hazırdım. Gördüğüm şeyse bize çarpan arabanın spin atarak döndüğüydü.

Saniyeler içinde aracın etrafı polisler tarafından sarıldı.

"İyiyiz, " diye fısıldadım. İnanmıyordum. Vücudum bana hata bir daha asla iyi olmayacağımı söylüyordu.

üren ayağını gazdan çekti ama durmadı ve geri dönmedi.

"Bu da ne halttı böyle?" diye sordum. Sesim camı bile çatlatacak kadar tiz çıktı.

üren sakın bir şekilde, "Bu, birisinin yemi yutmasıydı," diye cevap verdi.

Yem mi? Bakışlarımı Alisa'ya çevirdim. "O neden bahsediyor?"

Olayın sıcağıyla burada olmamız Alisa'nın suçu diye düşünmüştüm. Ondan şüphelenmişim - ama Oren'in cevabına göre belki de ikisini birden suçlamalıydim.

Kendine özgü sakinliği hafif zedelenmiş ama yıkılmamış olan Alisa, "Amaç zaten buydu, " dedi. Mağazanın dışında paparazileri gördüğümüzde de aynı şeyi söylemişti.

Paparaziler. Görüldüğümüzden emin oluyordu. Olan biten onca şeye rağmen kesinlikle çıkılması gereken elbise alışverişi.

Hepsi olan biten onca şey yüzündendi.

"Beni yem olarak mı kullandınız?" Bağırان biri değildim ama şu anda bağıırıyordum.

Yanımdaki Thea sesine geri kavuştu. "Burada ne haltlar dönüyor? "

üren otobandan çıktı ve kırmızı ışıktı durmak için yavaşladı. Özür diler gibi bir tavırla, "Evet, seni ve kendimizi yem olarak kullandık," dedi. Thea'ya bir bakış atıp sorusunu cevapladı. "İki gün önce birisi Avery'ye saldırdı. Emniyetteki arkadaşlarımız bunu benim yöntemimle oynamayı kabul etti. "

"Senin yöntemin bizi öldürebilirdi!" Kalbimi yavaşlata- mıyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum.

"Destek ekibimiz vardı," dedi üren. "Hem adamlarım hem de polis. Sana tehlikede olmadığını söylemeyeceğim ama durum düşünüldüğünde tehlike ortadan kaldırılabilir- cek bir olasılık değil. Seçenekler iyi değildi. O evde yaşama ya devam etmek zorundaydın. Sonraki saldırıyı beklemek yerine Alisa'yla birlikte mükemmel bir fırsat gibi görünen bir durum ayarladık. şimdi belki bazı cevaplara ulaşabiliriz.,,

Önce bana Hawthorne'ların tehdit olmadığını söylemişlerdi. Sonra da beni o tehdidi ortaya çıkarmak için kullanmışlardı. Kabaca, "Bana anlatabilirdiniz, " dedim.

Alisa, "Bilmemen daha iyiydi," dedi. "Kimsenin bilmemesi. "

Kimin için daha iyi? Ben bunu söyleyemeden Oren'in telefonu çaldı.

"Rebecca saldırıyı biliyor muydu? " diye sordu Thea. "O yüzden mi o kadar üzgündü?"

"üren." Alisa, Thea ve beni görmezden geldi. "Sürücüyü yakalamışlar mı? "

"Yakalamışlar." Üren d^aksadı, dikiz aynasından bana bakışını yakaladım. Bakışları karnımı buracak bk şekÜde yumuşadı. "Avery, ablanın sevgilisi . "

Drake. "Eski sevgilisi, " diye düzeltirken sesim kısıldı.

üren bu beyanına cevap vermedi. "Bagajında bir tüfek bulmuşlar, en azından görünüşte kurşunlarla uyumlu. Polis ablanla konuşmak isteyecektir. "

"Ne?" Kalbim göğüs kafesimi hala merhametsizce dövüyordu. "Neden?" Bir yönden biliyordum - o sorunun cevabını biliyordum ama kabul etmedim.

Yapamazdım.

"Eğer saldırgan Drake'se birisinin onu gizlice içeri almış olması gerekiyor, " dedi Alisa. Sesi ona hiç de uymayan şekilde nazikti.

Libby olmaz, diye düşündüm. "Libby yapmaz-"

"Avery. " Alisa elini omzuma koydu. "Eğer sana bir şey olursa, vasiyetin olsun ya da olmasın, ablan ve baban senin varislerin. "

Gerçekler şunlardı: Drake arabamı yoldan çıkarmaya çalışmıştı. Oren'in çıkardığı kurşunla eşleşmesi yüksek ihtimal olan bir silah taşıyordu. Suç kaydı vardı.

Polis ifademi aldı. Saldırı hakkında sorular sordu. Drake hakkında. Libby hakkında. En sonunda Hawthorne Malikanesi 'ne geri götürüldüm.

Daha Alisa'yla verandaya varamadan ön kapı hızla açıldı.

Naslı kapıdan fırtına gibi çıktı, bizi görünce yavaşladı. "Polisin Libby'yi buradan alıp götürdüğünü neden şimdi duyduğumu bana söylemek ister misin?" diye sordu Ali- sa'ya.

Güneyli aksanını hiç bu kadar yoğun duymamışım.

Alisa çenesini havaya kaldırdı. "Eğer tutuklu değilse onlarla gitmesi için mecburiyeti yoktu."

"Bunu bilmiyor!" diye patladı Naslı. Sonra sesini alçaltıp Alisa'nın gözlerine baktı. "Eğer onu korumak isteseydin yapabilirdin. "

O cümlede öyle çok katman vardı ki beynim diğer şeylere

odaklanırken onları çözümlemeye başlayamadım bile. **Lib-** by. Polis Libby'yi aldı.

Alisa Nash'e, "Her acıklı hikayeyi koruma işinde değilim," dedi.

Sadece Libby'yle ilgili konuşmadığımı biliyordum ama bu önemli değildi. "O acıklı bir hikaye değil," dedim dışlarının arasından. "O benim ablam!"

"Cinayete teşebbüste suç ortağı olması büyük ihtimal." AJisa omzuma dokunmak için uzandı. Geriye çekildim.

Libby beni incitmezdi. Kimsenin beni incitmesine izin vermezdi. Buna inanıyordum ama söyleyemedim. Niçin söyleyemiyordum?

Yanımdaki Nash, "O piç ona mesaj atıyordu," dedi. "Onu engellemesini sağlamaya çalıştım ama çok fazla suçluluk hissediyordu-"

"Ne için?" diye bastırdı Alisa. "Suçluluk hissedecek neyi var? Eğer polisten sakladığı bir şey yoksa onlarla konuşması seni neden bu kadar endişelendiriyor?"

Nash'in gözleri parladı. "Gerçekten orada durup ikimiz de 'avukatın olmadan asla konuşma' lafını on emirden biriymiş gibi kabul etmemiz öğretilerek büyütülmiştik gibi **mi** davranacaksınız?"

Libby'nin hücrede tek başına olduğunu düşündüm. Muhtemelen **hücrede** bile değildi ama görüntüyü aklımdan atamadım. "Birini yolla," dedim Alisa'ya titrek bir sesle. "Şirketten birini." Karşı çıkmak için ağzını açtı ve lafı ağzına tıktım. "**Hemen yap.**"

Şu anda kesenin ağzını ben tutmu**Y**or olabilirdim ama bir gün tutacaktım. O benim için çalışıyordu.

"Hallolmuş say," dedi Alisa.

Sert bir sesle, "Beni yalnız bırakın," dedim. Oren'le ikisi benden bilgi gizlemişti. Beni tıpkı bir satranç taşı gibi tahtada gezdirmişlerdi. "Hepiniz," diyerek Oren'e döndüm.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Birinin aklıma şüphe tohumu ekmesine izin vermemek için gücümün yettiği her şeyi yapmam gerekiyordu çünkü eğer Libby'ye güvenemezsem...

Kimsem kalmazdı.

Nash boğazını temizledi. "Ona oturma odasında bekleyen medya danışmanını sen mi söylemek istersin Lee-Lee yoksa ben mi söylemeliyim?"

Alisa'nın yüksek ücretli medya danışmanıyla oturmayı kabul etmiştim. Bu akşamki bağış galasına gitmek gibi bir niyetim olmadığı için değil, herkesin beni yalnız bıraktığından emin olmamın tek yolu olduğu için.

"Bugün üç şey üzerinde çalışacağız Avery. " Danışman, havalı İngiliz aksanı olan zarif bir siyahi kadındı, kendini Landon olarak tanıtti. Adı mıydı, soyadı mı hiçbir ^rın yoktu. "Bu sabahki saldırıdan sonra senin -ve ablanın- hikayene her zamankinden daha çok ilgi olacak."

Libby bana zarar vermez, diye düşündüm çaresizce. Dra- ke'in bana zarar vermesine izin **vermez**. Sonra başka bir düşünce geldi: **Numarasını engellemedi**.

"Bugün pratik yapacağımız üç şey; ne söyleyeceğimiz, nasıl söyleyeceğimiz ve söylememen ve **itir**az etmemen gereken şeyleri nasıl saptayacağımız olacak. " Landon özgüvenli, kusursuz ve stilistlerimin ikisinden de daha tarzdı.

"Şimdi, bu sabah olan talihsiz olaya ilgi olacak ama hukuk ekibin o konuda olabildiğince az şey söylemeni **tercih** edecektir."

O konu, dediği üç gün içinde ikinci defa hayatıma kast edilmesiydi. **Libby buna dahil değil. Olamaz.**

((Benden sonra tekrar et," dedi Landon. "Hayatta oldu- ğı11n için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok me111111nu1n."

Beni didikleyen düşünceleri becerebildiğim kadarıyla engelledim "Hayatta olduğum için şükrediyorum, " diye tekrarladım taş gibi bir ifadeyle, "ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

Landon bana bir bakış attı. "Sence bu kulağa nasıl geliyor?"

Suratımı asarak, "Tepesi atmış gibi?" diyerek tahmin yürüttüm.

Landon bana nazik bir öneride bulundu. "Belki daha az tepesi atmış konuşmayı deneyebilirsin." Bir müddet bekledi ve sonra oturuş şeklimi değerlendirdi. "Omuzlarını aç. o kasları gevşet. İzleyicinin beyninin odaklanacağı ilk şey duruşundur. Eğer kendini ikiye katlamaya çalışıyormuş gibi görünürsen, kendini küçültürsen bu bir mesaj verir. "

Gözlerimi devirip biraz daha dik oturmaya ve ellerimi yanlarımda gevşekçe tutmaya çalıştım. "Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Hayır." Landon başını iki yana salladı. "Kulağa gerçek biri gibi gelmek istersin."

"Ben gerçek bir insanım."

"Dünyanın kalanı için değilsin. Henüz. Şu anda büyük bir gösterisin." Landon'ın sesinde kabalıktan eser yoktu. "Eve dönmüşsün gibi davran. Konfor alanındasın. "

Benin1 konfor alanım neydi? Yakın gelecekte kayıplarda olacak olan Max'le konuşmak mı? Libby'yle birlikte yatağa kıvrılmak mı?

"Güvendiğin birini düşün."

Bu içimi boşaltması gereken ama onun yerine kusacakmışım gibi hissettiren bir şekilde canımı acıttı.

Yutkundum.

"Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Zorlama görünüyor Avery. "

Dışlerimi sıktım. "Zorlama da ondan. "

"Zorlama olmak zorunda m?" Landon bu soruyu bir müddet düşünmeme izin verdi. "Sana bu fırsat verildiği için şükrettiğin olmuyor mu? Bu evde yaşadığım için? Ne olursa olsun seninle ve sevdiğin insanlarla her zaman ilgilenileceğini bildiğin için?"

Para emniyetti. Güvendi. Hayatını batırmadan bir şeyleri batırabileceğini bilmekti. Eğer Libby Drake'in araziye girmesine izin verdiyse, eğer bana ateş eden Drake'se — Libby bunların olacağını biliyor olamazdı.

"Olanlardan sonra hayatta olduğun için şükretmiyor musun? Bugün ölmek istedin mi?"

Hayır. Yaşamak istedim. Gerçekten yaşamak.

"Hayatta olduğum için şükrediyorum, " derken bu defa kelimeleri daha çok hissederek söyledim. "Ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

"Daha iyi ama bu defa ... canını yakmasına izin ver. " "Pardon?"

"Onlara incinebilir olduğunu göster."

Ona burnumu kırıştırıp baktım.

"Onlara sadece sıradan bir kız olduğunu göster. Tıpkı onlar gibi. İşte bu benim meslek sırrım: Kendini gerçekten incinebilir hale getirmeden nasıl gerçek, nasıl incinebilir görünebilirsin?"

Gardırobumu dizayn ederken anlatmayı seçtiğim hikaye incinebilir değildi. Hafif sert mizacı olacak. Fakat keskin kenarları olan kızların bile hisleri vardı.

"Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum. "

"Güzel." Landon başıyla onayladı. "Şimdi küçük bir oyun oynayacağız. Sana sorular soracağım ve sen de bu ak-

şanı ki galaya gitmene izin vermeden önce kesinlikle ustalaşmanı istediğim tek şeyi yapacaksın."

"Neyi?" diye sordum.

"Soruları cevaplamayacaksın. " Landon'ın yüz ifadesi kararlıydı. "Kelimelerle değil. Yüzünle değil. Hiçbir şekilde. Ta ki pratik yaptığımız ana mesajla cevaplayabileceğin bir soru geline kadar."

"Minnettarlık, " dedim. "Falan filan." Omzumu silktim.

"Kulağa zor gelmiyor. "

"Avery, annenin Tobias Hawthorne'la uzun süreli bir cinsel birlikteliği olduğu doğru mu?"

Beni neredeyse kekliyordu. Tam *hayır* diye barınmak üzereydim. Fakat bir şekilde kendimi dizginledim.

"Bugünkü saldırıyı sen mi tezgahladın?"

Ne?

"Yüzüne dikkat et," dedi ve sonra bir saniye bile kaybetmeden, "Hawthorne ailesiyle ilişkin nasıl?" diye sordu.

Tepki vermeden oturdum, kendime isimlerini düşünmek için bile izin vermedim.

"Parayla ne yapacaksın? Sana dolandırıcı ve hırsız diyen insanlara nasıl cevap vermek istersin? Bugün yaralandın mı?"

Son soru bana bir açıklık sağladı. "İyiyim, " dedim. "Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum. "

Övgü alırım diye bekledim ama olmadı.

"Ablanın seni öldürmeye çalışan adamla ilişkisi olduğu doğru mu? Hayatına kast edenlerle ilişkisi var mı?"

Hemen cevabımdan sonra bu soruyu sıkıştırıvermiş olma şekli mi yoksa sorunun hassas noktama çok yakın bir yerden

kesmesi miydi emin değildim ama parladım.

"Hayır. " Kelime resmen ağzımdan fırladı. "Ablamın bunlarla hiçbir ilgisi yok."

Landon bana bir bakış attı. Sabit bir ifadeyle, "En başından tekrar deneyelim," dedi.

Landon'la seansımız bitince **beni** yatak odama bıraktı, stilistlerim bekliyordu. Onlara galaya gitmeyeceğimi söyleyebilirdim ama Landon **düşünmemi** sağılamıştı. Bıı nasıl bir mesaj verirdi?

Korktuğumu mu söyledi? **Saklandığımı** veya bir şey sakladığımı mı? Libby'nin suçlu **olduğunu** mu?

O suçlu değil. Kendime söyleyip durduğum şey buydu. Saç ve makyajın yarısındaydım ki Libby yatak odama girdi. Karın kaslarım kasıldı, **kalbim boğazıma** çıktı. Yüzünde akan makyajının izleri vardı. Ağlamıştı.

O hiçbir yanlış yapmadı. Yapmadı. Libby üç dört saniye kadar tereddüt ettikten sonra **kendini bana** attı ve beni hayatımın en büyük, en sıkı **kucaklamalarından** birine hapsetti. "Üzgünüm. Çok ama çok **üzgünüm.** "

Kanımın buz gibi aktığı **bir** -sadece bir- saniye oldu.

"Onu engellemeliydim, " diye devam etti. "Bir faydası var mı bilmem ama telefonu mikserin içine attım. Sonra da mikseri çalıştırdım."

Drake'e yardım ve yataklık ettiğ*İ* için özür dilemiyordu.

^umarasını engellemediği için özür diliyordu. Yapmasını istediğimde benimle tartıştığı için özür diliyordu.

Başını eğdim, stilistler işlerine devam edebilsin diye birkaç çift el anında çenemi yukarı kaldırdı.

Libby, "Bir şey söyle," dedi.

Ona inandığımı söylemek istedim ama şu ana kadar gerçekten emin bile olmadığım için o kelimeleri söylemek sadakatsizce geldi. "Yeni bir telefona ihtiyacın olacak," dedim.

Libby boğuk sesle küçük bir kahkaha attı. "Ayrıca yeni bir iniksere de ihtiyacımız olacak." Sağ eliyle gözlerini sildi.

"Gözyaşı yok!" diye bağırdı makyajımı yapan adam. Bu Libby'ye değil banaydı ama o da doğruldu. "Bize verilen fotoğraftaki gibi görünmek istiyorsun, değil mi?" diye sorarken bir yandan da saçıma köpük sürüyordu.

"Olur," diye cevap verdim. "Her neyse." Eğer Alisa onlara fotoğraf vermişse benim için verilecek kararlar, düşünülecek şekilde bir azaldı demekti.

Şu andaki milyar dolarlık soru şuydu: Eğer bana ateş eden Drake'se ve onu içeri Libby almadıysa kim almıştı?

Bir saat sonra aynanın karşısında durdum. Stilistler saçımı örmüştü ama öyle alelade bir örgü değildi. Saçımı ikiye bölmüş ve sonra her yarımı üçe bölmüşlerdi. Her bölüm kısımlara ayrılmıştı, bir taraf diğerinin etrafına dolanarak saçıma spiralimsi, ip gibi bir görüntü verilmişti. Saçlarımı örmeye başladıklarında sabit tutmak için ufak, saydam tokalar ve inanılmaz miktarda saç spreyi harcanmıştı. Sonra ne yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece deli gibi

acıttığını ve dört stilistimin elleriyle birlikte Libby'nin ellerinden birinin gerektiğini biliyordum ama örgünün son hali başımın etrafından dolanıp yüzümün tek tarafını çevreledi. Bukleler çeşitli renklerdeydi, küllü kahve saçımın arasındaki

gölgeleri ve doğal sarı tutamları gösteriyordu. Etkisi hipnotize ediciydi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye ben^miyordu.

!vtakyajın etkisi o kadar dramatik değildi; doğal, taze, gözlerim haricindeki her yer abartı sızdı. Nasıl bir büyüklük yaptıklarını bilmiyordum ama siyah sürme çekilen gözlerim normalin iki katı büyüklükte ve yeşil görünüyordu. Gerçek - ten yeşil, içindeki benekler de kahverengi değil altın rengiydi.

"En önemli parça ..." Stilistlerden biri boynuma bir kolye taktı. "Beyaz altın ve üç zümrüt. "

Mücevherler başparmağım kadardı.

Libby, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Kendime hiç benzemiyordum. Baloya ait olan birine benziyordum ve buna rağmen, neredeyse galaya gitmeyecektim. Havlu atmamı engelleyen tek şey Libby'ydi.

Hikayeyi kontrol etmem gereken bir zaman varsa şu andı.

üren benimle merdivenlerin başında buluştu.

"Polis Drake'ten laf alabilmiş mi?" diye sordum. "Saldırıyı kabul etti mi? Kiminle çalıştığını?"

"Derin nefes al," dedi üren. "Drake kendini bulaştırmaktan fazlasını yapıyor, bunun Libby'nin fikri olduğu izlenimini vermeye çalışıyor. Ama kimse bu hikayeye inanmaz. Güvenlik kamerasında araziye girişi yok ve eğer iddia ettiği gibi Libby onun kapıdan girmesine izin vermiş olsaydı olması gerekirdi. Şu anda en iyi tahminimiz tünellerden geldiği."

"Tünellerden mi?" diye tekrarladım.

"Evdeki gizli geçitler gibi ama arazinin altında. Ben iki girişi biliyorum ve ikisi de emniyette."

Oren'in söylemediği şeyi duydum. "Bildiğin iki tane var... ama burası Hawthorne Malikanesi. Daha fazlası olabilir. "

* * *

Baloya giderken kendini bir masal prensesi gibi hissetmeliydim ama at arabam sabah Drake'in yoldan çıkardığının aynısıydı. Hiçbir şey cinayete teşebbüs kadar masalsı olamazdı.

Tünellerin yerini kim biliyor? Şu andaki sorumuz buydu. Eğer Hawthorne Malikanesi'nin güvenlik şefinin bile bilmediği tüneller varsa Drake'in onlara kendi başına denk geldiğinden fazlasıyla şüpheliydim. Libby de onları biliyor olamazdı.

Öyleyse kim? Hawthorne Malikanesi'ni çok ama çok iyi tanıyan biriydi. Drake'e mi ulaştılar? Neden? Son soru o kadar da gizemli değildi. Sonuçta senin için cinayet işlemeye istekli ve hazır birisi varken sen niye yapacaktın ki? Birisinin Drake'in varlığından, bir defa şiddete bulaştığından ve benden nefret etmek için her türlü sebebinin olduğundan haberdar olması yeterliydi.

Hawthorne Malikanesi'nin duvarları içinde bunların hiçbirisi sır değildi.

Belki suç ortağı ona eğer bana bir şey olursa mirasın Libby'ye kalacağını söyleyerek durumu daha güzel hale getirmişti.

Pis işlerini bir suçlunun yapmasına - ve onlar için suçu üstlenmesine izin veriyorlar. Kurşungeçirmez S^'mm içinde beş bin dolarlık elbisem ve en az bir yıllık üniversite ücretini ödemeye yetebileceğini düşündüğüm bir kolyeyle oturuyor, Drake'in yakalanması tehlikenin bittiği anlamına mı geliyor yoksa onu tünele sokan kişinin benim için başka planları mı var diye merak ediyordum.

Alisa ön koltuktan, "Vakıf bu akşamki tören için iki masa satın aldı, " dedi. "Zara koltuk paylaşmaya hiç istekli değil ama teknik olarak **senin** vakfın olduğu için pek bir seçim şansı yok."

Alisa hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. S^ki ona güvenmem için her türlü nedenim varmış gibi davranıyordu, halbuki güvenmemem için sebepler artıyormuş gibi geliyordu.

"Yani onlarla oturacağım," dedim ifadesiz suratla.
"Hawthorne'larla. "

İçlerinden biri -en aZ biri- hala ölmemi istiyor olabilirdi.

"Aranızın iyi gibi görünmesi senin yararına olur. " Ali- sa, durum düşünöldüğünde bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmiş olmalıydı. "Eğer Hawthorne ailesi seni kabul ederse, bu, mirasın neden sana kaldığıyla ilgili bazı uygun olmayan teorileri susturmaya yarayacak. "

"Peki ya içlerinden en aZ birinin benim ölmemi istemesi teorisine ne diyorsun?" diye sordum.

Belki Zara veya kocasıydı, belki Skye, hatta büyükanne bile olabilirdi. Bana kısmen kocasını öldürdüğünü söylemiş- tım.

"Hala alarm halindeyiz," dedi üren. "Fakat Hawthorne'ların bunu fark etmemesi yararımıza olacaktır. Eğer suç ortağı her şeyi Drake'in -ve Libby'nin- üstüne yıkmayı umuyorsa bırakalım da başardıklarına inansınlar. "

Geçen defa gafil avlama şansını mahvetmişim. Bu defa her şey farklı olacaktı.

"Avery, buraya bak!"

"Drake Sanders'ın tutuklanmasıyla ilgili bir yorumun var mı?"

"Hawthorne Vakfı'nın geleceğiyle ilgili bir yorumda bulunabilir misin?"

"Annenin bir defa fuhşa teşvikten tutuklandığı doğru mu?"

Eğer öncesinde **yedi** turluk pratik sorularına maruz kal- **ınış** olmasaydım son soru beni gafıl avlardı. Cevap verirden ve cevabım küfürlerle dolu olurdu. Onun yerine arabanın yanında durdum ve bekledim.

Ardından beklediğim soru geldi. "Olanlardan sonra nasıl hissediyorsun? "

Doğruca o soruyu soran muhabire baktım. "Hayatta olduğum için şükrediyorum ve bu akşam burada olmaktan çok memnunum."

* * *

Etkinlik bir sanat müzesindeydi. Üst kattan girdik ve sonra da devasa, mermer merdivenden sergi salonuna indik.

Merdivenin yarısına geldiğimde salondakilerin yarısı ya gözlerini dikmiş bana bakıyor ya da bakmıyordu, ki bu daha kötüydü.

Basamakların sonundaki Grayson'ı gördüm. Smokini de tıpkı takım e lb iseyi taşıdığı gibi taşıyordu. Elinde bir bardak vardı, 1 Ç in deki sıvı berraktı. Beni gördüğü anda donakaldı, sanki birisi zamanı durdurmuş gibi aniden ve tamamen dondu. Gizli merdivenin dibinde onunla birlikte durduğum zamanı, bana bakış şeklini hatırladım ve şu anda da bana o şek il de baktığımı düşündüm.

Nefesini kestiğimi düşündüm.

Sonra elindeki bardağı düşürdü. Bardak yere çarpıp parçalara ayrıldı, kristal parçaları her yana dağıldı.

Ne oldu? Ne yaptım?

Alisa hareket etmem için beni dürttü . Ben merdivenin son basamaklarına gelmişken hizmetliler cam parçalarını temizlemek için koşturdu.

Grayson gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun?" Sesi boğuktu.

"Anlamıyorum, " dedim.

"Saçın," dedi boğulur gibi. Boştaki elini örgüme doğru kaldırdı, dokunmak üzereyken parmaklarını geri çekip yumruk yaptı. "O kolye. Elbise... "

"Ne?" dedim.

Söylemeyi başardığı tek kelime bir isimdi.

>>**

Emily. Her zaman Emily'ydi. Bir şekilde, kaçıyormuş gibi görünmeden tuvalete gelmeyi başardım. Bana verilen siyah, saten el çantasından telefonumu çıkarmak için çabaladım, çıkardığımda ne yapmayı planladığımdan emin değildim. Birisi yaklaşıp yanımdaki aynada belirdi.

"Güzel görünüyorsun," dedi Thea, bana yandan bir bakış attı. "Hatta kusursuz görünüyorsun. "

Gözlerimi ona diktim, jetonum düştü. "Sen ne yaptın Thea?"

Telefonuna göz atıp birkaç tuşa bastı ve bir saniye **Sonra** telefonuma bir mesaj geldi. Numaramın onda olduğunu **fark** etmemiştim bile.

Mesajı açtım, bir fotoğraf vardı. Yüzümdeki bütün **kan** çekiliverdi. Fotoğrafta Emily Laughlin kakhaha atılmıyordu. Kameraya gülümsüyordu. Yüzünde yaramaz bir gülümseme vardı, sanki göz kırpmannın eşğindeydi. Makyajı dOğaldı ama gözleri doğal olmayacak kadar geniş görünüyordu ve saçı...

Aynı benimki gibiydi.

"Sen ne yaptın?" diye sordum **tekrar**. Bu defa sorumda suçlama vardı. Elbise alışverişime kendini zorla davet ettk- rıştı. Yeşil giymemi öneren oydu - Emüy'nin fotoğraftaki elbisesindendi.

Hatta kolyem bile ürpertici **şekilde** onunkine benziyordu.

Stilist fotoğraftakine benzemek isteyip istemediğimi sorduğunda Alisa'nın bir fotoğraf verdiğini varsaymışım.

Bir modelin fotoğrafı olduğunu varsaymıştım. Ölü bir kızın değil.

Sorumu düzelterek, "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"E^y böyle isterdi." Thea çantasından ruj ç^ardı. Dudaklarını parlak, yakut kırmızıya dönüştürmeyi bitirdikten sonra, "Bunu **sana** yapmadım, " dedi.

Onlara yapmıştı.

"Emily'yi Hawthorne'lar öldürmedi, " diye bağırdım.

"Rebecca kalp sorunu yüzünden öldüğünü. söyledi. "

Teknik olarak, **Grayson'ın** öyle söylediğini söylemişti.

"Hawthorne ailesinin **seni** öldürmeye çalışmadığından nasıl eminsin?" Thea gülümsedi. Bu sabah oradaydı. Sarsılmıştı. Şimdiyse hepsi bir şakaymış gibi davranıyordu.

"Sende çok büyük bir sorun var, " dedim.

Öfkem nüfuz etmişe benzemiyordu. "Seninle tanıştığımız gün Hawthorne ailesinin çarpık, yıkık bir karmaşa olduğunu söyledim." Aynaya birkaç saniye daha baktı. "Benim de öyle olmadığımı hiç söylemedim."

Kolyeyi çıkardım ve elimde tutarak aynanın önünde durdum. Saçım daha büyük bir soru. Yapmak için iki kişi gerekmişti. Açmam için doğal afet gerekcekti.

"Avery?" Alisa tuvaletin kapısından başını uzattı.

"Bana yardım et," dedim.

"Hangi konuda? "

"Saçım ile ilgili."

Arkaya uzanıp çekştirmeye başladım ve Alisa ellerimi yakaladı. Sağ eliyle bileklerimi kavradıktan sonra sol eliyle tuvaletin kapısını kilitledi. "Seni zorlamamalıydım, " dedi. Sesini kısık tuttu. "Bu kısa zamanda çok fazla geldi, değil mi?"

"Kime benzediğimi biliyor musun?" diye sordum. Kolyeyi suratına doğru ittim. Elimden aldı.

Kaşlarını çattı. "Kime benziyorsun?" Cevabı bilmeden sorular sormaktan hoşlanmayan birinden gelen dürüst bir soruya benziyordu.

"Emily Laughlin." Kendime engel olmadan aynaya bakıp duruyordum. "Thea beni tıpkı onu gibi giydirmiş."

Bunu kavramak Alisa'nın bir saniyesini aldı. "Bilmiyordum." Duraksayarak düşündü. "Basın da bilmeyecek. Emily sıradan bir kızdı."

Enlily Laughlin,le ilgili sıradan hiçbir şey yok. Buna ne zaman inanmaya başladığımı bile bilmiyordum. Fotoğrafını gördüğümde mi? Rebecca'yla sohbet ettiğim sırada mı? Jameson adını ilk söylediğinde mi yoksa ben Grayson'a ilk söylediğimde mi?

"Eğer bu tuvalette daha fazla kalırsan insanlar fark edecektir, " diye uyardı Alisa. "Zaten fark ettiler. İyi ya da kötü, dışarı çıkman gerekiyor. "

Bu akşam buraya yüzüme mutlu bir ifade kondurmamın Libby'yi koruyacağını düşündüğüm için gelmiştim. Eğer öz ablam beni öldürmeye çalışmış olsaydı burada olmazdım, değil mi?

"İyi, " dedim dişlerimin arasından. "Fakat ben senin için bunu yaparsam senden ablamı yapabildiğin her şekilde koruyacağına dair söz vermeni istiyorum. Nash'le olayın ne veya Nash'in Libby'yle olayı ne umurumda değil. Artık sadece benim için çalışmıyorsun. Ablam için de çalışıyorsun."

Alisa'nın gerçekten söylemek istediği şey her neyse onu yuttuğunu gördüm. Ağzından çıkan tek şey, "Söz veriyorum, " oldu.

* * »

Sadece yemeği atlatmam gerekiyordu. Bir ya da iki dans. Müzayede. Söylemesi kolaydı. Alisa beni Hawthorne Malikanesi'nin aldığı masalara yönlendirdi. Soldaki masada büyükanne beyaz saçlıların ilgi odağıydı. Sağdaki masanın

yarısı Hawthorne'larla doluydu: Zara ve Constantine, Naslı, Grayson ve Xander.

Ben büyükannenin masasına yöneldim ama Alisa nazikçe yolumu kesip beni doğruca Grayson'ın yanına yönlendirdi.

Alisa da diğer sandalyeye oturup sadece üç kişilik yer bıraktı. En azından birinin Jameson'a ayrıldığını varsaydım.

Yanımdaki Grayson hiçbir şey demedi. Gözlerimi ondan tarafa çevirmeme savaşımlı kaybettim ve onu doğruca karşıma bakarken buldum. Bana ya da masadaki başka birine bakmıyordu.

"Bunu kasten yapmadım," diye fısıldadım. Bizi izleyenlerin, davetlilerin ve fotoğrafçıların dikkatini çekmemek için yüzümdeki ifadeyi düz tutmaya çalışıyordum.

"Elbette, " diye cevap verdi. Sesi kaskatı, sözleri ezberdendi.

"Örgüyü açabilsem açardım, " diye mırıldandım. "Ama kendi başıma yapamam. "

Başımı hafifçe yana eğdi, sadece bir anlığına gözlerini yumdu. "Biliyorum. "

Grayson'ın Emily'nin saçını açmasına yardım ettiğinin, parmaklarını örgülerin arasından geçirip yavaş yavaş açışının görüntüsünün üstesinden geldim.

Kolum Alisa'nın şarap kadehine çarptı. Yakalamaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Şarap, masa örtüsüyle p- kırmızı lekelenirken en başından beri, vasiyetin okunduğu andan beri bariz olması gereken şeyi fark ettim.

Ben bu dünyaya ait değildim. Ne böyle bir partiye ne de Grayson Hawthorne'un yanında oturmaya. Asla da olmayacaktım.

Birisi beni öldürmeye teşebbüs etmeden yemeği atlattım ve Jameson hiç görünmedi. Alisa'ya biraz hava almam gerektiğini söyledim ama dışarı çıkmadım. Basınla bu kadar kısa sürede yüzleşemezdim, o yüzden müzenin başka bir kanadına gittim. üren gölgem gibiydi.

Kanat kapalıydı. Işıklar loştu ve sergi odaları kapalıydı ama koridor açıktı. Uzun koridordan ilerledim, Oren'in adrm- ları benimkileri takip ediyordu. İleride parlayan bir ışık vardı, çevresindeki her şeyin arasında parlıyordu. Bu sergi odasını çevreleyen kordon bir kenara çekilmişti. Kordonun yanından geçmek karanlık bir tiyatrodan çıkıp güneşe adım atmak gibiydi. Oda parlaktı. Tabloların çerçeveleri bile beyazdı. Odada sadece bir kişi vardı, smokininin ceketi üzerinde yoktu.

"Jameson. " Adını söyledim ama arkasını dönmedi. Ufak bir tablonun önünde duruyor, bir metre kadar öteden dikkatli bir şekilde bakıyordu. Ben ona doğru yürürken yan gözle bana baktı, sonra tabloya geri döndü.

Beni gördün, diye düşündüm. Saçımı nasıl yaptıklarını gördün. Oda o kadar sessizdi ki kendi kalbimin atışını duyabiliyordum. Bir şey söyle.

Başıyla tabloyu işaret etti. Yanında durduğumda, "CC- zanne'ın Dört Kardeş'i," dedi. "Belli sebeplerden Hawthorne ailesinin favorisi. "

Kendimi ona değil de tabloya bakmaya zorladım. Kan- vasın üzerinde dört figür vardı, yüzleri bulanıktı. Kaslarının çizgilerini çalka ra bil iydum. Resmen hareket ettiklerini görebiliyordum ama sanatçının amacı gerçekçilik değildi. Gözlerim tablonun altındaki altın rengi etikete kaydı.

Dört Kardeş. Paul Cezanne. 1898. Tobias Hawthorne'un koleksiyonundan ödünç alınmıştır.

Jameson yüzünü bana çevirdi. "Davenport'u bulduğunu biliyorum. " Tek kaşını kaldırdı. "Benden önce davrandın."

"Grayson da öyle, " dedim.

Jameson'ın yüzü karardı. "Haklıydın. Black Wood'daki ağaç sadece bir ağaçtı. Aradığımız ipucu bir rakamdı. Sekiz. Bir. Bir. Sadece bir tane daha var. "

"Biz diye bir şey yok, " dedim. "Beni birey olarak gördün mü hiç Jameson? Yoksa sadece bir araç mıyım?"

"Bunu hak etmiş olabilirim. " Gözlerime birkaç saniye daha baktıktan sonra yeniden tabloya döndü. "İhtiyar, odağımın çok keskin olduğunu söyledi. Her seferinde tek bir şeyi umursamak için yaratılmışım. "

O tek bir şey oyun muydu, yoksa o kız mıydı?

"İşim bitti Jameson. " Sözlerim beyaz odada yankılandı. "Seninle. Bu her neyse bununla." Uzaklaşmak için arkamı döndüm.

"Emily'nin saç örgüsünü yapmış olman umurumda değil." Jameson beni durdurmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Umuğumda değil," diye tekrarladı, "çünkü Emily umurumda değil. " Hırıltılı bir soluk verdi. "O gece ondan ayrıldım. Küçük oyunlarından bunaldım. Ona işimin bittiğini söyledim ve birkaç saat sonra da öldü. "

Geri ona döndüm ve biraz kan oturmuş yeşil gözleri benimkilere kilitlendi. "Üzgünüm, " dedim. Son konuşmalarını kafasında kaç defa tekrarladığını merak ediyordum.

"Benimle Black Wood'a gel, " diye yalvardı. Haklıydı. **Tek bir** odağı vardı. "Beni öpmen gerekmiyor. Benden hoşlanman bile gerekmiyor Varis ama lütfen bunu yalnız yapmama izin verme. "

Sesi hem açık hem de daha önce hiç olmadığı kadar gerçekçi geliyordu. **Beni öpmen gerekmiyor.** Sanki öpmemi istiyormuş gibi söylemişti.

"Umarım bölmüyorumdur."

Jameson'la birlikte kapıya dönüp baktık. Grayson orada duruyordu, odaya girdiğinde onun bakış açısından gördüğü tek şeyin saç örgüm olduğunu fark **et im.**

Bir an için Grayson ve Jameson birbirine baktı.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun Varis," dedi Jameson. "Eğer içinde beni bulmak isteyen herhangi bir parçan varsa."

Kapıdan çıkarken Grayson'a değerek geçti. Grayson uzun bir müddet onun gidişini izledikten sonra bana döndü. "Seni gördüğünde ne dedi?"

Saçımı gördüğünde. Yutkundum. "Öldüğü gece Emily'den ayrıldığımı söyledi."

Sessizlik.

Grayson'a bakmak için arkamı döndüm.

Gözleri kapalıydı, vücudundaki her kas gergindi. "Jame- son sana onu benim öldürdüğümü söyledi mi?"

Grayson ayıldıktan sonra tam on beş dakikayı galeride tek başına, ^zanne'ın Dört Kardeş eserine b^arak g^irdi^ ardından Alisa beni bulması için birini yolladı.

"Kanlıyorum," dedi Xander. Katılması için ona hiçbir şer söylememiştim. "Bu parti berbat. Sosyetik sima ve çörek oranosı neredeyse bağışlanamaz. "

Çörek şakası kaldırarak halde değildim. Jameson Emi/y'den ayrıldığını söylüyor. Grayson onu öldürdüğünü idia ediyor. Thea ikisini cezalandırmak için beni kullanıyor. "fen buradan giyo_r^," dedim Xander'a.

"Gidemezsin! "

Ona bir ba^ attım. "Niyeymiş?"

"Çünkü ..." Kalan tek kaşını oynattı. "Dans pistim açtılar. Basım konuşacakları bir şeyle etkilemek istersin, değil mi?"

* * 4

Bir dans. Buradan defolup gitmeden önce ^İsa'ya ve fotoğrafçılara vereceğim tek şey buydu.

Xander bir vals müziğiyle beni pistte döndürürken “^r-

...s: .^In en hüyüleyici kişiymişim gibi davran, "" diye raniye ^·[re· R1 r c hyle benimkini ileri
ul.atıyordu, diğer kolunu !tr-

~ =. doğru kıvırmıştı. "Dur yardım edeyi m, yedi yafl^n .on 1k1
yaşıma kadar büyükbabam her yıl ^m günümde h.anfl y;'ltırım yapmam için
para verdi ve ben onJann hepsini krypto para almak için kullandım çünkü ben bit
dahiyim. ke"inl ıkle krypto para lafı kulağıma havalı geldiği için falan
yapmadım." Beni bir defa döndürdü. •Büyükbabam ölmeden önce sahip
olduğum krypto parayı yakJa,1.k yüz milyon dolara sattım. "

Ona boş boş baktım. "Ne yaptın?"

"Bak?" dedi bana. "Büyüleyici. " Xander dans etmeyi sürdürdü ama aşağı baktı.
"Ağabeylerim bile bilmiyor...

"Onlar neye yatırım yaptı ?" di ye sordum. Bunca zaman ellerinde hiçbir şey
kalmadığını varsaymışım. Nash bana Tobias Hawthorne'un doğum günü geleneğinden
bahsetmişti ama "yatırımları " hakkında hiç düşünmemiştim

"Hiçbir fikrim yok," dedi kaygısızca. •o konuda konuşmamıza izin yoktu. "

Dans ettik, fotoğrafçılar fotoğraflanmamızı çekti. Xander yüzünü benimkine
yaklaşrdı.

"Haberciler çıktığımızı düşünecek, " dedim. söyle
diği şey yüzünden hala dönüyordu.

Xander kurnazca, "Şans işte," diye cevap verdi ...Sahte randevu konusunda çok
iyiyim."

"Tam olarak kiminle sahte randevuya ^ta?• diye sor
dum

Xander bakışlarını benden Thea'ya çevirdi. .. Ben Rube Goldberg makinesinin
insan versiyonuyum, " dedi. ..Basit şeyleri karmaşık şekillerde yapar." D^ak>>^.
"Thea'y- la çıkmamız Emily'nin fikriydi. Nasıl desek, Em biraz ... ısrarcıydı.
Thea'nın zaten biriyle çıkknğını bilmiyordu...

"Sen de gösteri yapmayı kabul mü et in?• diye sordum
inanamayarak.

"Tekrar ediyorum: Ben Rube Goldberg makinesinin in
san versiyonuyum." Sesi yuMuşad1.
"Ayrıca bunu Thea için yapmadım."

O zaman kimin için? İkiyle iKiyi toplamam bir saniyemi aldı. Xander bu sahte randevu olay1nda n daha önce iki defa bahsetmişti: bir keresinde Thea konusunda ve diğ erinde de ona Rebecca'yı sorduğ umda.

"Thea ve Rebecca mı?" dedim.

"Deliler gibi aş ıklar," diye dOğ r ul ad 1. *Thea ona acı verecek kadar güzel demişti.* "En iyi arka da ş ı ve küçük karde ş i. Ne yapsaydım? Emily'nin anlayaCağ ını düşünmüyordı. Emily sevdiğ i insanlar konuSunda sahipleniciydi ve Rebecca'nın ona karşı koymasının ne kadar zor olduğ unu biliyor dum. Sadece bir defalığ ına Bex kendisi için bir ş ey istedi."

Xander'ın Rebecca'ya karşı hisleri olup olmadığ ını, The- a 'yla sahte sevgililiğ inin bunu ona Rube Goldberg makinesi gibi karmaş ık bir ş ekilde itiraf etmek için olup olmadığ ını diye merak ettim. "Thea ve Rebecca haklı mıydı?" diye sor dum. "Emily'nin anlamayacağ ı konusunda?"

"Haklıdan da öteydiler. " Du- r a k s ad 1. "Em onları o gece öğrendi. İhanet olarak gördü. "

O gece - öldüğ ü gece.

Müzik sona erdi ve Xander elimi bıraksa da diğ er kolunu belimden ayırmadı. "Haberciler için gülümse," diye mırıldandı. "Onlara bir hikaye ver. Gözlerimin içine bak. Cazi bemin ağırlığ ını hisset. En sevdiğ in ha m ı r işlerini düşün. "

Dudaklarımın kenarları y u k a r 1 k ı v r ı l d ı ve Xander beni pistin dışına çıkarıp Alisa'ya doğru yönlendirdi. ^i s a m e m - nun bir halde, "Artık gidebilirsin, " dedi. "Tabii istersen."

Hem de nasıl. "Geliyor musun?" diye sordum Xander'a.

Davetim onu ş a ş ı r t m ı ş a benziyordu. "Gelemem." D ^ a k - s ad ı. "Ben Black Wood'u çözdüm." Bununla dikkatimi tamamen üstüne çekti. "Bunu kazana b ı l i r d i m. " Xander havalı

ayakkabılarına baktı. "Fakat Jameson ve Grayson'ın daha çok ihtiyacı var. Hawthorne Malikanesi'ne geri dön. Oraya gittiğinde seni bekleyen bir helikopter olacak. Pilota sizi Black Wood'un tepesinde uçurmasını söyle."

Helikopter mi?

Xander bana, "Sen nereye gidersen onlar takip edecektir," dedi.

Onlar, yani ağabeyleri. "Kazanmak istiyorsun sanıyordum," dedim.

Yutkundu. Zorlanarak. "İstiyorum."

Xander bana bir helikopter sözü verdiğinde ona kısmen inanmışım ama işte oradaydı, Hawthorne Malikanesi'nin ön bahçesindeydi, pervanesi hareketsiz olarak duruyordu. üren iyice kontrol edene kadar içine adını atmama izin vermedi. Hatta o zaman bile pilotun yerini almakta ısrar etti. Arka tarafa geçtiğimde Jameson'ın çoktan orada oturduğunu gördüm.

"Helikopter mi çağırdın?" diye sordu. Sanki bunu yapmak son derece normal bir şeydi.

Yanımdaki yere oturup kemerlerimi bağladım. "Kalkış için beklemene şaşırdım."

"Sana söyledim Varis." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bunu yalnız yapmak istemiyorum. "

Kısacık bir saniye için o yarış pistinde sadece ikimizdik, bitiş çizgisine doğru gidiyorduk, sonra helikopterin dışındaki parlak bir siyahlık dikkatimi çekti.

Bir smokin. Helikoptere binen Grayson'ın yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı.

Jameson sana onu benim öldürdüğümü söyledi mi? Soru-

sunun zihnindeki yankısı sağır ediciydi. Sanki Jameson duymuş gibi başını Grayson'a çevirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Xander nereye gidersem peşimden geleceklerini söylemişti. *Jameson beni takip etmedi*, diye hatırlattım kendime. Vücudumdaki her bir sinir hücresi canlandı. *Buraya önce o geldi*.

Grayson bana, "Geçebilir miyim?" diye sorarak boş bir koltuğu işaret etti. Jameson'ın bana baktığını, hayır dememi istediğini hissedebiliyordum.

Başımla onayladım.

Grayson arkama oturdu. Ören güvende olduğumuzdan emin olduktan sonra pervaneyi çalıştırdı. Bir dakika içinde pervanenin sesi sağ^ edici bk hal aldı. Havalanırken kalbrn boğazıma çıktı.

Uçağa ilk bindiğimde hoş^a gicişti ama bu farkıydı, çok daha fazlasıydı. Ses, titreşrn, beni havadan ve yerden ayıran hiçbir ŞEY onadığım hisseden coşku hissi. Kalbrn hızla çarpıyordu ama duyamıyordum. Düşüncelerim de du- yamıyordum - ne Grayson'ın o soruyu sorarken ses^ çatlayışını ne Jameson'ın onu öpmem veya ondan hoşl^^ gerekmediğmi söyleyiş şeklini.

Tek düşünebildiği şey aşağı ba^ah.

Black Wood'u üzermden uçarken aşandaki ağa^a^ yamuk karmaşasını görebiliyordum. G^eş ışı^rn geçemeyeceği kadar yoğundu. Fakat ba^şla^m orn^ ortasma, ağaçların seyre^eştiği yere kaydığında, tam merke^^ bir boşluğa açıldığını gördüm. Drake ateş emeye başlaâğında Jameson'la o açıklığa yaklaşrnşnk. ^^eri fark e^iştrn ama şu anda gördüğüm gibi gömmiştim.

Tepeden açıklığa bakıldığında, se^ek ağaçla ettabm sarıyor ve yoğun ormanlık alanı da çevreleyerek ^m, mce bir o harfi oluşturunuyordu.

Ya da sıfır rakamını.

Helikopter yere değdiğinde yerimde duramadığımı hissettim. Pervane tam olarak durmadan aşağı atladım, adrenalini doluydum ve sersemlemiştim.

Sekiz. Bir. Bir. Sıfır.

Jameson bana doğru geldi. "Başardık Varis." Tam önünde de durup ellerini havaya kaldırdı. Helikopterin heyecanıyla ben de aynısını yaptım ve parmaklarımı benimkilerin arasından geçirdi. "Dört göbek adı. Dört rakam."

Onu öpmek bir hata olmuştu. Şimdi elini tutmak da bir hataydı ama umursamadım.

"Sekiz, bir, bir, sıfır," dedim. "Rakamları bulduğumuz Sıraya ve vasiyetteki ipucuna göre sıralama böyle." Westbrook, Davenport, Winchester ve Blackwood, sıralama, böyleydi. "Belki bir şifredir?"

"Evde en az bir düzine kasa var," diyerek sesli olarak düşündü Jameson. "Fakat başka ihtimaller de var. Bir adres... koordinat... ve ipucunun dağmık olmağının garantisi yok. Çözmek için rakamları farklı şekilde dizmek zorunda kalabiliriz. "

Adres. Koordinat. Şifre. Gözlerimi sadece bir saniyeliğine yumdum, beynimin başka bir olasılığı kelimelere dökeceği kadar uzun süre. "Bir tarih?" Dört ipucu da rakamdı, ayrıca tek haneliydi. Kilit şifresi veya koordinatlar için bazı iki haneli girişler beklerdim. Fakat tarih ...

Bir ya da sıfır başa gelmek zorunda. 1-1-0-8 dizildiğinde 11108 olurdu. "Sekiz Kasım, " dedim ve sonra diğer olasılıkları değerlendirdim. 08111. "On bir Ağustos." 01118. "On sekiz Ocak."

Son olasılık -son tarih suratıma çarpıverdi.

Nefes almayı kestim. Bu tesadüf olamayacak kadar büyük bir şeydi.

"On sekiz Ekim." Hızla nefes aldım. Vücudumdaki her sinir ucu canlanmış gibi geldi. "Bu benim doğum günüm. "

Annem iki yıl önce, on beşinci doğum günümde, ölmeden günler önce bana, doğduğun günle ilgili bir sırrım var, demişti...

"Hayır." Jameson ellerimi bıraktı.

"Evet, " diye cevap verdim. "Ben on sekiz Ekim'de doğdum. Annem-"

"Bu senin annenle ilgili değil." Jameson ellerini yumruk yaparak geriye çekildi.

"Jameson?" Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer Tobias Hawthorne beni doğduğum gün olan bir şeyle ilgili seçmişse bu büyük bir şeydi. Kocamandı. "Cevap bu olabilir. Belki annem doğum yaparken yolu onunla kesişti? Belki annem bana hamileyken onun için bir şey yaptı?"

"Dur." Kelime bir kırbaç gibi şakladı. Jameson bana sanki doğaüstü, bozuk bir şeymişim gibi bakıyordu, sanki görüntüm mide bulandırabilirmiş gibi. Onun midesi de dahil, hatta özellikle onun midesini.

"Sen ne diyor-"

"Rakamlar tarih değil."

Evet, diye düşündüm hiddetle. Öyleler.

"Cevap bu olamaz," dedi.

İleri adım attım ama hızla geri çekildi. Kolumda hafif bir dokunuş hissettim. Grayson. Dokunuşu ne kadar nazıkçe olursa olsun beni tuttuğuna dair bir hisse kapıldım.

Neden? Ne yapmıştım ki?

Grayson konuştuğunda sesi gergindi. "Bir yıl önce, Ekim'in on sekizinde Emily öldü. "

jameson, "o hasta ruhlu orospu çocuğu," diye küfretti. "Tüm bunlar - ipuçları, vasiyet, bu kız- hepsi bunun için mi? Bir mesaj vermek için o günde doğmuş gelişigüzel birini mi buldu? Bu mesajı vermek için?"

"J a m ie-"

"Benimle konuşma." Jameson bakışlarını **Grayson'dan** bana çevirdi. "Başlarım böyle işe. Benden **bu kadar. "**

Gecenin içinde uzaklaştığında **arkasından seslendim.**
"Nereye gidiyorsun? "

"Tebrik ederim, Varis," diye **bağırдыğında sesinde kutla**ma dışında her şey vardı. "Sanırım **doğru günde doğacak** talihin varmış. Gizem çözüldü. "

Bulmacada bundan daha fazlası olmalıydı. Olmak zorundaydı. Sadece gereken tarihte doğmuş gelişigüzel biri olamazdım. **Cevap bu olamaz.** Peki ya annem? Ya sırrı? Emily ölmeden tam bir yıl önce, on beşinci doğum günümde bahsettiği o sır? Tobias Hawthorne'un benim için bıraktığı mektup?

Üzgünüm.

Tobias Hawthorne'un özür dileyecek neyi vardı? **Doğru tarihte doğmuş birini öylesine seçmemiştir.** Bundan daha faz- /ası olmak zorundaydı.

Fakat Nash'in bana söylediği şeyi hala duyabiliyordum: **Sen cam balerinsin - ya da bıçak.**

"Üzgünüm, " dedi yanımdaki Grayson. "Böyle olması ja- meson'ın hatası değil. Oyunun böyle sona ermesi... " Yenilmez Grayson Hawthorne konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. " ... jameson'ın hatası değil."

Üzerimde hala galada giydiğim elbisem vardı. Saçını hala Emily'ninki gibiydi.

"Bilmeliydim. " Grayson'ın sesi hissettikleriyle dolu doluydu. **"Biliyordum.** Vasiyetin okunduğu gün tüm bunların benim yüzümden olduğunu biliyordum."

Grayson'm o gece otel odamın kapısında nasıl belirdiğini düşündüm. Öfkeliydi, ne yaptığını öğrenmeye kararlıydı.

"Sen neden bahsediyorsun? " Cevabı görmek için yüzünü ve gözlerini araştırdım. "Bu nasıl senin yüzünden oluyor? Ayrıca bana Emily'yi öldürdüğünü söyleme."

Hiç kimse -hatta Thea bile- Emily'nin ölümüne cinayet dememişti.

Grayson ısrarla, "Öldürdüm, " dedi. Sesi kısıktı ve hissettiği yoğunlukla titriyordu. "Eğer ben olmasaydım orada olmayacaktı. Atlamayacaktı. "

Atlamış. Boğazım kupkuru oldu. "Nerede olmayacaktı?" diye sordum sessizce. "Tüm bunların büyükbabanın vasiyetiyle nasıl bir ilgisi var?"

Grayson ürperdi. "Belki sana anlatmak benim kaderimdi," dedi uzun bir süre sonra. "Belki de amaç hep buydu. Belki bulmacanın hep eşit bir parçası... ve kefarettin." Başını eğdi.

Ben senin kefaretin değilim Grayson Hawthorne. Ben bunu sesli olarak dile getirme fırsatı bulamadan tekrar konuşmaya başladı ve bir kez başladığında onu durdurmak doğal afeti durdurmak gibi olurdu.

"Onu hep tanyorduk. Bay ve Bayan Laughlin onlarca yıldır Hawthorne Malikanesi'ndeydi. Kızları ve torunları eskiden California'da yaşırdı. Kızlar yılda iki defa ziyarete gelirdi. Noel zamanı anne babalarıyla birlikte ve bir de yaz tatilinde üç haftalığına yalnız başlarına. Noel'de onları pek fazla görmezdik ama yaz tatillerinde hep birlikte oynardık. Aslında biraz yaz kampı gibiydi. Yılda bir defa görüştüğün kamp arkadaşların olur, gündelik hayatında yerleri yoktur. İşte Emily ve Rebecca tam olarak buydu. Dördümüzden öyle farklıydılar ki. Skye kız oldukları için öyle olduğunu söylerdi ama ben hep iki kişi oldukları için olduğunu düşündüm ve öncelik hep Emily'deydi. Afet gibiydi ve ailesi kendini çok

fazla yoracak diye hep çok endişeliydi. Bizimle birlikte kart oynamaya ve diğer sessiz, evin içinde oynanan oyunları oynamaya izni vardı ama bizim gibi dışarıda dolanmaya veya koşmaya izni yoktu.

"İstediği şeyleri bize getiriyordu. Biraz geleneğe dönüştü. Emily bizim için av düzenlerdi ve istediği şeyi -ne kadar olağandışı ve bulunması zor olursa o kadar iyiydi-kim bulursa o kazanıyordu. "

"Ne kazanıyordunuz?" diye sordum.

Grayson omzunu silktilti. "Biz kardeşiz. Özellikle bir şey kazanmamıza gerek yoktu. Sadece kazanmak yetiyordu."

Rayına oturdu. "Sonra Emily'ye kalp nakli yapıldı, " dedim. Jameson bana o kadarını anlatmıştı. Sonrasında Emily'nin yaşamak istediğini söylemişti.

"Ailesi hala korumacıydı ama Emily cam kafeslerin içinde yeterince yaşamıştı. O ve Jameson on üç, ben on dör- dümdeydim. Yaz tatillerine dalarcasına girerdi, tam bir gözü pekti. Rebecca dikkatli olmamız için hep peşimizdeydi ama Emily hep doktorlarının, yapacağı aktiviteleri fiziksel gücünün belirleyeceğini söylediklerinde ısrarcıydı. Eğer yapabiliyorsa yapmaması için bir sebep yoktu. Emily on altısında- ken ailesi temelli olarak buraya taşındı. Ziyaretleri sırasında olduğu gibi burada yaşamadılar ama büyükbabam özel okula girmeleri için paralarını ödedi."

Bunun nereye gittiğini gördüm. "Artık sadece yaz kampı arkadaşı değildi. "

"O her şeydi," dedi Grayson. Bunu tam olarak bir iltifat gibi söylemedi. "Emily bütün okulu parmağında oynattı. Belki bu bizim hatamızdı."

Sırf Hawthorne'lara komşu olmak bile insanların sana bakışını değiştirirdi. Thea'nın cümlesi aklıma geldi.

Grayson devam etti, "Ya da belki de sadece o Em olduğu içindi. Çok akıllı, çok güzel, istediğini elde etmekte çok iyiydi. Hiç korkusu yoktu."

"Seni istedi," dedim. "Ve Jameson'ı. Seçim yapmak istemedi."

"Bunu bir oyuna çevirdi." Grayson başını iki yana salladı. "Tanrı yardımcımız olsun, biz de oynadık. Onu sevdiğimiz için olduğunu söylemek istiyorum - onun için olduğunu da ama ben bile bunun ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum. Kazanmak demek, Hawthorne demek."

Emily bunu biliyor muydu? Bunu kendi yararına mı kullanmıştı? Bu hiç canını acıtmış mıydı?

"Olay şu ki..." Grayson'ın sesi boğuklaştı. "O sadece bizi istemedi. Ona verebileceğimiz şeyleri istedi."

"Parayı mı?"

"Deneyimleri," diye cevapladı. "Heyecanları. Yarış arabalarını, motosikletleri ve egzotik yılanlarla oynamayı. Partileri, kulüpleri ve olmamız gereken yerleri. Hem onun için hem de bizim için bir heyecandı." Duraksadı. "Benim için," diye düzeltti.

"Jamie için tam olarak neydi bilmiyorum."

Jameson, öldüğü gece onunla ayrılmıştı.

"Bir gece geç saatte Emily'den bir telefon aldım. Jameson'la işinin bittiğini, tek istediğinin ben olduğumu söyledi." Grayson yutkundu. "Kutlamak istedi. Şeytanın Kapısı denilen bir yer var. Körfeze bakan bir uçurum - dünyadaki en meşhur uçurumdan atlama bölgelerinden biri. " Grayson başını eğdi. "Kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. Ne olursa. "Ne kadar kötü?"

Artık daha ağır nefes alıp veriyordu. "Oraya gittiğimde ben daha alçaktaki yerlerden birine yöneldim Emily zirveye yöneldi. Tehlike tabelalarını da geçti. Uyarıları geçti. Gece'nin körüydü. En başından orada olmamalıydık. Neden sabaha kadar beklememe izin vermediğini bilmiyordum — ta ki daha sonrasında beni seçmekle ilgili yalan söylediğini fark edene kadar. "

Jameson ondan ayrılmıştı. Grayson'ı aramış ve beklemek istememişti.

"Uçurumdan atlamak mı ölümüne sebep oldu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Grayson. "İyi idi. Biz iyiydik. Havlularımızı almaya gittim ama geri döndüğümde ... Emily artık suyun içinde bile değildi. Kıyıda öylece yatıyordu. Ölmüştü. " Gözlerini kapattı. "Kalbi."

"Onu sen öldürmedin," dedim.

"Adrenalin öldürdü. Ya da rakım, basınç değişikliği. Bilmiyorum. Jameson onu götürmezdi. Ben de götürmemeliydim."

Kararları o verdi. Bir yöntemi vardı. Ona hayır demek senin işin değildi. Doğru olsa bile bunların birini bile söylemenin iyi bir şeye sebep olmayacağını içgüdüsel olarak biliyordum.

"Emily'nin cenazesinden sonra büyükbabam bana ne söyledi biliyor musun? Önce aile. Eğer önceliği aileme verseydim Emily'nin başına bunun gelmeyeceğini söyledi. Eğer oynamayı reddetmiş olsaydım, eğer onun yerine kardeşimi seçmiş olsaydım. " Grayson'ın ses telleri boğazında iyice gerildi, sanki başka bir şey söylemek istiyor ama yapamıyordu. En sonunda söyledi. "Bu mesaj onunla ilgili. Bir-sıfır-bir-sekiz. On sekiz Ekim. Emily'nin öldüğü gün. Senin doğum günün. Bununla büyükbabam, içimde zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu.

"Tüm bunlar, hem de hepsi benim yüzümden."

Grayson gidince üren beni eve geri götürdü.

"Ne kadarını duydun?" diye sordum ona. Zihnim baş etmeye hazır olduğumu düşünmediğim düşüncelerle ve duygularla karman çormandı.

üren bana bir bakış attı. "Ne kadarını duymuş olmamı istersin?"

Dudağımın içini ısırdım. "Tobias Hawthorne'u tanıyor^{du}n. Sırf doğum günüm Emily Lau^gHiⁿ'm öldüğü ^{^^}e aynı diye mirasını bana bırakır mıydı? Servetini on sekiz Ekim'de doğmuş gelişigüzel birine vermeye mi karar vermiş^{ti}? Piyango gibi?"

"Bilmiyorum Avery. " üren başını iki yana salladı. "Tobi- as Hawthorne'un ne düşündüğünü gerçekten bilebilecek tek kişi Bay Hawthorne'un kendisiydi."

* * *

Hawthorne Malikanesi'nin koridorlarında ilerledim, ablamla paylaştığım tarafa doğru ilerledim Grayson veya Jameson'ın bir daha benimle tek kelime bile konuşacağından şüpheliydim. Gelecekte ne olacağını da tamamen saçma bir

sebepten seçilmiş olma ihtimalimin neden yumruk yemişim gibi hissettirdiğini de bilmiyordum.

Bu gezegende benimle aynı doğum tarihini paylaşan kaç insan vardı?

Basamaklarda, Tobias Hawthorne'un portresinin önünde durdum, Xander'ın bunu bana gösterdiği zaman bir ömür ö n c e s i n d e y m i ş gibi geldi. o zaman yaptığım gibi şu anda da milyarder adamlar yollarımızın kesiştiği herhangi bir hatıra, herhangi bir an için zihnimi kurcaladım. Tobias Hawthorne'un gözlerine - Grayson'ın gri gözleri- baktım ve ona sessizce neden diye sordum.

Neden ben?

Neden üzgün olduğunu yazdın?

Annemin "bir sırrım var" oyununu oynayışını gözümde canlandırdım. Doğduğum gün bir şey mi oldu?

Gözlerimi portreye diletim, yaşlı adamın yüzündeki her kırışıklığı, duruşundaki kişiliğine ait her izi inceledim, hatta arka plandaki yumuşak renk tonlarını bile. Cevap yoktu. Gözlerim ressamın imzasına kaydı.

Tobias Hawthorne X.X. VIII

Yaşlı adamın gümüş rengi gözlerine tekrar baktım. Tobias Hawthorne'un ne düşündüğünü gerçekten bilebilecek tek kişi Bay Hawthorne'un kendisiydi. Bu bir otoportreydi. İsminin yanındaki harfler neydi?

"Roma rakamları, " diye fısıldadım.

"Avery?" dedi yanımdaki üren. "Her şey yolunda mı?"

Roma rakamına göre X ondu, V beşti ve 1 birdi.

"On." Parmağımı ilk X'in altına koydum, sonra da kalan harflerde gezdirip hepsini tek bir sayı olarak okudum. "On sekiz. "

Cephanelikte saklanmış aynayı hatırlayarak portrenin çerçevesinin arkasına uzandım. Bulana kadar **ne aradığımı**dan emin değildim. Bir tuş. **Bir açma tuşu. Ona bastım** ve portre öne doğru açıldı.

Arkasındaki duvarda bir tuş takımı vardı.

üren yine, "Avery?" dedi ama tuşlara uzanmıştım **bile**. Ya rakamlar son cevap değilse? Bu ihtimal bana dişlerini **geçirdi** ve bırakmadı. Ya sonraki ipucuna götürmeleri gerekiyorsa?

Başparmağımı tuş takımına **götürdüm** ve bariz rakamları girdim. "Bir. Sıfır. Bir. Sekiz."

Bipleme sesi geldi ve altındaki basamağın üst kısmı yükselmeye başlayarak altındaki bir bölme-yi açığa çıkardı. **Eğilip** içeri uzandım. Basamaktaki boşlukta sadece tek bir şey vardı: bir parça renkli cam. Mordu, sekizgendi, tepesinde ufak bir delik vardı ve oradan şeffaf, parıldayan bir kurdele geçirilmişti. Tıpkı bir Noel süsüne benziyordu.

Süsü ipinden tuttuğumda gözlerim panelin altındaki bir şeye takıldı. Tahtaya kazınmış bir dize vardı.

Saat tepeye ulaşınca,
Zirvede buluş benimle
Biten güne merhaba de
Sabaha elveda
Şöyle bir kıvrıl ve dön
Gördüğün şey ne?
İkişer ikişer ilerle
Bul beni böylece

Renkli cam süsle veya basamağın altında yazılı olan sözlerle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama o akşam Libby saçımı açmama yardım ederken bir şey son derece açıktı.

Oyun sona ermemişti.

Ertesi sabah peşimde Oren'le Jameson ve Grayson'ı aramaya gittim. Jameson'ı güneş odasında üstsüz ve güneşin altında dururken buldum.

Kapıyı açtığımda kim olduğuma bile bakmadan, "Git buradan," dedi.

"Bir şey buldum, " dedim ona. "Tarihin cevap olduğunu sanmıyorum - en azından hepsi bu değil."

Cevap vermedi.

"Jameson, beni dinliyor musun? **Bir** şeybuldum." Kısacık zamanda onu tanıdığım kadarıyla azimli, takınnlıydı. Elimde tuttuğum şey en azından bir gıdımcık merakı körükleme- liydi ama bana bakmak için döndüğünde gözleri donuktu. Tek söylediği, "Diğerlerinin yanına at," oldu.

Yakındaki çöp kutusuna baktığımda en az yarım düzine

renkli sekizgen gördüm, kurdelesine kadar her şeyiyle elimde tuttuğumun aynısıydı.

"On ve on sekiz sayıları bu kaahrolası evin her yerinde.,, Jameson'm sesi kısık, kendine hakimdi. "Gardırobumun altındaki bir panele kazınmış halde buldum. O küçük mor şerefsiz altındaydı."

Çöp kutusunu göstermeye veya bahsettiği renkli cam parçasını belirtmeye zahmet etmedi. "Peki diğerleri?" diye sordum.

"Rakamları aramaya başladığımda duramadım ve bir kere gördüğünde görmeden duramıyordun, " de;-ken sesi alçaktı. "Yaşlı herif çok akıllı olduğunu düşünürdü. O şeylerden yüzlercesini evin her tarafına saklamış olmalı. Dışında on sekiz ve iç kısmında on tane kristal olan bir avize buldum, altında gizli bir bölme vardı ..Dışarıdaki çeşmede on sekiz taş yaprak ve on tane de güzelce çizilmiş gül vardı. Müzik odasındaki tablolar.. " Jameson başını eğdi. "Baktığım her yerde, gittiğim her yerde başka bir hatırlatıcı var. "

"Görmüyor musun?" dedim ona şevkle. "Büyükbaban bunların hepsini Emily öldükten sonra yapamazdı. Fark ederdin-"

"Evdeki işçileri mi?" diyerek cümlemi tamamladı. "Büyük Tobias Hawthorne bu yere her yıl bir oda veya kanat eklerdi ve bu boyuttaki bir evde sürekli yenilenmesi ya da tamir edilmesi gereken bir yer var. Annem durmadan yeni tablolar, yeni çeşmeler, yeni avizeler alıyordu. Hiçbir şeyi fark etmezdik."

"On-on sekiz cevap değil," dedim ısrarla, gözlerinin benimkilere bakmasını istiyordum. "Bunu görmem gerekiyor. Bu bir ipucu, gözden kaçırmamamızı istediği bir ipucu."

Biz. Biz olarak bahsetmiştim ve öyle olduğumuzu kastetmiştim. Fakat önemli değildi.

"On-on sekiz yeterli bir cevap. " Bana sırtını döndü. "Sana söyledim Avery, artık oynamıyorum. "

Grayson'ı bulmak daha zordu. En sonunda mutfakta şansımı denedim ve onun yerine Nash'i buldum.

"Grayson'ı gördün mü?" diye sordum.

Nash'in yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Seni görmek istediğini sanmıyorum ufaklık. "

Önceki gece Grayson beni suçlamamıştı. Bana sözlü olarak saldırmamıştı. Fakat Emily'yle ilgili şeyleri anlattıktan sonra gitmişti.

Beni yalnız bırakmıştı.

"Onu görmem gerek," dedim.

"Biraz zaman ver," diye tavsiye verdi. "Bazen iyileşebilmesi için yarayı kesip kanatınan gerekir. "

* * *

Doğu kanadındaki merdivene, portrenin önüne geri döndüm. Oren'e bir telefon geldi. Bana karşı tehditlerin şimdilik kontrol altına alındığını, evde boş boş dolanmamı izlemesine gerek olmadığına karar vermiş olmalıydı. O ayrıldı ve ben Tobias Hawthorne'a bakmaya geri döndüm.

İpucunu bu portrede bulmamın kader gibi göründüğünü düşünmüştüm ama Jameson'la konuştuktan sonra bunun bir işaret olmadığını biliyordum, hatta bir tesadüf bile değildi. Bulduğum ipucu birçoğundan sadece biriydi. Bunu kaçırmamalarını istedin, dedim sessizce. Eğer tüm bunları Emily'nin ölümünün ardından yapmışsa ısrarı acımasızcaydı. Olanları unutmadıklarından emin olmak mı istedin?

Tüm bu çarpık oyun sadece aileyi ön plana koymalarının daimi bir hatırlatıcısı mı?

Yoksa o hatırlatıcı ben miyim?

Jameson en başından beri bana özel olduğumu söylemişti. Haklı olduğuna, görünmez olmadığımı, bir duvar kağıdı

olmadığıma inanmayı ne kadar çok istediğimi şu ana ka-

dar fark etmemiştim. Tobias Hawthorne'un bende ona bunu yapabileceğimi söyleyen, bakışlarla ve ilgi odağı olmakla, sorumlulukla, bilmecelele, tehditlerle, her şeyle başa çıkabileceğimi söyleyen bir şey gördüğüne inanmak istiyordum. Önemli olmak istiyordum.

Cam balerin veya bıçak olmak istemiyordum. Bir şey olduğumu en azından kendime kanıtlamak istedim. Jameson oyunla işinin bittiğini söyleyebilirdi ama ben kazanmak istiyordum.

Saat tepeye ulaşınca
Zirvede buluş benimle
Biten güne merhaba de
Sabaha elveda
Şöyle bir kıvrıl ve dön
Gördüğün şey ne?
İkişer ikişer ilerle
Bul beni böylece

Basamaklara oturup kelimelere baktım, her dizeyi tek tek incelerken renkli c^1 elemde çevkiyordum. *Saat t^eye uh- şınca. Saati zihnimde canlandırdım. En tepede ne var?*

"On iki." Bunu kafamda evirip çevirdim. *Saatın tepesindeki sayı on iki.* Tıpkı dominq taşları gibi, zihnimde zincirleme bir reaksiyon başladı. *Benimle zirvede buluş ...*

Ne tepedeyken?

"Öğlen. " Bu bir tahmindi ama sonraki iki dize bunu doğrular gibiydi. Öğlen günün ortasıydı, sabaha elveda ve sonraki güne merhaba dediğin zamandı.

Bilmecenin ikinci kısmına geçtim ... Ve elimde hiçbir şey yoktu.

Şöyle bir kıvrıl ve dön
Gördüğün şey ne?
İkişer ikişer ilerle
Bul beni böylece

Renkli cama odaklandım. Kıvırmam falan mı gerekiyor du? Döndürecek miydim?
Bir şekilde bütü^ parçaları topla- mam mı gerekiyordu?

"Sincap yutmuş gibi görünüyorsun. " Xander merdivende yanıma oturdu.

Kesinlikle sincap yutmuş gibi faJan görünmüyordum ama bunun Xander'm iyi olup olmadığını sorma yolu olduğunu tahmin ediyordum, o yüzden peşine düşmed^. "Ağabey- .erin benimle bir şey yapmak istemiyorlar, " dedim sessizce.

"Sanırım hepinizi Black Wood'a göndermek için yaptı- ^m nazik jest patladı."
Xander yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmam gerekirse, yapngım jestlerin hepsinin sonu patlama oluyor. "

Şaşkın bir kahkaha attım. Basamağı ona doğru eğdim. "Oyun bitmedi," dedim. YaZıyı okudu. "Dün gece Black Wood'dan sonra buldum. " Renkli camı havaya kaldırdım. "Bundan ne çıkarım yapıyorsun?"

Xander düşünceli bir şekilde, "Bakalım, nerede tam da buna benzeyen bir şey gördüm ben?" dedi.

Vasiyetin okunduğu günden bu yana büyük salona dönmemiştim. Renkli vitray cam uzundu -ilci buçuk metre uzun! uğunda, bir metre genişliğindeydi- ve en alçak noktası bile başımın üstüne geliyordu. Tasarını basit ve geometrikti. En üst köşelerinde iki sekizgen vardı. Elimdekiyle tam olarak aynı boyda, tonda, renkte ve kesimdeydi.

Daha iyi bakmak için boynumu uzattım. Şöyle bir kıvrıl ve dön...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Xander.

Başımı yana eğdim. "Sa_{nırım} bize bir merdiven gerekecek."

Xander merdiveni aşağıdan tutarken ben de en tepesine tünedim, elimi sekizgen vitraylardan birine bastırdım. Başta hiçbir şey olmadı ama soldaki tarafa basnrđıgımda sekizgen döndü - yetmiş derece kadar ve sonrasında bir şey onu durdurdu.

Bu kıvrılmak sayılır mı?

İkinci sekizgene döndüm. Sola ve sağa basnrmak bir işe

yaramadı ama altından itmek yaradı. Cam yüz seksen derece döndükten sonra biraz daha döndü, ardından yerine oturdu.

Merdivenden aşağı inip merdiveni tutan Xander'ın yanında durdum, yaptığım şeyden emin değildim. "Şöyle bir kıvrıl ve dön," diyerek ezberden tekrarladım. "Gördüğün şey ne?"

Geri çekilip geniş açıdan baktık. Pencerenin dışında güneş parlıyor, büyük salonun zemininde farklı renklerde ışıkların oluşmasına sebep oluyordu. Çevirdiğim iki panel kontrast oluşturarak mor ışıklara sebep oluyordu. En sonunda o ışıklar kesişti.

Gördüğün şey ne?

Xander ışıkların kesiştiği kısımda yere çömeldi. "Bir şey yok." Ahşap zemini test etti. "Dışarı doğru çıkmasını falan bekliyordum..."

Bilmeceye geri döndüm. Gördüğün şey ne? İlk görüyordum. Işıkların kesiştiğini görüyordum ... Oradan bir "ere varamayınca şirde biraz daha geriye gittim. En başına kadar.

"Öğlen," dedim hanrlayarak. "Bilmece'nin ilk kıtası öğleni tarif ediyor. " Zihnindeki çarklar daha hızlı döndü. "Işıkların açısı biraz da olsa güneşin düşüş açısına bağlı olmalı. Belki de kıvrıp döndürmek sadece öğle vaktinde görmem gereken şeyi gösteriyor?"

Xander bir saniye için buna kafa yordu. "Bekleyebiliriz, " dedi. "Ya da ..." derken kelimeyi uzatarak söyledi. "Hile yapabiliriz. "

Dağılıp etrafındaki zemini denemeye başladık. Öğlene çok yoktu. Açık o kadar değişmezdi. Elimin ayasını tek. tek tahtalara dayadım. Sağlam. Sağlam. Sağlam.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Xander.

Sağlam. Sağlam. Gevşek. Elimin altındaki ahşap oynamıyordu ama diğerlerinden daha esnekti. "Xander - buraya gel!"

Yanıma gelip ellerini ahşaba dayadı ve bastırdı. Parke yukarı kalktı. Xander onu kaldırdığında altındaki ufak ^ilit sistemi ortaya çıktı. Ne beklediğimi bilmeden onu çevirdim. Sonra bir baktım ki Xander'la birlikte alçalıyoruz. Çevremizdeki zemin yere çöküyordu.

Durduğunda artık büyük salonda değildik. Altındaydık ve tam karşımızda basamaklar vardı. Riski göze alıp bunun Oren'in haberdar olmadığı tünellerden birinin girişi olduğu tahmininde bulunacaktım.

"Merdivenlerden ikişer ikişer ilerle, " dedim Xander'a. "Sonraki dize buydu." İkişer ikişer ilerle ve bul beni böylece.

Merdivenlerden ikişer ikişer inmezsek ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmediğimize memnundum.

Başımıza bir iş gelmeden aşağı indikten sonra Xander'a, "Hiç bu tünellere geldin mi?" diye sordum.

Xander sorumu tuzaklı hissettirecek kadar uzun süre sessiz kaldı. "Hayır."

Odaklanarak etrafımdaki şeyleri inceledi. Tünelde, devasa bir boru veya kanalizasyon sistemini andırıyordu ama şaşırtıcı şekilde iyi aydınlatılmıştı. Gaz lambası mıydı? Ne kadar aşağıda olduğumda dair hiçbir bilgin yoktu. İleride tünel üç ayrı yöne ayrılıyordu.

"Hangi taraftan?" diye sordum. Ağırbaşlı bir şekilde doğruca ileriye işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

Xander kaygısızca, "Çünkü söylediği şey o," diye cevap verdi. Ayaklarımın dibini işaret etti. Aşağı bakınca çılgılık attım.

Basamakların dibinde heykeller olduğunu algılamam bir saniyemi aldı, büyük salondakilerle uyumluydu. Ancak bu

heykelin sol eli -ve bir parmağı- uzanmış ileriye gösteriyordu.

Bul beni böylece.

Yürümeye başladım. Xander takip etti. Neye doğru yürüdüğümüze dair bir fikri var mı diye merak ettim.

Bul beni böylece.

Xander'ın bana Tobias Hawthorne'u manipüle ettiğimi düşündüğümde bile aslında manipüle edenin o olduğunu söylediğini hatırladım.

O öldü, dedim kendime. **Değil mi?** Bu düşünce bana sertçe çarptı. Basın kesinlikle Tobias Hawthorne'un öldüğünü düşünüyordu. Ailesi buna inanıyor gibiydi. Fakat gerçekten bedenini görmüşler miydi?

Bu ne anlama geliyor olabilirdi? **Bul beni böylece.**

Beş dakika sonra karşımıza bir duvar çıktı. Gidecek başka bir yer yoktu, görecek bir şey yoktu, bu yolda ilerlemeye başladığımızdan beri hiçbir yere dönmemiştik.

"Belki de heykel **yalan söyledi.** " Xander'ın sesi bundan biraz fazla keyif alıyormuş gibiydi.

Duvarı ittim. **Hiçbir şey olmadı.** Arkamı döndüm. "Kaçırdığımız bir şey mi oldu?"

"Muhtemelen, " dedi düşünceli bir şekilde, "heykel **yalan söyledi!** "

Geldiğimiz yöne baktım. Yavaşça aynı yoldan geri dönerken tüneldeki her detayı inceledim. **Her-bir-kısmını.**

"Bak!" dedim Xander'a. "İşte orada."

Tünelin zeminine yerleştirilmiş metal bir ızgara vardı. Eğildim. Metalin üzerine işlenmiş bir marka adı yer alıyordu ama zaman harflerin çoğunu silip yok etmişti.

Geriye kalan harfler yalnızca B, E...

Ve N harfleriydi.

"Bul **beni** böylece, " diye fısıldadım. **Çömeli**p parmaklarımı ızgaranın kenarına taktım ve çektim. **Bir şey** olmadı. Tekrar çektim ve bu defa ızgara yukarı çıktı. **Geriye doğ**ru düştüm ama Xander beni yakaladı.

İkimiz birlikte aşağıdaki deliğe baktık.

Xander, "Heykelin doğruyu söylüyor olması mümkün, " diye fısıldadı. Beni beklemeden **delikten aşağı** kendini bıraktı - ve düştü. "Geliyor musun? "

Eğer Dren ne yaptığımı bilseydi beni öldürürdü. Aşağı atladım ve kendimi ufak bir odada buldum. Şu anda yerin ne kadar altındaydık? Oda dört duvardı, üçü birbirinin aynıydı. Dördüncüsü betondandı. Çimene^{to}ya üç harf kazı¹ıştı.

A.K.G.
Baş harflerim.

Büyülenmiş bir halde harflere doğru yürüdüm ve sonra kırmızı, lazer benzeri bir ışığın yüzümü taradığını gördüm. Bir bipleme sesi geldikten sonra beton duvar ikiye ayrılıp asansör benzeri bir açıklığı ortaya çıkardı. Arkasında bir kapı vardı.

"Yüz tanıma sistemi, " dedi Xander. "Bu yeri hangimizⁱⁿ bulduğu önemli değildi. Sen olmadan duvarı geçemeyecektik?*

Zavallı Jameson. Beni yak¹ınında tutmak için o kadar çaba harcamış, sonra da payıma düşen kısmı oynayamad^{an} beni ekmişti. Cam balerin. Bıçak. Yüzüyle duvardaki kilidi açıp ardındaki kapıyı ortaya çıkaran kız ...

"O nedir?" Kapıyı incelemek için öne doğru ilerledim. Dört tane dokunmatik yüzey vardı, her biri kapının bir köşesindeydi. Xander açmak için birine dokundu ve ışıkla aydınlatılmış bir el izi belirdi.

"Aa-aa," dedi Xander.
"Ne oldu?" diye sordum.

"Bunda Jameson'ın baş harfleri var. " Xander sonraki- ne geçti. "Grayson'ın. Nash'in." Sonuncusunda duraksadı. "Benim. " Elini düz bir şekilde ekrana yapıştırdı. Bir bipleme sesi geldi ve sonra bir kilidin açılma sesini duydum.

Kapının kolunu denedim. "Hala kilitli. "

"Dört kilit. " Xander irkildi. "Dört kardeş."

Yüzüm buraya kadar gelmemizi sağlamıştı. Daha ileri gitmek için elleri gerekiyordu.

Xander odayı korumam için beni bıraktı. Ağabeyleriyle birlikte geri döneceğini söyledi.

Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Jameson hislerini açık etmişti. Grayson kendini bulunması zor hale getirmişti. Nash en başından beri büyükbabasının oyunuyla ilgilenmemişti. Ya gelmezlerse? Bu kapının arkasında her ne varsa, Tobias Hawthorne'un bulmamızı istediği şeydi. On sekiz Ekim cevap değildi, tamamı değildi.

Dünya üzerinde benimle aynı doğum gününü paylaşan onca kişi varken neden ben? Milyarderin üzülecek neyi vardı? Çok fazla parça var, diye düşündüm. Birleştiremiyorum, hiçbir parçasını. Yardıma ihtiyacım vardı.

Tepeden ayak sesleri geldiğini duydum. Sesler birdenbire durdu.

"Xander?" diye seslendim. Cevap yoktu. "Xander, sen misin? "

Daha çok ayak sesi geldi - gittikçe yaklaşıyordu. Tüneli başka kim biliyordu? Cevapları bulmaya ve bunun sonunu getirmeye öyle niyetliydim ki bir şeyi neredeyse unutmış-

tum: Hawthorne Malikanesi'ndeki biri Drake'in tünellere girmesine izin vermişti.

Bu tünellere.

Sırtımı duvara yasladım. Tam üstümde birinin hareket ettiğini duyabiliyordum. Ayak sesleri durdu. Tepemde birisi belirdi, arkasından ışık vuruyordu ve tek çıkışımın üzerinden bana bakıyordu. Kadın. Solgun renkli.

"Rebecca?"

"Avery. " Rebecca tepeden bana baktı. "Orada ne yapıyor- sm?" Sesi son derece normal geliyordu ama tek düşünemediğim Drake'in bana ateş ettiği gece Rebecca Laughlin'in arazide olduğuydu. Görgü tanığı yoktu çünkü Wayback Sayfıye Evi'ne gittiğimizde orada değildi ve büyükannesi ile büyükbabası onun nerede olduğunu bilmiyordu. Beni uyarmakla ilgili bir şeyler söylemişti. Thea 'ya göre, sonraki gün Rebecca ağlamış gibi görünüyordu. Neden?

"Saldırı gecesi neredeydin?" diye sorduğumda ağzım kupkuru oldu.

Rebecca gözlerini kapattı. Yumuşak bir sesle, "Bütün hayatının tek bir kişinin etrafında dönmesinin ve bir gün uyandığında o kişinin gitmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, " dedi.

Sorumun cevabı bu değildi. Thea 'nın sadece Emily'nin isteyeceği şeyi yaptığını söylediğini hatırladım.

Emily, Rebecca'nın bana ne yapmasını isterdi?

Xander'ın acilen buraya dönmesi gerekiyordu.

Rebecca yukarıdan, "Benim hatamdı, biliyor musun?"

dedi, gözleri hala kapalıydı. "Emily büyük riskler alıyordu. Ailemize söyledim. Onu cezalandırdılar, Hawthorne'la- nı görmesini yasakladılar. Fakat Em'in kendi yolları vardı. Annemizi ve babamızı taşkınlıkla işinin bittiğine ikna etti. Oğlanlar konusunda yasağını kaldırmadılar ama Thea'yla tekrar görüşmesine izin vermeye başladılar. "

"Senin gizlice çıktığın Thea, " diye tekrarladım.

Rebecca'nın gözleri açılıverdi. "Emily o öğlen bizi birlikteyken yakaladı. O ... öfkeleni. Beni yalnız yakaladığı anda Thea'yla yaşadığım şeyin aşk olmadığını, Thea'nın beni gerçekten seviyor olsa Xander'la çıkıyormuş gibi davranmayacağını söyledi. Emily dedi ki ..." Rebecca artık kendini hatıraya yoğun bir şekilde kaptırmıştı. **Hatta şiddetle.** "Bana Thea'nın onu daha çok sevdiğini ve bunu kanıtlayacağını söyledi. Thea'ya uçuruma gittiğini saklamasını söyledi. The- a'ya yapmaması için yalvardım ama olanlardan sonra Ern'e bunu borçlu olduğumuzu söyledi."

Thea, Emily'nin öldüğü gece onun için yalan söylemişti.

"Emily oğlanları yapmaları için ikna ettikleri çoğu şeyi **yapabilirdi** ama profesyonel olarak uçurumdan atlayanlar bile Şeytanın Kapısı'ndan atlamazdı. Herkes için tehlikeliydi ama onun kalbinin o kadar adrenaline, kortizola, rakım ve basınç değişimine dayanması?" Rebecca artık öyle yumuşak sesle konuşuyordu ki dinlediğimi hatırladığımı bile sanmıyordum. "Aileme ne yaptığını söylemeyi denedim ve işe yaramadı. O yüzden Jameson'a gitmeye karar verdim. Onu oraya götürmesi gereken güya oydu."

Rebecca başını eğdi, koyu kıvıll saçları yüzüne dökülüyordu. Thea haklıydı, Rebecca Laughlin güzeldi. Fakat şu anda pek iyi görünmüyordu.

"Emily'nin ses kaydı var," dedi yumuşakça. "Eskiden oğlanların onunla, onun için ve ona yaptığı her şeyi bana anlatırdı. Skor tutmak hoşuna gidiyordu. " Rebecca durak-

sacılı ve yeniden konuştuğunda sesinde daha **keskin bir ton** vardı. "Ses kaydını Jameson için oynattım. Kendime bunu ablamı korumak için, onu uçuruma **götürmemesi için yaptığımı** söyledim. Fakat işin aslı şuydu ki, o Thea'yı benden uzaklaştırmıştı. "

O)üzden sen de ondan bir şey aldın, diye düşündüm.

"Jameson ondan ayrıldı," dedim. Jameson **bana o kadarını** anlatmıştı.

"Eğer ayrılmamış olsaydı belki de Emily 'nin o kadar zorlaması gerekmezdi. Belki biraz yumuşar ve daha alçaktaki yerden atlardı. Belki o sorun olmazdı. " **Sesi biraz** daha yumuşadı. "Eğer Emily o öğlen Thea 'yla **ikimizi yakalamamış** olsaydı, ilişkimizi bir ihanet olarak görmemiş olsaydı belki hiç atlamazdı. "

Rebecca kendini suçluyordu. Thea oğlanları suçluyordu. Grayson yükün ağırlığını kendi omuzlarına almıştı. Ve ja- meson...

"Üzgünüm." Rebecca beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sesindeki ton artık Emily hakkında konuşmadığını söylüyordu. Bir yıldan uzun zaman önce olan bir şey hakkın da konuşmuyordu.

"Ne için üzgünsün?" diye sordum. Sen burada ne yapıyorsun Rebecca?

"Sana karşı bir garezim falan olmadı[^] dan değil. ^a Emily böyle olsun isterdi. "

O iyi değil. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Onların parasını çaldığın için Emily senden nefret ederdi. Sana bakış şekillerinden nefret ederdi."

"Yani sen de benden kurtulmaya karar verdin, " dedim ve oyalanarak zaman kazandım. "Emily için. "

Rebecca gözlerini dikip öylece baktı. " Hayır. "

"Tünelleri biliyordun ve bir şekilde Drake'e anlattın ..."

"Hayır," diye ısrar etti. "Avery, öyle bir şey yapmam hen. ,,

"Kendin söyledin. Emily kaybolmamı isterdi. "

"Ben Emily değilim. " Kelimeler boğuktu.

"O zaman özür dileyecek neyin var?" diye sordum.

Rebecca yutkundu. "Ben küçükken bir yaz Bay Haw- thorne bana tünelleri anlattı. Bütün girişleri gösterdi, sadece bana ait olan bir şeyi hak ettiğimi söyledi. Bir sırrı. Bazen büyükannemleri ziyarete geldi[^]nde uzaklaşmam gerektiğin de b u r a y a inerdim. Fakat Emily öldüğünden beri evde her şey çok kötü, o yüzden bazen dışarıdan giriyorum."

Bekledim. "Ve?"

"Saldırının olduğu gece tünellerde başka birini gördüm. Hiçbir şey söylemedim çünkü Emily söylememi istemezdi. Ona borçluydum Avery. Yaptığım şeyden sonra -om borçluydum."

"Kimi gördün?" diye sordum. Cevap vermedi. "Drake'i mi?"

Rebecca bemmle göz göze geldi. "Ya^ de^ldi."

"Orada başka kim vardı?" Bekledim. *Hiçbir şey.* "Rebecca, tünelde Drake'le birlikte başka kim vardı?"

Emily onun kimi korumasını isterdi?

"Oğlanlardan biri mi?" diye sordum. Yer ayaklarımın altında ufalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Hayır, " dedi sessizce. "Onların annesi."

"Skye mı?" Bunu anlamlandırmaya **çalıftım**. Bana ula bir tehdit gibi gelmemiştir, Zara gelmişti **mesela..** Pasif agresifti^ evet ve dar görüşlüydü. Ama şiddet **yanlısı olmak?**

Burada hepimiz dostuz, değil mi? Söylediklerini duyabiliyordum. ***doğuştan hakkım ohnu ben^ⁿ kiii- lerle arkadaş olmak gibi bir prensip edindim..***

Elinde bir kadeh şampanya tutuşunu **ve** bana içmemi söyleyişini görebiliyordum.

"Skye saldırının olduğu gece **Drake**'le birlikte buraday- d^" dedim. Kendimi imalarla doğrudan yüzleşmeye zorladım. "Araziye girmesini sağladı, hatta muhtemel Black Wood'a yönlendirdi. "

Bana.

"Birine söylemeliydim, " dedi **yumuşak** sesle.. "Saldırıdan sonra, ne gördüğümü fark eder etmez konuşmalıyım. "

"Evet. " O kelime jilet keskinliğindeydi - ve benim dışımda birisi tarafından Söylendi. "Konuşmalıydın.. " Tepede Grayson görüş alanıma girdi.

Rebec a ona bakmak için döndü.. "Annendi Gray. Yapa ***madım-***"

<Jray\01 , .. Bana ^din,· dl.ti MMCC. "Bt# ica. na bakardım Bex."

(7ray^'ın icahlNI ^ k• poliK te-\lım etmeyi içt diğindm ^
(n>zlerimle Rebec 'r• harıçaiet ^ 90nır.ır llır ka daha denedi,"
dedim ... Buma bdıyvnM, delil mi? lizi ,. dan çıkarmaya çallfb.. Bmi
6ldirebia Alılıl'Jt, Omt^ .w Thea'yı da .. "

Thea'nın adını andığım anda Rebecca boğ^nr
çıkardı.

Grayson sesim alçak tutar ak, * Rebecca, .

"Biliyoru^" dedi Rebecca •Ama !aııfYllııD Mnbj).....

"Emily gitit .. " Gt'ayt0n'm w ,. IG'I dclı"f - a- leri Rebec 'nın
nefaini •lex., . l'.a- om

sağladı."Rebeca Bunua ial-a S- * ,;;

yorum: Her tef yoluna girecek,•

"Hiçbir tef yoluna gin^, c.a.,· a.

"Git," dedi Rd>c 'ya. ^ gıai ye biz

Grayson yavqça gizli inli. ~Xander bana il• en olduğunu söyledi."

Gelmişti. Belki az önce o

mış olsaydım bunun anlamı çok daha fazla olonıB.

"Annen beni öldürtmeye çabftL*

"Anem kan bir • dal -1:a. ,;. lden"

Benim yerime ailesini «çerdi, her

"Eğer bunu hal izia

miydin?" diye devam et ft <nm o'Mı!ı lUçbir zarıu

gelmeyecelini garanti edebilir •

Net olmayan bir terin garantil tam olarak önad venbi¹ lirdi
bilmiyorum ama yapabileceğine iPmwlcw• fi yoktu. Dünya,
Grayscm H"" • maden. a.o.,.rtli. Onunla tanlfblım gün

hâkkmdabuMken- dinden ne kadar emin olduıımu. aal
J^C^l^llIHC'l oi^(uj^ınnL

"Ya bunun için seninle oyun oynarsam?" diye sordu cevap vermediğimde. "Meydan okumalar**d**an hoşlanıyorsun. Hoşlandığımı biliyorum." Bana yaklaştı. "Lütfen **Avery**. Bunu düzeltmem için bana bir şans v**e**r. "

Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu - fakat tek istediği bir şanstı. Ona bunu borçlu değilim. **Ona hiçbir şey borçlu değilim. Fakat-**

Belki sebebi yüzündeki ifadeydi. Ya da zaten bir d**e**fa benim yüzümden her şeyi kaybettiğini bilmemdi. Belki de sadece beni görmesini ve on sekiz Ekim d**i**ş**i**nde bir şeyi düşünmesini istediğimdendi.

"Oynayacağım," dedim. "Oyun ne?"

Grayson'ın gümüş rengi gözleri gözlerimi esir aldı. "Bir rakam düşün," dedi. "Birden ona kadar. Eğer doğru tahmin edersem annemin durumunu kendi yönt**emime** halletmeme izin vereceksin. Eğer bilmezsem..."

"Onu polise teslim ederim."

Grayson bana yarım adım attı. "B**i**r rakam düşün."

Burada ihtimaller benden yanay**d**ı. Doğru tahran etme şansı yüzde ondu. Benim şansım yüzde doksandı. Seçmekte acele etmedim. İnsanlar belli rakamları seçmeye meyilliydi. Mesela yedi. Uçuk bir şey yapıp biri veya onu seçebilirdim ama onlar da basit tahminlerdi. Nümerik dizilimle uğraşıp durduğumuz günlerin hatırına aklımda sekiz vardı. Dört, Hawthorne kardeşlerin rakamıydı.

Eğer tahmin etmesini istemi**y**or**sam** beklenmeyen şeyi he**d**e**f**lemem gerekiyordu. Akla yatkın olmayan.

iki.

"Rakamı yazmamı istiyor musun?"

Grayson dingin bir şekilde, "Neyin üstüne?" diye sordu.

Yutkundum. "Eğer doğru bil**i**rs**e**n rakamım hakkında ya**la**n söylemeyeceğimi nasıl biliyorsun?"

Grayson birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Sana güveniyorum."

Varlığının her ZerreSiyle Grayson Hawthorne'un kolay güvenmeyen -hatta pek güvenmeyen- biri olduğunu biliyordum. Yutkundum. "Söyle hadi."

Tahmin etmek için benim rakamı seçtiğim süre kadar Zanna harcadı. Bana baktığında düşüncelerimi ve dünyelerimi çözmeye çalıştığını, sanki bilmeceymişim gibi cevabı bulmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bana baktığında ne görüyorsun Grayson Hawthorne?

Tahmini yaptı. "İki."

Başımı omzuma çevirerek göz temasını kestim. Yalan söyleyebilirdim. Ona yalanlığın söyleyebilirdim. Fakat yapmadım. "İyi tahmin."

Grayson nefesini hırıltıyla verdi ve sonra yüzümü nazikçe kendine çevirdi. "Avery." Adımı neredeyse hiç kullanmıyordu. Çenemi usul usul okşadı. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Beni koruyabileceğini düşünüyordu. Bunu istiyordu. Bana dokunuyordu ve tek istediğim ona izin vermektir. Beni korumasına izin vermektir. Bana dokunmasına. Ona izin-

Ayak sesleri. Tepemizden gelen takırtılar ondan bir adım uzaklaşmama sebep oldu ve birkaç dakika sonra Xander ile Nash aşağı indi.

Grayson'a değil de onlara bakmayı başardım. "Jameson nerede?" diye sordum.

Xander boğazını temizledi. "Varlığıyla bizi onurlandırmasını istediğimde oldukça renkli bir dil kullandığını söyleyebilirim."

Nash alayla güldü. "Burada olacaktır.,
Bekledik. Beş dakika, on dakika.

Xander diğerlerine, "Siz kendinizinkileri açabilirsiniz" dedi. "Ellerinizden bahsediyorum, lütfen."

Önce Grayson yaptı, sonra Nash. Dokunmatik ekran ellerini taradıktan sonra klidin birbiri ardına atan sesini duyduk.

"Üç kilit gitti," diye mırıldandı xander.
"Kaldı bir."

Beş dakika daha geçti. Sekiz.
Gelmeyecek, diye düşündüm.

"Jameson gelmiyor, " dedi Grayson. Tuttuğum rakamı tahmin ettiği gibi kolayca düşünceyi zihnimden alıverdi.

Nash, "Burada olacak, " diye tekrarladı.

"Her zaman bana söyleneni yapmaz mıyım?"

Hepimiz başımızı yukarı kaldırdık .ve Jameson aşağı atladı. Kardeşleriyle arama indi, darbeyi azaltmak için neredeyse yere kadar eğildi. Doğrulduğunda hepsiyle göz göze geldi. Nash. Xander. Grayson.

Sonra da benim.le. "Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi Varis?" Bu, kulağa tam olarak bir suçlama gibi gelmedi.

"Göründüğümde daha çetinim, " dedim. Uzun bir süre bana baktıktan sonra kapıya döndü. Elini baş harflerinin yer aldığı ekrana dayadı. Son kilit de açıldı ve kapı serbest kaldı. İki üç santimlik bir boşluk oluştu. Jameson'ın kapıya uzanmasını bekledim ama onun yerine açıklığa geri döndü ve zıplayıp kenarından yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Bu noktaya gelmek için olan bitenlerden sonra öylece yürüyüp gidemezdi.

"En sonunda cehenneme, " diye cevap verdi Jameson. "Şu anda muhtemelen şarap mahzenine. "

Hayır. Öylece gidemezdi. Beni buna sürükleyen oydu ve sonunu da görecekti. Tepedeki açıklığın kenarını kavramak için zıpladım, peşinden gidecektim. Elimin kaydığını hissettim. Aşağıdan güçlü eller beni yakaladı . Grayson. Beni yukarı itti ve yukarı çıkıp ayağa kalkmayı başardım.

"Gitme, " dedim Jameson'a.

Çok uzaklaşmaya başlamıştı. Sesimi duyunca durdu ama arkasını dönmedi.

"Okapının diğer tarafında ne var bilmiyorum ama ihtiyarın bu tuzağı benim için bıraktığını biliyorum Varis."

·Sadece senin için **mi?**" de_{dim}, sesim **gittikçe keskinleşti**-
rordu. "O yüzden mi buraya kadar gelmek için **dön kardeşin**
el izi ve benim [^]züm gerekti?" **Belli** _h Tobias **Ha^hor-** _{ne}
hepimizin burada olmamızı istemişti.

"Ne oyun bırakırsa bıraksın benim oynayacağımı
biliyordu. Nash boş ver gitsin diyebilir, Grayson hukuki
geçerlilik açmazına **girebilir**, Xander bin **farklı** şey düşünebilir
ama ben oynarım. " Nefes alıp verişini, _{acı} çekiiini
görebiliyordum. "O yüzden, evet, bunu benim için bıraktı. O
kapının diğer _{ta}rafında her ne varsa..." Hırıltılı bir nefes daha
aldı. "Biliyordu. Yaptığım şeyi biliyordu ve asla **unun**
dışından _{emin olmak istedi.} "

"Neyi biliyordu?" diye sordum.

Grayson yanımda belirdi ve sorumu **tekrarladı**. "İhtiyar
neyi biliyordu Jamie?"

_{Arkamdan Nash} Ve Xander'ın da tünele çıkknklan duyabiliyordum
ama zihnim onların varlığını **yanm yamalak** _{algıladı}.
Tamamen Jameson ve Grayson'a odaklanmıştım.

"Neyi biliyordu famie?"

Jameson _{ağabeyiyle} yüzleşmek **için** döndü. "O tarihte
olanları. "

"Benim hatamdı." Grayson uzun adımlarla ilerledi, Ja- meson'm
omlarını kavradı. "[^]ly'p **oraya** ^{^^}m [^] dim. Kötü bir fikir
olduğunu biliyordum ve umursamadı _{Sadece} **kazanmak** istedim.
Beni sevmesini istedim.•

"O _{gece} sizi takip ettim." Jameson'ın _{cümlesi} **havada asılı** _{kaldı}.
"Atladığınızı gördüm Gray. "

Birdenbire West Brook'a geri ışınlandım, yeniden Jameson'la yandım. **Bana iki yalan ve bir gerçek söy^i^.** *Emily Laughlin*,in ölümünü izledim.

"Bizi **takip mi** ettin?,, Grayson bundan **bir** anlam çıkaramadı. "Neden?"

"**Mazoizm?**" **Jameson** omzunu silktilti. "Kızgındım,, Duraksadı. "Sonrasında sen havluları almak için gittin ve ben..."

"Jamie. " Grayson ellerini yanlarına indirdi. "Ne yaptın?"

Grayson bana havluları almak için gittiğini ve döndüğünde Emily'nin kıyıda yattığını söylemişti. Ölmüştü.

"Ne yaptın?"

"Beni gördü." Jameson bakışlarını ağabeyinden ayırıp bana döndü. "Beni gördü ve gülümsedi. Kazandığını sandı. Hala beni elinde tuttuğunu sandı ama arkamı dönüp uzaklaştım. Bana seslendi. Durmadım. Hızla nefes aldığımı duydum. Boğulur gibi sesler çıkarıyordu. "

Elimi dehşet içinde ağzıma koydum.

"Benimle oyun oynadığını sandım. Suyun sıçrama sesini duydum ama arkamı dönmedim. Metrelerce yürüdüm muhtemelen. Artık arkamdan seslenmiyordu. Arkama baktım. " Sesi çatladı. "Emily iki büküm olmuş sudan çıkmaya çalışıyordu. Rol yaptığını sandım. "

Onu manipüle ettiğini sanmıştı.

"Orada öylece durdum, " dedi boğuk sesle. "Ona yardım etmek için tek bir lanet şey bile yapmadım.

Emily Laughlin'in ölümünü izledim. Kusacağımı sandım. Orada durduğunu, artık onun olmadığını göstermeye çalıştığını, direndiğini görebiliyordum.

"Yığılıp kaldı. Hareketsizleşti ve öylece kaldı. Sonra sen geri döndün Gray ve ben de gittim." Jameson titredi. "Onu oraya götürdüğün için senden nefret ettim ama ölmesine izin verdiğim için kendimden daha çok nefret ettim. Orada durdum ve izledim."

"Sorun kalbindeydi, " dedim. "Ne yapabilirdin-"

"Kalp masajı yapmayı deneyebilirdim. Bir şey yapabilirdim." Jameson yutkundu. "Fakat yapmadım. İhtiyar nasıl öğrendi bilmiyorum ama birkaç gün sonra beni köşeye kıştırdı. Orada olduğumu bildiğini söyledi ve kendimi suçlu

hissedip hissetmediğimi sordu. Sana söylememi **istedi** **Gray** ve ben yapmadım. Eğer orada olduğumu bilmenin senin **için** çok önemli olduğunu düşünüyorsa **kendisinin**

anlatabüece- ğini söyledim. Fakat anlatmadı. Onun yerine ... **bunu ya^.** "

Mektup. Kütüphane. Vasiyet. Göbek adhrı. Do^m tARİhim - ve Emily'nin ölüm tarihi. Evin her yanım Ağılmış sayılar. Renkli cam, bilmece. Tünele inen geçit. B. E. N. yazan ızgara. Gizli oda. Hareket eden duvar. Kapı.

"Asla unutmadığımdan emin olmak istedi," dedi Jame- son.

"Hayır, " deyiverdi Xander. Herkes ona **bakmak için dön**dü. "Bunun anlamı o değil, " dedi. "Bir şey ima **etmiyordu.** o bizim -hepimizin- bir arada olmamızı istedi. Burada."

Nash Xander'ın omzuna elini koydu. "İhtiyar gerçek bir piç kurusu olabiliyordu Xan. "

"*Bunun anlamı o değil,* " dedi tekrar, sesi hiç duymadığım kadar kararlıydı. Sanki varsa^mda bd^uyordu.^ o biliyordu.

J ameson'ın itirafından beri tek kelime söylememiş olan Grayson, "Tam olarak ne diyorsun sen Alexander?" dedi.

"İkiniz hayalet gibi dolanıyordunuz. Sen resmen bir rıbottun Gray." Xander artık hızlıca konuşuyordu hatta **ne** redeyse takip edemeyeceğimiz kadar hızlıydı. "Jamie saatli bir bomba gibiydi. Birbirinizden nefret ediyordunuz. "

Grayson zımpara kağıdı gibi bir sesle, "**Kendimizden** daha çok nefret ettik, " dedi.

"İhtiyar hasta olduğunu biliyordu, " diye itiraf etti **Xan-** der. "Ölmeden hemen önce bana anlattı. Onun için bir şey yapmamı istedi. "

Nash'in gözleri kısıldı. "O şey tam olarak neyi?"

Xander cevap vermedi. Grayson **gözlerini** kısıtı. "Oynadığımızdan emin olmak zorundaydın.,,

"Benim işim bunu sonuna kadar **götürdüğünüzden emin**

olmaktı. " Xander Grayson'a, sonra da Jameson'a baktı. "İkinizin de. Eğer ikinizden biri oynamayı bırakırsa sizleri geri çekmek benim işimdi. "

"Biliyor muydun ?" dedim. "Bunca zaman ipuçlarının nereye yönlendirdiğini biliyor muydun?"

Tüneli bulmama yardım eden oydu. Black Wood'u çözen de oydu. Hatta en başında bile...

Büyükbabasının göbek adı olmadığını bana söyleyen oydu.

"Bana yardım ettin," dedim. Beni manipüle etmişti. Beni oltaya takmış gibi yönlendirmişti.

"Sana yaşayan, nefes alan bir Rube Goldberg makinesi olduğumu söyledim." Xander yere baktı. "Seni uyardım. Sayılır yani." Beni kendi yaptığı makineyi görmeye götürdüğü anı düşündüm. Ona bunun Thea'yla nasıl bir ilgisi olduğunu sormuştum ve onun cevabı da şuydu: Bunun Thea'yla herhangi bir ilgisinin olduğunu kim söyledi?

Gözlerimi Xander'a diktim - Hawthorne'ların en genci, en uzun ve tartışmasız en akıllısıydı. Galadayken bana, sen nereye gidersen onlar takip edecektir, demişti. Bunca zaman beni kullananın Jameson olduğunu sanmıştım. Bir sebepten beni yakınında tutuyor diye düşünmüştüm.

Xander'ın da kendi sebepleri olduğu aklıma bir kez bile gelmemişti.

"Büyükbabanın beni neden seçtiğini biliyor musun?" diye sordum. "Bunca zamandır cevabı biliyor muydun?"

Xander ellerini önünde havaya kaldırdı, sanki onu boğazlayabileceğimi düşünüyordu. "Sadece bilmemi istediği şeyleri biliyorum. Kapının diğer tarafında ne olduğunu hiç bilmiyorum. Sadece Jamie ve Gray'i buraya getirmem gerekiyordu. Birlikte."

"Dörd^üzü," diye düzeltti Nash. "Birlikte." Mutfakta söylediği şeyi hatırladım. *Bazen iyileşebilmesi için yarayı kesip kanatman gerekir.*

Söylediği Şey bu muydu? Yaşlı **adamın** büyük planı ı muydu?
Onları **harekete geçirmek için beni buraya getirip** oyunun
gerçekleri **ortaya çıkarmasını** mı um uştı?

"Sadece dördüm^ü de^l,," dedi **Grayson Nash'e. Bana**
baktı. "Belli ki bu beş kişilik bir oyun."

Aşağıdaki odaya birer birer geri indik. Jameson elini kapıya dayayıp içeri itti. Arkasındaki hücre küçük bir tahta kutu haricinde boştu. Kutunun üzerinde harfler vardı, dünyanın en pahalı Scrabble'ından çıkmış gibi görünen altın rengi harflerle işlenmişti.

Kutunun üzerindeki harfler benim adımlı oluşturuyordu: AVERY KYLIE GRAMBS.

Dört boşluk vardı, biri adımdan önceydi, diğeri soyadım- dan sonraydı ve ikisi de isimleri birbirinden ayırıyordu. **AZ** önce olanlardan sonra -önce Jameson'ın, sonra Xander'ın itirafı- olayın bana indirgenmesi yanlış benziyordu.

Neden ben? Bu oyun Jameson ve Grayson'ı yeniden bir araya getirmek, sırlarını ortaya çıkarmak, çürütmeden önce kanatıp zehri akıtmak için tasarlanmış olmalıydı ama nasıl oluyorsa, bir sebepten, benimle bitiyordu.

"Bu senin rodeon gibi görünüyor ufaklık." Naslı beni kutuya itti.

Yutkunarak eğildim. Kutuyu açmaya çalıştım ama kilitliydi. Anahtar için yer yoktu, dokunmatik ekran yoktu.

Jameson tepemden konuştu. "Harfler, Varis."

Kendine mani olamadı. Olan biten her şeye rağmen oynamayı bırakamıyordu.

Temkinli bir şekilde Avery'nin A'sına uzandım. Kutudan çıktı. Teker teker harfleri ve boşlukları söktüm, kilidi tetik- leyecek şeyin bu olduğunu fark et im. Parçalardan başladım, toplamda on dokuz taneydi. Adım. Kutuyu açacak kombinasyonun o olmadığı barizdi. Öyleyse ne?

Grayson yanımda eğildi. Sesli harfleri başa, sonrasında sessizleri alfabetik sıraya göre düzenledi.

"**Bu** bir anagram," yorumunda bulundu Nasb. "Harfleri yeniden düzenle."

İçimden gelen cevap adımın sadece adlıdı olduğun^ hiçbir şeyin anagramı olmadığını söylemekti ama beynim olasılıkları dizmeye başlamıştı bile.

Avery kel.iipelere dönüştürmesi en kolay olandı, ilci taneydi, sadece ilk harften sonra baştaki boşluğu eklemek yeterdi. Harfleri kutunun üstüne geri yerleştirdim, her parçayı klik sesini duyana kadar ittim.

A very ... Çok...

Very kısmından sonra bir boşluk daha koydum. Bu geriye iki boşluk ve göbek soyadımdan kalan harfleri bıraktı.

Grayson'ın metoduna göre olan Kylie Grambs şu şekildeydi: A, E, I, B, G, K, L, M, R, S, Y

Bak. Gel. Kel. Kelimleri seçip almaya başladım, hepsinden sonra elimde ne kaldığına bakm ve sonra onu gördüm.

Hepsini bir anda.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın,, diye fısıldadım.

"Ne?" Jameson istesin ya da istemesin artık yüzde yüz içindeydi. Grayson'la yanımıza diz çöktü, harfleri tek tek koydum.

Avery Kylie Grambs - doğduğum gün bana verilen isim,

Tobias Hawthorne'un bowling salonuna, tilt makinesine ve bu evde kim bilir başka neralere programladığı isim yeniden düzenlendiğinde ortaya çıkan şeydu: A very risky gambk. Çok riskli bir kumar.

"Bu lafi söyleyip dururdu, " diye mırıldandı Xander. "Ne planlamış olursa olsun işe yaramayabilirdi. Öyle olduğunda .,, o 1Ş ...

"Çok riski bir kumardı," diye bitirdi Grayson. Bakışları banaya kaydı.

Benim adım mı? Bunu kavramaya çalıştım. Önce doğum **günüm**, **şimdi** de adım.
Bu **mıydı**? Bu yüzden **miydi**? Tobias Hawthorne beni nasıl bulmuştu ki?

Son boşluk kısmını da kutudaki yerine soktum ve kutu **nk** ederek açıldı.
Kapağı havaya kalktı. İçinde hepimizin adına beş zarf vardı.

Oğlanlar kendi zarflarını açıp ok**wna**larını izledim.

Nash sessi7.ce küfretti. Grayson bakn. Jameson

ufak bir kahkaha attı. **Xander** kendininkini cebine koydu.

D^^ dörd^de_n ^aHaş^ıp ^fm çe^drn. To- bms ^^ome'M b^a yolla**ip** son
mektup bana hiçbir **şey** açd n. Bunı açarken netlik bekledim. Beni **nasıl** buldun?
Neden üzgün olduğunu yazdın? **Ne** için üzgünsün?

Zarfımın içinde mektup yoktu. İçindeki tek şey bir paket şekerdi.

İki şeker paketini masafa dikine y[^]U[^]d[^] ve ^{^^^}m [^] araya getirip kendi başına ayakta faa^{^^} te üç[^]m ^{^^}- turdum. "İşte,,, dedim. Sonraki çifte de aynısını yaptıM, _{llr-} dından beşinci paketi yatay ohrak y^{^^^^} ^{^^} ^{^^^}m Ai üçgen arasında bağlantı kurdum.

"Avery Kylie Grambs/2' Annem _{masamn} dibiNle, de bir gülümsemeyle belirdi. "[^]m şek^{^^}m [^]A y^{^^^}A konusunda ne dedim?"

Ona ışık saçarak gülümsedim. •Eğn bq luslı JOINlbil- yorsan buna değer!"

Rüyamda haöram burada sona e^{^^^} [^] [^] [^] e[^]m- de şeker paketini tutarken beynim tem bb a[^]m ^{^^} ^{^^} dü. A r**k** amdak i masa[^] y[^]ek ^{^^} te ^{^^}M [^]w [^] ^{^^} Bana kaç yaşında olduğu""' sorti,,.

"Altı, ,, dedim.

"Evde senin yaşlarında to"" _{vai} • Mdi. •Söyl• Av[^] adını heceletilir m[^]i T[^] ^{^^^} ^{^^} te fa kilta önce söylediği ı•kild•I•

Yapabilirdim "" 'Y'IP""'.

"Onunla tanıştım, " dedim sessizce. "Yıllar önce, sadece bir defa - sadece gelip geçerken, bir anlığına.,, Tobias Hawthorne annemin tam adımı söylediğini duymuştu. Heceleme- mi istemişti.

u Anagramları viskiden bile çok se verdi,, dedi Nash. "Büyükbabam iyi viskiyi çok seven bir adamdı."

Tobias Hawthorne tam adımı o anda zihninden mi düzenlemişti? Onu eğlendirmiş miydi? Grayson'ın kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için birini tutmasını düşündüm.

Anneminkileri de. Tobias Hawthorne da bizi merak mı etmişti? Aynısını mı yapmıştı?

"Seni izlemiş olmalı," dedi Grayson sertçe. "Komik bir adı olan ufak bir kız." Jameson'a göz attı. "Doğwn tarihini de biliyordu büyük ihtimalle."

"Emily öldükten sonra da ..." Jameson artık bana -sadece bana- bakıyordu. "Seni düşündü."

"Sırf adım yüzünden bütün servetini bana bırakmaya mı karar verdi?" dedim. "Bu delilik. "

"Söyleyen sensin Varis. Bizi mirasından senin için çıkarmadı. Hiçbir şekilde parayı alamayacaktık. "

"Hayır kurumlarına gidecekti," diye karşı çıktım. "Şimdi bana yirmi yıllık vasiyetini bir hevesle sildiğini mi söylüyorsunuz? Bu-"

"Dikkatimizi çekecek bir şeye ihtiyacı vardı, " dedi Grayson. "Öyle beklenmedik, öyle sersemletici bir şey ki onu sadece şey gibi görebilecektik-"

"-bir bulmaca gibi, " diye bitirdi Jameson. "Görmezden gelemeyeceğimiz bir şey. Bizi yeniden uyandıran bir şey. Dördümüzü birden buraya getirecek bir şey. "

"Zehri boşaltacak bir şey. " Nash'in ses tonunu yorumlamak zordu.

Yaşlı adamı tanıyorlardı. Ben tanımyordum. Söyledikleri şeyler onlara mantıklı geliyordu. Onların gözünde bu bir

hevesle yapılmamıştı. Çok riskli bir kumardı. Ben çok riskli bir kumardım. Tobias Hawthorne bahsini benim evdeki varlığımın her şeyi sarsacağına koymuştu, eski sırların onaya çıkacağına ve bir şekilde, son bir bilmecenin her şeyi değiştireceğine oynamıştı.

Eğer Emily'nin ölümü onları ayırdıysa benim onları bir araya getirebileceğime oynamıştı.

"Sana söyledim ufaklık," dedi Nash yanımdan. "Sen oyuncu değilsin. Cam balerin - veya bir bıçaksın. "

Büyük salona ayak bastığım anda Ören yanımdaydı. Beni bekliyor olması, en başından yanımdan niye ayrıldığını merak etmeme sebep oldu. Gerçekten telefon gelmiş miydi, yoksa Tobias Hawthorne oyunu beşimiz yalnız bitirelim diye ona talimatlar mı bırakmıştı?

"Aşağıda ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum güvenlik şefime. Yaşlı adama bana olduğunu daha sadıktı. Senden başka ne yapmanı istedi?

"Tünelden başka mı?" diye cevap verdi. "Hayır." Beni ve oğlanları inceledi. "Bilmeli miyim?"

Xander gittiğinde orada olanları düşündüm. Rebecca'yı ve aşağıdayken bana anlattıklarını. Skye'ı. Grayson'a baktım. Benimle göz göze geldi. Orada bir soru, umut ve tam olarak adlandıramadığım bir şey vardı.

Oren'e söylediğim tek şey, "Hayır, " oldu.

* * *

O gece kendi kanadımda, Tobias Hawthorne'un masasına oturdum. Ellerimde bana bırakmış olduğu mektup vardı.

Çok Sevgili Avery,
Çok üzgünüm.
-T.T.H.

Tam olarak ne için üzgün olduğumu merak etmişim ama her şeyi tersinden anladığımı düşünmeye başlıyordum. **Belki** de bana parayı özür dilemek için bırakmamıştı. Belki de bana parayı bıraktığı için özür diliyordu. Beni kullandığı *için*.

Beni buraya onlar için getirmişti.

Mektubu önce ikiye katladım, sonra bir kez daha katladım. Bunların hiçbirinin annemle bir ilgisi yoktu. Nasıl bir sırrı varsa Emily'nin ölümünün ardında kalmışın. Büyük resme bakıldığında tüm bu yaşam değiştiren, akıl uçuran, manşetleri süsleyen olaylar zincirinin benimle hiçbir alakası yoktu. Ben sadece doğru günde doğmuş, kom^ isimE küçük bir kızdım.

Yaşlı adamın, Evde senin yaşlarında torunlarım var, değişini duyabiliyordum.

"Bu her zaman onlarla ilgiliydi. " Sözleri sesli olarak söyledim. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Oyun bi^şti. **Bulmaca** çözüldü. Amacıma ^met etoıştim. Hayata **boyunca** kendimi hiç bu kadar önemsiz hissetmemiştim.

Gözlerim masanın yüzeyindeki pusulaya kaydı. Bu ofise ilk girişimde pusulayı çeviriştim ve masada panel ^a- rı çıkmış, altındaki bir bölmeyi açığa çıkarmışın. Parmağımı ahşaha kazınmış T harfinin üstünde gezdirdim.

Sonra mektubuma, Tobias Hamhorne'un imzasma **baktım**.
T. T. H.

Bakışlarım masaya geri kaydı. Jameson bana bir keresinde büyükbabasının gizli gözü olmayan bir masayı asla almayacağını söylemişti. Oyunu oynadığım için, **Ha^orne** Malikanesi'nde yaşadığım için artık her şeye farklı gözle bakmadan duramıyordum. T'nin işlendiği **tita paneli** denedim.

Bir şey olmadı.

Sonra parmağımı T'nin üstüne koyup bastırdım. Tahta içeri girdi. **Klik**. Sonra geri çıktı.

"T," dedim yüksek sesle. Sonra aynı şeyi bk daha yap- nm. Yine *klik*. "**T**." Uzun bir müddet panele baktıktan sonra onu gördüm: Tahta ile masanın üst kısmı arasında bir boşluk vardı, hemen T'nin alt kısmındaydı. Parmaklarımı altına ittim ve bir yiv hissettim, üzerinde de onu tutan bir mandal vardı. Mandalı yerinden çıkardığımda panel saat yönünün aksine döndü.

Doksan derecelik bir dönüşün ardından artık baktığım şey **T** harfi değildi. *H* harfine bakıyordum. H'nin bütün çubuklarına aynı anda bastırdım. *Klik*. Bir çeşit motor harekete geçti ve panel masanın içine doğru kaybolarak altındaki başka bir bölmeyi ortaya çıkardı.

T. T. H. Tobias Hawthorne bunun benim kanadım olmasını istemişti. Mektubumu baş harfleriyle imzalamıştı, adıyla değil. O baş harfler bu çekmeceyi açmıştı. İçinde Grayson'ın bana vakıftayken gösterdiği dosyaya çok benzeyen bir dosya vardı. Üzerinde tam adım yer alıyordu.

Avery Kylie Grambs.

Artık anagramı gördüğüm için görmeden duramıyordum. Ne bulacağımdan veya ne beklediğimden emin olmadan dosyayı çıkarıp açtım. Gördüğüm ilk şey doğum belgem oldu. Tobias Hawthorne doğum tarihimin - ve babamın imzasının altını çizmişti. Tarih mantıklıydı. Fakat imza?

Bir sırrım var; dediğini duyabiliyordum annemin. Doğduğun günle ilgili.

Tüm bunlardan ne çıkarmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Sonraki sayfaya geçtim, sonrakine ve sonrakine. Altı yaşımdan bu yana geçen yıllardan fotoğraflarla doluydu.

Seni izlemiş olmalı, dediğini duyabiliyordum Grayson'ın. Komik bir adı olan ufak bir kız.

On altıncı doğum gününden sonra fotoğrafların sıklığı gittikçe artmıştı. Emily öldükten sonra. o kadar çoklardı ki, sanki Tobias Hawthorne her hareketimi izlemesi için birini

yollamıştı. Her şeyi bir yabancıya vermeyi riske alamazdın, diye düşündüm. Teknik olarak yaptığı şey buydu ama bu fotoğraflara bakarken Tobias Hawthorne'un ev ödevini yaptığı hissiyle dolup taşım.

Onun için sadece bir isim ve tarihten ibaret değildim.

Park alanında poker oyunları oynatırken ve lokantada tek seferde çok sayıda bardağı taşıırken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Libby'yle birlikte kahkaha atarken bir fotoğrafım vardı ve birinde onunla Drake'in arasında duruyordum. Parkta satranç oynarken bir fotoğrafım vardı, birinde Harry'yle birlikte kahvaltı kuyruğundaydık, sadece kafalarımızın arkası görülebiliyordu. Hatta arabamda elimde bir yığın kartpostal tutarken bile bir fotoğrafım vardı.

Fotoğrafçı beni hayal kurarken yakalamıştı.

Tobias Hawthorne benimle tanışmamıştı ama beni tanımıştı. Çok riskli bir kumar olabilirdim. Oyuncu değil de oyunun bir parçası olabilirdim. Fakat milyarder benim de oynayabildiğimi biliyordu. Buna kör bir şekilde atılıp en iyisini ummamıştı. Yazmış çizmiş, planlamıştı ve ben o hesaplamanın bir parçasıyım. Sadece Emily Laughlin'in öldüğü gün doğan Avery Kylie Grambs değildim, aynı zamanda **bu** fotoğraflardaki kızdım.

Jameson'ın o ilk gece şömineden odama adını atnğında söylediği şeyi hatırladım. Tobias Hawthorne bana **bir** servet bırakmıştı, onlara bıraktığı şeyse bendim.

Ertesi sabah erken saatlerde üren beni Skye Hawthorne'un evden ayrıldığı konusunda bilgilendirdi. Taşınıyordu ve Grayson güvenliğe bir daha eve girmesine izin verilmemesi talimatını vermişti.

"Neden olduğuna dair bir ^rin var mı?" üren bana bir şeyler bildiğimi anladığını gösteren bir şekilde baktı.

Ona baktım ve yalan söyledim. "Tahminim bile yok."

* * *

Grayson'ı gizli merdivende, Davenport'un yanında buldum. "Annemi evden mi kovdun?"

Küçük bahsimizi kazandığında yapmasını beklediğim şey bu değildi. İyi ya da kötü, Skye ailedendi. Aile önce gelir.

"Annem kendi iradesiyle ayrıldı, " dedi sakince. "En iyi seçeneğin bu olduğunu anladı. " Polise verilmekten daha iyiydi.

"Bahsi kazandın," dedim Grayson'a. "Mecbur değildin."

Bana döndü ve bir basamak yukarı çıktı, böylece artık benimle aynı basamakta duruyordu. "Evet, kazandım. "

Eğer sizinle onlar arasında bir seçim yapmam gerekseydi onları seçerdim, her zaman ve daima, demişti.

Fakat yapmamıştı.

"Grayson. " Ona yakın duruyordum ve onunla bu basamaklarda birlikte durduğumuz son seferde ona yaralarımı açmıştım - gerçek anlamda. Bu defa ellerimin onun göğsüne doğru kalktığını fark ettim. Küstahtı, korkunçtu ve tanıştığımız o ilk hafta hayatımı cehenneme çevirmeyi kafasına koymuştu. Hala bir bakıma Emily Laughlin'e aşıktı. Fakat onu gördüğüm ilk andan beri gözlerimi ondan ayırmam neredeyse imkansızdı.

Günün sonunda beni seçmişti. Ailesinin yerine. Annesi'nin yerine.

Tereddütle elimi göğsünden çenesine kaydırdım. **Bir** saniye için ona dokunmama izin verdi ve sonra başını çevirdi.

"Seni her zaman koruyacağım, " derken çenesi gergin, gözleri kederliydi. "Kendi evinde kendini güvende hissetmeyi hak ediyorsun. Sana vakıf konusunda da yardım edeceğim. Bu hayatı sanki içine doğmuşsun gibi yaşaman için öğrenmen gerekenleri sana öğreteceğim. Fakat bu ... biz..." Yutkundu. "Bu olamaz Avery. Jameson'ın **sana nasıl** bako- ğını gördüm. "

Aralarına başka bir kızın daha girmesine izin vermeyeceğini söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Okula gittim ve eve döndüğümde muhtemelen telefonunu almamış olsa da Max'i aradım. Arama doğruca sesli mesaja düştü. "Maxine Liu'yu aradınız. Manastıra kapatılmanın teknolojik versiyonunu yaşıyorum. Güzel bir gün geçirin sizi çürümüş hergeleler."

Kardeşinin telefonunu denedim ve o da sesli mesaja düştü. "Isaac Liu'ya ulaştınız. " Max onun sesli mesajına da el koymuştu. "Kendisi tamamen katlanılabilir bir kardeş ve eğer bir mesaj bırakırsanız muhtemelen SİZ i geri arayacaktır. Avery, eğer sensen kendini öldürtmeye çalışmaya bir son ver. Bana Avustralya borcun var!"

Mesaj bırakmadım ama Liu ailesine Avustralya'ya birinci sınıftan uçak biletleri almak için Alisa'nın neler yapabileceğini sormayı planladım. Hawthorne Malikanesi'ndeki zamanım dolana kadar ben seyahate çıkamazdım ama belki Max çıkabilirdi.

Ona borçluydum.

Grayson'ın söylediği şeyle kendimi başıboş ve ^{sızı} içinde hissediyordum ve bunu anlamamı sağlamak için Max de ol-

madığından Libby'yi aramaya çıktım. Ona yeni bir **telefon** almamız gerekiyordu çünkü bu yerde birisi kaybolabilirdi.

Başka kimseyi kaybetmek istemiyordum.

Onu asla bulamayabilirdim ama müzik odasına yakJaş- rığımda piyanonun çaldığını duydum. Müziği takip **et** ve Libby'yi piyanonun başında büyükanneyle birÜkte **otururken** buldum. İkisi de gözleri kapalı bir şekilde otomuş dinliyordu.

Libby'nin moraran gözü en sonunda solmuşta. **Onu** büyükanneyle birlikte görünce bu, Libby'nin işini düşünmeme sebep oldu. Ondan her ^n bk şey yapmadan evde otoma- sını isteyemezdim.

Naslı Hawthorne'un ne tavsiyede bulunacağını merak ettim. Libby'den bir iş planı oluşturmasını isteyebilirim. Bel/U bir yemek kamyoneti?

Ya da belki o da seyahat etmek isterdi. Vasiye^rne **owy-** lanana kadar yapabileceğim şeyler konusunda sınırlarım vardı ama McNamara, Ortega ve Jones'taki iyi **insanl**_{arın} benden taraf olmaları için her türlü sebepleri vardı. Eninde sonunda para benim olacaktı. Eninde sonunda **güven fon**^ - dan çıkacaktı.

Eninde son^da, dünyadaki en zen^ ve ra **gû^ü** ka^ - lardan biri olacaktım.

Piyano müziği bitti ve ablamla büyükle baş^ **k^**^ - dığında beni gördü. Libby en iyi anne tavuk taklidini yaptı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. "İp **gö^rnü-** yorsun."

Grayson'ı düşündüm. Jameson'ı. Buraya yapmak için geldiğim şeyi. "Ben iyiyim, " dedim Libby'ye. Sesim öyle düzdü ki neredeyse inanabilirdim.

Kanmadı. "Sana bir şey yapacağım," dedi. "Hiç kiş yedin mi? Ben hiç kiş yapmadım."

Den^{eme}k içiⁿ ölüp bittiğimi söyleyemezdim ama bir şey-

ler pişirmek Libby'nin sevgisini **gösterme** şekUydi. **O** mutfağa yöneldiğinde peşinden gitmey^e yeltendim ama büyükanne beni durdurdu.

"Kal, " diye emretti.

İtaat etmekten başka yapacak **bir şeyim** yoktu.

Büyükanne beni biraz terlettikten **sonra ters bir şekilde**, "Torunumun gittiğini duydum, " dedi.

Gerçeği gizlemeyi düşündüm ama **kendisi hassas tipte biri** olmadığını kanıtlamıştı. "Beni öldürtmeye çalıştı."

Büyükanne alayla ses çıkardı. "Skye kendi ellerini kirletmekten hiç hoşlanmadı. Bana soracak olursan eğer birini öldürecekse en azından bizzat ve doğru düzgün yapacak kadar terbiyen olmalı. "

Muhtemelen bu hayatımda yaptığım en tuhaf sohbetti ve bu bile yeteri kadar şey söylüyordu.

"Bugünlerde insanlarda terbiye kalmadı, " diye devam etti. "Saygı yok. Kendine saygı yok. Cesaret yok." İç geçirdi. "Eğer zavallı Alice'im şimdi çocuklarını görebilseydi..."

Skye ve Zara için Hawthorne Malikanesi'nde büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Toby için.

Onları buna dönüştüren neydi?

"Damadınız, Toby öldükten sonra vasiyetini değiştirmiş." Büyükannenin yüz ifadesini inceledim, bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Toby iyi bir çocuktı, " dedi büyükanne homurdanarak. "Sonra bir gün iyi bir çocuk olmayı bıraktı."

Bundan ne anlam çıkaracağımdan emin değildim.

Ellerini boynundaki madalyona götürdü. "Gördüğüm en tatlı çocuktı, cin gibiydi. Eskiden babasına çekmiş derlerdi ama o çocukta benden bir şeyler vardı. "

"Neler oldu?" diye sordum.

Büyükannenin yüz ifadesi karardı. "Olanlar Alice'imın kalbini kırdı. Aslında hepimizinkini kırdı." Parmaklarını

madalyona sardı ve eli titredi. Çenesini sıkıp madalyonu açtı. "Ona bir baksana," dedi bana. "Şu tatlı oğlana bak. Burada on altı sıındaydı."

Daha iyi bakmak için eğildim, Tobias Hawthorne II'nin yeğenlerini andırıp andırmadım merak ediyordu. Gördüğüm şey nefesimi kesti.

Hayır.

"Bu Toby mi?" Nefes alamadım. Düşünemedim.

"İyi bir oğlandı," dedi boğuk sesle.

Onu zorlukla duydum. Gözlerimi fotoğraftan ayıramadım. Konuşamadım çünkü o adamı tanıyordum. Fotoğrafta gençti, çok daha geçti ama o yüzü kanşnmam mümkün değildi.

"Varis?" Kapıdan bir ses geldi. Oraya baktığımda Jame- son'ı orada dururken gördüm. Son birkaç günde görüldüğünden daha farklı görünüyor. Bir şekilde daha hafiflemiş gibiydi. Görünürde daha az öfkeliydi. Bana hafif çarpık bir şekilde gülümseyecek kadar. "Canını sıkan ne?"

Madalyona bir daha bakm ve ciğerlerimi dağılayan bir nefes aldım. "Toby, " demeyi başardım. "Onu tanıyorum."

"Ne dedin?" Jameson yanıma geldi. Büyükane tamamen hareketsiz kaldı.

"Eskiden onunla parkta satranç oynardım, " dedim. "Her sabah. " Harry.

"Bu imkansız, " dedi .büyükane, sesi titriyordu. "Toby yirmi yıl önce öldü."

Yirmi yıl önce Tobias Hawthorne ailesini mirasından men etmişti. Bu neydi? Burada ne haltlar dönüyordu?

"Emin misin Varis?" Jameson hemen yanımdaydı. Jame- son'tn sana bakış şeklini gördüm, demişti Grayson. "Gerçekten, kesinlikle emin misin?"

Jameson'a baktım. Bu gerçek gibi gelmedi. Bir sımm var, dediğini duyabiliyordum annemin, doğduğun günle ilgili...

Jameson'ın eline uzanıp sertçe sıktım. "Eminim."

SONSÖZ

Xander Hawthorne elindeki mektuba bakıyordu, npk1 **bir** haftadır her gün yaptığı gibi. Mektupta çok az şey yazıyordu.

Alexander,

Aferin.

Tobias Hawthorne

Aferin. Ağabeylerinin oyunu bitirmesini sağlamıştı. Avery'yi de oraya getirmişti. Tam olarak söz verdiği şeyi yapmıştı ama ihtiyar da ona bir söz vermişti.

Onların oyunu bittiğinde seninki başlayacak.

Xander asla ağabeyleri gibi rekabet etmemişti ama ah, nasıl da istemişti. Avery'ye sadece bir defalığına olsun kazanmak istediğini söylerken yalan söylememişti. Son odaya girdiklerinde, Avery kutuyu açtığında, mektubunu parçalayarak açmış ve... birşeyler beklemişti.

Bir bilmece.

Bir bulmaca.

Bir ipucu.

Aldığı tek şey buydu. Aferin.

"Xander?" dedi yanındaki Rebecca yumuşak bir sesle.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Duygusal bir şekilde iç geçiriyor," diyerek laf attı Thea. "Orası bariz. "

İkisini buraya, aynı odaya getirmek bir beceriydi. Bir tanığa, daha doğrusu tanıklara ihtiyacı olduğu gerçeği dışında neden bunu yaptığından emin değildi. Kendine karşı dürüst olması gerekirse Rebecca'yı yanında istediği için getirmişti ve Thea'yı da getirmişti çünkü eğer getirmeseydi... Rebecca'yla yalnız kalmış olurdu.

"Görünmez mürekkeplerin çeşitli türleri Var, " dedi Xander. Son birkaç günde kağıdın arkasından kibrit tutmuş, yüzeyini ısıtmıştı. UV lambası almış ve harıl harıl çalışmıştı. Bir sayfanın üzerindeki gizli bir mesajı ortaya çıkarmak için bildiği her yolu denemişti. Biri haricinde. Sakince devam etti, "Fakat ortaya çıktıktan sonra mesajı yok eden sadece bir türü var. "

Eğer bu konuda yanılıyorsa her şey sona ererdi. Oyun da olmazdı kazanmak da. Xander bunu yalnız yapmak istemediğini biliyordu.

"Tam olarak ne bulacağını sanıyorsun?" diye sordu Thea.

Xander son bir defa daha mektuba baktı.

Alexander,

Aferin.

Tobias Hawthorne

Belki de ihtiyar yalan söylemişti. Belki Tobias Hawthorne için Xander sonradan aklına gelen biriydi. Fakat denemek zorundaydı. Yanındaki küvete döndü. Suyu doldurdu.

"Xander?" dedi Rebecca tekrar. Sesi neredeyse sakinliğini bozacaktı.

u Haydi bakalım. " Xander mektubunu dikkatli bir şekilde Suyun yüzeyine yerleştirip bastırdı.

Önce korkunç bir hata yaptığını sandı. Hiçbir şey olmayacağını düşündü. Sonra yavaşça büyükbabasının imzasının yanında kelimeler belirdi. Tobias Hawthorne diye imzalamıştı, göbek adı yoktu ve şimdi bu eksikliğin sebebi açıktı.

Görünmez m^ekkep sayfada karadı. duanın sağ raa- fında sadece iki harf belirdi, Roma rakamıydı: II. Ardından son bir kelime daha belirdi: Bul.

Tobias Hawthorne II'yi Bul.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak zorlu bir işti ve neşe vericiydi. Sürecin her adımında beni destekleyen inanılmaz ekiplerle (çoğul!) çalıştığım için öyle minnettarım ki. Bu projede iki olağanüstü editörle çalıştım. Yazmam gereken kitabın kesinlikle bu olduğunu fark eden ve Avery'ye, Hawthorne kardeşlere ve onların dünyalarına hayat vermem için yardım eden Kieran Viola'ya minnettarım. Ardından Lisa Yoskowits yayımlanması için kitabı yönlendirdi, piyasa bilgisi ve zarafetiyle birlikte bu projeye olan tutkusu ve vizyonu süreci bir hayale dönüştürdü. Bu editörlerin biriyle çalışan yazar kendini şanslı sayarken ben ikisiyle birlikte çalıştığım için gerçekten çok mutluyum!

Little, Brown Books for Young Readers'taki bütün ekibe kocaman teşekkürler. Özellikle de Janelle DeLuise, Jackie Engel, Marisa Finkelstein, Shawn Foster, Bill Grace, Savannah Kennelly, Hannah Koerner, Christie Michel, Hannah Milton, Emilie Polster, Victoria Stapleton ve Megan Tingley'ye. Bu projeye olan coşkusuyla birden fazla kez günümü güzelleştiren yayımcım Alex Kelleher-Nagorski'ye özel